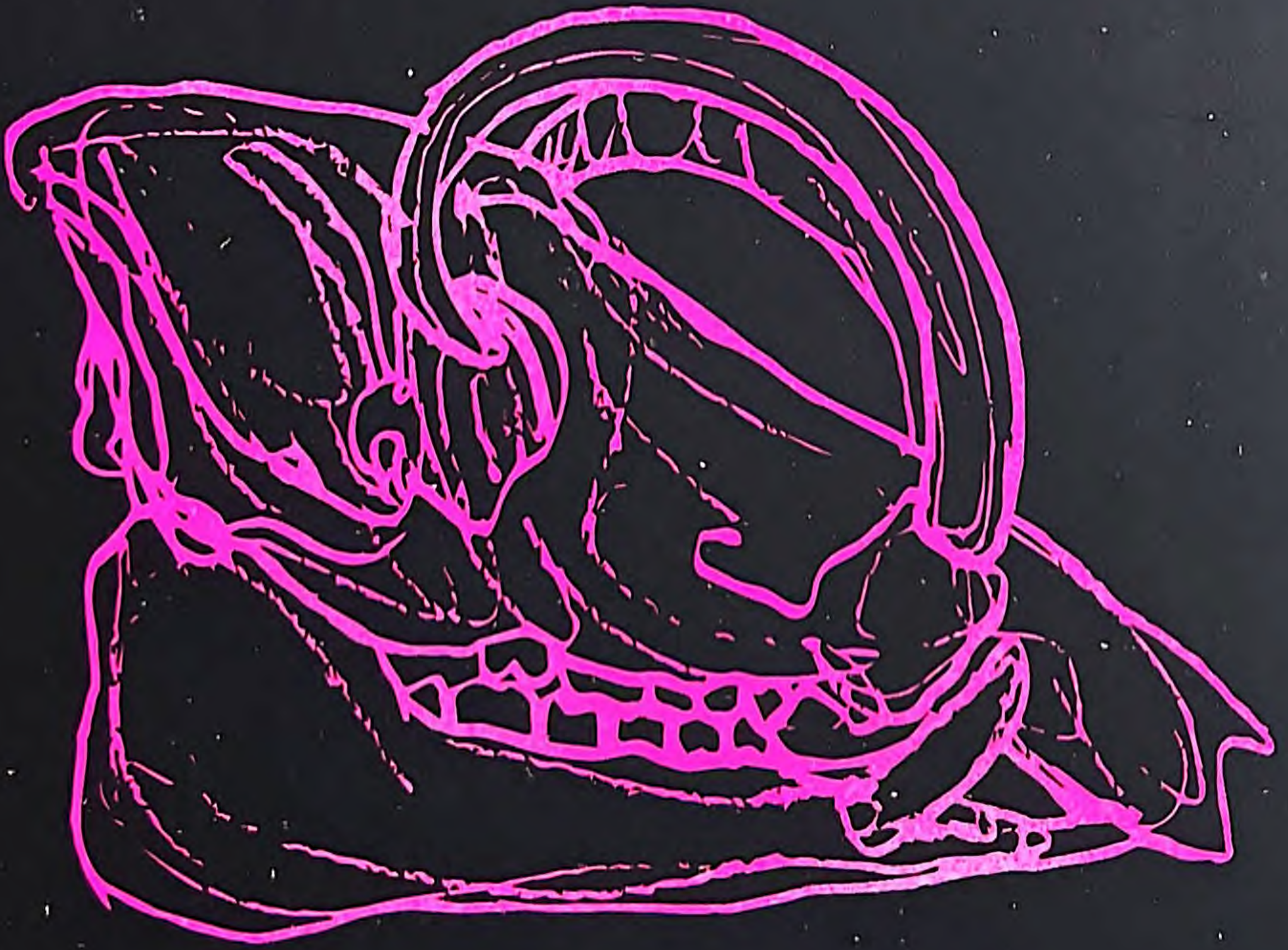

Keanu Reeves China Miéville Öteyer Kitabı

Çeviren:
Burcu Asena Şahin

“İki sıradışı zihinden, son derece yenilikçi bir çalışma.”

—William Gibson

Ölemeyen bir adam var. Artık ölmek istiyor.

Binlerce yıl. Sayısız savaş. Sayısız isim. Tanrılarla yapılmış eski bir anlaşmanın bedelini hâlâ ödeyen bir savaşçı. Kimi ona Unite der, kimi Yıldırımın Çocuğu, kimi de Ölüm. Bugünlerdeyse ona kısaca “B” deniyor. Medeniyetler yıkılırken ayakta kalan, çağlar boyunca silah olarak kullanılan bir efsane o.

Oysa artık dünya değişti. Savaşlar daha sessiz, silahlar daha akıllı, vaatler daha kirli. Gizli bir askeri birlik, B’ye imkânsız teklif ediyor: Ölümü. Karşılığında son bir görev. Belki de akacak son kan.

Ama ölümler geri döndüğünde, bu anlaşmanın bedelinin ölümden bile ağır olduğu anlaşılıyor. B, kendisinden bile eski, kendisinden bile acımasız bir gücün planının parçası olduğunu fark ediyor.

Öteyer Kitabı, kadim lanetlerle modern şiddetin çarpıştığı, nefes kesen bir intikam destanı. China Miéville’in karanlık hayal gücüyle Keanu Reeves’in soğukkanlı, sert anlatımı birleşiyor; ortaya, durdurulamayan bir adamın son kez durmak isteyişinin hikâyesi çıkıyor.

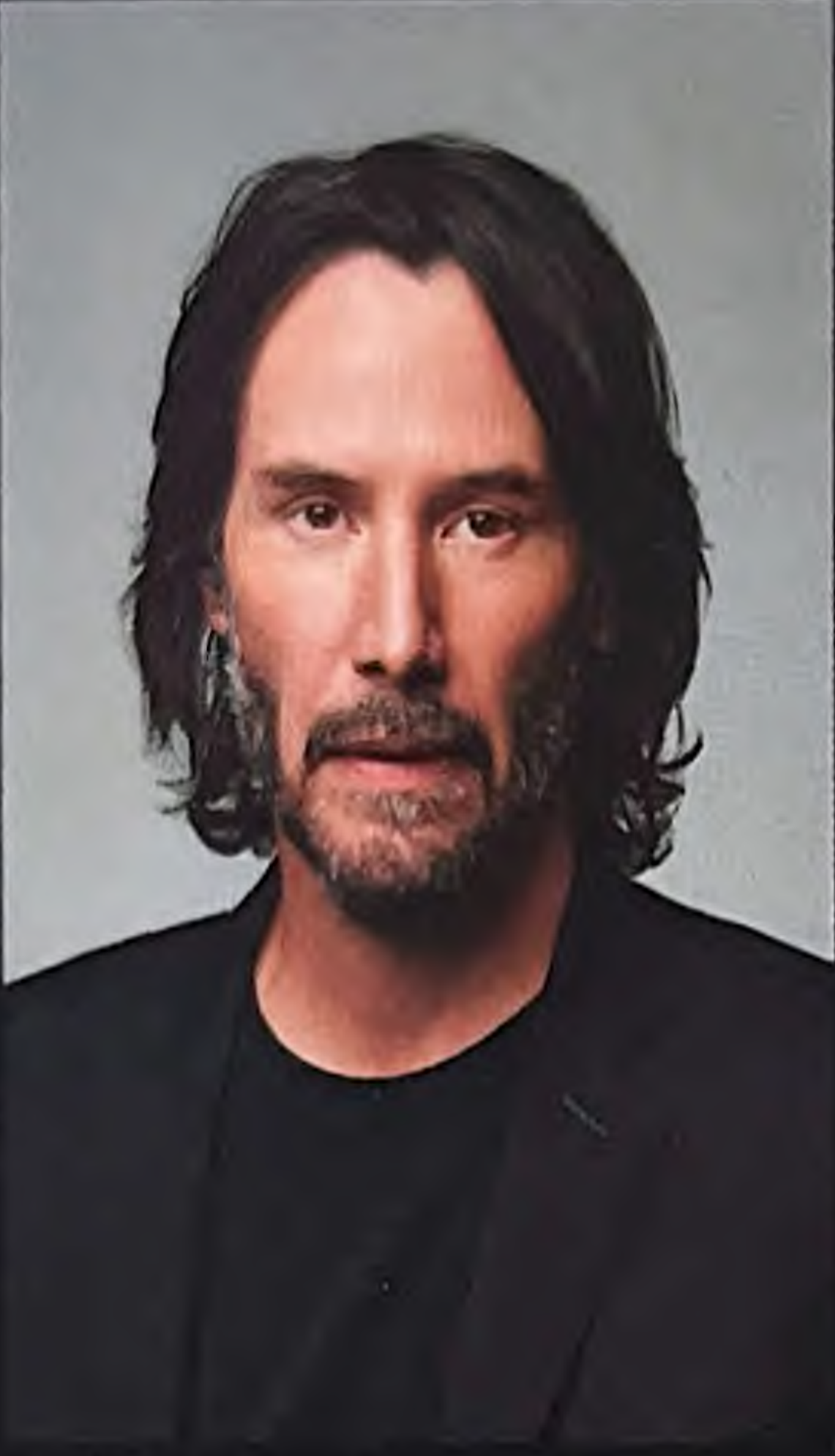
Bazı silahlar kırılır.
Bazıları gömülür.
Bazılarıysa asla ölmez.

@X
/ithakiyayinlari

9 786052 656723
www.ithakiyayinrubu.com

Fotoğraf: Brian Bowen Smith

Keanu Reeves

canlandırdığı birbirinden farklı rollerle sinema dünyasında silinmez bir iz bırakmıştır. En çok The Matrix ve John Wick serilerindeki başrol performanslarıyla tanınır. Reeves, 2021 yılında BOOM! Studios tarafından yayımlanan, on iki sayıdan oluşan grafik roman BRZRKR ile çizgi roman yazarlığına adım atmış; bu eser, son yirmi beş yılın en çok satan özgün çizgi roman serilerinden biri olmuştur. 2023'te John Wick: Chapter 4 ile yeniden beyazperdeye dönen Reeves, serinin en yüksek gişe hasılatını elde eden filmine imza atmıştır. Yakın dönemde çalıştığı projeler arasında The Matrix Resurrections, John Wick: Chapter 3 – Parabellum, Always Be My Maybe, Toy Story 4 ve Cyberpunk 2077 adlı video oyunu yer almaktadır. Toronto'da büyüyen Reeves, Los Angeles'a taşınmadan önce çeşitli yerel tiyatro yapımlarında ve televizyon projelerinde rol almıştır.

Fotoğraf: Barney Cokeliss

China Miéville

kurgu ve kurgudışı alanlarda eserler veren, New York Times çoksatanlar listesine girmiş bir yazardır. Romanları arasında Şehir ve Şehir, Elçilik Kenti ve Perdido Sokağı İstasyonu yer alır. Kurgu dalında Guggenheim Bursu'na layık görülen Miéville; Dünya Fantazi Ödülü, Hugo ve Arthur C. Clarke Ödülleri başta olmak üzere pek çok önemli ödül kazanmıştır. Kurgu dışı çalışmalar arasında uluslararası hukuk üzerine bir inceleme ile Rus Devrimi'nin tarihine odaklanan bir eser bulunmaktadır.

chinamieville.net

Öteyer Kitabı
Keanu Reeves - China Miéville

Original Adı
The Book of Elsewhere

İthaki Yayınları - 2860

Yayın Yönetmeni: *Ömer Ezer*
Sanat Yönetmeni: *Kardelen Akçam*

Editör: *Merve Çay*
Yayına Hazırlayan: *Sibel Sarı*
Son Okuma: *Büşra Uyar*
İllüstrasyonlar: *Sister Hyde*
Kapak Tasarımı: *Drusilla Adeline / Sister Hyde*
Kapak Uygulama: *Kardelen Akçam*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
1. Baskı, Ocak 2026, İstanbul

ISBN: 978-605-265-672-3

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © *Burcu Asena Şahin*, 2026
© *İthaki*, 2026
@ *Keanu Reeves, China Miéville*, 2024

Bu eserin çeviri hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy-İstanbul Tel: (0216) 541 03 26
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

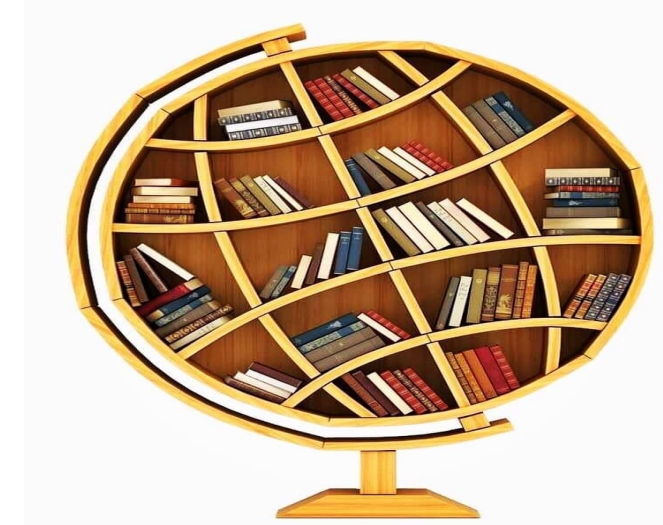
Kapak, İç Baskı: *Deniz Ofset Matbaacılık*
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

Keanu Reeves China Miéville

Öteyer Kitabı

Çeviren

Burcu Asena Şahin

Düzenleme
Ny.ozlem

ANNELERİMİZE İTHAFEN,
hayat için, hikâyeler için... sevgi için.

Yeryüzü artık bilmiyorsa adını, sessiz dünyaya fısılda: Akıyorum.
Işıldayan sulara söyle: Ben varım.

— Rainer Maria Rilke

GİRİŞ

Eli kulağında bir vahşetle dolu bir oda. Sonra bir de LEDlerin o meşum, beyaz ışığıyla. Derken bir adam girip metal dolapların arasına oturdu. Çantasından bir makine çıkarıp bazı protokolleri başlattı. Bir süre yalnızdı; ekrana baktı. Sonunda yoldaşları peşi sıra içeri girdi.

Adam hazırlıklarına devam etti. Diğer bütün askerlerin de kendine has ritüelleri vardı.

İkisi kafa kafaya vermiş müstehcen şakalara gülüyordu. Başka bir ikili sessizce, odaklanmış bir senkronizasyonla silahlarını kontrol ediyordu. Üstsüz bir başkası çevik bir hareketle yere kapanıp yoldaşlarının ayakları dibinde sınav çekmeye başladı. O geceki harekâtın lideri geldi. Haritayı bir mezardan bulup çıkarmışçasına dikkatle inceledi. İlk asker tarayıcısında tanılama yapmayı sürdürdü.

İçeriye çoktan hazırlanmış biri girdi. Hava soğukmuşçasına fermuarı boğazına dek çekilmiş, rütbesiz haki bir ceketle şişmişti. Kimse onunla ilgilenmedi. Ama gözleri odada gezinirken elinde tarayıcı olan adamınkilerle kesişti; birbirlerine baş selamı verdiler.

Kapının sesi son bir kez daha duyuldu. Bu kez herkes başını kaldırıp eşikte durana baktı.

Koyu renkli, sivil kıyafetler içinde uzun boylu, zayıf biri. Uzun, siyah kâkülünün altından onlara bakıyordu. Silüet hâlinde hareketsiz duruyordu.

Yoldaşları arasında bir tek elinde tarayıcı olan adam çaktırmadan silahını hazırlayanlardan birine baktı. Silahını hazırlayansa diğerleriyle birlikte yeni geleni inceledi.

Koyu renk saçlı adam içeri girdi ve girmesiyle birlikte o durgunluk kayboldu; herkes önceki hâline döndü. İlk adam yeniden tarayıcısını eline alıp çalışmalarını kontrol etti, geleceği gösteren o ekraniyla bütün odayı inceledi. Çaktırmadan baktığı adamın üzerinde bir an daha uzun tuttu, makinesinin ayarlarını değiştirerek askerleri renkli dış hatlardan oluşan bir manzaraya dönüştürdü.

Yeni gelen kişi başı öne eğik hâlde köşede bir başına duruyordu. Biri yanına yanaştı.

Tarayıcıyı tutan adam kaşlarını çatı. Onu duraksatan, ekrandaki karanlığın benzersiz girdabı değildi: Koyu renk saçlı adamın daha önce pek çok kez geldiğini görmüştü. Mesele ona yaklaşan kişinin anormalliği. Ceketini boğazına dek kapatmış, daha kısa boylu askeri o. Ceket ekranda beyaz ve opak görünüyordu. Kıyafetler böyle görünmemeliydi. Parlıyordu. Korunaklıydı.

Tarayıcının sorumlusu ekranda gördükleri üzerine, “Hey,” dedi. “Ulafson?” Ceketli asker, birimin o kıymetli varlığına temkinle yaklaşırken onları izledi.

Duyamayacak kadar uzaktaydı. Tarayıcının dudak hareketlerinden ve ses dalgalarının o zayıf izlerinden yapay zekâ aracılığıyla çıkardıklarını okumak için ses yakalama ayarını buldu ama net bir okuma alamadı.

Uzun adam kendisine yaklaşan Ulafson’a bakmak için döndü ve yalvarır gibi fısıldadı. Ulafson kollarını uzattı ve bir anda hızla yaklaştı. Hedefindeki kişi onu duygudan yoksun şekilde izliyordu. Sarılmaya çalışan adam geliyor, ağzını oynatarak bir şeyler diyor, ağlıyormuş gibi görünüyordu. Tarayıcı adam, “Hey!” dedi. Bu kez öyle yüksek sesle bağırmıştı ki herkes dönüp baktı. Sonra onlar da bağırmaya başladılar. Ceket fermuarlı askerin, cebinden bir silah çıkardığını gördüler; ağlıyordu, artık açıkça görülüyordu, silahı da üzerine doğru gittiği adama değil, onları izleyen herkese doğrultmuştu.

“Yaklaşmayın!” diye bağırdı.

Siyah saçlı, uzun boylu adam avucunu uzatıp gelen kişinin göğsüne koyarak yaklaşmasını engelledi. Yumruklamadı, onu yere sermedi; yalnızca yolunu kesti. Hüzünlü bakan hedef konuşmadı ya da başka herhangi bir yöne dönmedi; yalnızca kalan son mesafeyi aşmaya çalıştığı sırada daha kısa olan adamı kol mesafesinde tutmakla yetindi.

Ceketli adam, diğeri onu uzak tutarken itip homurdandı ve boştaki eliyle ceketinin fermuarını açıp iç cebine uzandı; o sırada bir metalin klik sesi duyuldu ve parıltısı görüldü.

“Silahı var!” diye bağırdı biri. Sanki ceketli halihazırda silahı elinde tutmuyor, onlara; yanlarında can alıp neredeyse canından olduklarına nişan almıyordu. “Ulafson, yapma!” dedi bir başkası.

Silah sesleri. Çok yüksek sesli. Yoldaşının az önce bir bakış attığı tüfekli asker hazırlanıp kısa atışlarla göğsünün üst kısmına ve uyluklarına ateş açıp, bunu yaparken de askerin uzandığı her neyse ondan kaçınırken Ulafson kıvrandı; yüzü dehşete bürünmüştü. Ulafson saldırı karşısında feryat edip tabancasını düşürdü ama bir şekilde ayakta kalmayı sürdürdü; kurşunlar onu aşip hedefine giderken itip durmaya, el yordamıyla bir yerlere tutunmaya çalıştı. Hedefiyse bedeninden kan fışkırırken yüzünü ifadesiz tutmayı devam etti.

Ne var ki seğirdi ve kolu kaydı. Ceketli adamı öldüren kurşunlar o taş kolunu nihayet geçip adamı yakın dövüşe itti. Son bir muzaffer nefes alıp gizli bir tetiği çekti.

Oda yeniden dumanla, metalle, gürültüyle ve alevle doldu.

Odaya ilk giren kişi son çıkan olmadı ama o zorlu, lanet temizlik işinin tamamında orada kaldı.

Patlama bölgesinden epey uzaktaydı; kalıntılarının kaldırılıp, etiketlenip, insan parçalarına ne kadar saygı gösterilebilirse o kadar saygıyla toplanmasını izlediği kişiler ona kısmen siper olmuştu. Aklından isimlerini saydı. Henüz hayatta

olanlardan daha kaçının bir daha uyanmayacağını bilmiyordu. Onun gibi kaç özenle dinlendikten sonra göreve dönecekti? Kaç kişi arkadaşlarını üzerlerinden yıkamak için yanından geçip gitmişti?

Omzuna bir el kondu. İlk ateşi açan yoldaşı bu. “Geliyor musun?”

“Arkandan gelirim,” dedi.

Odanın uzak ucunda takım lideri oturuyordu. Haritası aklından çıkmıştı; kan içindeki yüzü sakindi. Bir sigara yakıp dumanını pis barut ve baharat kokularına ekledi.

Kırmızı ve siyahın o kavrulmuş yıldızının ortasındaki sırada fanatiğin beraberinde götürmek istediği koyu renk saçlı adam oturuyordu.

Dudaklarının üst kısmına bakıldığına yüzü sakın ve neredeyse temiz görünüyordu; artık enkaz hâlindeki çenesi tarafından korunmuştu. Sivri çene kemiklerinden kan damlıyor, etler sarkıyordu. Dirseklerini uyluklarına dayamış duruyordu. İzleyen kişi, bir zamanlar adamın göğsünün olduğu yerde duran yanmış oyuktan omurgasını görebiliyordu. Işıktan rahatsız olan balıkları andıran bağırsaklarının hareketlerine şahit oluyordu.

Elini aşağıda tutup tarayıcısını hafifçe çevirerek ikisini menziline aldı. Alet hâlâ ses yakalama modundaydı.

Takım lideri konuştuğunda tarayıcının ekranından kelimeler geçti.

–İyi misin, evlat?

Oturan adam başını kaldırıp bakmadı. Nefes verirken kan tükürdü ve o paramparça ağzını kıpırdattı.

Tarayıcıda şöyle yazıyordu:

–Yorgunum / yorganım / [?]

–Tanrım, ne rezillik ama, dedi diğeri, aklından ne geçiyordu kimbilir?

Muhatabı omuz silkti. Gövdesinden sarkan etlerin altına uzanıp içinden bir şey çıkardı. Havaya kaldırdı.

–? Bam / Cam / ? dedi makine.

–Evet, dedi diğ er adam, etrafında bir dolu şişe sarılıydı. İçlerinde ne olduğ unu teknisyenler çözer.

–Dört Hırsız Sirkesi, dedi makine dudakları mahvolmuş adamın yerine, ve kutsal su. Kaya tuzu / suyu [?] ve at nalı çivisi. Kokusu da geliyor. Adaçayı. Adaçayı yaktı.

–Ne demek istiyorsun? Bunu nereden biliyorsun?

–Tuz ve sirkenin bir yarada nasıl hissettireceğ ini biliyorum. Ulaşon’da iksir dolu bir bomba vardı. Keever, olay bu kadarla da sınırlı değ il.

O dağılmış, koyu renk saçlı kişi takım liderine yanmış, kanlı, küçük bir kâğıt parçası uzattı.

–Kaburgalarımın altında bunu buldum.

–Okuyamıyorum.

–Bir isim yazıyor.

Odayı işaret edip konuşmasını sürdürdü.

–Çoğ u / doğ u gitti ama parçaları duruyor. İsimler. Birimin     lerinin isimleri. Ç k yakına gelenlerin.

İki adam bir süre birbirlerine baktılar.

–Bunlardan ç k yoruldum, dedi oturan adam; yanmış kalbi damlıyordu.

Odayı işaret etti. Kendisini işaret etti. En sonunda başını kaldırdı ve ani, coşkulu bir ses çıkardı.

Daha b    k olan adam, “G    yor musun?” diye sordu. Bunu   yle yüksek sesle söylemişti ki izleyen kişinin ekrandaki kelimeleri okumasına gerek kalmadı.

–Sigara yüzünden, dedi diğ eri. İzleyici ekrana dönmüştü.

–Dejav .

Doktorun Hikâyesi

Çok vaktim yok, bunlar yazacağım son kelimelerden olacak. Bunu bilmek beni kederlendiriyor. Kendi sonumun gelmiş olmasından değil: Yeterince yaşlıyım. Beni üzen bu zavallı hâlim. Sadık bir köpek, insanların duygularını etkileyen pürüzler olmaksızın sevebilen o yaratık bile nefretle bana yüz çevirirken kederli olmam normal. Lun'un çenem için kullandığı ilaca tepki verdiğini bilsem de bu beni pek teselli etmiyor. Onun bu eleştirisi bende utanç ve her ne kadar inkâr etmeye uğraşsam da onda böyle bir tepkiye yol açtığıma göre muhakkak bir günahkâr, vazgeçmiş biri olduğum hissini uyandırıyor.

Bu ilk kederden daha keskin olansa aile üyelerimin evlerinden çıkamamış –umuyorum ki henüz– olanlarına dair duyduğum endişe. Avusturya'yı ve muhtemelen bütün Avrupa'yı yutan karanlığın geri çekilmeye zorlanabileceğini düşünemiyorum.

Acımın odak noktaları, zihnimin karanlık dolambaçlarında birbirinden bağımsız değil. Lun'un bana bakamayışı aklıma kız kardeşlerimle birlikte benden bakışlarını kaçıran Dolfi'nin suretini getirdi.

Acı, son vedamı edene dek benimle olacak.

Bu notu kimin bulmasını ümit ettiğimi bilmiyorum. Belki de onu ateşe veririm. Gelgelelim neredeyse yirmi yıl sonra bu hatıraları nihayet kâğıda geçirmiş olacağım. Ne düşündüğümü öğrenmek için hep yazmayı kullanmışımdır. Bu gizemleri irdelemeden önce dünyadan ayrılmak da istemiyorum. Bu konuda ne düşündüğümü bilmek isterim.

Gömülü olan o şeyin dönüşüne bu kadar önem arz etmiş olan ben, ölüm bunca yakınımda ve dört bir yanımdayken geçmişimdeki o musibeti anmaktan başka ne yapabilirim?

Thanatos* üzerine düşüncelerim, her şeyden önce Büyük Savaş'tan dönenlerin anlatılarına dayanıyor. Gördükleri rüyaların pek çoğunda deneyimledikleri dehşeti doğrudan yeniden yaşıyorlardı. Bilinçdışımız her şeyden çok acıdan kaçmayı hedefliyorsa, ıstıraba bu tekrarlı dönüşlerin nedeni neydi? O zavallılarla karşılaşmalarım beni hayrete düşürdü. Ne var ki veri, kişinin fikirlerini değiştirmeye genelde yetmiyor. Gereken şey bir şok, kişinin şahsen deneyimlediği bir kriz.

Bir hastam vardı.

Yalnızca üç kez görüşmüştük. Uzun seanslardı bunlar. Orta yaşlı, uzun boylu, esmer, yapılı bir adamdı. Üzerinde pahalı bir takım vardı, gözlerime bakmış ve elimi kuvvetlice sıkmişti. Bir asker olduğunu düşünmüştüm. Geri dönenlerden olduğunu, tekrar eden kâbuslarını gizlemekte harika bir iş çıkardığını sanmıştım.

Bana kendini anlamak istediğini söyledi.

O ilk günü çok iyi hatırlıyorum. Sabahın o gri ışıklarında, uzandığı kanepenin yanında oturduğumu anımsıyorum. Önümde bir defter vardı. Adam o kibar, ivedi sesiyle bana hayatının öyküsünü anlatırken onu dinliyordum.

Seanstaki ilk sözleri –notlarım hâlâ duruyor ama yakında onları imha edeceğim– onu rahatsız eden şeye dair şüphelerimi doğruladı.

“Tekrar tekrar can alıyorum,” dedi, “ve aslında dinlenmek ve başka bir şey, yani öldürmekten başka bir şey yapmak, en azından yapma şansına sahip olmak istiyorum ama yok, öldürme işi dönüp dolaşıp beni ele geçiriyor. Bazen, sık değil ama hayatım boyunca pek çok kez de ölüyorum. Canım yanıyor. Pis de bir iş. Bütün darbeleri hissediyorum. Etimdeki her

* Ölüm dürtüsü. –çn

kesiği duyumsuyorum. Her bombanın patlamasını, yakışını hissediyorum.

“Sonra geri dönüyorum.

“Geri dönüyorum, yine, yeniden can alıyorum ve nihayetinde tekrar ölüyorum ve sonu bir yere varmayan bu koşuşturmaca devam ediyor. O yüzden lütfen söyleyin bana, Herr Doktor,” dedi bana, “ben nasıl bir adamım?”

Daha önce pek çoklarını dinlemiş olduğum o mezarlık rüyalarından birini anlattığını düşündüm. Bana tıpkı benim de o zamanlar kendime sorduğum gibi bilinçdışının niçin böyle bir katliama döndüğünü sorduğunu düşündüm. Ne var ki ismini vermeyeceğim bu adam doğruldu, bizzat teşvik ettiğim protokolü ihlal ederek direkt yüzüme bakmak için başını çevirdi ve ben de bakışlarımı kaçıramadım. Bana tüm paradigmalarımı paramparça eden o iki uçlu Şam şokunun* ilk ânını yaşattı.

“Geri dönüyorum,” dedi yine ve bu korkunç iddiada bulunurken sesindeki o sakin tını, bana baştaki teorilerimin böyle varoluşsal ve alışılmış dehşetlerle baş etmek için yetersiz olduğunu gösterdi.

Ne var ki o zamanlar hâlâ bana verdiği bu sırrın âdeta masalsı bir gerçek olduğunu zannediordum. Başka pek çok şey olmanın yanı sıra sahiden öyleydi de.

Ancak o adamın içime baktığını, ne düşündüğümü gördüğünü gördüm. Başını iki yana salladı. Gittikçe artan dehşetimin farkındaymışçasına kibarca ve ben daha tek kelime etmemiş olmama rağmen, “Hayır, Herr Doktor. Hayır. Yalnızca o değil. Her şey başka bir şey demektir, bu doğru, ama bazen tam da olduğu şey anlamına gelir. Lütfen beni dinleyin. Bura-ya size şunu sormaya geldim: Neden? Ben neyim?”

Bakışlarımı kaçırmama müsaade etmiyordu. İşte o şokun ikinci ucu da burada geldi. Adamın ne diyeceğini ve söyleye-

* Hıristiyanlıkta kişinin inanç veya görüşlerinde ani ve köklü bir değişikliği simgeler. Terim, Aziz Paulus’un Şam yolunda yaşadığı ve Hıristiyanlığa geçişine neden olan dini deneyime atıfta bulunur. –çn

cegi şeyin gerçeğini biliyordum. Beyanının sembolik olduğu kadar gerçek de olduğunu anlamıştım. O günden sonra benliğimi aynı şekilde sürdüremeyeceğimi de fark etmiştim. Lanetlendiğimin ayırdındaydım.

“Can alıyorum,” dedi bana ağır ağır ve inatla. “Ölüyorum,” dedi. “Geri dönüyorum.”

YAŞAM EMARELERİ

Geniş bulvarın iki tarafında binalar şehrin merkezinden uzaklaştıkça alçalıyor; gökyüzü âdeta güdük kulelere ve ışıkla ağarmış, tozlu ucuz kek ve parti malzemesi vitrinlerine, yeniden elden geçen mobilyaların olduğu mağazalara, fotokopicilere ve başarısız noterlerin ofislerine baskı yapıyor. Bir adam –öyle diyelim– bu yolda yürüdü. O vahşi gökyüzünü düşündü. Başını iki yana sallamadı –bu çağda gereksiz hareketlerden sakınıyordu– ama gözlerini hızla kırptırdı ve onu iyi tanıyor olsaydınız, bunun kendi düşüncelerinin ilgisini çektiğinin bir işareti olduğunu anlardınız.

Uzun boylu ve yapılı bir adamdı, yanından geçenler onu incelemiş olsa çoğu beyaz olduğunu söylerdi. Üzerinde gri bomber ceket ve siyah kot vardı, siyah saçları sakalının ve yere dönük yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Epey gerisinde: Bankaların, finans ofislerinin ve rant kulelerinin ayna gibi camları; hayali bir Yunanistan'ın kaba bir taklidi niteliğindeki alacalı beyaz ve kirli beyaz taş cepheler; karşıt görüşlülerin sevmediği yerel masal kahramanlarının adlarını *sans serif* yazı tipiyle üzerinde taşıyan sahte obsidiyen oteller.

Küçük parkların yanından geçtiği sırada New York'taki kahverengi taşlara az biraz benzediklerinden, yerel dilde *gri-taş* denen apartman binalarının baktığı ana yol daralıyordu. Güneş bulutların arkasında serin ve epey parlaktı; o yüzden gezginin yanından geçen yayaların haberi gölgeleriyle geliyor ya da peşleri sıra uzun, belirsiz gölgeler gidiyordu. İnsanlar dükkânların sundurmalarında oturmuş didişip zar atıyor, onu görmezden geliyorlardı. Bir rahip oluklu sacdan yapılma bir

kilisenin kapısında, sarkık bir sigara içiyordu. Başıyla temkinli bir selam verdi, adam da aynı şekilde karşılık verdi. Geridönüşüm sahasının kapısındaki metal çöpü karıştıran iki oğlan onun yaklaştığını görünce durdu. Adam onlara bakmadı, oğlanlar kendi aralarında fısıldadılar; adama dair gözlemleri orada ezilmekte olan bir arabanın sızlanmalarıyla bastırıldı.

Çocuklar, o adamı rahat bırakın. Artık kaçınabildiği müddetçe çocuk öldürmüyor ama siz yine de onu rahat bırakın.

Çocuklar, tıpkı adamı izleyen vahşi köpekler gibi akıllıydı ve yanma yaklaşmadılar.

Şehrin en dışına doğru. Depolar ve toplu konut projeleri, otopark ve küçük alım satım işlerinde buluşma noktaları olarak kullanılan boş araziler. Adam duvarlardaki boşluklardan taşranın o kuru çayırlarını görebiliyordu. Kırmızı LED'den küçük bir figürün sallandığı trafik ışığının altında durdu; hiçbir şeyle hiçbir şeyin kesiştiği bir noktada trafik lambasının olması gülünçtü. Bir siren sesi duyunca kaldırımında beklemeye koyuldu. Bu polis değil, gittikçe uzaklaşan bir ambulanstı.

Yeşil figür çıkınca adam karşıya geçti ve bir ara sokaktan geçerek dört bir yanı iki ve üç katlı, grafitilerle kaplı, çöplerle desteklenir hâle gelmiş binalarla çevrili bir avluya çıktı. Burada tekerleksiz ve toz kaplı, altından otlar sarkan bir Dacia vardı. Avlunun diğer ucunda, kapalı bir garaj kapısının yanındaysa ikinci, yanmış bir arabanın kalıntıları vardı.

Pencereleri taradı. Acele etmeden enkaza doğru yürüdü. İki gün önce çok fena yağmur yağmıştı ama karbon ve yanmış plastik kokusu hâlâ çok yoğundu. Cebinden bir anahtar çıkardı, asmakilidi açtı ve metal kapıyı içeri girebileceği kadar aralayıp arkasından kapattı ve içeriden sürgüledi.

Zemin katta bir atölyeydi bu. Şerit testereler, hidrolik presler, parlak, kıvrımlı parçalarla çevrili bir torna tezgâhı. Kirli camın kurşunla delindiği yüksek tavandan süzülen gri bir

ışık hüzmesi, adamı gözler önüne seriyordu. Yer yağ ve tozdan, kan olduğunu anladığı mat siyah damlalardan oluşan pis bir dağdan ibaretti. Bu lekelerin, ayak izlerinin anlatabileceği hikâyeyi gizlemek için kasten bir şekle büründürüldüğünü anlamak için özel bir uzmanlığa sahip olmanız gerekirdi. Adam o bilgiye sahipti; odanın en karanlık kısmındaki uzun, alet dolabına gitti. Dolabı duvardan çekip bir kapıyı ortaya çıkardı. Bu kapının da kilidini açtı. Arkasında gizli bir merdiven duruyordu. Merdivenlerden indi.

Ayağını karanlığa indirdi ve fenerini yaktı. Başının bir el üstünden tünelin tabanı kavis çiziyor, çıplak ampuller göz hizasında asılı duruyordu; hepsi patlatılmamış olsaydı bakışlarınızı ışıklarından kaçırmanız gerekirdi.

Adam kulak kesildi. Su damlası sesi, belli belirsiz bir senkop. Yerine yerleşen toprağın fısıltıları.

Adam, ampul camından kaçınarak yürüdü. Koridorla beraber dönüp alçak bir eşikten geçerek küçük bir odaya girdi. Fenerini duvardaki soğuk lekeleri parlatacak şekilde kaldırıp bir kavis çizdi. Işığı kurşunların çizdiği rotayı bulup takip etti. Betonda açılan delikler tezgâhlardaki koyu kan lekeleri, dağılmış dizüstü bilgisayarlar ve tuhaf bir kusursuzlukla üst üste devrilmiş üç adamın cesediyle pekişiyordu. Adamların kol ve bacakları poz veren dansçılarıinki gibi açık duruyordu.

Çürümenin altında yakıcı bir koku aldı. Çizmeli sağ ayağıyla en üstte duran ölüyü ters çevirdi ve yüzün eriyip karma-karışık hâle geldiğini, etin kabardığı yerden diş, burun kemiği ve kafatasının kenarlarının fırladığını görünce tepki vermedi. Gözden mahrum bakışlara karşılık verdi.

“Ee,” dedi. Sesi nazikti. Cesetle değil, odanın kendisiyle konuşuyordu. “Ne diyorsun?”

Oda sırlarım sakladı. Saklayacağını tahmin etmişti. Parmaklarını bedenin enkazına yerleştirdi ama bedeninin sahip olduğu sırlar ona açılmadı.

Tünele döndü. İkinci bir oda vardı; boş silah rafları. On-

lara da fısıldadı. Kare bir odaydı bu; tavanı epey yüksekteydi. Olugu andıran bir delikten hafif bir ışık sızıyordu. Işık gün ışığına, ızgaranın üzerindeki gökyüzüne dek gidiyordu. Işığın uçlarının Luxor tapınağındaki Bastetmişçesine üzerine inmesince izin verdi.

Tersyüz edilmiş sandalyeler, boş prizler, duvarlarda monitörler; her birinin ortasındaysa tek bir kurşun. Geride bir tane bile bilgisayar bırakılmamıştı. Bir başka, daha büyük bir oda. İkili ranzalar: On kişilik bir oda. Raflarda konserveler. Bir buzdolabı, iki duvarın birleştiği noktada bir mikrodalga fırın, karşı köşede bir tuvalet ve bir giderin üzerinde asılı bir duş başlığı. Başlığın etrafında bir kornişi yere, plastik bir duş perdesinin durduğu yere dek iniyor. Odanın en uzak duvarında son bir kapı var; menteşelerinden koparılmış hâlde dökülen tozdan bir yamacın üzerinde yan yatıyor. Ötesinde enkazla dolu bir karanlık var.

Oda, ortasındaki adakla –ölülerden oluşmuş bir metre kadar bir zigguratla– bir tapınak gibi inşa edilmiş. Altı adam, üç kadın. Adam bu kadar fazla ölü olacağını zaten biliyordu, zira bu kaba mimari eserden; uzuvlardan, koyu renkli giysilerden ve mezarsız bir toplu mezarın tutkudan yoksun grup seksinde birbirine dolanmış yüzlerden geriye kalandan oluşan bu koniden sayıyı anlamak mümkün değildi. Ölülerin gölgeleri adamın ışığından sürünerek uzaklaşıyordu. Ne ölüm sonrası bir inatçılık ne sivri bir dirsek ne çıkıntılı bir diz kalmıştı bu bozulmuş kütlede; yerçekimi ve ölüm sonrası gevşemeyle yumuşamıştı, hatları ayrıntıları eriten o aşındırıcı maskeyle bulanıklaşmıştı. Et, kemerler ve sırt çantalarından oluşan bu yapışkan kütlenin arasında kemik uçları ve kırık silahların sapları karstik bir manzara gibi dışarı fırlıyordu.

Adam masaya oturdu.

“Ne diyorsun?” dedi. Oda bir şey söylemedi. “Anlamak güzel olurdu,” dedi adam. “Hiç yoktan.”

Feneri ölüleri aydınlatacak şekilde yerleştirdi. Dirseklerinin

üzerine eğildi ve ellerini kavuşturdu. Yeniden söze girdiğinde onu duyabilmiş olsanız söylediklerini anlayamazdınız. Dil değiştirdiğini, yaşayan bir dilden çoktan ölmüş olana geçtiğini anlarsanız ve her söylediğinin bir soru olduğunu çıkarsanız bile.

Saatler geçti.

Yer yer fenerini söndürüp karanlığa eşlik etti. Her şeyden önce, her şeyin altında var olan ve her şeyden sonra var olacak olan boşluğu andıran o karanlığa. İki kez odada dolaştı; kana, mermi kovanlarına falan bastı. Tüneli kapatan girişte durup bir süre düşündü. Her bir uyku alanına baktı ama uzanmadı ya da günlükler veya aşk mektupları var mı diye yastıkların altına bakmadı. Bu tür aramaların yapıldığını biliyordu. Bekledi ama umduğu şey her neyse gelmedi.

Adam tünelden gelen ayak seslerini duyunca akşam olduğunu anladı.

Dönüp bakmadı. Feneri alçak tavanın parlayacağı ve kendisinin de bu ışıkla aydınlanacağı şekilde dik koydu. Ayak sesleri hemen arkasından geldi ve durdu.

Eşikten bir adamın sesi duyuldu.

“Selam, B.”

“Merhaba, Keever,” dedi adam.

Yeni gelen adam gelip önünde durdu. Sıradan giysiler giymiş çetin, kaslı bir adamdı. Kısacık kesilmiş saçları ve derin çizgilerle bezenmiş esmer bir yüzü vardı.

“Yine duygudaşlık mı ediyorsun?” dedi Keever.

“Bu fiil senin uydurman,” dedi adam, “benim kullandığım o değil.”

“Seninki ne?”

B başını iki yana salladı. “Bir fiil kullanmıyorum,” dedi. “Bir isim söyleyebilirim. İngilizce değil ama. Toska.”

“Üzüntü mü?” dedi Keever. “Üzgün müsün? Bütün bunların nedeni o mu?”

“Rusça bildiğinden haberim yoktu,” dedi B. “Neyse, ben toska dedim, üzüntü tam olarak aynı anlama gelmiyor.”

Keever oturdu. Gözleri kırık kapıya, sıkış tepiş enkaza ve arkasındaki toprağa gitti. Sonra ölü yığınınına baktı.

“Bu konuda konuşmak ister misin, evlat?” dedi Keever. “Üzgün olduğunu zaten biliyordum. Üzgün olmadığını söyleme bana. Ulafson’ın başına gelenlerden beri böylesin.”

B başını kaldırıp bakmadı.

“Hey,” dedi Keever. Tepecikte duran bir kapüşonlunun yırtık pırtık kenarını işaret etti. Alışılmadık bir turuncu rengindeydi, bir pop müzik grubunun turundan yadigârdı. “Şunu hatırlıyorum. O sikik herif bana saldırmıştı. Liderleri oydu, değil mi?”

“Üzgün,” dedi B. “Hah. Tam olarak üzgünüm diyemem. Daha çok... merak içindeyim diyebilirim. Sadece...” Başını iki yana salladı. “Duyabileceğim her şeyi duymaya çalışıyorum.”

“Bir mesaj olduğundan emin misin ki?” dedi Keever.

“Değilim. Beni nasıl buldun, Keever?”

“B. Haydi ama. Bu kaçınıcı oldu, üç mü? Düşündüğün kadar gizemli biri değilsin.”

“Gizemli olduğumu hiç söylemedim ki.”

Keever yeniden rengi atmış kapüşonluya baktı. B onu izledi ve aklına kurşunların ete çarpışını, bir çekişi, bir kafa atışını getirdiğini anladı. Kafa atan bizzat B’ydi.

“Neyse, işte buradasın,” dedi B.

Keever ona baktı. B’nin hedefin kafasını âdeta patlatan alnına.

B ve Keever sessizliğe fazlasıyla alışkındı.

Keever bir süre fenerin o soğuk, gümüşü ışığında oturdu. B de ölümün aldığı şekilleri bir akademisyen titizliğiyle inceledi.

Keever en sonunda, “Sana ne anlatıyor?” dedi.

B o son kapının ardında, toprağın altında duran o karanlığa baktı.

“Güzel soru,” dedi. “Durumu doğru ifade etmeye yaklaş-

ın, Keever, ama tam olarak öyle olmuyor.” Karanlığı işaret etti. “Burayı okuyamıyorum. Eylemlerimizi yaptığımızda geride bir metin bırakıyorsak da bu metin benim okuyabildiğim bir dilde yazılmamış.”

“Ki sen bütün dilleri okuyabiliyorsun.”

“Belli bir şey de hissedemiyorum,” dedi B. “Ama hissetmeliymişim gibi geliyor.”

“Böyle devam edemezsin, evlat,” dedi Keever. “İşi biliyorsun. Temizliği bir kez yaptıktan sonra içerisi boşaltılsın veya boşaltılmasın bizim için yasak bölge oluyor. İçeri girip iz bırakmadan çıkıyoruz. Ne bir kimlik ne bir işaret; veri tabanları siliniyor, parmak izi kalmıyor, etrafa enzim sıkılıyor, yüz görülmüyor...” Ceset yığınınını işaret etti. “Ya biz ya onlar. Biri senin gibi birinin etrafta gezindiğini görecektir olursa ne olur? Görülme riskini alamayız.”

“Senin de görülmemen lazım,” dedi B. “Ama buradasın, değil mi?”

“Bana başka şans bırakmadın. Hem ben sadece seni paylaşmaya geldim.”

B ayağa kalkıp ışıktan daireyi terk etti.

“Keever,” dedi. “Birim’de bana verilen emirlere dair yüzdeler ne durumda?” Sesi öfkeli değildi. “İstemediğim sürece o emirlere uymayacağımı biliyorlar. Uymadığım sürece de emir olmaktan çıkıyorlar. Onların umursadığı şeyleri umursamadığımı biliyorlar, bunu sen de biliyorsun. Bu karşılıklı faydaya dayalı bir anlaşma, bu da gayet normal ama tüm bunlara rağmen bu tiyatroyu neden sürdürdüklerini anlamıyorum. Sözde ‘emir’ vermeler. Sana bütün bunları yaptırmalar. Beni azarlatmalar falan.”

Keever omuz silkti. “Biliyorsam ne olayım,” dedi.

“Kuralları var olsun da istersem onları umursamayıp ihlal edeyim,” dedi B. “Sanırım onların gözünde bağımsızlık, itaatsizlikten de beter.”

“Dediğim gibi,” dedi Keever, “bilmiyorum. Bana, ‘Git B’ye

bunu bir daha yapmamasını söyle,' diyorlar ve ben senin aksine bana söyleneni yapıyorum. İşte buradayım. Emre itaat ettim."

"Şimdi ne olacak peki?" dedi B.

Keever dudaklarını büzdü.

"Bilmem," dedi. "Belki arkadaşına ihtiyacın vardır diye düşündüm."

B de dudaklarını büzdü.

"Böyle bir ihtiyacım var mı bilmiyorum."

"Eh," dedi Keever. "Söylediğim gibi geldim, seni paylıyorum." Parmağını sallayarak azarlar gibi yaptı. "Şimdi gidip Denek Unute'nin protokollere uymayı yine reddettiğini rapor edeceğim."

"Öyle yap."

"Olay çıkarma," dedi Keever. Ayaklandı ve B'nin omzuna nazikçe vurdu. B onunla pek ilgilenmedi. Yalnızca Keever uzaklaşırken kulak kesildi. Tek başına kaldığında elini fenerin ışığının önüne yerleştirdi, çok geçmeden oda karardı ve eli parlar oldu.

Daha birkaç dakika olmuştu ki yeniden ayak sesleri duyunca arkasına döndü. Bu seferki adımlar öncekilerden çok daha hızlı atılıyordu. Keever yeniden içeri girdiğinde B girişe dönüktü.

"Mesaj," dedi Keever. "Yer üstüne çıktığımda geldi."

"Ne mesajı?" dedi B.

Keever şu son kapalı kapıyı işaret etti. Karanlığı ve enkazı.

"Üs..." Kaşlarını çattı. "Bir okuma aldıklarını söylediler. Thakka'nın TTE tarayıcılarından birinden."

"Ne?"

"Bir hata olmalı," dedi Keever. "Orası şeyden beri... biliyorsun işte, o zamandan beri sessiz. Ama işte üstekiler benim de senin de burada olduğumuzu biliyorlar..."

"Şansa bak, değil mi?" dedi B.

"Bizden kontrol etmemizi istiyorlar."

"Tam olarak nasıl bir okuma alıyorlarmış?"

“Biliyorsun, basit bir sinyal o, çalıştığında bile epey karmaşık çalışıyor...”

“Ne okuması alıyorlarmış?”

Keever gözlerini kırptı. “Yaşam emaresi.”

B bir anlığına Keever’ın bakışlarına karşılık verdi. Sonra Keever daha onun hareket ettiğini dahi göremeden kapı eşiğine gidiverdi. Kırık kapının üzerine çömelmiş, ellerini eşikten ileri uzatıyor, hemen ilerisindeki dağılmış kapı desteklerini itip çekiyordu. Kapalı tünelin taşla kaplı dağılmış toprağını çekip almaya çalışıyor, kollarını içine daldırıyordu. Bu, hareketli rahatsız edici bir ameliyat parodisini andırıyordu.

“B, yavaşla,” dedi Keever. “Bak, sen o sırada... o olay olduğunda kendi alanındaydın ama ben gördüm, yalnızca yıkıntıyı da değil, ben...” Tereddüt etti. “Thakka’nın nalları diktiğini gördüm. Onun da, Grayson’ın da. Ölmüşlerdi. Sinyal de koptu. İşte o anda...”

İşte o anda olan olmuştu. Keever kaybettiklerini görünce B’nin açık bacaklarının arasından bir elbombası fırlatmıştı. O sırada B bir elinde kırık bir tüfek, diğer elinde yaralı bir askerle boğalar gibi soluyarak ter içinde, tünelin karanlığında ve ileride Grayson’la Thakka’nın cesedi varken durduğunu öğrenmişti. Keever’ın elbombası o dar çıkış tünelinin en uzak ucunda duran hücre liderine doğru sekerek gitmişti. Adamı yakalamak için bu son şanslarıydı. Tüneli bir mezara çevireceklerdi.

“Ölmüşlerdi,” dedi Keever. “Yoksa bunu asla yapmazdım. Üssün aldığı bu sinyal neyse ne, ikisi de ölmüştü. O yüzden her şeyi yıktım.”

B yine de kazmaya devam etti. İkisi de Keever’a emir verenlerin gerekliyse tüneli yaşayan yoldaşlarının üzerine yıkmasını söyleyeceğini biliyordu. O karmaşanın ve engellerin içinden eski bir ahşap payanda çıkardı ve başka kimsenin kaldıramayacağı bir ağırlığın altına girdi; tozlar etrafında savruldu. Payandanın yere düşmesine izin verdi.

“B, burası sağlam değil...”

"Çık git o zaman."

Keever ıcreddüt etti. Sonra o da eşğin ötesinde çubuk çekme oyunundaki çubuklar gibi birbirine geçmiş metal ve ahşaba uzandı. Yerinden söktüklerini çekip arkasına fırlattı.

"Yavaş ol," dedi Keever ama B, tüneli tıkayan malzemenin iyice içine daldı ve yakalayıp arkasındaki odaya avuç avuç toprak, tuğla, kendi ellerinden akan kanla kararmış yarım tuğlalar fırlattı. Ellerinin kanamasını görmezden geldi. Tek kelime etmeden kazdı ve Keever da ona eşlik etti. Dakikalar geçti ve Keever gittikçe daha yüksek sesle nefes almaya başladıysa da yavaşlamadılar. B tünel kazarken Keever da onun açtığı tüneli ayakta tutmak için elinden geleni yaptı. Bir taşın gıcırdadığını duyan Keever çakıtaşları ve betonarme demirleri üzerine yağarken duraksadı.

"Lanet olsun, B. Bazılarımız ölebilir, bunu biliyorsun."

Keever eğildi ve hiçbir şey görmeden, sürünerek tozun içine daldı ve hayretle nefes aldı, çünkü ileri doğru yuvarlanıp da dört ayak üstüne düştüğünde engeli geçmişti. Gölgelerin ve ilerideki tüneldeki bir lazer çubuğunun hayaletimsi ışığında çömeldi. B orada ayakta duruyor ve işaret ediyordu.

Fosforlu ışığın sınırlarının en ucunda, Keever kıvrılıp kalmış ölü bir adam gördü. Bu darmadağın olmuş hedefti. Düşman ilan ettikleri bu grubun lideri onu öldürdükleri yerde duruyordu.

Keever'ın bakışları bu son tünelde gerisingeri gezindi. Pürüzlü moloz kraterinden ve elbombasının bıraktığı yanık izlerini açıp yüzüstü yatan bir başka ölü adama eldi. Boynundan vurulan Grayson'dı bu. Keever o ânı, ansızın gördüğü o namlu alevini anımsadı. Grayson'ın kolları ve bacakları sonsuza dek ölüme dalar gibi duruyordu. Şimdi derisinde gölgeler ve küf de vardı.

İşte orada üçüncü bir figür daha duruyordu.

Thakka. Tünel duvarına yığılmıştı; bacakları bükülü, sırtı betona dayalıydı ve yüzü onlara bakmak için dönmüştü. Baş-

nın bir yanında bir delik açılmıştı, ağzı kanlı ve açıktı, gözleri kanlı ve kocamandı; B'yle Keever'a bakıyordu.

Gözleri hareket etti. Dudakları kıpırdıyordu.

Thakka gözlerini kırptı. Keever iki gün önce Thakka'nın öldüğünü görmüştü. O yüzden de adamın cesedini bir elbom-bası patlamasıyla gömmüştü. Şimdiyse Thakka'nın ağzı kıpırdanıp kelimeler oluşturunuyordu.

Keever kendi küfrünü duydu.

Thakka'nın yanına çömelmiş, o kocaman gözlere bakıyordu.

“Thakka,” dedi. “Thakka, Thakka, dostum. Thakka. Beni duyuyor musun?”

B arkasında durmuş onu izliyordu. Saldıracakmış gibi bir hâli vardı. Keever, adamın kafasındaki yarığa dokunmamaya çalışarak Thakka'nın başını tuttu. Gözlerine bakıp bir şeyler mırıldandı, bir eli Thakka'nın boynundaydı; kuvvetli ve titrek nabzını hissediyordu. Thakka'nın teni soğuktu ama içinde hayatın titrek, çekingen sıcaklığını duyumsayabiliyordunuz.

“Tanrım. Thakka.”

Thakka'nın dudakları kıpırdanıp durdu ama Keever hiçbir şey duyamadı. Hareket eden tek şey Thakka'nın dudakları ve gözleriydi. Tüfeği kucağında duruyordu.

“Bana bak,” dedi Keever.

Thakka baktı. Gözleri öyle hızla hareket etti ki Keever adamın kendisini anlayıp anlamadığını bilemedi. Kendi bakışları Thakka'nın gözbebeklerinden başının şeklini değiştiren o ayarsız deliğe kaydı. Kenarında kan ve kafatası olan deliğin derinlikleri Keever'ı büyülemişti.

“Hey!” diye seslendi Keever. “B!”

B diz çöktü. Keever'a da Thakka'ya da bakmıyordu. Parmaklarını toprağa koydu, yüzünü yerin birkaç santim uzağına dek eğdi, kemerinden başka bir lazer çubuk çıkarıp kırdı ve gözlerinin yakınına yerleştirdi.

“Ne...?” dedi Keever ama Thakka nefes nefeseydi ve artık

bunların gelişigüzel nefesler değil de kelimeler olduğu anlaşı-
lıyordu. Keever kulağını adamın kuru dudaklarına yaklaştırdı.

“...gelip öyle dedi,” diye fısıldadı Thakka. “Çürümek üze-
reyim. Az kaldı. Bir köpeğim vardı, o yüzden bunlar ne zaman
olur iyi bilirim.”

“Tamam, Thakka,” dedi Keever. “Tamam, evlat. Sabret.”
Adamın üniformasından geriye kalan kaskatı parçaları arana-
rak dünyaya o hazin, imkânsız küçük sinyali gönderen tarayı-
cıyı bulmaya çalıştı. “B,” diye seslendi yeniden.

Gelgelelim B karanlığın en uzak ucuna, esas düşmandan
kalanların ötesine, tam da tünelin bittiği yere gitmişti. Duvar-
da içinden çıktıkları karanlıkla aynı renk olan metal çıkıntı-
lara tutundu.

“Lütfen, B,” dedi Keever.

“Bugün günlerden ne?” dedi Thakka. Sesi yükselmişti. Sa-
kin, orta batılı birinin sesiydi. “Keever,” dedi. “Acımasızlık,
değil mi? Seni umursadıkları yok. Niyetim saygısızlık değil.
Beni de umursamıyorlar.”

B döndü. Biraz uzakta yere çömeldi. “Thakka,” dedi. “Ne
oldu?”

“Ah,” dedi Thakka. B’yi görünce irkildi ve yüzünü buruştur-
arak ondan öteye çevirdi. Yüzündeki o ifade korkunç bir şeydi.

“Ne oldu, Thakka?” dedi B.

Thakka dudaklarını yaladı ve başını iki yana salladı. Göz-
lerini B’den ayırmadı ve onun duyamayacağı kadar alçak bir
sesle inildeyip fısıldadı. Keever kulağını yeniden Thakka’nın
ağızına yaklaştırdı.

“Bir köpeğim var,” diye fısıldadı Thakka. “Köpeğim uğra-
dı.” Sessiz bir kahkaha attı. “Akıllı köpek. Sorular hep vardır,”
diye fısıldadı. “Ama isim, rütbe, numara yok, öyle değil mi?
Bilme ihtiyacı işte.”

Thakka’nın gözleri hâlâ B’nin üzerindeydi; o gözler hali-
hazırda olduğundan daha da büyüdü ki bu olmayacak şeydi.
Adamdan çıkan ses ezilmiş veya delinmiş bir akciğer kaynaklı
olabilirdi; belki de sırf korkudandı.

SU

Çok uzun zamandır yürüyorsun. Aslında yürümeye başlayalı çok da olmadı. Bir şeyin kendisi ve aksi aynı anda doğru olabilir.

Kaisheen'e yola çıkman gerektiğini söylediğinde üzülüp öfkelenmiş ve senden gitmemeni istemişti. Çocuğu daha yeni doğmuştu; gözleri, ağzı ve ifadeleri hâlâ şekilsiz kil gibi belirsizdi ve Kaisheen spermin hangi kocasından geldiğini bilmediğini söylemişti, ne var ki bebek nefes alır almaz sen, o çocuğun senin olamayacağını anlamıştın. Kaisheen olabileceğini söylemişti (neden yanıldığını açıklamamıştın) ve bunun beraberinde getirdiği bazı sorumluluklar vardı. “Çocuğu basız bırakmak yanlış,” demişti Kaisheen. Sensiz olmak istemediğini söylemişti.

Birden fazla kez acımasız davranmayı denemiştin ve hiç şüphesiz bunu yeniden deneyeceksin, ama dört yüz mevsimden fazladır soğukkanlılığı deniyordun, o yüzden kadının acısından sakince uzaklaştın.

O çocuk hâlâ hayattaysa, artık yaşlı bir adam olmuştur ve babalarından birinin terk ettiği bir oğlana dair hikâyeler anlatıyordur. Hayattaysa, o ilk birkaç gün hariç bütün ömrü boyunca sen bu yolda yürümüştün demektir.

Bir keresinde üç ömrü sırf ne olacağını görmek için bir dağın yarısında duran taş bir sandalyede oturup kıpırdamadan geçirmiştin. Hiçbir şey olmamıştı.

Bu kez ıaşı geride bırakıp kaybolmak için canlı, çeşit çeşit arazilerden geçerek, küçük yerleşkelerden kaçınarak, dünya-
nın kendisi ter atıyormuşçasına nemli ve sık sulak alanlardan ilerleyerek, bir gün akmaya hazırlanan donmuş nehirleri aşarak acele etmeden güneşe geldin.

Yıllar önce kıyı şeridine vardın ve Suhal denen yerin, sığ denizin öte yakasında olduğunu anladın. Nehir kenarında yaşayan insanları arayıp buldun. Bu insanların güçlü çenele-
ri vardı ve konuşmadan önce uzun uzun düşünürlerdi. Seni kanolarına alıp takımadaya götürmeyi kabul etmeden önce de epey kafa yormuşlardı.

Misafirperverliklerinden dolayı kürek çekme teklifini reddetmişlerdi, o yüzden bunun yerine uzun deniz taşıtının önünde oyma bir gözcü gibi duruyordun. Bir ara mürettebattaki en genç ikinci kişi fırtınada kanodan aşağı düşmüş, sen de peşinden gidip karanlıkta adamı geri getirmiştin. Dalgalar durulduğunda büyük, yeşil bir canavarın sırtı bir kürek mesafesinde sudan çıkmış, akabinde altçenesi açlıkla takırdayan hem yılan-
sı hem kabuklu bir baş görülmüştü. Mürettebat feryat edip ölmüşlerine yardım için yakarır ve hayvana onu hangi kötü okyanus tanrısı olarak görüyorlarsa o isimle seslenirken, sen sapma güvertesindeydin. Sen de güvertede çılgılık atıyordun ama bunu bir rahatlamayla yapıyordun, çünkü kendini serbest bırakalı, içinde her daim büyüyen ve bırakman gerektiğini bildiğin o soğuk alevi salah günler olmuştu. Alevi bıraktın ve gözlerinden çıkan mavi, beyaz, mavi pusun içinden baktın. Obsidiyeninle birlikte kanodan atladın ve şaşkına dönen su canavarını kestin. Onunla savaştın (herhalde) ve dişleri (herhalde) böğrüne geçip şu kaybolmakta olan yarayı açtı. Derken ikiniz (herhalde) çalkalanan dalgaları kırmızıya bürüdünüz. Onu (herhalde) öldürdün, dilini kesip kopardın ve bedeninin en küçük yaratıklar tarafından yenmek üzere batmasına izin verdin. Yeniden kano-
ya tırmandın, sen kaygan güverteye çıkarken öfkecinnetin azalıyordu. Mürettebat sana tanrıkatili dedi, sana teşekkür etti ve

seni dışladı. Sen onlara karşı şefkat duyduğundan bir sonraki adada etinc kattıkları ilaç etkiliymiş gibi yapıp uyanmıyormuş gibi davrandın. Kalkıp aletlerini ve tılsımlarını toplar ve kendilerince sessizce kanolarına dönerken onları dinledin. Hafif dalgalar üzerinde küreklerinin sesini işittiğinde hareket etmedin.

Şimdi parlak ve amansız güneşin altında, onlar çoktan gözden kaybolmuşken bir başına oturuyorsun. Sana yemek ve su kabakları dolusu su bırakmışlar.

Yoldaşsız, kanosuz kalmışsın; yeniden yürümeye koyuluyorsun.

Taşlı bir yamaçtan aşağı kayıyor ve giysilerini olabildiğince taşla dolduruyorsun.

Taşlarla yüklü hâlde yürüyorsun. Ağaçlardan geriye kalan o alçak gövdelerin altından, parlak kuşların merakının arasından geçip sığ sulara giriyorsun. İstiridye kabukları ayağını kesiyor, yosunlarsa sanki buna cevaben nazik sıcaklıklarıyla ayaklarını sarıyor. Kıyıya vuran köpüklü dalgaların içine giriyorsun. Beline, göğsüne, omuzlarına dek suya giriyorsun. Boynuna. Sakalına, kapattığın ağzına dek.

Adalar arasındaki bu mercan rengi yolda bir sonraki adımı atmadan önce uzun, derin bir nefes alıyorsun. Ilık, tuzlu su başının üzerine örtülüyor. Suyun içerisinden güneşe bakıyorsun, güneş de sana. Derinlere inerken kendine kendi hayatından öyküler anlatıyorsun.

Hayır, şimdiye dek yaşamış olan en yaşlı varlık sen değilsin, bu kadarından eminsin. Uzak bir kıtada belki senden bir gün önce doğmuş, karmaşık tek bir kökü paylaşan çoğalmış titrek kavaklar olmalı. Sen gözlerini açmadan birçok ömür öncesinden beri var olan, tek bir ana yumrudan doğmuş, kilometrelerce uzanan deniz çayırıları olmalı. Gelgelelim dünyada senden yaşlı varlık sayısı iki elinle sayabileceğinden fazlaysa hayrete düşerdin. Ki sen hayrete düşmeyeli nereyse bin yıl oldu.

Annen senin bir lütuf olduğunu söylemişti. “Sen bir lütufsun. Sen bir lütuftun. Senin bir lütfun var,” dedi.

Bunları sana sen gençken söyledi. Ne var ki sen çok çabucak büyüüp bir adamın yüzüne ve bedenine sahip oldun. Sana bunları söylediğinde onu seviyordun. Ölülerini sevmek mümkünse onu hâlâ seviyorsun. Ama o zamanlar onu sözsüz, sorgusuz bir coşkuyla; yaşın getirdiği incelikler ya da dünyanın aşıladığı kuşkular olmadan seviyordun. Şimdi biliyorsun ki annen kendi endişelerini ve mutsuzluğunu büyük bir beceriyle gizleyebiliyordu. Sana, “Ben de seni seviyorum,” diye karşılık verdiğini gayet net hatırlıyorsun. Gururunun tınısını hâlâ duyabiliyorsun. Ancak o öldükten birkaç ömür sonra yüzünü aklına getirdiğinde onda uyandırdığın duyguları anladın. Gurur duyduğunu ama aynı zamanda senin için üzüldüğünü. Sana hayranlık duyuyor ve sana hayranlık duyulmasından, bunun sana yapacaklarından endişeleniyordu. Sana tanrılar tarafından bir lütuf verildiğinde, senin tanrılar tarafından ona ve halkına lütfedildiğine inansa da lanetli olduğuna da aynı ölçüde inanmıyor muydu? Sana olan sevgisi neye yaradı?

Taş yükünle birlikte bu eğimden aşağı öyle uzun süredir iniyorsun ki denizle gökyüzünün birleştiği o çalkantılı düzlem, bir meşe ağacının tepesi ormandaki patikada yürüyen bir kadının ne kadar yukarısındaysa o kadar yukarında kalıyor. Deniz altında gözlerinin yanması ve bulanıklığıyla güneş ışığının suya düşen benekli parıltılarını izliyorsun.

“Önce,” demişti annen, “Hiçlik vardı. Her şey sakindi. Sonra bir şey, hiçliği yerinden edecek bir şey geldi. Bir şeyden pek çok şey türedi; gürültü, sınırlar ve hareket; karanlık, ışık ve alacakaranlık; kayalar, yıldızlar, su, ateş ve soğuk. Bunlardan da çamur ve balçık ortaya çıktı. İçlerinden kıpırdayan partiküller baş verdi. Onlardan da zamanla ağaçlar, kuşlar ve bizler olduk.”

Şimdi, burada göğsündeki o baskı ve ağrı, kanının dalgalanması, kalbinin davul gibi çarpışı baş gösteriyor.

Bir keresinde bir bozkır kültüründe yedi yıl yaşamıştın; o kültür yok olalı çok oldu. Onların kutsal sularına dalmıştın. Her gün daha uzun süre dalıyordun. Bu tür teknikler bütün hatıraların gibi seninle kalıyor. Nefesini birkaç dakika daha tutabilirsin. Hoş olmasa da yapabilirsin.

Karnındaki kasları sıkıp su yolunu kitlesinin asılı duran kaygan gövdesine yaslanmak için bir elini uzatıyorsun; yolunu örten bu malzeme fırıl fırıl dönüp salınıyor, işte. O gelen ne olduğunu sormak isteyen bir yılanbalığı mı? Gözlerinde beliren bu hareketli morluklar, seni sorgulamaya gelen dikkatli balıklar mı? Gördüklerine başınla selam verip daha karanlık, daha baskıcı sulara iniyorsun.

Annen sana, “Biz göçebeydik,” demişti. “Bir vadi bulduk. Oraya yerleştik. Savaşçı değildik. Her yıl dört kez komşularımızdan oluşan geçici bir yağmacı grubu olan atlılar ellerinde silahlarla geliyor, yemeğimizi alıyor, ailelerimizi köle veya eş yapıyor, bizimle oyunlar oynuyordu.”

Bir mercan kemerinin altından geçerken zihninden olabildiğince nazikçe, “Anne, böyle başlayan kaç hikâye var biliyor musun?” diye fısıldıyorsun.

Bir taşbalığı seni seyrederken annenin anısını ölümünün ardından geçen çağlarda insanların ata nasıl binileceğini unuttuğunu, atların yeniden vahşileştiğini, sonra insanların yeniden öğrenip tekrar unuttuğunu söylüyorsun.

Annen sana, “Meyveler gibi koparılıp kan döküyorduk,” demişti. “Silaha en çok ihtiyaç duyanlar bir savaşın içinde doğanlar değil de kimlerdir? Bir araca ihtiyacımız vardı,” demişti annen. “Ben de tanrılara yalvardım.”

“Ne oldu peki?” diye sormuştun ona. Artık kucağına sığmayacak kadar büyümüş küçük oğlu olarak yanında oturmuş, gözlerin kocaman açık duruyordun. “Onlara ne diye yalvardın?”

“Rüya görmemi sağlayacak bir içecek hazırladım,” demişti annen. “Bazı bitkiler, yoldur, bunu biliyorsun, küçük Unute.

Tıpkı bazı canların yol olması gibi. Adın Unute," demişti. "O içecek o gece benim aracılığım la Unute demişti."

"Ne yaptın?" diye sormuştun.

"Anlatıyorum ya," demişti annen. "Sadece dinle, Unute. O içecek fırtınanın kapılarını açtı ve ben fırtınanın yaşadığı yer olan mavi bir yere gittim ya da fırtına benim aracılığım la geldi veya fırtınayla eşikte buluştuk ve ben yıldırımla seviştim. Ertesi gün karnım şişmişti. Sana Sabırsız Oğlan dedik. İki ay sonra doğdun."

"Babam, babam değil mi yani?" demiştin.

"Şş, şapşal seni," demişti. "Baban, baban tabii. O senin *günba-ban*, mavi yıldırımsa *gecebaban*. Hikâyeleri bölme, Unute, yoksa çiçekler büyümez. Ateş seni korkutmuyordu ve yanan dallarla oynadığında acıyla feryat etmiyordun. Ateşle ilgili bu olaydan üç ay sonra yemek artıkları için gelen bir kurdu öldürdün, hem de dişlerinle ve ufacık ellerinle. Bundan bir mevsim sonra yağmacıların silahlarına bakıp da yaptığımız balta sopalarıyla dövüşen genç adamlarla oynadın. Aslında yaptığın oyun muydu, yoksa gerçek bir çatışma içinde miydin, hâlâ bilmiyorum. Tek bildiğim içindeki savaşın, tıpkı kurdun hırlamasını gördüğü gibi onların içindeki savaşı görmüş ve dışarı çıkmış olduğu.

İsteyerek olmadığını söyledin ve baban da ölü oğlanın ailesine kan kefareti için yakarma hakkını verdi. Aile oğulları yüzünden senden hep nefret etti ama senin bir silah olduğunu da söylediler. Biz de onların oğluna seni keskinleştiren bileme taşı dedik."

Şu an içinde yürüdüğün su ışıktan yoksun değil. Işıksız kalmak için çok daha ileri gitmen gerektiğini, güneşin mızraklarının denizin derinlerine dek uzandığını biliyorsun ama olduğun yer soğuk ve loş, seni izleyen hayvanlarda da gölgede gezinenlerin sinsiliği var. Gelgelelim yol aşağı doğru devam etmeyi sürdürüyor, yeterince dakika geçtiğinden başın ağrıyor ve su iyice baskı yapıyor.

“Unute, devam et.”

“Grubun en iyi mızrakçısı sana ders verdi,” demişti annen. “Aylar içinde iyileşecek yaralar sende günler içinde geçiyordu, küçük silah. Gözlerin babanın gözlerinin renginde parlamaya, gecebabanın yıldırımının mavisıyla ışımaya başladığında seni yakaladığımız büyük hayvanlarla bir çukura koyduk. Hayvanlar seni onlara kurban ettiğimizi sandı, onları sana kurban ettiğimizden haberleri yoktu. Savaş dansını yaptın; ayıları, Smilodonları ve dağ eteklerindeki canavarları parçaladın. O rüya nöbetlerinde, seni ele geçirip feryat figan canavara dönüşme ne neden olan o bükülmelerde zaman zaman öğretmenlerini parçalamış ya da oyun arkadaşlarının hayretle kan dökmesine neden olacak şekilde uzuvlarını sökmüş veya halkımızın göğüslerini çökertmişsen de olabilirdi. Neticede herkes trans hâlindeyken silah Unute’ye yaklaşmaması gerektiğini biliyordu. Gözlerin şok ışığıyla parladığında herkes kaçıp saklanması gerektiğini biliyordu. Kötü bir çocuk değildin, ama tehlikeliydin. Hep çok üzülüyordun ama insanlar hep dikkatsizdi.

“Derken yağmacılar geri döndü.”

Mercanlardan oluşan yüksek kemerlerin altındaki bir boğazdan ilerliyorsun ve nefes alamadığın her an göğsün yanıyor. Annen hikâyenin bu kısmını hep şarkıyla anlatırdı. Sen de şimdi izleyen mürenbalıkları için ağzını açıp şarkıyı suya söylüyorsun.

Annen söylemişti, sen de söylüyorsun:

Dinle!

Bu atlılar

Yüzlerinde sarı boyadan ikazlarıyla

Güldüler kendilerine kurban edilen savaşızlara

Dağların seyre koyulduğu yere sürdüler atlarını

Gecebabanın tohumlarını döktüğü

Silahoğlanın olduğu yere

Gözlerin Unute'si!

Balta ucu, çocuk, mızrak ucu, bir meclis içinde

Gidiyor dans ederek

Geçiyor atların içinden

Geçiyor atlıların içinden

Bu onun cinneti.

Savaş öfkesi! Biçim değiştirmek!

Bükülmenin nöbeti!

Çılgınlık! Hiddet!

Unute kan yolundan yürüdü

Unute kemiklerden geçti

Unute'nin bedeni oklarla doldu ama durmadı

O yarıp geçen bıçak ucuydu

O dehşetin oyunuydu

O her şeyi bitirendi.

“Seni seviyorduk,” demişti annen. “Onlarla işin bitince seni kundakladık. Hâlâ bebeğin. Seni sardık, üstünden ölüleri temizledik, sana teşekkür ettik ve seni sevdiğimizi söyledik.”

Attığın her adım acı veriyor. Dalgaların içine yürüdüğünde inişin bir noktada biteceğini, sonrasında bir çıkışla karşılaşacağını, bir süre yürüdükten sonra ıstırap içindeki başın, kalbin ve akciğerlerinle yeniden yükseleceğini ummuştun. Resifin yüzeye başını çıkarabileceğin kadar yaklaştığı bir burcunun olduğuna, orada akciğerlerin iflas etmeden önce çıkıp nefes alabileceğine, böyle aşağı yukarı giderek ilerleyeceğine ve bu yürüyüşte savaş enerjin, tersyüz açlığın; gözlerinin o soğuk parıltısındaki yok etme ihtiyacı içinde uyanacak olursa bu açlığı köpekbalıkları ve mercan kuleleriyle gidereceğine, kanlı girdaplı bir toparlanmadan sonra güney kıtalarına ulaşana kadar yukarı aşağı tekrar ilerleyeceğine inanarak risk almıştın. Böyle olmalıydı.

Çok uzun zaman önce bu düşüncenin aptalca olduğunu gösteren ne kadar kanıt toplamış olursan ol, içinde bir bilmişlik olduğunu duyumsadın. Hayatın biçimini bir hikâyeye çevirmek için bazı şeylerin olması gerekiyordu. Tanıdığın çoğu insanda da bu arzuyu gördün. Bu tehlikeli eğilimin onlarla ortak olduğundan, insan olmadığını söylemekten çekiniyorsun.

Kapıldığın hisler çoğu zaman yanlış çıkıyor.

Yol iyice derinleşip denizin en karanlık yerlerine iniyor. Yavaşlıyorsun, parmakların giysilerindeki taşları çıkaramayacak kadar uyuşmuş hâlde.

İçindeki hikâye hız kazanıyor. Artık annenin sesiyle gelmiyor. Bu hikâyeyi hatıralarından ve araştırmalarından, ipuçlarından ve vardığın sonuçlardan yola çıkarak kendi kendine anlatıyorsun.

İşte burada, açılıp genişleyen bir noktadasın. Bak! Masmavi bir karanlık ve ötesinde hiçbir şey olmayan bir mercan duvarı var karşında. Bir uçurumun kenarındasın ve ileride ancak kapkara sular var. Zihnin bulanıklaşsa da kendine anlattığın hikâye gittikçe hız kazanıyor, çünkü henüz sona gelmedin ve çok vaktin de yok. O zaman çabuk ol.

Beraberinde savaştıkların, günbaban ve bunları söylemeyi bırakana dek annen korkulacak, durdurulacak kavimlerin bitmeyeceğini anlatıyordu. Savaş öfkeni balıkçı halkına, dağ halkına ve kar içindeki mabetlere çevirmeni emrettiler. Bu mabetlerin kuleleri toza döneli uzun zaman olmuştu ama aralarındaki yolu aştığında gördüğün en büyük şehre adım attın.

Şehre girdin

kralı kestin, muhafızları kestin, kemik yolunu aştın, kan içindeki salondan ayrıldın, büyük merdivenlerden indin, şehirdeki herkesi kestin, ölülerden bir piramidin üzerine kuruldun. Uzaktan

yıldırım çaktığını gördün, bu seferki yıldırım kırmızıydı, baban onu görüp annene lanet okudu, babanı vadide gördün, annenden bir şey aldı ve bir zamanlar ayıları parçaladığın çukura

bir şey attı, annen senin için korktuğunu ve acılarının dinmesini istediğini söylediğinde baban ona bağırdı, annenin ne demek istediğini bilmiyordun, çünkü hayatta olmanın senin hissettiğin gibi bir şey olmadığından habersizdin. Annene ne demek istediğini sormaya karar verdin ve günbabanın peşine düştün ama bir vadide on bin ok yedin ve biçim değiştirdin; mavi, kızgın, parlayan gözlü hâline büründün ve hem saldırganların hem de senden uzak durmaları gerektiğine dair kurallara uymayan kendi halkının üzerine o ivedi, kanlı değişimlerini saldın, babanın bağırdığını duydun ve bunun bir tuzak, bir dikkat dağınıklığı olduğunu anladın, peşinden gidecek, atların sonuncusunu aşırp kendi yerleşmene dönecek kadar kendine geldin ve

babanı annenin üzerine eğilmiş hâlde buldun, annen işgalcilerin elinde can vermişti, kendini bir çöl gibi hissettin, bu çölün babana ait olduğunu ona söyledin ve gittin, işgalciler gelip babanı da öldürdüler, sen taştan bir buluşma noktasına ilerledin, yoluna giderken aralarından geçtiğin bütün kavimlerin orduları orada seni bekliyordu.

Üzerine hücum edip silahlarına davrandıklarında onlara karşı elini kaldırmadın.

Denizin dibinin sınırlarında çöldeki susuz bir insan gibi bir gözmüşçesine baktığın karanlığa doğru sürünüyorsun. Bu son karanlık, daha fazla dayanamıyorsun, taşlar seni aşağıda tutuyor ve karanlık dünyanın dibindeki vadilerden yükseliyor, yan taraflarından sana doğru geliyor ve artık güneşin ışığından daha büyük bir kuvvetle iniyor, etraftaki karanlıktan seni örtmek için denize dökülüyor. Bunu anlatabilecek tek kelime ıstırap. Dik misin, yatay mısın, bilmeden uzanıyorsun, tek bildiğin göremediğin ve bunun son olduğu.

Binlerce yıl önce düşmanlarının kılıçlarının savruluşunu hatırlıyorsun. Denizin o berbat suyunu içine çekmeden edemiyorsun.

Akciğerlerindeki acı dinmiyor. Boğularak ölmek her daim ölmenin en kötü yolu olmuştur.

Ölüyorsun.

sonra bir itiş oluyor

itiş ve bir kabuktan çıkıp

özgür kalış, et ve kandan oluşan kalın ve bulanık bir tortunun arasından çıkış, işte buradasın, yine düşünüyorsun, çıplak ve hamsın, tuz yeni tenini yakıyor ve seni yıkayıp temizliyor, yumurtadan çıkıp oksijenle buluşma ânında seninle olan o ilk acılı ve güzelim nefesten mahrum bırakılıyorsun, içinden çıktığın ve boğulmuş bedeninin o tuhaf doğurganlığından çıkmış, oraya takılmış, deniz altındaki o uçurum tepesine sıkışmış o yumurta boşluğundan ayrılıyorsun, tıpkı ilk kez çıkarılıp parçalandığın o güneşte kavrulmuş taşlı yerdeki ilk yumurtandan ve sonraki bütün o yumurtalardan çıktığın gibi; yılmaz bedenini bile sınırlarına dek zorlamış ya da zorlamayı seçmiş olduğunda tıpkı ilk doğumundaki gibi yeniden cırılçıplak doğduğundan şu an ne taşın ne cebin var ve içinde oksijen olmamasına rağmen suda batmıyorsun, yukarı olduğunu bildiğin yere doğru yükselmek için kendine izin veriyorsun. O yöne doğru suyu tekmeliyorsun.

Suyun yüzeyini deliyor ve nihayet o ilk nefesi alıyorsun.

YENİ KARANLIK

Keever'ın "evlat" diye hitap ettiği B, bir araba alıp çirkin dağ eteklerinden kıyıya dek uzun bir süre boyunca hızla sürdü. Erzak satın aldı. Kullan-at telefonunu suya fırlattı.

Daha ufak yollardan, başlarını eğmiş alışveriş merkezle-riyle ve yurt benzeri beton konutlarla dolu yerlerden geçti. Bunlar küçük kasabalar değildi ama küçükmüş gibi geliyordu; kuytuda bulunuyor, ekonomik buhran içindeki bölgelerde gö-rülen o dar görüşlölük kokuyordu. Aracını bir çalılıkta bıra-kıp kuvvetli kimyasal kokuların ve atıkların güzelim zehirle-riyle parlayan su birikintilerinin olduğu bir bölgeye adım attı.

Bulduğu yer idare ederdi. Terk edilmiş bir ofis binasının en üst katı. Pencere kenarında durup aşağıdaki kavşaktan geçen yayalarla araçları saydı. Gün bittiğinde atölyelerde ve market-lerde sönen ışıkları saydı. Ateş etse sesi duyulurdu ama orada geçirdiği ilk gece bizzat kendisi bir kilometreden az bir mesa-feden gelen üç silah sesi duydu ama arkasından ne bir çığlık ne bir siren sesi geldi.

Kullanılabilir bir sandalye buldu ve bir zamanlar patrona ait olan masayı sildi. Koridordaki son odanın cam kapısına bakacak şekilde çevirdi. Masanın üzerine on mermilik .45 ACP şarjörlü bir SIG Sauer P320, 9 mm mermilerle dolu bir Daewoo K5, bir KA- BAR Becker BK22 ve bir G.I. Tanto koy-du. Son ikisi kılıfından çıkarılmıştı. Bir de açık bir S&W cop yerleştirdi. Bunları güzelce dizdi. İnsanların artık bu tabanca isimlerinden nasıl da keyif alır olduğunu düşündü, *tabanca tabanca bıçak bıçak cop* demek yeterli ve doğru değilmiş gibi.

"Aletler ancak kırıldıklarına fark edilir," diye anımsadı.

En sonunda o kadar hızlı hareket etmeyi bıraktı. Nefesi-
ni verip sırtını sandalyeye yasladı. Aşağı baktı. Başını yalnız
olmasa yapmayacağı şekilde sertçe iki yana salladı; sanki bir
gözlemciden, içinden gelen bir soruyu cevaplamayı reddedi-
yordu. Sanki, “Ben ne yapıyorum?” sorusunu cevaplamıyor
veya sormuyordu.

İki gün boyunca tozların içinde silahlarının hemen arka-
sında oturdu. Bekledi ve koridoru izledi, karşılığında çoktan
geçmiş bir yılın yaz ayını ilan eden bir posterin güneşten ağır-
mış gözleri tarafından izlendi.

Üçüncü gün öne eğildi; buraya geldiğinden beri ilk kez ha-
reket ediyordu.

Günbatımından biraz önceydi, önündeki koridorda kalm
bir ışık huzmesi belirdi. Işığın içindeki zerrecikler titreşiyor-
du. Binanın ağır ağır çöküşünün altındaki tesadüfi fısıltıların
altında daha düzenli bir ritim olduğunu fark etti.

Sağ elinin işaretparmağının ucuyla başparmağına vurup
nasırının kıvrımlarını hissetti.

Birkaç yılda bir yaptığı üzere, “Kurallar ne?” diye düşündü.
Tuhaf vücudunun enerjilerinin yıpranmışlık ve travma emare-
lerini ortadan kaldırmak için yeniden bağlanmasını tetikleyen
hasarın boyutu ya da ciddiyeti neydi? Neden bazı ufak yara-
izleri vücudunda kalırken diğerleri kayboluyordu? Bu minik
deri çıkıntısının neden kaldığını bilmiyordu ama semavi mah-
kemenin ya da uzaylı efendilerin veya boyutsal denetçilerin ya
da evrimsel bir tuhaflığın veya anlamsız tesadüf fırtınalarının
ya da kendisinin acımasız ilahiliğinin kararında (o neyse ar-
tık) kusur bulmuyordu. Parmak ucundaki bu nasırın neyden
kaynaklandığını hatırlayamıyordu. Öyleyse ya hayatlar arasın-
daki yumurta evresinden gelmiş ya da bir dövüş cinneti es-
nasında olmuştu. Belki de yalnızca olduğunu fark etmemişti.
Önemi yoktu.

Kulak kesildi.

Belki her iki ya da üç yüzyılda bir, adam, hayali bir seyirci

kitleleri için gibi duran bir hareketle bulunurdu. Her zamanki görünüşünün tutumluluğuna zıt düşen bir gösteriş âni yaşıyordu. Tıpkı şimdi olduğu gibi bunu yapacağını hiçbir zaman önceden bilemiyordu. Kendisini uzanıp seslenirken seyretti.

Kendisinin, “Gel,” dediğini duydu.

Gelmekte olan şey geldi.

Ağır ağır geldi. Ya avını hakkıyla yapmak istediğinden ya da onun gösterisine karşılık verme niyetiyle, kendince bir drama anlayışıyla onu bekletti. B iki, üç saat boyunca onu hissetti, ardından bilinçli varlıkların o benzersiz düzensizliğini, aramakta olan bir arayıcıyı duydu. Güneş tamamen batmıştı ve koridor, ölü asansörlerin kapılarının kapalı ve ayna gibi durduğu uzak uçundan gelen kasavetle dolmuştu. İşte bu noktada gittikçe yavaşlayan bir geliş; eskimiş şirket halısının üzerinde nasırlı, sert ayakların sesleri; bir yaklaşma, bir gelme, gerçekleşmek üzere olan bir buluşma,

bir yeniden buluşma.

B merdivenlerin koridorla buluştuğu noktadaki karanlığın içini göremiyordu ama o karanlıktaki kıpırtıları, giden karanlığın yerine yenisinin geldiğini, bu yenisinin kendisini seyrettiğini ve yaklaştırmaya devam etmeden önce epey bir duraksadığını ayırt edebiliyordu.

“Ah,” dedi. Sesi koridorda kederli çıkıyordu.

“Bunun işe yarayacağını sanmıyordum,” dedi. “Ama yine de hayal kırıklığına uğradım. Burada olduğun için üzgünüm.”

“Merhaba,” dedi, “tekrar.”

Önünde ayakta durduğunda Keever’ın “rahat” pozisyonunda olduğunu biliyordu ama Diana bacaklar dümdüz, kollar açık ve sırtın arkasında bir şekilde dimdik duruşu gergin buluyor ve böyle sıkışmış bir saygısının odağı olmaktan dolayı da geriliyordu. Meslektaşlarını da olduklarından daha ciddi gösteriyordu.

Diana Ahuja, Sontag'ı görev bilinciyle okumuştı, sehpa-sının üzerinde bir *Tom of Finland* kitabı vardı, arada bir *Village People* eşliğinde dans ederdi: Askeriyenin maçoğunun yapmacık olduğu onun için yeni bir bilgi değildi. İki ayda bir zorunlu sertifika kontrolü için talim alanına gittiğinde etrafındaki askerlerin kalçalarının sıkıp coşkulu atış pozisyonlarına girmesi ona hep dans gruplarını hatırlatıyordu. Onu asıl, kariyerinin bu başlangıç noktasında diğerlerinin titiz olduğunu öğrenmek şaşırtmıştı. Diana pasaklı biri değildi. Elbette, kim olursa olsun, kadınların dağınık gezme hakkını savunurdu ama beyaz olmamasının getirdiği bakışların farkında olduğundan ve biraz kadınsı görünmekten de keyif aldığından intizamsızlık ona göre değildi. Yine de kendisini şıktan ziyade bakımlı olarak görmeyi tercih ederdi. Askeriyeye olan bağlılığının hâlâ bu kadar mantıkdışı gelmesinin nedenlerinden –“Saymakla bitmez nedenlerinden,” diye düşündü– biri de buydu.

Gelgelelim kaynağın olduğu yere gitmek lazımdı. Kafadan-bacaklılar üzerine çalışan bir biliminsanıysan asla sahip olamayacağını düşündüğün laboratuvarı sana DARPA teklif ederdi. Sevgili mürekkepbalıklarına kamuflaj mucizesini sağlayan renkli pigment hücrelerini anlamak mı istiyorsun? Buyur. Yalnızca araştırmanın sonunda kendiliğinden desenlenen kamuflaj üniformalarına dönüşeceği gerçeğiyle barış ya da bunu görmezden gel.

Aynı şekilde, unutulmaya yüz tutmuş kaynakları dikkatlice okuyarak varlığını öğrendiğin, bir efsane olduğunu sandığın ama gerçek olan, sağ olan Unute'yi incelemek istiyorsan, ölümsüz askerler arzulayanlardan başka sana kim para verebilir ki? Yapmaya can attığı şeyi yapmasını ancak ketum, askeri zihinler mümkün kılacaktı: Onu araştırmasını, incelemesini, anlamasını. Yalnızca onu değil, onun kaynağını da. O gizemi. Onu var eden şeyin kimbilir başka neleri sağlayabileceğini.

Böylece ona bir rütbe atanmıştı ve Keverer gibi sert adamlar artık ona selam duruyordu.

“Raporunu verdiğini biliyorum,” dedi Diana, Kever’a. “Birden fazla kez okuduğumu da sen biliyorsun. Onca zaman sonra senden kendini tekrar etmeni istediğim için gerçekten üzgünüm. Olaya dahil olanlara yönelik herhangi bir durum yok.” Masasındaki raporda yer alan ve halihazırda Kever’ın konuşmasını duymuş olan isimleri taradı. Sanders, Jacobson, Lear: Örnek sicillere sahip, iyi teknisyenler. Sabırsız, ama maskesini düşürmeyecek kadar akıllı Beech. Sırasıyla psikiyatri ve istatistik departmanlarından Shur ve Keen; Shur yeni ama daha şimdiden etkili, Keen yeterince saygı gören ama bir meslektaştan ziyade maskotu andıran biri; pek bir faydası dokunmuyor. “Söylediklerinin önemini anlamayacaklarını iddia etmiyorum,” dedi Diana. “Bazen anlamlandırabilmek için söylediklerini kendin de duymalısın, bizzat ben de duymalıyım diyorum. Bazen içgüdülerimin peşinden gitmem gerekiyor.”

“Efendim.”

“Unute’ye ulaşamamamız beni elbette endişelendiriyor.”

“Bunu daha önce de yaptı, efendim.”

“Bu kadar uzun süreliğine ve böylesine aniden yapmamıştı. Onu buraya getirmem gerek. Takip edemeyeceğim kadar çok şey dönüyor. Her şey bir kenara, Kever, ilaçlarını kullanmıyor.”

“Nelerini, nelerini?”

“Ona verdiğim bazı protokolleri. Açıkça belirteyim; kendi tercihiyle aldığı protokolleri. Onları almayı kendisi seçti.”

“Ne için, efendim?”

“İşimi yapabilmem için. Bazı hâllere girmesine yardımcı oluyorlar. Birkaç gün kullanmazsa dünyanın sonu değil ama bu kadar uzun süre kullanmaması bizi geriletir. Belki de onu bulmak için önce onu neyin korkuttuğunu çözmeliyim.”

“Korkutmak mı?”

“Normalde öyle demezdim. Ama... Thakka’yla olanlardan sonra her şey çok hızlı gelişti.”

“Kusura bakmayın, efendim, ama sizinle aynı fikirde de-”

lim. Olan şey şu...” Elleriyle işaret etti. “...o firar etti. Bir süredir buna doğru gidiyorduk zaten. Onun duygudurumuna dair uyanda bulunduğum epey önceki kayıtlarda var. Gelgelelim... söylediklerinizi anlıyorum, bu durum daha vahim olabilir. O gün canı epey sikkın görünüyordu.”

Diana başıyla onayladı. “Üzgünüm,” dedi en sonunda, “ama her şeyi baştan konuşacağız. Unute tüneldeki izleri bulduğunda şaşırmış gibi miydi?”

“Efendim, bazen şey zor oluyor...”

“Duygularını pek gösteren biri değil, değil mi?”

“Değil, efendim. Ta ki gösterene dek.”

Bir süre birbirlerini izlediler.

“Bir saha personeli olmayabilirim,” dedi Diana, “ama aptal değilim. Onu buradaki herkesten daha iyi tanıdığını biliyorum.”

“Bu çok tanıdığım anlamına gelmiyor.”

“Hiç tanıımıyorsun anlamına da gelmiyor,” dedi Diana. “Ayrıca haklısın. İkimiz de farkındayız, o biraz...” Diana düşündü.

“Huysuz,” dedi Keever.

“Sikkın diyelim,” dedi. “Bir süredir onda bir şeyler var.”

“Evet. Seksen bin yıldır.”

“Belki öyledir. Haydi ama. Gizli derinlikleri olmadığını söyleyen yok. En iyi zamanlarında bile neşe saçtığı yok. Görece konuşkan olduğunda bile. Ama sen kendin söyledin: Son zamanlarda onda bir şeyler var.”

“Ulafson’dan beri,” dedi Keever. “İlla söylemem mi lazım?”

Sessizce durdular. Diana başını yana yatırdı.

“O bir şok oldu,” dedi. “Hepimiz için.”

“Belki,” dedi Keever. Diana ona keskin bir bakış attı. “Bilmiyorum. Yani evet, onu etkilediği açık. B, yani Unute, o an şaşırmışa benzemiyordu. Öylece durdu. Sanki bunun olacağını biliyordu ya da bu daha önce olmuştu.”

“Evet,” dedi Diana. “Görüntüleri izledim.”

“B onu severdi,” dedi Keever. “Ulafson’u. Bence şu an ne derdi varsa o anda başladı.”

“Evet,” dedi Diana ama temkinli konuşuyordu. Saldırının ardından geçen günler hâlâ zihninde canlıydı; soyunma odasındaki vahşetin temizlenmesi, duvarlar ve dolaplardaki kan ve kalıntıların silinmesi. Ulafson’un kalıntılarının ve yanıp yok olmayacak kadar sağlam fermuarlı ceketinin parçalarının titizlikle incelenmesi. Ondan sonraki günleri de anımsıyordu. Sunderland Birim’den ayrılmış, Chapman da tamamen ordu-
dan çıkmıştı. Unute hiçbir şey söylememişti. Diana onun bariz bir duygu göstermediğini düşünmüştü. Ne var ki şimdi Keever konuşurken adamın o yoğun, sessiz düşünceliliğini hatırlayınca, o zaman B’nin yeni herhangi bir düşünce göstermediğini fark ettiğini anladı. Yalnızca halihazırda tespit ettiği artan melankolisi iyice yoğunlaşmıştı. Diana sessizliklerini şimdi hatırlayınca bunun bir şeylere gebe olduğunu anladı.

En sonunda, “Bence bunlar daha da önce başlamıştı,” dedi. “Ulafson bir şeyleri şiddetlendirdi. Ulafson’dan önce de kendi başına gidip eski görev yerlerini ziyaret ediyordu. Yalnızca artık bunu daha fazla yapar oldu.”

“Aşağıdaki izleri bulduğunda,” dedi Keever, “tünelde, Thakka’nın ilerisindekileri. Gördüğü şeyin ne olduğunu çözmeye çalışır gibi bir hâli yoktu. Herhangi bir şeyi çözmeye çalışırmışa benzemiyordu. Şaşırmış görünmüyordu ama hâlinde bir ivedilik vardı. Ben tekrar tekrar, ‘Ne oldu? Ne var?’ diye sordum. Bunu da sanırım bir yanım gördüğü şeyi tanıdığını anladığı için soruyordum.”

“Cevap vermedi mi?”

Keever başını iki yana salladı. “Karanlığın içine gitmeye devam etti. Mekân dayanıksızdı. Ne zaman hareket etsek bir şeyler düşüyordu. Ona sesleniyordum. Onu göremiyordum. Derken tünelin arkası peşi sıra çöktü. Ayğa kalkmadan önce temizlik ve yaralı tahliye ekiplerini çağırmam gerekti. Thakka’yı almalarına müsaade ettim. Ben de B’yi aramaya gittim.”

“Ama o hâlâ aşağıdaydı ve söylediğine göre çıkmanın da bir yolu yoktu.”

“Bir iddiada bulundum. Dışarı çıktığını iddia ettim.”

“Yanımdan geçmemişti.”

“Geçmemişti.”

“Onu aramaya gittin, öyle mi? Emirlerle karşı gelerek?”

“Evet, efendim,” dedi Keever. Biraz olsun irkilmemişti.

“Endişeliydim. Geldiğim yoldan geri çıktım, çevresel bir sınır belirledim ve izini sürdüm. Birkaç dakika sonra onu buldum da. Binanın biraz ilerisinde bir yolun kenarındaydı. Geldiği yolun. ‘Dışarı nasıl çıktın?’ diye sordum. ‘Yanımdan geçmedin.’ Hiçbir şey söylemedi. Havayı kokluyormuşçasma yüzünü yukarı çevirmiş duruyordu. Tozu işaret etmekle yetindi. ‘Buradan geldi,’ dedi.” Keever omuz silkti. “Ben hiçbir şey göremiyordum.”

“Gelen neymiş?” dedi Diana.

“Ben de onu sordum. ‘Hayvan,’ dedi, ‘o izleri bırakan hayvan.’ İşaret ettiği yerin birkaç fotoğrafını çektik, o fotoğrafları görmüşsünüzdür. Dediğim gibi, ben bir şey göremiyordum. Ekip bölgenin polis uniformalarını kuşanarak dışarı çıkmış alanı emniyete alıyordu. Ben de onlarla hareket edip alanı Tacoma için hazırladım. B’ye olduğu yerde kalmasını söyledim.”

“Seni dinlemedi,” dedi Diana.

Keever’in ağzı seğirdi.

“Bunu demeniz ne tuhaf. Thakka’yı bulmadan önce tam da bundan bahsediyorduk. Hayır, efendim, beni dinlemedi. Ne zaman herhangi birimizin emrine itaat ettiğine şahit oldunuz ki? Hiçbir talimata asla kulak vermedi. Bunu siz de biliyorsunuz, ben de biliyorum, o da biliyor, ta tepedekiler de biliyor. B istediğini yapıyor, üstlerimiz de onunla aynı şeyi istemenin bir yolunu buluyor ki arkasından emir verip ona söylediklerini yaptığını iddia edebilsinler.”

“Peki, ne oldu?”

“‘Burada kal,’ dedim. Bana baktı ve yola koyulacağını anladım. ‘Haydi ama,’ dedim. ‘Gitmem gerek,’ dedi ve gitti de. Siz geldiğinizde...”

“Ki bu da dört, beş saat sonra mıydı?” dedi Diana.

“Evet. Siz geldiğinizde B gideli çok olmuştu.”

“Nerede olduğunu da bilmiyorsun, öyle mi?”

“Bilmiyorum.”

“Peki,” dedi Diana dikkatle, “senin düşüncen nedir? Hiçbirimiz bir şey bilmiyoruz, tamam, ama sence ne yapıyordur?”

Keever’ın aklındakileri ona anlatıp anlatmamayı düşündüğünü görebiliyordu.

Adam en sonunda, “Bilmiyorum,” dedi. “Bence o da ne yaptığını bilmiyor. Ya da... gözlerinde bir bakış vardı. Bana belki de ne yaptığını bilmediğini düşündüğünü düşündürüyor veya biliyor ama bilmek istemiyor. Bir soru sorabilir miyim?”

“Lütfen.”

“Ne öğrendiniz? Thakka’ya dair?”

Diana başını kaldırıp çirkin floresan ışıklara baktı. Neyi, ne kadar anlatması ya da hangi rütbeden, kime ne kadarını anlatabileceğine dair protokolleri anımsamaya çalıştı. Sonra Keever’ın rütbesini ve personel dosyasındaki ilave bilgileri anımsamayı denedi. Ardından ona vereceği meşru ya da değil herhangi bir bilginin adamın içinde bulunduğu üssün hangi iç oyunları ve mikropolitikalarında adama ayrıcalık sağlayacağını anlamaya çalıştı. Sonra bu tür hesaplamalardan nefret ettiği ve anlamadığı için iç çekti. O yüzden hiç şüphesiz yapmaması gerektiğini yapıp içgüdülerini dinledi. Güvenmeye baktı. Keever’a güveniyordu.

Keever bütün bunları sezmiş olabilirdi; şeffaflıktan yoksun bu oyunlarda ondan daha uzman bir oyuncuydu ve kadının kendisine güvenmesine bel bağlamış olabilirdi. Angleton’ın dediği gibi bu, aynalardan oluşan bir labirentti. Ki Angleton, B’yi tanııyordu bile.

“Hiçbir şey öğrenemedik,” dedi. Keever’a bu konuştuklarının aralarında kalacağını işaret etmek için ofisinin kapısına bakış attı. “Resmiyette ne olduğunu sorarsan tarayıcılarında

sorun vardı. Resmiyette onca zamandır aşağıda sağ ve bilinçsizdi ve sinyal onun öldürüldüğüne dair yanlış bir mesaj gönderdi. Bağlantı yeniden kurulana dek de bunu öğrenemedik. () noktada da durumunu stabil hâle getirmek için artık çok geçti."

Adamın söylemek istediklerini nasıl söyleyeceğini düşündüğünü görebiliyordu.

Adam soğuk bir tavırla, "Saçmalık, efendim," dedi. "Kusuruma bakmayın. Ben onu hissettim. Ona dokunduğumda ısıniyordu ama öncesinde soğuktu. Demek istediğim, gerçekten soğuktu..."

"Biliyorum. Bunların resmiyette böyle olduğunu söyledim."

"Olan şey şu... Ölü olmayı bıraktı." Artık fısıldar gibi konuşan Keever'di.

"Sana inanıyorum," dedi Diana. "Ne diyebilirim ki? Araştırmalar sürüyor."

"Hiç mantıklı değil," dedi Keever.

"Bence de." Kadın başını yana eğdi. "Gerçi bu birimde bundan endişe etmek için biraz geç kalınmış gibi."

"Evet, ben de tam olarak bunu diyorum," dedi Keever. "Resmi teorinin bu olduğunu söylüyorsunuz ama buna inanmadığınız açık. Eminim başka kimse de inanmıyordur. O zaman bu teoriyi uyduran kim?"

Diana yukarıyı işaret etti.

"Ama neden?" dedi Keever. "Kim için? Bunu uyduran kişinin amacı... Ne, aptalca görünmemek mi? Saf görünmemek mi? Bilimden uzak durmamak mı? Ama dediğiniz gibi bu birimin varlık nedeni ölmeyen bir savaşçıyla çalışmak. Dünyada onu tanıyanların önemli bir kısmının şeytan ya da ölümün oğlu veya yozlaşmanın bizzat dışavurumu olduğunu düşündüğü biriyle. Saygısızlık etmek istemiyorum ve dosyalarınızda ne var ne yok bilmiyorum ama sizin veya meslektaşlarınızın herhangi birinin B'nin varlığına ilişkin daha iyi bir açıklama

getirebildiğinizi duymadım. O zaman neden şimdi inandırıcılık bir sorun oluyor? O konuda iş işten çoktan geçmedi mi?”

Diana neşesizce gülümsedi.

“Geçti, kaçtı, evet, firar etti,” dedi. “Her neredeyse, ne yapıyorsa, ne zaman iletişime geçesi gelirse ondan haber bekliyoruz. Seni anlıyorum, Keever. Gerçekten.” Okuma gözlüklerini çıkardı, temizleyip yerine kaldırdı. “Sana katılıyorum. Peki ya Stonier?”

“Stonier’a ne olmuş, efendim?”

“O nasıl oldu da yaralı tahliye ekibin bir parçası oldu?”

Bu kez tereddüt eden Keever oldu.

“Kusura bakmayın, efendim, ama siz o ekibi oluşturduğunuzda ben yüzlerce kilometre uzakta sizi bekliyordum...”

“Bu konuyla bir alakam olmadığını biliyorsun.”

“Siz derken ofisi, birimi, burayı kastediyorum. Ben sahadaydım. Benim bununla ne alakam olmuş olabilir?”

“Stonier’ın sana ulaşmış, bir talepte bulunmuş olabileceğini düşündüm...”

“Öyle olsaydı,” dedi Keever, “ona mümkün değil derdim. Geri çekilmesini söyledim.”

“Yani görevlendirilmesi yalnızca bir tesadüf mü? Hem de o görevde?”

“Hayır,” dedi Keever. “Öyle demiyorum. Söylentilerin nasıl yayıldığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Lafta öyle değiliz ama en azından içeride biz de diğer kuruluşlar gibi su sızdıran bir gemiyi andırıyoruz. Üsse haber verdiğimizizde Thakka’nın hayatta olduğu hızla duyulmuş olmalı. Bence Stonier de görevli kimse onunla konuşmuş. Ya da sadece...” Omuz silkti. “Giyinip sizlerle uçağa binmiştir.”

“Neden?” dedi Diana.

“Ciddi mi soruyorsunuz?” dedi Keever. “Siz olsanız aynısını yapmaz mıydınız?”

Diana gözlerini kapattı.

Helikopterde karşısında oturan ekibe dikkat etmemiştir. O tünelle giren üçüncü gruptaydı. Silahlı grup, “Temiz!” dedikten ve bilim ekibi düzeneklerini ayarlamaya başladıktan sonra girmişti. Projektör ışıklarının altında parlayan ölü yığınının yanından geçmişti. Odanın teknisyenlerle dolu enkaz hâlindeki kenarlarını aşmış ve tünelden kalana adım atmıştı.

Biyomühendisler kendi reaktif maddelerinin neden olduğu hasarın ötesini görebilmek için merhemleri dökerken hava yakıcı bir hâl almıştı. İlk müdahale ekibinin kimlik tespitini yaptığı iki taraftan da ölümler ikinci kez teşhis edilmeliydi. O günden bu yana yaşananların mümkün olmaması gerektiğinden her değişkenin yeniden incelenmesi lazımdı.

Diana kendi tarayıcılarıyla işe koyulmuş, alışılmadık enerji alanlarını arıyordu. Öne çıkmış bakıyordu ve işte orada bir sağlık görevlisinin üzerine eğilip entübe ettiği ve uğraştığı Thakka, Keever’ın kollarındaydı. Kıpırdanıp göz kırpyordu. Sudaymış gibi kollarını oynatıyordu. Ellerinden biri kapalıydı. Diana’ya ya da Diana’nın ötesine baktı ve anlayamadığı bir şeyler fısıldadı.

Adamın kafasındaki kuruyalı çok olmuş deliğe, boş kemikten odaya ve yaşamasına izin vermemesi gereken o beyin lapası ve yanığa bakmadan duramıyordu. Yaklaştı. Thakka’nın tenine dokundu. Sessizce işaret edince Keever kenara çekildi. Diana sağlık görevlisinin Thakka’nın göçmekte olan damarlarına adrenalin ve daha fazlasını enjekte etmesini seyretti. Terle kayganlaşmış parmaklarıyla adamın yırtık pırtık, pis kokulu üniformasını yer yer kaldırdı. Adam anlamsızca fısıldarken o, yaralarını not etti.

Thakka’nın gölgesinde, geçici ışıkların ulaşamayacağı bir yerde kalacağı şekilde üzerine eğildi ve evet, adamın hareketleri yavaş yavaş daha da durgunlaşmıştı. Avucunu alnına koymak için uzandı ve adamın teni, Diana’nın elinin altında soğudu. Sağlık görevlisi adama dayanması için bağırırken Thakka

karanlıktaki o çökük tünelde her birine yolculuğa çıkmış birinin sükûnetiyle baktı. Diana'nın kimsede görmediği kadar yavaşça gözlerini kırptı.

Diana kendisini işine verip kafasını dağıtmakta hep çok başarılı olmuştu. O akış hâline girmekte.

O hâlden Diana'yı sertçe çekip çıkaransa bir çılgılık oldu.

Sökülmüş kapı eşiğinde, arkasındaki LED ışıkların aydınlatıldığı bir adam duruyordu. Diana adamın kendisine baktığını düşündü. Silüeti öyle karanlık; sesi, iniltisi öyle korkunçtu ki, Diana bir anlığına onun Thakka'nın ruhuna diğer taraftaki sıkıcı, küllerle kaplı yere kadar eşlik etmek için gelen bir ruh rehberi olduğunu düşündü. Bu her gün yaptığı işten daha garip olur muydu ki? Ne var ki Keever kollarını kaldırıp bu gelene doğru ilerledi, Diana adamın öne doğru sendelediğini gördü ve özgüvenli, kaslı uzmanlardan biri olduğunu anladı. Adam şimdi düşecekmiş gibi katlanıyor, sonra yeniden doğrulup kendini ayakta tutuyor, artık ses çıkarmayıp Thakka'ya bakıyordu.

Metin insanların yasında benzersiz bir dokunaklılık vardır.

Adı Stonier'dı. Keever'ı itip dizlerinin üzerine çöktü. Diana'nın ve doktorun ellerini uzaklaştırıp Thakka'yı kavradı. Thakka da gözlerinde kalan son ışıkla ona baktı. Belki onu tanıdı da. Stonier fısıldadı. Diana ne dediğini çıkaramadı. Zaten söylenenler ona söylenmiyordu.

“Neden buradasın?” dedi Keever. “Git buradan, evlat. Thakka'yı bulduk. Buradan çık, şimdi, git.”

Stonier gitmedi; o bakıyor, tutuyor, Thakka da gittikçe daha yavaş hareket ediyordu. En sonunda yeniden gözlerini kapadı.

Kimse araya girmedi. Sağlık görevlisinin hareketleri yavaşladı. Stonier, Thakka'nın kulağına bir şeyler söyledi. Onu okşadı. Thakka'nın parmakları kıpırdadı ve biri açık, biri kapalı elleri Stonier'a uzandı. Stonier o elleri tutmak için ansızın çaresizce debelendi.

Diana bunu görünce, “Yeter artık,” dedi. “Senden istediğim...”

Ancak bu kadarını diyebilirdi. Stonier’ın elleri yola düşmüş olan bu adamın üzerinde gezinirken Diana hiçbir şey yapmadı.

Ancak Thakka ycniden, ikinci ve son kez öldüğünde Keever, Stonier’ı kaldırıp dışarı itti.

Keever şimdi ona yeniden, “Siz olsanız aynısını yapmaz mıydınız?” diyordu. “Sevdiğiniz biri ölse ve sonra aslında ölmediğini duysanız? Görmeye gelmez miydiniz?”

“O nerede?” dedi Diana. “Görevinden azledildi mi?”

“Stonier mi? Niçin, emirlere itaatsizlikten mi?” dedi Keever. “Sadece orada olduğu için mi? Hayır, efendim. Eski günler geride kaldı. Stonier iyi bir asker. Bilhassa bizim üniformalarımız içinde konu itaatsizlik oldu mu, takdir yetkisi söz konusu. Özel Kuvvetler’in kuralları böyle. Mazeret izni teklif ettiler. Kabul etmeyecek elbette. Şimdi Shur’un yanında.”

Diana başını üssün ana girişine doğru çevirdi. Burası ve yürüttükleri her operasyon inkâr edilebilirdi ve ediliyordu da elbette, ama işi bölümlere ayırmaya ilişkin o bürokratik takıntı tıpkı kamuda olduğu gibi en gizli alanlarda da mevcuttu. Bu yüzden Dr. Shur’un ofisi en az kısıtlamaya sahip olan Bölge 1’i ziyaret edenlerin karşına çıkacak ilk ofislerdendi.

“Terapi,” dedi Keever sessizce, “artık kesinlikle tercihine bağlı değil.”

“Bu konuda senin ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum,” dedi Diana.

Keever ona doğrudan baktı.

En sonunda, “Kendinize gelmelisiniz sanırım,” dedi. “Efendim. Beni çözdüğünüzü mü zannediyorsunuz?” dedi sessizce. “Asker olduğum için terapinin ancak korkak, çıtkırıldım kişiler için olduğunu düşünüyorumdur, öyle mi? Asker olduğum konusunda haklısınız, ama ben askerlerimin en iyi hâllerinde olmalarını isterim, artık 1980’lerde de değiliz. Karl Marlantes’i

okudunuz mu hiç? Askeri psikiyatrinin tarihine dair ne biliyorsunuz? Travmaya inanmadığımı mı düşünüyorsunuz? Sizce ben ancak zayıf kimselerin mi üzüleceği fikrindeyim? Sizce ben askerlerimi umursamıyor muyum? Siz ona bakmıyordunuz.”

“Tam da ona bakıyordum-”

“Thakka’dan bahsetmiyorum. Stonier’ı diyorum. Ben onu izliyordum. Gözlerini gördüm. Debelenmesini, bir şeyleri sıkıca tutuşunu gördüm. Sizi temin ederim o son anlarında Thakka’nın ona verdiği bir şeyi tutuyordu ve eminim, o şeye hâlâ bir can simidi gibi sarılıyor. Burada kalsın ya da kalmasın, iyi olmasını istiyorum ve kalacak olursa da en iyi savaşçı olsun. Bu hiçbir şey onu etkilemezmiş gibi davransın demek değil. Shur’u işe alma fikri nereden çıktı sanıyorsunuz?”

Diana bakmakla yetindi.

“Evet,” dedi Keever. “O tür şeylerde onay imzasını atma imkânım yok, tabii, ben sadece bir askerim ama talepte bulunan da bendim. Ulafson’dan sonra. Burada olmasının sebebi benim.”

“Beni şaşırtıyorsun.”

Keever iç çekti. “Eski kafalıyım, doğru. Bizim nesil her şeyi içine atardı. Bugünün insanların bazı konuşma biçimlerini biraz aptalca buluyor muyum? Tabii. Ben daha farklı tetikleyicilere, daha farklı uyarılara alışığım ama ancak bir ahmak kendi eğitim biçimini otomatik olarak en iyisi gibi görür. Onu ben talep ettim ve başvuranlar arasından seçim yapılmasına da ben yardımcı oldum. Evet, çalışanlar arasında Shur’un olması parasal açısından iyi duruyor ama aynı zamanda faydası da oldu. İşinde iyi.”

“Nereden biliyorsun?” dedi Diana.

“Sizce?” dedi Keever. Diana uzun bir sessizlik ânı boyunca yeniden ona baktı. “Onunla konuşamayacak kadar kendimi havada mı görüyorum sanıyorsunuz? Yeni numaralar kolay öğrenilmiyor olabilir ama ben inatçı bir yaşlı köpeğimdir. Kadın

insanı konuşturmakta başarılı,” dedi. “Stratejiler öğretiyor. Nasıl yola devam edileceğini gösteriyor yani işler şeyken bile...”

Diana yeniden danışmanın ofisine doğru baktı. “Zavallı adam,” diye fısıldadı.

“Evet,” dedi Keever. “Zavallı Stonier.”

Diana itiraz etmedi ama Keever, o itiraz etmiş gibi başını öne eğdi.

“Zavallı Thakka,” dedi, “ve zavallı Stonier.” Sesinin nazikliği ve söyledikleriyle kadını yeniden şaşırttı. “Düğünlerine gitmiştim.”

“Bugün intihar düşüncelerine kapıldın mı?”

Diana, B’ye bunu en son soruşunu hatırladı. Üzerinden çok vakit geçmemişti. Bilhassa ağır bir görevden sonra B’nin veri çıktısının parlak ışıklarıyla görev esnasındaki çeşitli bedensel ve zihinsel tepkileri tuhaf ve enfes bir şekilde gösteriliyordu. Yeni sinapsler, yeni düşünceler. Sorunun amacı kışkırtmaktı. Hep öyleydi.

“Daha önce de söyledim,” demişti B. “Ölmek istemiyorum. Benim istediğim şey ölümlülük, bunlar aynı şey değil.”

Diana morg masasında Thakka’nın bedeninin üzerine eğilip patoloji raporlarını okudu. Bunları aşağı indiğinde Thakka’yla olan, her şeyi görmüş saha elemanlarının raporlarıyla karşılaştırdı. Eğitimli uzmanlardı bunlar; panik ânında ya da eğitimsiz tanıkların heyecanlı hataları karşısında refleksle hareket etmeleri öğretilmişti. Ölüm ânında yalnızca ikisi onu doğrudan görebilmişti. İlkinde. İlk ölümünde.

Thakka’nın başına çarpan o darbeyi; kemik parçalarının, kanın ve etin dağılışını, yarıda kalmış bir ulumayı, yıkımı raporlamışlardı. Bu açıkça Thakka’nın ölümüydü.

Diana cesedin yanında oturdu.

Unute, B bir keresinde Diana’ya kendi bedeni, bedenleri, kemiklerinin ana kaynağından söz etmişti.

“Deyim yerindeyse kaçırılmışım,” demişti. “Yani bu birkaç kere oldu ama bu kez durum farklıydı. Beni kaçırın kişi beni öldürüp durdu. Sanırım araştırma yapıyordu.”

“Seni kaçırınlar kimdi?” demişti Diana. “Bunu nasıl yaptılar? Bu olay ne zaman oldu?”

“Çok uzun zaman önce. Evet, şaşıracaksın ama insanlar neredeyse her şeyi yapmanın bir yolunu bulabiliyor ve...” Dudaklarını büzmüştü. “Kim olduklarından hiç emin olamadım. Onlar kim olduklarının farkında mıydı, onu da bilmiyorum. Tarikatlardan biriydi işte. Benden nefret ettiklerini biliyorum. Dünyanın sonu olduğumu düşünüyorlardı, o yüzden beni öldürmeleri gerekiyordu. Onların deyimiyle son, her şeyin öncesine dönmekti, yani hiçliğe. Sanki ben hayatın bir hata olduğunu söylüyormuşum gibi. Sanırım benim hayatın başlangıcı olduğumu da düşünüyorlardı. Hayattan önce olan her şey bendim. Her şekilde tekrar tekrar yapmayı bırak beni bir kere öldürmek bile kolay değil. O konuda haklarını yemeyeyim.”

“Başka bir yerde yumurta olarak çıkamıyor muydun?” demişti Diana. “Öldüğünde yani?”

“Her zaman değil. Uzun bir zaman ancak öldüğüm yerde doğabildim. O yüzden o zamanlar oraya dönüp duruyordum. Eski, ölü benliklerimin gittikçe artan yığınınına.”

“Ne?” demişti Diana. Konu B olduğunda ne zaman imkânsız ölçüde olağandışı yepyeni bir şey öğreneceğinizi hiç kestiremiyordunuz. “Eskiden öldüğünde yerde mi yeniden yumurtadan çıkıyordun?”

“Evet,” demişti B. “Bunu bilmiyor muydun? Caldwell’in bildiğini zannediyordum.”

“Bu nerede oldu? Bu kaçırılma olayı?”

“Bilmiyorum.”

“Sen her şeyi hatırlarsın ama!”

“Hiç öğrenemedim ki. Nereye gittiğimi takip etmedim.”

Diana daha sonra Caldwell’e konuşmalarının kaydını dinletmişti.

“Peki ya sen?” demişti Caldwell'e. “Sen biliyor muydun? Uzakta yumurtadan çıkmanın hep mümkün olmadığını?”

“Bilmiyordum,” demişti adam. Parmaklarını birbirine ke-
netlemişti. Diana adamın heyecanlıyken bile nazik davran-
dığını düşünmüştü. Sesi zarıftı: “B'nin neden bunu bildiğini
düşündüğünü bilmiyorum. Gelgelelim bu durum bazı bulgu-
larımızı anlamlandırıyor.” Bazı notlar karalamıştı. “Bazı ma-
kinelerin arada büyük mesafelerle ortaya çıkışını mesela. Bu
önemli.”

Yazmayı bitirdiğinde kalemiyle Diana'nın ekranını, oynat-
makta olduğu konuşmanın dalga biçimini işaret etmişti. “Sen-
den hoşlanıyor,” demişti.

İnanç Sistemleri ve Eski Teknoloji Göçü bölümünün başı
Stephen Caldwell, teknik olarak Diana'dan daha düşük rütbe-
liydi ama ikisi de resmi davranmaktan uzaktı.

“Hoşlanmak onun gibi biri için ne anlama gelir ki?” demiş-
ti Diana. “Ama evet, bence de hoşlanıyor.”

“Hem daha yalnızca bir yıldır çalışıyorsunuz, değil mi? Bu
kadar zamanda senden öncekilerden çok daha iyi sonuçlar al-
dın. Ona verdiği protokoller... hiç bu kadar... içine dönüp
gözlem yaptığı olmamıştı. İlk kez bu kadar konuşkan. Hâlâ
ölmek istiyor mu?”

“İstemiyor,” demişti Diana. “Hiç istemedi.”

“Evet, evet, sözlerine aşınayım,” demişti Caldwell. “O öyle
diyor. Senin açıklamanı dinlemek de benim hoşuma gidiyor.”

Diana, B'nin açıklamasını dinlemeninse kendisinin hoşuna
gittiğini söylememişti.

Şimdi Thakka'nın yanında kapıların fısıltısını, uzaklarda-
ki bir yaygarayı duydu. Başını kaldırmadan önce de B'nin,
Unute'nin döndüğünü anlamıştı.

Koyu renkli giysileriyle koridorda Diana'ya yaklaştı. Muhafız-
lar ve Caldwell arkasındaydı. Diana bekledi. Pencereden B'nin

üzerinde bir ağırlık olmasına rağmen uzun, rahat adımlar attığını gördü. Sırtında büyük, sallanan, etin o korkunç rezaletiyle sarkan bir şey; damlayan, onu lekeleyip kırmızıya bulayan bir şey vardı. Kalçasının bir tarafıyla Diana'nın olduğu yere açılan kapıyı itti. Beraberindekilerin sesi onunla birlikte içeri girdi.

B bir sedyenin yanında durdu. Başıyla Diana'ya selam verdi.

“Neredeydin?” dedi Diana. “Protokollerinde geridesin, ben, biz... Sen böyle yapamazsın. Çok uzun zaman geçti. Neredeydin?”

Adamın yükünün ne olduğunu çıkaramıyordu. B sırtındaki omuzladı ve hemen başının üzerine kaldırdı. O şey sallanıp ellerine damladı. Diana bunun bir ceset, bir adamın korkunç şekilde kesilmiş bedeni olduğunu sanıp hayretle soludu. B'nin ne yapacağını bildiğinden küfredip hızla geri çekildi.

B elindekini sertçe yere bıraktı. Ağır şey, paslanmaz çelik masaya ıslak bir sesle düşüp Diana'nın beyaz önlüğünün ön tarafını lekeledi. Yeni, kırmızı bir yıldızın ortasında yatıyordu.

Diana çarpılmış, arkaya doğru bükülmüş arka ayaklar gördü. Toynaklar. Kesif bir koku aldı.

Aradı ama bir kafa, bir insan yüzü bulamadı; tek bulduğu et, kemik kıyımı ve çıkıntı yapmış bir omurgaydı.

Unute arkasındaki ekibe bir kez olsun bakmadan, “Bunu muhafaza laboratuvarına koyun, lütfen,” dedi. Hiçbiri hareket etmedi. Unute eliyle yüzünü silip yüzüne kan bulaştırdı.

Diana, Caldwell'e; Caldwell de Diana'ya baktı. Diana masayı işaret etti.

En sonunda, “Bu ne?” dedi.

“Temizlenmem lazım,” dedi B. “Bir de düşünmem. Mümkün olur olmaz sana her şeyi anlatacağım. Seni çağırırım. Bir şey oldu.”

Odadan ayrıldı. Çok geçmeden teknisyen ekip sürüntü çubukları, süngerler ve ağartıcı getirip işe koyuldu.

Caldwell, Diana'ya, "Ec?" dedi.

Parmaklarını her zaman yaptığı gibi bir kavis çizercesine kaldırdı. Bu zayıf, yaşsız beyaz adam her daim takım elbise giyer, papyon ve demode gözlükler takardı. Sakalı hep kısaydı, bir de aksanı vardı. Resmiyette arkeologdu ama Unute projesindeki bütün akademisyenler gibi onun unvanı da uzmanlığındaki çeşitliliği ve ilgi alanlarını yeterince anlatmıyordu. Diana onunla tanıştığında Gizli ve Son Derece Gizli projelerinde işbirliği etmelerinin yanı sıra arkadaş da olmalarını ummuştı. Bir gün örümceğe benzer tavırlarıyla ilgili ona sataşabileceğini hayal etmişti.

Başka herhangi bir şey bir ofiste işe başlamak kadar dayanılmaz olabilir miydi?

Elbette başvurması için davet edilmişti çünkü az da olsa bir şeyler biliyordu, belirli ve gerekli yoklamaları yapacak kadarını anlamıştı, kendi tökezleyen araştırmalarıyla, sahip olduğu (buyurun, sayabilirsiniz) üç doktora derecesiyle bir şeyler ortaya koymuştu. Avangart fizik, tarihsel anomaliler ve küçüm-senen tarikatların kutsal metinlerini karşılaştırarak öğrendiği şeyler vardı. Tekliflerini reddettiği sırada Nobel komitesine söz etmediği söylentiler dönüyordu. Dolayısıyla Diana Tacoma, Washinton'ın epey dışında, haritalarda işaretlenmemiş ya da yanlış işaretlenmiş ağaçlarla örtülü o üsteki toplantı odasına vardığında herkes gibi kurmaya geldikleri departmanın amacından haberdardı. Bir avuç acemiyle birlikte sabahı askeri ve sivil rütbeler, yangın önleme, laboratuvar güvenliği, işyerinde taciz protokolleri, Birim'in softbol ligi hakkında sunumlar dinleyerek geçirmişti. Amaçları ölmeyen, seksen bin yaşındaki bir savaşçıyla işbirliği yapmak; onu incelemek, çözümlenmek ve saklamak; sorgulamak ve (kulağa ne kadar komik gelse de) korumak; gerekli kirli işleri halletmekti.

Bundan böyle tarih ve tarih öncesi söz konusu kişinin var-

lığıyla temelden yeniden yazılacaktı. Bir sinüs dalgası; antik ve cpcy esrarengiz medeniyetlerin düşüşü. Hepsinin orada geliştirmek için bulundukları imkânsız, yeni bilim; morfolojiden spekülatif biyolojiye, kuantum fiziğinden fulminolojiye, oradan mitolojiye ve ontolojiye, hatta bazen lanet olasıca teolojiye dek uzanan bir alan. Bu yaygın alana asla resmi bir isim vermediler ama Diana üste kendisini *Unutolog* olarak gören tek kişinin kendisi olmadığını biliyordu.

Çoğu insan kendisine yapılan uyarıyla birlikte gelen bir işi kabul etmezdi: Bu iş hayatını kalıcı bir tehlikeye sokacak, sevdiği kimseyle işinden asla konuşamayacaktı. Bu tür alanlara her ne kadar önemli olursa olsun yalnızca akademik anlamda vadettikleriniz neticesinde alınmazdınız. Diana hiç tanışmadığı o karar vericilerin ilgisini çekecek bir yanı olduğunu biliyordu.

Caldwell, oryantasyon sürecinde odada onunlaydı. Diana adamın gözüne o anda ilişmiş, adamın sataşılabilir olmasını da kısa bir anlığına da olsa o noktada ummuştı.

“Bizi neden bekletiyor dersin?” diyordu şimdi. “Şu beklenmedik hediyenin arkasında ne var sence?”

Bir süre sessiz kaldılar. Diana etrafına bakındı.

“Bir gelişme oldu mu?” dedi. “Ne oluyorsa olsun, bir şeyleri değiştireceğini varsayamayız. Bizim devam etmeyi...”

“Devam etmeyi sürdürmemiz gerek, evet,” dedi Caldwell. “Raporlanabilecek önemli bir şey olursa haber veririm, Diana. Bunu biliyorsun.”

“Öyle diyorsan öyle olsun,” dedi Diana. “Başka eşleştirmelerin alınacağına dair raporlar gördüm. Doğru mu bu?”

“Araştırıyorum. En çok ilgimi çeken söylenti çıkmaza girdi. Biraz umutlanmıştım: Efsanevi ana kaynakla ilintili olabilir gibi gelmişti ama gerçek değilmiş.”

“Nereden biliyorsun?”

“Hiç hastalandığını gördün mü? Cilt problemi falan oldu mu?”

“Elbette hayır.”

“Aynen öyle. Dolayısıyla saklanan şeyin onun... sigili olduğu söylenince... kandırıldığını anlıyorsun.” İkisi de neşesizce gülümsedi. “O yüzden başa döndük. O bu arada nasıl bir gösteri sergilerse sergilesin.”

“Yani,” dedi Diana, “neticede hepimiz rol yapıyoruz. Ama o, bu kez sahiden kaygılı görünüyor. Belki de şokta.”

“Unute mi? Öyle mi dersin?”

“Hayır,” dedi Diana. “Öyle demiyorum aslında. Demek istediğim... Düşünmesi gerektiğini söyledi; belki bir şeyler onu şaşırtmıştır.”

“Tekrar sorayım, gerçekten mi?”

“Şaşırması mümkün,” dedi Diana. “Çok uzun zaman önce de şaşırdığı olmuş. Bana anlatmıştı. Sağken böyle bir duruma şahit olacağımı sanmıyordum gerçi ama bazen şansın yaver gidiyor işte.”

“Ya da gitmiyor.”

“Belki de hem gidiyor hem gitmiyor,” dedi Diana. “Hep ikisi birlikte olur zaten.”

South 21. Sokak’tan Court East’e dönüşte bir adam çıkıverdi; yalçındı, uzundu, solgundu, kaslıydı, çenesi sımsıkı kapalıydı ve hiçbir yere baktığı yoktu. Jeff Stonier ana sokakların arasındaki bu dar geçitten yürüdü. Tacoma’nın üzerindeki o engin gökleri hep sevmişti.

Arman da öyle. Öyleyse bulutlarla bezeli bu mavi kavise bakıp da haksızlığa uğramış gibi hissetmemesi mümkün müydü? Ya ihanet ediyormuş gibi hissetmemesi?

Stonier gözlerini ileriye çevirdi. Uzun yoldan gidiyordu. Kendisini hazırlıyordu. Kendisine meydan okuduğunun farkındaydı.

Arman Thakka ona, “Ben şehir çocuğuyum,” demişti. İlk konuşmalarıydı.

Hurdası çıkmış eski bir Huey helikopterde yan yana oturmuş, uzansalar baobab ağaçlarından bir yaprak koparabilecekleri kadar alçak Gambiya ağaçları üzerine bağırarak konuşuyorlardı. Unute karşılarındaydı, kollarını dizlerine dayamıştı. Kendi çizmeli ayaklarına bakıyordu ve başını kaldıramayacak kadar üzgün görünüyordu. Stonier gözlüklerinin ardında onu izliyor, hiçbir şey demeden silahını sımsıkı tutuyordu. Gergindi ama sebebi yaklaşmakta olan temas değil, bu olaydı. Bu, üç yıl boyunca hakkında ipuçları duyduğu Birim'in bir parçası olarak ilk işiydi. İki yıl katılmak için nasıl başvuracağını bulmaya çalışmış, ilave bir yılı da giriş kursunda geçirmişti. Nihayet sınavı geçmiş, akabinde iki buçuk aylık kabul dönemi başlamıştı. Bu dönemde içinde bulunduğu gruba verilen en önemli emir tekrar tekrar söylenen, "Kafanıza takmayın," sözü olmuştu. Kafaya takılmayacak şey çoktu: İnanmamak, asla gelmeyecek o açıklamaya duyulan arzu, çalıştıkları sürece böyle imkânsız olayların nasıl olabileceği, yeni silah arkadaşlarına duydukları saygıyla karışık korku.

Bu silah arkadaşı emir vermiyordu. Üstleri değildi. Etrafında olunması, yanına yaklaşılması güvenli biri de değildi. Herkes bunu anlamış mıydı? O, hem ülkenin en büyük varlığı hem en kötü tehlikesiydi. Birim'in amacıydı o.

Stonier kafalarına takmamaları gereken şeyin anlama arzusu olduğunu fark etmişti.

"Ona B dendiğini duyabilirsiniz ama sizin için onun adı Unute," demişti Keever.

Stonier kendisine gösterilen videoları hatırladı. Omuz kameralarından alınmış, sarsıntılı ve düzensiz görüntüler. Üzerine gelen bir cipten kaçıp bir yumrukla aracın yanını parçalayan Unute. Havada süzülen bir helikopterin kokpit camından içeri tekme atarak giren küçücük bir nokta gibi görünen Unute. Bir tankla karşı karşıya gelip sürücüsünü vücudu için fazlasıyla dar olan bir gözden çıkarırken hayvan gibi uluyan Unute. Bir havan topuna, bir mayına karşı parçalanmış vücu-

dunun yağmurları altında ayakta duran, kendisine gösterilen cehennemî karşı tarafın üzerine salan Unute. Bir asker akınının karşısındaki Unute. Gözleri buz mavisi parladığında mesafesini korumayan Birim personeline karşı Unute.

Şimdi Stonier bu şeyin, savaşın vücut bulmuş hâlinin tam karşısında oturuyordu.

Stonier yanındaki dördüncü görevine çıkmış kıdemli askerin ansızın eğilip Stonier'a özel kanala geçmesini işaret ettiğini hatırlıyordu. Bunu yapıp da kendisini gelecek çok gizli istihbarata hazırladığında Thakka, Stonier'a, "Ben şehir çocuğuyum, Chicagoluyum. Sen buralısın, değil mi?" demişti.

Stonier ona bakmakla yetinmişti.

Thakka, "Bir milyondan az nüfusa sahip herhangi bir yeri ciddiye alamıyorum," demişti. "Kusura bakma ama bence Tacoma olsa olsa kasaba olur."

Keever'ın sesi ana kanaldan araya girip onlara zamanın geldiğini söylemişti.

Yirmi altı dakika sonra nefes nefese, yapış yapış ve yeni yanık yerlerini tutar hâlde, koyu kan ve yağa bulanmış bir şekilde, aralarında da yaşayacak ama bir daha yürüyemeyecek silah arkadaşları Dansen'i taşıyarak yeniden hava taşıtına girmişlerdi. Dansen'in bakışları, ana hedeflerinin mahvolmuş ve püreye dönmüş kafasıyla helikopterde onları bekleyen ve nefesi yavaşlarken, havadaki ve etrafındaki huzursuzluk gözlerinin mavisinin solmasıyla birlikte dinerken o kafaya bakan Unute'ye çevriliydi. Yeniden yerlerine oturup kemerlerini bağladıklarında, helikopter aşağıdan gelen tersine kurşun yağmuru içinde havalanırken su içtiklerinde Stonier o özel kanaldan yeniden açıldığını duydu ve Thakka'nın yorgun, ama neşesinden bir şey kaybetmemiş sesi yeniden duyuldu.

Arman Thakka, "Piçlik peşinde değilim," demişti. "Tacoma'dan konuşurken yani. Sadece buralı olduğunu duyunca gidilecek en iyi yerler neresi bilirsin diye düşündüm."

Stonier onu Şanslı Gümüş Meyhanesi'ne götürmüştü.

“Rahatlamak için ne yaparsın?” diye sormuştu Thakka.

“Bilmem ki,” demişti Stonier. “Bazen video oyunları oynarım sanırım. Sen oynar mısın?”

“Ben yapboz yaparım.”

“Siktir oradan!”

“Evet.” Ah, o kaypak ve gevşek gülümseme! “Aman elinden geleni ardına koyma! Ezikçe olduğunu söyle. Utanacak yaşı geçtim.” Arman omuz silkmişti. “Yapbozlara bayılıyorum.”

“Çılgın da adamsın oysa,” demişti Stonier.

“Belki de mesele budur,” demişti Thakka. “Freudyen anlamda anal kişilik yapımı tatmin eden bir uğraş diyelim.”

Stonier kızarıp gülmüştü.

Marcia’nın Gümüş Kaşık Kafesi’nde kahvaltı etmişlerdi. Ne çok gümüş varmış.

“Ben Hillsideliyim,” demişti Stonier. “Eskiden orası şehrin kötü tarafıydı.”

“Şimdi kötü taraf neresi?”

“Öyle bir taraf artık yok.”

“Her şehrin kötü tarafı vardır,” demişti Thakka.

Stonier’a büyüdüğü yeri görmek istediğini birden fazla kez söylemişti ama Stonier onu Hillside’a götürmeyi reddediyordu. Arman bununla alay etse de Stonier bu durumun onu üzdüğünü biliyor, neden direnç gösterdiğini anlayamadığından kendisi de üzülüyordu.

“Eski hâli kalmadı ki,” demişti Stonier. “Burjuvalaşıyor.”

“Burjuvalaşmayan yer mi kaldı ki?” demişti Thakka. “Beni gezdirip artık orada olmayan yerleri anlatsan?”

Stonier bunu kabul etmiş, ama yapmamıştı.

Hey! diye düşündü şimdi. Arman neredeyse oraya, *Geç olsun güç olmasın*, düşüncesini gösterdi. Sonuçta şu anda nihayet doğuda bir deponun düz, gri arka duvarıyla batıda çirkin, terk edilmiş bir ofis binasının arasında, Hillside’da yürüyordu.

Zincirden bir çit direklerden birinin kırılıp yerçekimi ve

rüzgârla salındığı noktada ona doğru eğildi. Ses çıkarmadan, *Geç olsun güç olmasın, Arman*, dedi ama bunun her zaman doğru bir ifade olmadığını biliyordu.

Dar arka sokakta bir başınaydı. Binaların bu yüzleri görülmek için değildi. Burada eski grafitileri duvardan kazımak ya da Dev'e İtaat Et'i alaycı yorumlarıyla, Haring Merrie Melodies sonrası patlak gözlü hayvanlarla, Trump karikatürleriyle ya da halk hikâyelerinde sözü geçen başka bir şeytanla değiştirmesi için burnu piercingli bir çocuğu işe almaya yönelik bir istek yoktu. İşte Stonier gittikçe kabalaşan bu *Mene Mene Tekel Upharsin* benzeri yazılar arasında yürüyordu. Sayılmış, numaralandırılmış, tartılmış, bölünmüş, *Siktir git* yazıları, *Saksocu* yazıları vardı. Boşalan heriflerin görselleri görünüyordu. Birinin köpeği sıçmıştı. Bu bok, o çizimlerin altında kötü bir adak gibi duruyordu. Stonier, Hillside'in sokaklarında yalnızdı ve bazen geç olacağına güç olmalıydı.

Nihayet Unute'yi buldular. Duş almış, bandajlanmış ve üstünü değiştirmiş hâlde getirdiği ölü şeyin olduğu güçlendirilmiş laboratuvarın darbe emici camının orada duruyordu. Telle desteklenmiş camdan spektografları ve manyetik alan ölçerleri kontrol eden, kanayan etin etrafındaki Kirlian parıltısının dış hatlarını izleyen beyaz önlüklü biliminsanlarına bakıyordu. Biliminsanları ince sondalar da yerleştiriyordu.

Caldwell ve Diana yaklaşıırken B, "İyi gidiyorlar," dedi. "Muhtemelen en azından birkaç saatleri daha var."

Sert bir ışıkla aydınlanmış odada bir kadın maskeli yüzünü etin mağarayı andıran açılmış kısmına neredeyse tamamen sokmuş, bağırsak falcısı gibi karıştırıyordu. Caldwell ilk sonuçların çıktısını çıkardı.

"Bir domuz," dedi. "Bize bir domuz getirmişsin, Unute. Acıktın mı, ne oldu? Canın Hawaii yemeği mi çekti? Yoksa vakit domuz avı vakti mi?" Caldwell son birkaç kelimesinde

o eski aksanını iyice vurgulamıştı. Senin kendinle alay etmen mübah demek, diye düşündü Diana. Başkasının yapmasını istemiyorsun ama.

B onlara dönüp, “Bu,” dedi, “bir babirusa.”

“O da nedir?” dedi Diana.

“Bir geyik dokuz,” dedi Unute. “Babirusa. Şimdi anlaşılmıyor tabii...” Camı işaret etti. “Yaptıklarımın dolay. Benimle gelin.”

Onları götürdüğü oda uzun bir koridorun sonunda, birden fazla kilitli kapının ardında, binanın en üst katında yer alıyordu. Çelik ve camdan oluşan çıkıntının köşe kenarındaydı burası, o yüzden de pencereden oluşan uzun duvarı dik değil, aşağıya doğru eğimliydi. Odanın merkezinde büyük bir masa duruyordu. Duvarlar soğuk griydi ve yalnızca büyük bir dünya haritası tarafından bölünüyordu. Peters projeksiyonu; uzun Afrika çizimi Diana’nın gözüne takıldı. Odanın duvarlarına altı sandalye dayanmıştı.

Diana, “Bu kanatta hiç kamera görmedim,” dedi.

B başıyla onayladı. “Şartlarımdan biri oydu.” Çizmelerinin ucu neredeyse pencereye dayalı hâlde durup aşağıdaki ormanın karanlığına baktı. “Helikopter pisti epey yakında,” dedi. “Çabuk hareket etmemi istemelerinin faydalı olabileceğini düşündüler.”

“Neresi burası?” dedi Diana.

“Ofisim,” dedi B. Döndü. Onlara oturmalarını işaret edip kendisi de oturdu.

“Senin bir ofisin mi var?” dedi Diana.

Caldwell sandalyelerden birini masanın önüne getirirken, “Kulağıma gelmişti galiba,” dedi. “Şemalarda işaretlendiğini görmüş bile olabilirim.”

“Duymuş olabilirsin ama işaretlendiğini görmediğin kesin,” dedi B. “Burayı çok kullanmıyorum ama sizlerle çalışmaya başladığımda...” Binayı işaret etti, sonra iki parmağıyla Diana ve Caldwell’i gösterdi. “Burada çalışmaya başladığımda

teklif ettiler. Israr ettiler bile denebilir. Arada bir, bir ofisim olduğunu bilmek iyi geliyor.”

Diana, “Manzaran güzelmiş,” dedi.

B tavanı işaret etti. “Depolama alanı. Ne için olduğunu ben de bilmiyorum. Ama hoş bir jest.” Kapıyı işaret etti. “Biraz mahremiyet var. Göz önünde değil.”

Ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Diana onu daha önce böylesine öğretmene benzer görmemişti. Kendisinininkinden katbekat daha rahat bir sandalyeye yerleşti.

“Sandalyeler *Eames* marka mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Unute. “117 model. Kolçakları hoşuma gidiyor. *Aeronlar* bana hep abartılıyor gibi gelmiştir.”

Diana’nın bir yanı anıarak gülmek ve hiç durmamak istedi. Bu adamın bir sandalyeyi diğerine tercih etmesi onda bu duyguyu uyandırmıştı. Unute ne zaman herhangi bir şey için tercih belirtse Diana sersemliyordu. Bir keresinde Diana bir tencere mısır patlatırken küçük mutfağa girmiş, “O şeyleri seviyorum,” demişti. B onun mısırın poşetini açmasını beklerken Diana bastırmak durumunda kaldığı o histeri dalgasını anımsadı. Çağlar önce çoktan batmış kara köprüleriyle insan-sız kıtaları aşmış, kendi dişleriyle mamutları öldürmüş, Gılgamış gençken yaşlı olmuş biri, *Jiffy Pop*’u *Orville Redenbacher*’in patlamış mısırına tercih ettiğinde bu delilik karşısında gülmekten başka elden ne gelirdi? Ya da *Betty Crocker* yerine *Baker’s Dozen*’ı yeğlediğinde? Veya *Eames*’ı *Herman Miller*’a, *Franklin-Christoph*’u *Montblanc*’a, pizzayı makarnaya veya herhangi bir şeyi başka bir şeye tercih ettiğinde?

Onun gibi biri için bunların ne önemi olabilirdi ki?

Ne var ki her şeyin önemli olduğunu anlamaya başlamıştı.

B ona Etta James ve Laphroaig’i sevdiğini söylemişti ama dans da edebiliyordu ve ölmekte olan ulu kurtların çığlıkları eşliğinde dans etmişliği vardı. İdrar, kan ve bataklık çamuru içebilirdi ve içmişti de. Mecbur kalırsa dolu yağarken bir uçurumda sivri kayaların üzerinde oturabilirdi. Nitekim

yapmıştı da. O zaman neden bazı sandalyeleri diğerlerine yeğlemesindi?

Diana şaşkınlığını tersine de çevirebilirdi. B'nin var olmuş her şeye dair neden net fikirleri olmasındı ki?

Diana şimdi onu söyleyeceklerini en iyi nasıl ifade edeceğini düşünürken izledi. Onu daha önce ne zaman bu kadar tereddütlü gördüğünü hatırlamıyordu. B eski bir ritimle başparmağı ve sağ işaretparmağını birbirine vurdu. Konuşmadı.

“Nereye kayboldun, Unute?” dedi Caldwell.

“Ava çıktım.”

“Bize de ölü bir domuz getirdin,” dedi Diana.

“Ben de o konuyu açıklamak istiyorum,” dedi. “Babirusa. Onu kıpırdamadan durarak avladım.”

Yine bir süre sessizce oturdu.

Diana, Caldwell'in elinin koluna dokunduğunu hissetti, adam ses etmeden dikkatini çekmeye çalışıyordu. Caldwell telefonunu çıkardı. Diana adamın internette arattığı şeye baktı: Babirusa resimleri. Tuhaf bir şekilde parlak, yan yana dizilmiş domuzlardı bunlar; sırt ve boyunlarındaki çizgilerle suaygırlarını andırıyorlardı. En dikkat çekici özellikleriyse dişleriydi. Her birinde (arama teriminden gördüğü üzere her erkekte) iki büyük çift fildişi, hayvanın kafasına doğru kıvrılarak yukarıya ve geriye doğru uzanıyordu. Öndeki çift, abartılı ve yeterince dikkat çekici bir görüntüyle altdudaklarından dışarı fırlıyordu. Arkadaki çiftse canavarın burun derisinden çıkıyor, bazen birbirine dolanıp alnına doğru olağanüstü bir kıvrım oluştuyordu.

“Peki, neden ava çıktın?” dedi Caldwell.

Unute bunu duyunca başını kaldırıp baktı. Her zamanki melankolik ve anlaşılmaz bakışının altında bir hayalet misali az buçuk meydan okuyan bir hâl vardı. Diana'nın aklına B'nin kendine ilişkin düşüncelerine dair söylediklerini getirdi. Diana'nın parmakları bir anlığına dudaklarına gitti. B o an ona, umut etmekten kaçman bir çocuk gibi baktı.

“Başıma gelen çok az şey,” dedi Ben sonunda, “daha önce öyle ya da böyle başıma gelmeyen şeylerdir. Bunlar arasında hiç görmediğiniz tuhaflıkta olaylar vardır. Misal ‘büyü.’” Eliyle tırnak içine aldı. “Ben...” Düşündü. “Siz ve patronlarınızın sırf ‘ejderha’ dememek için THS yani Tanımlanamayan Hava Sürüngeçleri gibi bir isim takacağınız gökteki o hayvanları vurdum. Ama gelin, insanlardan söz edelim. Beni inceleyen ilk insanlar olmadığınızı biliyorsunuz.”

Caldwell, “Tarikatlar hep var olmuştur,” demeyi başardı. Diana adamın gözlerinin ardında büyük sürüngeçler gördüğünü sandı.

“Onlardan bahsetmiyorum, ben biliminsanlarından söz ediyorum. Gerçi arada büyük bir fark olmadığını itiraf etmeliyim. Neyse, ben uzun zamandır inceleniyorum. Gizli bir birimi olan da bir tek siz yoksunuz.”

“Şeklini senden alan bir birim,” dedi Diana.

“Bir keresinde Henry Cavendish’ten bahsetmiştin...” dedi Caldwell.

“Mary Somerville’den de,” dedi Unute. “Ayrıca Abbas ibn Firnas’tan, Wang Yangming’den, Mahendra Süri’den ve Maria al-Qibtiyya’dan. Bu isimleri muhtemelen biliyorsunuz. Daha fazlasını da sayabilirim. Adını duymadığınızı bildiğim Kai Monch Gerin de vardı. Yarasa Kulaklı Agrista ad, Cyunrod Kiss de. Kendi açılarından en az sizinki kadar etkileyici enstitüleri olan kişiler oldu, ama bunların tüm araştırmaları artık toz oldu. Ben anlatmazsam hiç kimse onlardan haberdar olmayacak.” Diana adamın duygusuz sesinde büyük bir yorgunluk duyumsadı. “Her zaman anlatılan o hikâyenin saçmalık olduğunu söylemiştim. Paleolitik cehalet, sonra” –ellerini çırpı– “Neolitik devrim! Birkaç bin yıl geçti derken, bir bakmışsınız yazı icat edilmiş. İşte nihayet eğlence başlıyor.” Başını iki yana salladı. “Size söyledim. İşler defalarca geriledi ve ilerledi. Bir yangın, piroklastik bir akıntı, bir meteor çarpması veya ben olurum, sonra her şey sıfırlanır. Bunların kanıtını bulamama-

nızın da hep bir nedeni vardır. Ben doğduğumda insanlar ata biniyordu. Okumayı ilk kez yetmiş yedi bin yıl önce öğrendim. Sonra bir şeyler oldu ve bütün bunlar kaybedildi. Sonra yeniden başlandı. Tarımda da aynısı oldu. Matematikte de. Astronomide de. Hayvancılıkta da. Şehir planlamasında da. Mescleyi anladınız.”

Diana, Caldwell'in gözlerindeki açlığı görebiliyor ve kendi gözlerinin de benzer şekilde parladığını tahmin ediyordu. Hep daha fazlasını vardı. En eski piramitten neredeyse yirmi kat daha yaşlı, kusursuz bir hafızaya sahip bir muhbirle tanışırsın ve yorgunluktan, karşılıkla çıkardan, hayal kırıklığından ya da nedense işte bu kişi bilmek istediğin her şeyi sana anlatmaya razıdır. O zaman her şeyin cevabının karşında olduğunu düşünürsün ama nereden başlayacaksınız? Otomattan alınmış kahveleri içerken ya da onun kanını alırken amaçsızca aktardığı her bir bilgi parçası, tarihi altüst eden her bir açıklama sonsuz başka sorulara yol açarken, hangi sorularda zaman harcaman gerektiğini nereden bileceksin?

O yüzden, evet, B'nin anlatmaya devam etmesine gerek yoktu. Ne var ki anlattığında da o şeyin üstüne hücum ediyorlardı.

Caldwell ve Diana sözünü ettiği bu kayıp medeniyetlerin bazılarından haberdardı. Verdiği detayları hevesle özömsüyor, daha fazlası için yalvarıyorlardı; B bazen bu yalvarışlarına karşılık veriyor, bazense vermiyordu. Draboon İmparatorluğu. Calabash Kraliçeliği. Palmiye Topluluğu. Atlantis, Mu ve Hyperborea'yı biliyordu elbet. Diana ve Caldwell onların kuleleri ve kütüphanelerini, eşkimyasal bilimlerini, uçan makinelerini az da olsa duymuşlardı.

Pek tabii, Diana her ne kadar bundan şüphe duysa ya da duyduğunu düşünse ve duymak istese de bu anlatıların tabiatı gereği onlara ilişkin en ufak bir kanıt bulamıyor, o yüzden B'nin kendileriyle dalga geçip geçmediğinden hiçbir zaman emin olamıyordu.

“Ne demeye çalışıyorsun?” dedi Caldwell. Bu başka bir ruh halinde olsa Diana’yı güldürebilirdi. “Kayıp dünyaların görkemli falan diye zırvalayarak ne demeye çalışıyorsun, adamım?”

“Her zaman dediğim gibi,” dedi B. “Şimdi olanların hepsi daha önce de oldu. Size bir hikâye anlatmama izin verin. Bir düzlükteydim.” Usul usul konuşuyordu. “Bu düzlük bir vadiye bakıyordu. Yağmur ormanlarından geçen bir nehre dönüktü.”

“Nerede?” dedi Caldwell.

B bir şey yaptı, parmaklarını bir şekilde oynattı. Diana ani, yumuşak bir pat sesi duydu, harita kıpırdandı ve bir kalem yere düştü. Diana takımadada bir delik ve kalem izi gördü.

“O zamanlar adı Endonezya değildi,” dedi B.

“O zamanlar dediğin ne zaman?”

“İnsanlar oraya gelmeden on yedi bin yıl önce. Orman. Bir vadi. Bataklık. İzliyordum. Birkaç bin yıl daha kimsenin geleceği yoktu. Ama hayvanları sayarsanız yalnız değildim, ben de sayıyordum zaten.

Hayvanların gelip gidişini seyrettim. Sonra bir yıl, bu babirusalar gelip yerleşti.

Güzel bir yerdi,” dedi B. “Bereketli, emniyetli. O yüzden babirusalar kalmayı seçtiler. Bana da alıştılar. Nehirde yüzdüm, yavrularına isimler verdim. O zamanlar dünyanın o kısmında kaplanlar vardı. Babirusalar geldikten bir buçuk yüzyıl sonra bazı kaplanlar onları buldu. İyi bir ziyafet çektiler. Ben müdahale etmedim.”

Düşünceli görünüyordu. Diana ona neden karışmadığını sormadı.

“Ama sonra oraya kaplanlar yerleşti,” dedi B. “Nihayetinde, gizlenmiş olan domuzlar ortaya çıktı ve hayat yeniden başladı. Bir süre sonra hayat yeniden güzelleşmişti. Derken artık nesli tükenmiş bir tür köpek olan bir grup *Megacyon* geldi. Her şey yeniden başladı. Ben yine karışmadım. Böyle şeyler birkaç yüz kere tekrarlanınca bir daha hiçbir şeye müdahale

cımayacağına yemin ediyorsun, eh, ben de o yeminime uymaya çalışıyordum. Neyse ki daha sonra fikrimi değiştirdim ama mesele o değil. O babirusalara acımiştım. Onları sevmiştim. Ne var ki o İlk Emre uyarak hiçbir şeye karışmama döneminde olduğumdan, yalnızca izlemekle yetiniyordum. Evet. Köpek sürüsünden birkaç yıl sonra, domuzlar yeniden yerleştiğinde bilin bakalım vadiyi kimler buldu?”

Diana da Caldwell de ağzını açmadı.

“Başka bir grup babirusa,” dedi B. “Benimkilerden sağlamlardı. Dedğim gibi, orası güzel bir yerdi. Babirusa dövüşü de izlemeye değer bir şeydir.” Dişlerini fildişleriymiş gibi çıkarıp gösterdi.

Unute yavaşça ve sessizce, masaya bakarak, “Şimdi,” dedi, “Bu işgalciler bölgeden ayrıldığında ve kaçmayı başaran ilk sürü yine geri geldiğinde gördüğüm şeyi anlatacağım size.

“Benim’ domuzlardan biri dominant, yetişkin bir dişiydi. Onu daha önce de görmüştüm. Nasıl hayatta kaldığını bilmiyordum ama oradaydı, bir başına duruyordu. Kan içindeydi, topallıyordu, kesiklerle kaplıydı ve bataklık suyunda yansımalarına bakıyordu. Yavrularının hepsi ölmüştü. Domuz öylece kıpırtısız duruyordu. Bazen diğer dişiler, hatta bazı genç erkekler yanına gidip teselli bulmak ya da onu teselli etmek istercesine veya soru sorarmış gibi burunlarını ona sürtüyordu. Dişi onları karşılıksız bırakıyordu.”

Diana yeniden elini ağzına götürdü. Yavaşça sırtını dikleştirdi.

“En sonunda,” dedi B, “gece olurken ansızın topallayarak çamurun içinden geçip yağmur ormanına girdi. Peşinden gittim. Beni görmedi. Etrafı araştırmaya koyuldu. Açlıktan ölüyor olmalıydı, çünkü işgalciler bölgedeki en iyi besinleri almıştı ama onun daha önce yediğini bildiğim yumru köklerle otları görmezden geldiğini gördüm. Daha başka bir şey arıyordu. Buldu da. Özel bir mantardı bu. Onu dudaklarıyla nazikçe

kopardı, ağzında taşıdı ve bir çalılığın yanına bıraktı. Bu çalıktan da yapraklar koparmaya başladı. Kopardıklarını mantarın üzerine seriyordu. Sonra bir çiçeğin, ormandaki onca çiçek arasından belli bir çiçeğin peşine düştü. Onu da götürdü. Böyle böyle devam etti. Tam istediği hâle getirdiğinde en sonunda bunu yedi. Sonra uzandı ve bir süre sonra inlemeye başladı.”

Diana ayaklandı. B’ye baktı. B de bakışlarına karşılık verdi.

B tekdüze bir sesle, “O gece ilerleyen saatlerde,” dedi, “tepeye tırmandım. Havada bir tuhaflık vardı. Gergindim. Fırtına çıkacağını düşündüm. Fırtına çıkmadı ama bir şey gördüm.”

“Olamaz,” dedi Diana. “Olamaz.” Caldwell’in durumu anlamadığını görebiliyordu.

“Fırtına çıkmadı,” dedi B, “yağmur yoktu, rüzgâr yoktu. Ne var ki orada durmuş, göğü izlediğim sırada gökyüzü sanki gerildi ve ansızın soğuk, mavi bir yıldırım çaktı. Hemen yanımdan geçip vadiye indi.

“Büyük bir diş gibi, mızrak gibi indiğini gördüm. Babirusalardan birinin üzerine inmişti. O domuzlardan birinin üstüne.”

Diana kapıya doğru gitti. Caldwell ona seslendi ama kadın beklemedi. Koridora gitti ve geldiği yoldan gerisingeri koşmaya başladı. Yine adını ve Caldwell’in adımlarını, onun arkasından da B’nin düzenli yürüyüşünü işitti ama olabildiğince hızla yolunu buluyor, boynundaki geçiş anahtarıyla kapıları açıyor, aşağıya, daha aydınlık, daha parlak geçitlere, aşağıya, alttaki bölgelere gidiyor, fazla parlak laboratuvarlardan geçip güvenli kanada doğru ilerliyordu. Dağılmış babirusa cesedini götürdükleri güçlendirilmiş laboratuvara gidiyordu.

Laboratuvarın dışında büyük bir grup duruyor, içerideki odayı gösteren pencereden bakıyorlardı. Diana onları itip aralarına girdi.

Sallanan cesedi bağladıkları masada o mahvolmuş domuz yeniden katılaşmış, dağılmış, masa boyunca kabarcıklar çıkar-

mış, yeniden biçim almış, kabarmış, yeni boyutlara kavuşmuş, bambaşka yepyeni bir şekle bürünmüştü. Orada büyük, oval bir biçimde, kendi derisinden kalıntılarla yüzeye yapışmış hâlde dimdik ve kayış gibi duruyordu.

Büyük bir yumurtaydı bu.

Tarih boyunca nadiren yaşanan o anlarda bedeni pes ettiğinde Unute'nin içinden çıktıklarına eş bir yumurta.

Hizmetkârın Hikâyesi

Merhamet. Bu kadar kibarca sorduğunuz için size hikâyemin birazını anlatacağım ama bu hikâyenin hiçbir zaman bana ait olmadığını bilmelisiniz. Tam anlamıyla olmadı.

Harflerim elimde değil ama onları ellerinde bulunduranlarla pek çok kez oturdum. Onlar kucaklarında bir kitapla sessizce sohbet ederken veya ellerinde mürekkeple bir masanın üzerine eğilmiş kendi izlerini bırakırken hâlimden memnundum ve bu çalışmalarını elbette merakla izliyordum. Demek istediğim noktayı; o küçük, izleyen gözü biliyorum. Gözüme her daim davetkâr bir parmak gibi görünen virgülü de tanıyorum. Bir keresinde o kıvrımlı, küçük, mürekkep kurtlarından birini görüp, “O hangi kelime?” diye sormuştum. Size anlatacağım kişiye sormuştum.

“Kelime değil,” demişti. “Bir duraksama. Nefes molası gibi.”

Ne güzel ifade etmiş, değil mi?

Hayatımın bana öğrettiği bir sırrı size açayım. Hepimiz anlatılması için birçok kelime gereken hikâyeler yaşadığıma inanıyor ya da inanmak istiyoruz. Bu aptalca ve uğursuz bir gururun eseri: Peygamberlerin, anlatılmaya değer hikâyelerin çağı geride kaldı.

Ya da büyük ölçüde geride kaldı. Dünyada yürümeyi sürdüren bir kişi daha var. Onun hikâyeleri kocaman bir kitap gerektiriyor. Evet, sorduğunuz kişiden söz ediyorum.

Elinizi alnıma koyduğunuz için teşekkür ederim. Soğuksunuz ama olsun. Bu hikâyeleri anlatmasını istediğiniz ilk kişi olmadığımдан eminim.

Çok gençken, ondan başkalarına söz etmeyeceğime yemin etmiştim. Onunla birlikteyken öğrendiklerimden veya gördüklerimden kimseye bahsetmeyecektim.

Şimdi, yemin önemli bir şeydir. Aslında her şey sırf bir şey olduklarından, sırf var olduklarından, çünkü varlıkları yalnızca onları dile getirenlerce değil bir zamanlar söyleyeceğim gibi Tanrı tarafından yapıldığından, saygıya layıktır. Öyle kolayca yemin edilmemeli ve edilen yeminler de kolayca bozulmamalıdır. Bunu söylemiyorum ama varlığınızla bana gösterdiğiniz nezaket, bana getirdiğiniz bu su, dokunuşunuz, bütün bunlar için teşekkür ederim ama o soğuk elinizle bir daha bana dokunmayın. Bütün bunlar bende sorularınızı cevaplama isteği uyandırıyor.

Söyle bana, sizi kim içeri aldı?

Önemi yok.

O adam benden yemin etmemi istemedi. Yemini ben ettim.

Kendime söz vermiştim. Şimdi bakın bana; yaşlı ve yorgunum, nehir sesleriyle sürgü kokularının arasında, burada yatıyorum. Dilerim bir hınçla konuştuğumu düşünmezsiniz. O yemini eden ben ve o yeminin edildiği ben, ikimiz de genç, hevesli ve aptaldık. Sizin konuştuğunuz buradaki bu bense, az da olsa daha az aptal ve dolayısıyla aynı kişi değil. Yemini eden de yeminin edildiği de artık yok ve onlarla birlikte ben de yemini feshediyorum.

O benden gizlilik talebinde bulunmadı. Benden hiçbir şey talep etmedi.

Bana dikkatinin orada olmadığını gösteren sonsuz farklı tınıyla, “Evet,” “Hayır,” veya “Yolumdan çekil,” dışında bir şey söylediği o ilk gün bir ada üzerindeki domuzların, tuhaf renklerde bir yıldırımın, doğaüstü bir güce kavuşmuş genç bir domuzun hikâyesini anlattı. Hikâyeyi tekrarı kendisine bir sükûnet veya içgörü kazandırıyormuş gibi anlatırken da-

lıp gitti. Kelimelerinin iniş çıkışlarındaki ritimden daha önce yüksek sesle anlatıldıklarını anladım ama uzun zaman sonra ilk kez anlattığı açıktı.

Kırlardaki evi yeterince büyük ve muhteşemdi, soğuk ve izoleydi. Bana birinci kattaki bir odada kalan domuzun hikâyesini anlattı. Söz konusu çalışma odasını ona hizmet verdiğim onca hafta içerisinde hiç görmemiştim. Sanki ben gelince koridorlar bana çaktırmadan sırf muziplik olsun diye katlanıyorlardı. Hikâyesine hiç de uygun olmayan bir şekilde alt kattaki serserilerin viyolonsel gıcırtilarıyla obua iniltileri eşlik ediyordu. Misafirleri keyiflerine bakmakla meşguldü. O da beni aşağıdaki tehlikelerden kurtarıyordu.

Sabırlı bir misafirsiniz.

Teniniz pürüzsüz ve zarif, ama gözlerinizde bir eskilik mi var?

Bu konularda benden daha iyi bir anlatıcıyı hak ediyorsunuz. Ne var ki ikimiz için de sadece ben varım. Öyleyse devam edeyim.

Efendim o zamandan bu yana dedikodulara göre yasadışı elde edilen bir servetle aldığı o evi tamir ettirmişti. Bu tür dedikodular peşleri sıra hovardalık dedikodularını da getiriyordu. Tıpkı onca yıl var olmuş boşboğaz insanların Dashwood'dan ya da İkinci Çember Tarikatı'ndan konuşmaktan keyif alması gibi.

Sayısız kusurum var ama kötülüğü hiç sevmem ve en sonunda oraya o hikâyelerden dolayı değil, o hikâyelere rağmen gidip çalışkanlığımdan söz ederek bana verilecek iş olup olmadığını sordum. Ebeveynlerim ve kız kardeşim ölmüştü, doğduğum kasabada hoş karşılanmıyordum ve ölesiye acıkmıştım.

Beni buyur edip ricamı dinleyen oydu. Diğer çalışanlarla bağ kurmak istedim ama bunun olacağı yoktu. Çok fazla kişi çalışmıyordu ve çalışanlar da belirsiz davranışlarıma ancak eski komşularım kadar ilgi duyuyor gibiydi. Gelgelelim şahsi özelliklerim efendimi o zaman da, daha sonrasında da rahatsız etmedi.

Bana ve diğerlerine evi bir parti için hazırlama görevi verilmişti. Arabalar geldiğinde içeridekileri gördüğümde değil ama evdekilerin fısır fısır konuşmalarından şunun Sör Bilmemkim, bunun Leydi Neysene, şunun Dowager Bir şey, diğerinin Lord Vesaire olduğunu öğrenmiştim. Saat on ikiyi vurmadan önce o zamana dek duyduğum skandallar benden üstün olan bu kimselerden şahit olduklarımın yanında solda sıfır kalmıştı. Gördüğüm günahları anlatarak oyalanmayacağım ama şunu söyleyeyim; o gün bile, bana hayvanların cesaretine ve trajediye dair hikâyeler anlatmadan önce dahi o gecenin şehveti ve kâfirliğine kendini sakınmadan bulaştığı sırada efendimin yüzünde zevk peşindekilerin arasında bir başına kalmış olan ben bir heves değil, sonsuz bir sabır gördüm. Bir de soru.

Soru ne miydi? Gördüğüm soru, “Var olmak böyle mi olacak?” idi.

Burada uzanmış, bana gösterdiğin özen ve sabır karşısında konuşurken yüzünüz bana yine bu hikâyenin bazı taraflarına aşina olduğunuzu anlatıyor.

Şımarık insanlarla dolu odadan geçtiğim sırada genç, küstah, küçük bir lord göğsümü tutup gülmeye başladı. Beni bırakması için yalvardım. Tacıyla göz kamaştırıcı görünmeyi sürdüren çıplak bir kadın adamın göğsümdeki araştırmasına katıldı ve çevrelerindeki de hevesle güldü. Efendim olanları seyretti, bakışlarında o soğuk mesafeliliği gördüm ve istemediğim bu ilgiye boyun eğip eğmemem gerektiğini düşündüm. O sırada diğer çalışanların da az çok gösterdiğini görüyordum.

Beni elleyip kıyafetlerimi çekiştirenler için bacaklarıma inen am-penis karışımıyla tuhaf bir tiptim.

O yüzden yalpaladım ve dökeceğim kadehlerin onlara çarpmasını umdum ama tepsim tutuldu. Tutan efendimdi. Ki kendisi daha bir saniye önce odanın ta diğer ucundaydı.

“Bunu rahat bırakın,” dedi ve beni havaya kaldırıp gösterdi.

Beni yakalayan o kadınla adam onu fırçalayıp misafirperverliğinin kalitesinden yakındı. Başta bunu şakayla yaparken, birden daha ciddi bir ses tonuna döndüler ve kadın saçımı tutup beni efendimin ellerinden almaya çalıştı.

Ben sadece efendimi izledim. Yüzünde gördüğüm duyguları isimlendiremem. O anda koyu renk gözlerinde umursamamayı arzuladığını gördüğüme inanıyorum. İstemediği o umursama duygusu çok derinlerinden gelip onu kovalayarak kendi ıstırabına götürüyordu.

Kadının yüzünü tokatladı. Kadın ona bağırdı ve efendim zevkle gülene dek kimse konuşmadı. Ne var ki ben gözlerinde yalnızca melankoli görüyordum. İzin alan çocuklar gibi rahatlayan misafirlerin büyük bir kısmı yeniden kendi neşelerine ve kişnemelerine döndüler. Benimle oynayan ikiliyse dönmedi.

Beni oradan götürürken, “*Faze cuh too voodray*,” diye bağırdı. Sarhoş ve ahlaksızlardan oluşan o şamatacı grubun sesleri eşliğinde oradan ayrıldık. Efendim beni üst kattaki odaya götürdü. İşte görünüşe göre nerede olduğunu dahi fark etmeden domuzları bana orada anlattı.

Yalvarıyorum beni affedin. Ne kadar nazik olursanız olun sabırsızlığınızı gizleyemiyorsunuz. Hikâyenin geri kalanını olabildiğince çabuk anlatacağım. Bu diyardaki vaktim çok geçmeden dolacak. Her ne kadar sizinkinin belki de dolmayacağını düşünsem de. Çok uzun zaman seyahat etmiş birine benziyorsunuz. Sanki gözlerinizin ardında derinlerdeki bir seyirciyle konuşuyorum.

Efendim benimle kasavetli bir dalgınlıkla konuştu, beni kurtardığı için teşekkür ettim, başını iki yana salladı. Neden yardımına koştuğunu sordum, minnettar olsam da biz orada beklerken bir hizmetçi, bir aşçı ve bir seyis, aşağıdaki misafirlerin iştahlarına konu oluyordu ve gördükleri ilgiden hoşlanmadıkları açıktı, ne var ki onların o kötü vaziyeti efendimi rahatsız edip eyleme geçmeye sevk etmemiştir.

“Bromach bize korunmaya ihtiyaç duyanları korumayı emreder,” dedi.

Ben anladım ama bir şey söylemedim.

Gecenin kalanında misafirler gidene dek benimle oturdu. Beni ellerinden aldığı anda o ikisinin yüzlerindeki ifadeleri hatırladım ve bunun onları son görüşüm olmayacağını anladım.

Hafta sonu ona çalılıkların ve hasırotlarının arasından evi seyrettiği gördüğüm kimselerden söz ettim. Hayal görmeyi bırakmamı söylemek yerine daha büyük bir kederle başını sallayıp ne olaksa olacak dedi.

Gece karanlıktı, bir baykuşun ikaz sesine uyandım. Yatağımdan kalktım ve içeri sızanların adım seslerini her ne kadar dikkatle atılsalar da işittim. Odamın dışından geçtikleri sırada dışarı baktım ve o buluşmadaki kadınla adamı ve beraberlerinde sinsice ilerleme konusunda daha büyük bir uzmanlık gösteren iki adamı gördüm. Onların bu çılgınlığa diğerlerinin parasıyla cezbedilmiş haydutlar olduğunu düşündüm. Odamı nasıl gözlerinden kaçırdıklarını anlayamadım ama sonra aradıkları kişinin ben olmadığımı anladım. Tuhaf tenimin cazibesi, o tenden mahrum bırakılmanın akıllarınca kendilerini uğrattığı o hakaretin mecbur kıldığı intikamın yanında hiçbir şeydi.

Karanlık geçitlerde onları cesaret edebildiğim kadar yakından takip ettim. Efendimi nasıl uyaracağım diye düşünüp kıvranıyordum. Odasına giden yolu biliyorlardı. İlk adam kapı koluna dokunur dokunmaz başıma ne gelirse gelsin bağırarak üzere hazırlandım. Biz kapıya yaklaşırken kalbim cehennemdeki davullar gibi çalsa da ben nefesimi alıp hazırlanırken kapı açılıverdi.

Işık olmadığından, yalnızca hızlı ve ani bir saldırı işittim. Üç iç çekiş duyuldu: Bir, iki, üç. İlk çığlık anında bastırıldı, bir fışkırış ve damlalar duyuldu. Göremiyordum. Bunun için de Tanrı'ya şükrediyorum.

Bir şey beni odaya çekti. Bunun efendimin eli olduğunu bi-

liyordum. Parmağını dudağımda hissettim, “Ne görürsen gör sesini çıkarma,” diye fısıldadığını duydum. Hazırlandım ama o çakmaktaşımı sürtüp mumu yakarken gördüğüm onca kırmızı renk, onun için gelenlerin o son ve sonsuz bakışları karşısında ıstırap çeken bir ruh gibi ses çıkarmadan edemedim.

Efendim susmamı emretti.

Emrine itaat edebildim, ta ki dönüp onu görene dek. O görüntü karşısında yeniden feryat ettim.

Boynundaki hançer nefesleri ve fısıltılarıyla titriyordu. Hançerin girdiği yerden kan tıpkı Massah ve Meribah kayalarının arasından suyun fişkırması gibi fişkırıyordu. Nereye baktığımı görünce hançeri çıkardı. Daha fazla kan fişkırdı.

“Yara kapanacak,” dedi. Kanlı parmağını dudağıma götürüp beni bir kez daha susturdu.

Onun için sustum.

Kan durduğunda, “Artık gitmek zorundayım,” dedi.

Bu bir davet değildi ama gelme demek de değildi. Onunla geleceğimi söyledim.

O gecedен sonra efendim değildi. O benim neyimdi bilmiyorum ama onun için olduğum şeyi bildiğime inanıyor ve bunu umuyorum.

Beni uyardı. O yüzden yıllar geçtikçe ben değişsem de onun değişmeyeceğini biliyordum. Dizleri kaskatı kesilmedi. Obsidiyen saçlarında gümüşü teller sallanmadı.

Ondan sonraki yıllarda olacak olan şeyi bekledim. Beni en baştan uyarmıştı.

“Seni sevmeyeceğim,” demişti. “Sevemem ama duygusuz da değilim. Benim için önemli insanların yanında onlar solup ölürken oturabildiğim çağlar var. Böyle şeylere gücümün yetmediği sonsuz anlar da var.” Ben hâlâ hayatımın baharın-

dayken bana, “Sana şimdiden söylüyorum,” demişti, “ikinci türden bir dönemdeyim. Onca şey, onca son görmüş olmanın gözlerimi bunlara alıştırmış olacağını düşünebilirsin, öyle de. Ama sana bir sır vereyim: Her daim, aynı zamanda ve alttan alta bunun tam aksi de gerçektir. Ne kadar çok şeye şahit olunursa, şahit olunan her şey o kadar çok çarpıp yakar. Bu durum gözüm görmezken yakıp yıkıp sonrasında yaptıklarıma şahit olduğumda beni daha da etkiliyor. Senden benimle gelmeni istemeyeceğim ama gelecek olursan, günün birinde, yıllar seni ölüme görünür şekilde çapaladığında uyanacaksın ve ben gitmiş olacağım. Ölüme ve beraberindekilere mecbur olduğumdan daha fazla katlanmak istemem. Sana hem bunu hem de bana böyle bir söz veren kimseyle gitmeyeceğimi söylüyorum, seni bana yüz çevirmeye zorlamıyorsam bunun tek nedeni kimseyi hiçbir şey yapmaya zorlamayacak oluşumdur. Kendi yoluna gidecek olursan seni suçlamam ve mutlaka terk edilecek olmaktan vazgeçtiğin için sevinirim. Böyle olacaksa benden uzaklaşmalısın.” Parmağıyla işaret etti.

“Şu tarafa gitmelisin. Ben buradan gideceğim.” Sonra parmağının yönünü değiştirdi.

Hangi yöne gittiğimi biliyorsunuz.

Uzun bir süre boyunca birlikte seyahat ettik.

Bana pek çok şey gösterdi. Zengin de olduk, fakir de, orta hâlli de, sonra yine zengin olduk ve en nihayetinde yoksulluğa düştük. Bana karşı olmasa da saldırgandı ama nazikti de. Hem kutsal hem kâfirdik.

Son günlerimi bundan daha iyi bir yerde geçirebilirdim fakat ancak aptallar plan yapar ve daha da aptal olanlar böylesine beyhude planlar için parasını istifler. Ben yaşadığım hayattan pişman değilim. Onun yanında yaşadım.

Ama sen buraya bu hikâyeler için gelmedin. Haklıyım, değil mi?

Su için ve hayatımın sonundaki bu beklenmedik arkadaşlığınız için tekrardan teşekkür ederim.

Onun yanına gittikten yıllar sonra, ki bu olay da yıllar önceydi, ona Bromach'ın kim olduğunu sorma cesaretini topladım. En başta korunmamı gerektirdiğini söylediği şu Bromach. Sayesinde kurtarıldığım Bromach. Ancak bu kadar itaat ettiği Bromach. Bir daha lafını etmediği Bromach. Onu bunu o vakit sorma nedenim henüz yaşlanmış olmasam da genç de olmamamdı ve onunla daha ne kadar vaktim kaldığını bilmiyordum.

Sorum karşısında gülümsedi. Bu nadiren olan bir şeydi.

“Bromach bir tanrıydı,” dedi.

Ne tanrısı? Neyin tanrısı?

“Ne istersem onun tanrısı,” demişti. “Adı bazen Bromach, bazen Aspad, bazen Tremenlinkid, bazen de Bo. O bazen bir erkek, bazen bir kadın, bazen her ikisi, bazen hiçbiri, çok yönlü, *cat you scotty* (bununla ne kastettiğini o zaman da anlamadım hâlâ da anlamıyorum), bazen çok kişi, bazen bir aslan bir kartal bir kadın bir deve bir adam, nezaket tanrısı, intikam, hoşnutsuzluk, keder, ilgisizlik. Bazen,” dedi, “tapmak için kendi tanrılarımı icat ediyorum. Tanrıların akraba-sı olanın kaderine bu düşüyor. Bize tapılmayacak, kimse de kendi ebeveynine tapmamalı ve bizler onlar gibi ebeveynlik yapmayacak, yapamayacağız. Biz, ben, fazla güçlüyüm. Buna insan vücudunun kusuru da diyebilirsin, içimden çıkanları kaldıramayacak kadar zayıf. Fiziksel gücümü dilersen fazla gör ama bu kuvvet beni çorak bırakıyor. Bize tapınanlar ya da evlatlarımız olmadığından biz, ben, aynı soydan olduğunu ilan eden herkes adına yalan söyledik ve günah işledik. Ben bir başımayım, hayat ve ötesi için kendi tutkularımı yaratmalıyım. Zaman zaman bir süreliğine de olsa araya itaat edecek tanrılar da katıyorum.”

Aynı anda hem şen hem kederliydi, ben de onu öptüm.

Bu olaydan yıllar sonra uyanıp da gittiğini gördüğümde öfkelenmedim. Beni uyarmıştı. Son zamanlarımda beni parasız bıraktığına kızmadım. Paramız kalmış olsa bana bırakacağına yürekten inanıyorum ama böyle bir söz de vermemişti.

Dünyada var olanlar arasında bir tek onun kaleme almaya değer bir öyküsü var. Bunu söyledim ve çoktandır buna inanıyorum. Gelgelelim burada yatar ve hiç de korkmadığım sonumun yaklaştığını hissederken dünya kitabında bıraktığım izden gurur duyuyorum.

Rüzgârların ve dağların, ağaçların ve şehirlerin, denizlerin ve Leviathan'ın, uçurumun ve onun, benim önce efendim sonra yoldaşım olanın, sözünü ettiğimiz adamın anlattığı öykülerde o büyük, büyük maceramız noktalardan ibaret. Kayda değer bir andan diğerine geçerken arada kalan o sonsuz sayıdaki küçük olay biziz. Zerreciklerden ibaretiz. Küçük, boncuk gibi mürekkep gözlerin her birinde bizlerden milyarlarca var.

Ne var ki ben şuna inanıyorum, ki umarım sevginin küstahlığı kafamı karıştırmıyordur, zira onu sevdiğimi söylemiyorum, onun beni hiç sevmediğini de biliyorum ama benden söz edecek olursa, kendi hayatının o kocaman kitabını yazacak olursa, yanında olduğum o birkaç yıla geldiğinde bir ânın kıvrımında parmağını kaldırırmış gibi nefes almak için duracağına inanıyorum.

Sonsuza dek virgül olmak için seçilmiş, o ayrıcalıklı kimse-lerden olduğumu zannediyorum.

Bir yudum daha mı alayım? Teşekkür ederim.

Bilsem söylerdim ama nerede olduğundan haberim yok. Bunun için geldiniz, değil mi? Bir arayıcısınız, öyle değil mi?

Ah! Onu aramıyor musunuz? Başkalarını onu bulmaları için ikna ettiniz ve edeceksiniz, öyle mi? Onu tanıyan ama bunun kendi kismetleri, kaderleri, görevleri olduğunu ve ola-

cağını bilmeyenleri? Sizi dinlemeyecekler mi? Söylediklerinizi yapmayı başaramadılar mı?

Peki ya domuz?

Onca sabır gösterdiniz ve buraya benim öykümü ya da onunkini dahi dinlemeye gelmediniz, gelme sebebiniz bana anlattığı o hikâye, domuzun hikâyesi, öyle mi? Tanrı merhamet etsin. Domuzu mu arıyorsunuz?

Çabuk öyleyse. Ölüm Meleği yaklaşıyor.

O son denizin kıyılarında, iç gözlerim açılıyor ve tanrının kafatası suratlı kıyamet habercisinin ardında evet, her şeyin sonunu getirenden bile daha soğuk, soğuk ve yaşlı bir şey var. O hareketsizlik, o ahlaksız ve sessiz uçurum, tıpkı gözlerin merkezindeki karanlık gibi karanlıktan gelen ve karanlığın kendisi olan o şey izliyor.

Bana bakın.

Neyi bilmek istiyorsunuz?

ÇOCUK POZU

Dr. Shur'un ofisindeki büyük pencereler ormanın karanlığına bakıyordu. Stonier içeri girip bir geyiğin büyülenmiş bakışlarıyla karşı karşıya kaldığında kadın bu pencerelerin yanındaydı. Geyik, Stonier gelince ürküp ağaçların arasına kaçtı.

Shur masasının yanındaki koltuğa oturdu ve Stonier'a de karşısındaki sandalyeye geçmesini işaret etti.

Kadın, Stonier'ın annesi yaşında vardı ve onu, annesinin- kinden çok da farklı olmayan endişeli bir bakışla izliyordu. Stonier klişelere göre “alışılmadık” olan kişilerin askeriyede büyük başarı gösterdiğini bilecek kadar deneyimliydi. Kendisinin de belli standartlara göre öyle olduğunun farkındaydı. Ne var ki çiçekli giysiler içinde nazıkçe gülümseyen bu beyaz kadını emir verirken ya da emirler karşısında hazır ola geçerken hayal etmekte zorlandı.

Kadın en sonunda, “Caldwell’le görüştün mü?” diye sordu.

“Bugün görüşeceğim. Şu proje neyse onunla ilgili bir mesaj daha aldım. Deneyimimden dolayı beni istiyormuş.” Stonier omuz silkti. “Anlatacaklarını dinleyeceğimi söyledim. Kafamı dağıtmak istiyor olabilir. Oysa herhangi bir şeyi umursayacak biri olduğunu düşünmezdim. Dedi ki...”

Shur bir elini kaldırdı. “Ne dediğimi hatırlıyor musun? Senden sırlarını ifşa etmeni istemiyorum. Detay bilmek istemiyorum. Daha önce konuştuğumuzda bu meselenin seni huzursuz ettiğini söylemiştin. Bu bana Caldwell’in zihninde tuttuğu yere dair bir fikir veriyor, bana eşinin zihninde tuttuğu yeri de söylemiştin. Neden böyle hissettiğini bilmediğinin farkındayım ama sorun değil. İçgüdülerine güvenmek iyidir. Sende bir gurur seziyorum. Bu da güzel bir şey. Onun tek-

lif ettiği şeyi yapman gerektiğine dair bir baskı hissediyorsun ama konuştuğumuz teknikleri kullanarak buna direniyorsun. İçinde çalıştığın dünya dramatik ve ne yazık ki genelde epey olumsuz. O yüzden olumlu yönlerde çalışmayı öğrenmek daha da önem kazanıyor. Olumlu şeylere odaklanmayı öğrenmen yani. Özellikle de yaşadığın kayıp düşünülünce.”

“Bu çok zor,” dedi Stonier. “Ölmüştü.” Shur bekledi. “Gerçekten deniyordum. Onu özlüyordum ama deniyordum da. Uyuşmuş gibi hissetsem de. Sonra bir anda... ölü olmadığı ortaya çıktı. Derken... artık ölü mü? Onca şeyden sonra? Ben bu durumla nasıl baş edeyim? Olumlu şeylerden bahsetmeni dinlemek bana neden biraz zor geliyor anlıyorsundur.”

“Ben ‘olumlu’ derken acını reddetmeni kastetmiyorum. O dediğimiz inkâr oluyor. Sevdiğimiz herkes bir vektördür, o vektörün kapanmasıysa ıstırap getirir. Bilmediğimiz nedenlerle sen bu durumla iki kere yüzleşmek zorunda kaldın. Bunun için çok üzgünüm. Kimse bu kadarıyla baş etmek zorunda kalmamalı. Ne var ki sen kaldın ve bunu nasıl yaptığın da önem taşıyor.” Koltuğunda arkasına yaslandı. “Senin için listesini çıkardığım o gruplara bakabildin mi?” dedi.

“Henüz bakamadım.”

“Acele ettirmeyeceğim ama sana iyi geleceklerini düşündüğümü tekrar ediyorum. Herkes eşini senin sevdiğin kadar sevmiyor ya da sevmemiştir. Eşin verdiği o simgeyi taşıyordu.” Stonier öylece baktı. Ceketinin iç ceplerinden birinin üstüne dokundu. “Bana sen söyledin.”

“Tam olarak dediğin gibi değil,” dedi. “Ben ona simge vermekten ziyade aptalca hobileriyle dalga geçtim.” Gülümsedi. “Sonra o hobilere beni de bulaştırdı.”

“Ne olduğunu paylaşmaya hazır mısın?”

“Hayır,” dedi. “Utanç verici bir şey. Aşk şiiri okumak gibi. Oyunlarını oynadığımız o ilk sefer elimdeki şeyi aldı, öpüp sakladı. Sonra ben geri aldım,” diye fısıldadı. “Tünelde elindeydi...”

“Artık sende. Bana kalırsa tam olarak bu bağ, senin bir topluluğun parçası olmaktan fayda göreceğini gösteriyor. Herhangi biri değil ama sen fayda görürsün. Sevgi, kayıp ve öfkenin özel bir birleşimini yaşıyorsun. Kendinle gurur duy. Pek çok sebepten dolayı. Misal Dr. Caldwell’in içinde o gururu gördüğünü ve ne yapıyorsa onda bunu kullanmak istediğini düşünüyor ve kendini savunuyorsun. Herkesin kendince amaçları var. Sorun yok. Amaç sahibi olmak iyidir. Ama sen sevginle olumlu bir şeyler yapmak istiyorsan, belki bunu öfkenle de yapmalısın. Sana o listeyi o yüzden verdim.”

“O liste mi?” Stonier az kalsın bağıracaktı. “Voleybol? Kaya tırmanışı?”

“Seni bu kadar öfkelendiren ne?” dedi Shur.

“Resim çizmeye mi başlayayım istiyorsun? Örgü örmeye mi? Siktiğimin Yaşam Projesi’ne mi? O neyin nesi ki? Ben tuhaf biri değilim...”

“Ailende Alzheimer öyküsü olan var mı?” Kadının sorusu Stonier’in çenesini kapattı. “Alzheimer hastalarını sakinleştirmenin yollarından biri onlara oyuncak bir bebek vermektir. Bu bebekle ilgilenmelerini söylersin. Yardımı dokunur.”

“Kafayı yediğimi düşünüyorsun.”

“Hiç de değil. Oyuncak bebekler, durumu çok ilerlemiş insanlarda işe yaramıyor. Hastalığı çok ilerlememiş bir danışanla yapılan bir görüşmeyi izlemiştim, orada çok güçlü bir şeye şahit oldum. Adamın akli başındaydı. Oyuncak bebeği tutup, ‘Beni yanlış anlamayın. Bunun gerçek olmadığını biliyorum. Onunla ilgilenmek bana neden iyi geliyor anlamıyorum ama geliyor,’ deyip gülümsemişti.”

Stonier dik dik baktı. “Ne demeye getiriyorsun?”

“Örgü örmenin ve kaya tırmanışının zaman kaybı olduğunu bildiğini düşünüyorsun. İlkel çılgık terapisi, yeniden doğum terapisi ya da peki, Yaşam Projesi” –elleriyle tırnak içine alırcasma bir işaret yaptı– “‘tuhaf,’ ‘aptalca’ ve ‘sahte’ olabilir. Yalnızca onlara kanalar onlardan fayda sağlayabilir. Ben bun-

ları önerdiğim için senin de aptal olduğunu düşündüğümü zannediyor, belki beni de aptal gibi görüyorsun. Ben senden bir şeye kanmanı istemiyorum. Bir ihtimal, yalnızca bir ihtimal sana iyi gelebileceklerini söylüyorum, sen...” Omuz silkip devam etti: “Kulağa nasıl geldiklerini ‘bilsen’ de.”

Stonier dudaklarını yaladı. Temkinli bir tavırla, “Yaşam Projesi, ha?” dedi.

Shur alaycı bir abartıyla, “Dr. Alam’ın Yaşam Projesi,” dedi ama sonra normal sesine döndü. “Evet. Bir olumluluk merkezi, evet, aptalca, biliyorum, anlıyorum. Çaresizliğe karşı verilen savaş. Tamam, gözlerini devir. Yine de denesen ne olur? Bütün şüphencilikle?”

Stonier, “Düşüneceğim,” dedi.

“Düşüneceğini biliyorum. Bence önerdiğimden beri düşünüyorsun.”

Stonier geyiğin kaçtığı gölgeli karanlığa baktı. Şimdi o kasvetin içerisinde kendisini bir baykuşun izlediğini görebiliyordu.

Bir laboratuvaradaki güvenlik protokolleri arttıkça seyir odalarındaki yarım daire şeklindeki amfi sandalyeleri de artıyordu. Bunlar telli camın etrafına dizilmiş, içeriye dönük duruyordu. Gelgelelim herkesin uyuması gerekiyordu. Ayrıca Birim’de uğruna orada oldukları o kişi için yeterli mahremiyeti sağlamaya yönelik bir kibarlık da yok muydu? Sabahın erken saatleri tam da bunun için değil miydi? İşte bu yüzden Unute en büyük amfinin en arka sırasında bir başınaydı. Beyaz ışıklarla aydınlatılmış odaya; tepsilere, bıçaklara ve kilitli dolaplardaki teçhizatı baktı. Odanın ortasında sedye duruyordu. Onun üzerindeyse mum erirken yaptığı gibi kıvrımlarla o etimsi maddeden çıkıp katılan bir yumurta kabuğu duruyordu. Bir metreden uzundu. Damarı andıran çıkıntılar yüzeyinde haritalar çiziyordu. Bir ada domuzunun rengindeydi.

Unut, B, nihayet başını çevirdiğinde kapı panelinden ilerideki koridoru gördü. Koridorun floresan ışıklarının aydınlattığı loş bir figürün hareketsiz durduğunu fark etti. Biri belki de kendi kartının girişe müsaade etmediği bu seyir odasının penceresine yüzünü dayayıp bakmaya gelmişti. Yansıma olmasın diye yüzünü kapatarak baktı. Çocuk pozuna bürünmüş bir adamdı bu.

B ve gözlemci birbirlerine baktılar. Adam, B'nin yumurtaya bakarken ağzını oynatarak söylediği kelimeleri anlayabilmiş miydi? O dudakların, "Haydi ama, lütfen," dediğini çıkarabilmiş miydi?

Bir muhafız orada duraksadığında B, kadının gözlemcinin omzuna elini nazikçe koyduğunu gördü. Adam geri çekilip ışıkla aydınlandığında B onu tanıdı. Stonier'dı bu.

B adamın gidişini seyretti. Yasını, bu imparatorluk pazarı çağının son yıllarında bu yaştaki bir adamın mateminin şeklini ve bu farkların altında duygunun değişmeyen temelini düşündü. B'nin Ulafson'da gördüğü kederle aynıydı. O kedere de neredeyse sonsuz kez şahit olmuştu.

Kapı açıldığında da, Diana sıralar boyunca ilerleyip ondan bir sandalye öteye oturduğunda da başını kaldırmadı.

B ona, "Ne buldunuz?" diye sordu.

"Çok bir şey bulamadık." Ona bir dosya uzattı. "Thakka'ya ilişkin rapor bu. Sağlık personelinin hiç bu kadar şaşkına dönmüş hâlde görmemiştim. Ki hatırla, senin üzerinde çalışmalarına da şahit oldum. En azından sen yaralandığında imkânsız ölçüde hızla da olsa iyileşme inceliğini gösteriyorsun. Yaraların seni öldürecek ciddiyette olursa da..." Yumurta kabuğunu işaret etti. "Thakka... iyileşmedi. Kafasında sikik koca bir delik vardı ama yine de selam vermek için döndü."

"Babirusaya dair bir şey öğrendiniz mi?" dedi B.

"Yumurtadan öncesini mi diyorsun? Yok. Domuz etiydi işte. Manyetik alan ölçerle üzerinden defalarca geçtiler, laboratuvar Faraday kafesine döndü. Temizdi. Herhangi bir etiket yoktu."

“Kimsenin kendisine çip takmasına izin vermezdi zaten,” dedi B. “Sanmıyorum yani.” Kulaga tam da eminmiş gibi gelmiyordu.

Diana kabuğa baktı. “Nasıl bir şey?” dedi. “Öyle bir şeyin içinden iterek çıkmak yani?”

“Yalnızca sonrasını anlatabilirim,” dedi. “Dışarısını.”

“Epey çaba gerektiriyor olmalı,” dedi Diana. “O kabuk epey sert. Uğraşarak doğuyor, yeniden doğuyor olmalısın.”

Diana, onun o akıl almaz bedenini dahi geçici süreliğine de olsa sonlandıracak kadar felaketamız bir yaradan sonra Unute’nin içinden çıktığı iki kozanın fotoğrafını görmüştü. Biri sepya tonundaydı ve fotoğrafta yalnızca nesnenin kendisi vardı. Diğerinde bir yüzyılın antik Şam modasına göre giyinmiş iki kadın ve bir adam bir bahçenin köşesindeki oval şeklin yanında dimdik duruyordu. Bu fotoğraf dikkatle ve elle renklendirilmişti. Diana’nın karşısındaki yumurtaysa o görseldeki yumurtadan daha koyu, daha kan rengindeydi.

“Şeylerin... zamanın... neydi... Hah, yankılandığına inanmıyorum.”

B açıklamasını işaret etti.

“Senden sonra en nihayetinde,” dedi Diana, “binlerce yıl sonra aynı hikâye yeniden yaşanacak. Annen gibi. Savaş arkadaşların. Huzurlu yerleşkeniz, işgal, acımasızlık, çaresizlik. İlaçlar, kendinden geçme. Yalvarmak. Bir şeye. Bir güce. Bir kaynağa. Sonra bir silahın doğuşu. Ölmeyen bir silahın. Sonra da intikam.”

“Diana,” dedi B. “Tanıdığım akıllı ama çok bariz şeyleri gözden kaçırabilen çok sayıda insandan birisin. ‘En nihayetinde’ mi? Güzel bir ağaca tırmanmış sincapların aynı ağaçtan başkaları tarafından itilip gönderildiğini kaç kere gördüğümü tahmin bile edemezsin. Porsuklar. Vizonlar. Kurbağalar. Bunları kaç kez göğe yakarırımı gibi gördüğümü bilemezsin. Güzel bir kaya havuzuna yerleşmiş balık sürülerinin oradan itildiğine, yendiğine, kovalandığına kaç kez şahit oldum. Ye-

rinden edilenlerin birinin tuhaf bir yosun yiyip de yukarıya, sanki...” Başını iki yana salladı. “...cennete baktığını kaç defa gördüm. Yıldırım bekliyordu.” Omuz silkti. “Bana bakıyordu.”

Diana, “Ne?” diye fısıldamayı başardı.

“Geyikler. Ayılar. İguanalar. Beyaz karıncalar. Yarasalar. Şempanzeler. Dodo kuşları. Bir salyangozun tanrılarına yalvarışını izledim. Diğer salyangozların aleyhine hem de. İnsanlar da aynı. Genç bir *homo erectus* kadının daha sağlam *erectiler*in yaptığı baskından sonra nahoş görünen yaprakları çiğnerken gördüm. Aynı şeye altı bin yıl arayla iki Neanderthal ailesinde de şahit oldum. Ama onlar diğer Neanderthallar yüzünden duaya sarılmamıştı: *Sapiens* hep daha fazla bela getiriyordu. Klişe ama gerçek. Epey acımasız bir baskından sonra bir *floresiensis* kadının da aynı şeyi denerken gördüm. Belki farklı bir ilaç seçse işe yarayabilirdi. O durumda belki onun türü hayatta kalırdı. Bunu deneyen tek *sapiens* de annem değildi,” dedi. “Bunun denendiğine kaç kere şahit olduğuma inanamazsın. Beni ortaya çıkaran bu küçük döngü. Dünyadaki en yaygın hikâye bu.”

“Senden başkaları da mı var...?”

“Hayır,” dedi B. “Bunun özel bir şey olduğunu söylemekte haklısın.” Başıyla camı işaret etti. “Pek çok duanın cevapsız kaldığını gördüm. İlk kez cevaben yıldırım çaktığına burada şahit oldum. Annemin işine yarayan o doğru ilaç, sıcaklık, genetik ve stres bileşimi? Onun annesinin de işine yaramış.”

Diana nihayet, “O mavi yıldırım neydi peki?” dedi.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” dedi B. “Bunu biliyorsun. Ben orayı geçtim, nasıl olunacağını öğrenmek için buradayım. Neleri ve nedenleri çözebileceğine inanmayı sürdüren sensin. Hayal kırıklığıma uğrayacaksın. Neyse, bu, o döngünün işe yaradığını bildiğim tek sefer. İlk trajediydi. İkincisi komedi.” Gülümsedi. “Karl çoğu insanın düşündüğünden hep daha komikti.”

“Bu domuz...” diye fısıldadı Diana. “Bu komedi. Senin tekrarın, orijinal trajedinin tekrarı.”

“Ben,” dedi B, “bu olayı bir tek o zaman gördüğümü söyledim. Bu yıldırımın daha önce hiç çıkmadığı anlamına gelmiyor. İlk kez bende işe yaradığını neden düşüneyim mi? Belki o da ben de komediyizdir.”

Diana adamın sözlerini çok uzaklardan geliyormuş gibi duydu. Kulaklarını açmak ister gibi başını salladı. Sanki hayrete kapılmamış da kulağına su kaçmıştı.

“Yakında bir veri dökümüyle karşılaşacaksın,” dedi. “İçerideki şeyden. Belki seni ilerletir. Klonlanmış süper askerlerine yaklaşırsın.”

Diana hiçbir şey demedi.

“Sütten çıkma ak kaşık değilsiniz,” dedi B. “Sana söyledim, umurumda değil. Benim kendi isteklerim var, sizin kendi istekleriniz. Buyurun, benden örnek alın, işinizi yapın. Benden neyi çıkaracaksanız çıkarıp insanlarınıza koyun. Yapabilirseniz öldürülemeyen katillerinizi yaratın. Bana istediğim şeyi verin yeter.”

Diana en sonunda, “Benim hep istediğim şey,” dedi, “anlamak oldu.”

“Anlamak abartılıyor,” dedi B. “Şu hâline bak, ne kadar da çekingensin.”

Böyle küçük konuşmalarda Diana’ya hep çekingen diyor, Diana da hatalı olduğunu düşünmediğinden bundan nefret ediyordu. Süper askerlere ve genetik zincirlemeye dair tahriklerine yanıt vermeyi reddettiğinde utangaç hissediyordu. Onun karşısında bile ne kabul ne reddederek protokollere uyuyordu. Ne var ki bunu yapamadığını söylemiş olsa da kalp atışlarını duyabiliyor olması muhtemeldi. Seksen bin yıllık veri onu herhangi bir sözde bilim aleti yalan makinesinden daha etkili bir yalan dedektörü yapmış olsa gerekti.

“O yüzden ona yalan söylemiyoruz ya,” demişti Caldwell zamanında. “Aramızda husumet oluşması riskini alamayız.”

Diana da, "Ama Eutychus Programı BBD," demişti. BBD: B Bile Duymasın. "İnkâr edemiyorsam ne yapmalıyım?"

"O bu konuda konuştuğunda, ki konuşacaktır, hiçbir şey söyleme."

"Bu onu kandırmaya yeter mi?"

"Hayır tabii ki, ama yalan söylememiş olursun."

"Söylemekten kaçınmak da yalan söylemektir."

"Bu konuyu git bir filozofla tartış," demişti Caldwell. "Ya da bir papazla."

"Bana yardım ettiğiniz müddetçe öğrendiklerinizle ne yaptığınız umurumda değil," diyordu B şimdi. "Bu şey her neyse onu kullanmayı düşünen ilk siz misiniz sanıyorsun?" Kendi göğsüne üç kere sertçe vurdu. "Ne ilk ne ikinci ne de bininci olduğunuzu söyledim. Bana verdiği bu ilaçlar, yok güç takibi, yok alan azaltması, onlar diğerlerinin denediği otlar ve tuzlardan farksız. İnşa etmeye çalıştığınız şu karbon-bezelye kabuğu kuantum-örgü kilitli kelepçeler var ya? Diana, yüzünün hâline bak! Kayıt manifestolarına erişebildiğimi biliyorsun ya, fiziğim seninki kadar iyi değil ama iş görür. Rıza gösteriyorum. Ne yaptığınızı biliyorum, onu üzerimde test etmenize de izin vereceğim. O alanda da ilerleme kaydetmiş ilk kişiler sizler değilsiniz. Bu en son on üç yüzyıl önce bir cadı tarafından yapıldı. Ona da yardım etmiştim. İplerini denemesine izin verdim. Bana kurt, iplere de Fenrir'in ipleri diyordu. İplerden kurtuldum ama kolay olmadı."

Ne istiyorsun, B? Diana bunu ilk kez sorduğu zamanı hatırlamadan edemedi. Ölmek mi?

B, Beni dinlemiyorsun, demişti. Kendini çok şüpheli zannediyorsun ama bu, düzeltmenlik oynayacağın bir peri masalı değil. Beni kurtarmazsın, ben "Korku Nedir Öğrenen Oğlan" olduğumu zannetmiyorum. Bunun "Ölümsüz Koschei" olmadığını biliyorum. İstedğim şey ahlaki bir ders değil. Ben ölmek istemiyorum ama ölebilmek istiyorum.

Ölümü istikamet olarak değil, ufukta istiyordu. Yakında

olmasını istemiyordu. Ölmeyi değil, yepyeni bir şekilde ölmeye devam etmeyi arzuluyordu. Hayatın yaklaşmakta olan sonunun gölgesinde yaşamak istediği. Ama hasret olduğu şey buysa, bunu Diana'ya söylememiş olsa da bu durum aslında şu anda yaşamadığı anlamına gelmez miydi? Sonsuzluğun sıkıcılığıyla var olmaya ne denirdi ki?

Diana'nın yaşadığı aydınlanmayı görmüş olabilirdi. Sessizliği karşısında birazcık gülümsemişti. Tatlı bir kederle, "Gerçi 'Ölümsüz Koschei'nin beni baz almadığından yüzde yüz emin olmadığını itiraf etmeliyim," diye eklemişti.

O andan itibaren beraber çalışmaya başladılar. Kuantum saçılımı takibi, varoluşsal analiz ve elektron mikroskopisi ve stres tepkisi değerlendirmesi ve ultradalga tespiti ve meditasyon ve anabilimden ziyade aykırı bir felsefeye yakın olan biyofizik. Alandaki girişimleriyle B tarafından finanse edilen çalışması (Diana için) B'nin kaynağını anlamak ve o kaynaktan faydalanmak; B içinse inatçı ölümsüzlüğünden kurtulmak içindi. Hayat kelimesine layık bir hayat elde etmek içindi.

B ölmek istemiyor. Yaşamak istiyor.

Yumurtaya bakıp, "Doğuşunu gördüm," diyordu şimdi. "İlk seferde. O zamanlar henüz yalnızca birkaç kez ölmüş ve hep de öldüğüm yerde yumurtadan çıkmıştım. Küçükken anemi incittim. Beslenirken onu ısırığımı hatırlıyorum."

"Bebekliğini bile hatırlıyorsun demek," dedi Diana. "Yalnızca savaşçı hâlini unutuyorsun."

"Unutmuyorum," dedi B. "Riastrid esnasında" –eski İrlandaca kelimeyi kullanmıştı– "o ânın farkında olacak kadar bilinçli olmuyorum. Ama dinle beni. Benimkinin aksine bu domuzun annesinin o çıkarken hiç şansı yoktu." Başını eğdi. "İyi ki ismini sormadın," dedi. "Ona isim vermemiştim. Yalan söylüyorum. Ona yıllar içinde pek çok isim verdi ama hiçbiri tam oturmadı."

"Madem pek çok... koruyucu duaya girişimine şahit oldun," dedi Diana, "söylesene, bu neden işe yaradı?"

B omuz silkti. Bir duraksamadan sonra, “Patronlarının gözünde,” dedi, “can sıkıcı olabileceğimin farkındayım. Senin şu tanışmadığın patronların gözünde yani. Dumanla örtülü odalarında. Belki bugünlerde dumanla dolu olmayabilir. Demek istediğim uslu duruyorum. İstedğin kan ve deri numunelerini alıyorsunuz ama biliyorum ki düşüncelerim olmasa onlar için işler çok daha kolay olurdu. Misal bir hayvan olsaydım. Bunun onlar için benimle uğraşmaktan daha kolay olacağını düşünmek çılgınca olmaz. Senden çabalarını başka tarafa çevirmeni isteyecekler. Oradan kaynak çıkarmanı isteyecekler. Sıkı tasmalarla bağlı ölümsüz domuzların arkasında savaşa gideceksiniz. Daha önce o tür şeylerle, ayrıca Fildişi Tarikatı ve bu domuza tapman diğer kaçıklarla uğraşmak durumunda kaldım; sana ancak iyi şanslar dileyebilirim. Bu neden işe yaradı? Nasıl oldu da doğmayı başardı?” B karanlık bir cama bakan bir kâhin gibi soğuk parıltıya baktı. Yumurtaya bakışında bir yoğunluk, Diana’nın onda daha önce görmediği bir keder vardı. “Ben de kendime aynı soruyu sordum. Bilmiyorum.

“Çok tuhaf ama kimse bu fildişleriyle ne yaptıklarını bilmiyor. Bir şeyleri kazımaya yaramıyorlar. ‘Kâşifler’ onları çiftleşme döneminde birbirlerine karşı kullandıklarını söylemişti. Bölgenin yerlileri haklı olarak buna saçmalık diyor. Şimdi de sırf görüntü için orada oldukları söyleniyor. Bu da hiçbir fikrimiz yok demek. Bu arada o fildişleri de büyümeyi sürdürüyor. Hayatları boyunca bu fildişlerini törpülemeleri, onlarla bir şeyleri çiğnemeleri, onları kazımaları gerekiyor. Bir de bunları yapmasalar ne olurdu hayal et.”

“Bize bu şeyden daha önce neden bahsetmedin?” dedi Diana.

“Böyle şeyler dediğinde,” dedi B, “bana ne kadar genç olduğunu hatırlatıyorsun. Domuzun senin için bir keşif olduğunu anlıyorum, benim için de önemli. Ne var ki sana söylemememin nedeni onu düşünmemiş olmam. Düşünmedim, çünkü uzun süredir görmedim.” Omuz silkti. “Çabucak ilinti kurabileceğini, ‘Bu bana şunu hatırlatıyor,’ diyebileceğini anlıyorum

çünkü çok küçük depolarda çok az anın var. Benim kafamda ne kadar çok şey olduğunu anlayabiliyor musun? Bir şeyleri unutmuyorum ama bu, her şeyin her an aklımda olduğu ya da faydalı şeylerin ne olduğunu bildiğim anlamına gelmiyor. Başıma gelen şeylerin hangilerinin önemli olduğunu nereden bileceğim? Genel olarak önemli olmasını da bırak senin için önemli olduğunu? Domuzu anlatmadığım gibi şunları da anlatmadım...” B ilham gelsin diye tepeye baktı. “Bir *Glyptodon* sürüsünün MS 400'lere kadar Burgonya'da hayatta kaldığını. Kaç düşmanımın olduğunu, kaç tanesinin...” Eliyle puf diye kaybolma hareketi yaptı. “Günün birinde öylece kaybolduğunu. Hatta bir keresinde kavganın ortasındaiken oldu bu. Sana Sargis'in kadın, Shamiram'ın erkek olduğunu söylemedim mesela. Bana tapanlar kadar benden nefret eden tarikatçıların da olduğunu, bizzat hayat müritlerinin beni öldürmeye çalıştığını. İlk dalış teçhizatının on sekiz bin yıl önce icat edildiğini. Cansız nesnelerin canlandığına şahit olduğumu. Devam edeyim mi?”

Diana söylediği her şeyi listelemek için uğraştı. Kusursuz hafızası olan bir insan, insan değildir. Bu düşünce aklına geldi ama kendisine ait gibi hissettirmedi.

“Buyur,” dedi B nazikçe. “Hepsini not al. Yani bunları sır olarak saklamadığımı söylemeye çalışıyorum. Bilmediğin öyle çok şey var ki nereden başlayacağımı bilemediğimden sana söylemek aklıma gelmiyor. Yani evet, dişi bir canavar yıldırımla seviştiğinde doğmuş olan bir babirusa var. Tıpkı benim gibi.”

Diana konuşanın B mi yoksa Unute mi olduğunu merak etti.

“Onu nasıl buldun?” dedi Diana. “Buraya getirmek için yani.”

Bu herkesin görünüşe göre sormaktan çekindiği soruydu.

“Ben bulmadım,” dedi B. “O beni buldu. Her zaman olduğu gibi.”

“Nasıl? Neden?”

“Geri dönerse sorarım,” dedi. “Umarım soramam. Ben hep geri geliyorum. Belki günün birinde bana anlatır.”

“Seni hep bulduğunu söyledin. Yani sen de onu hep buluyorsun.” Adamın gözlerinin kocaman açıldığını söyleyemezdi ama hızla göz kırpmıştı. Az kalsın, *Ne arıyorsun?* diye soracaktı Diana ama o anda B’yi kaçmaya hazır, düşüncesi tuhaf da olsa korkutması kolay bir hayvan gibi gördü. O yüzden de sorusunu sormadı.

Onun yerine yavaşça, “Bunların,” dedi, “Thakka’yla bir ilgisi mi var? Domuzun tam da Thakka’ya bunlar olmuşken tesadüfen geldiğini düşünmek uçuk değil mi?”

“Bana bunu sormanı Caldwell mi istedi?” dedi B.

“Ne?”

“Merak ettiğin buysa, Caldwell’in de merak ettiğini bil. İkiniz senin ondan daha ikna edici olduğuna mı karar verdiniz? Doğru karar olmuş.”

“Unute.” Sesine biraz kırılganlık kattı. “Seni istemediğin bir şey yapmaya asla ikna edemeyeceğimizi biliyoruz. Caldwell’le zaman zaman tartı t ın ve beni tercih ediyormuş gibi g r nd   n açık mı? Evet. Bunu görmezden mi geleceğiz? Hayır. Bu oyunlar oynadığımız anlamına mı geliyor? Hayır. Oyle aptallık etmeyiz. Beni t kezletmek niyetindeysen, zaten yola dengesiz başladığımı bilsen iyi olur. Benim işim ölümsüz, imkânsız ölçüde güçlü, cinnet h llerinden mustarip bir ölüm habercisiyle uğraşmak...”

“Tamam,” dedi B. “Gerçeği söylemek gerekirse babirusanın gelişi beni hep etkiliyor. Muhtemelen bunu sezebiliyorsundur. Bunun Thakka’yla ne ilgisi var? Ya da var mı? Bilmiyorum. Yeni herhangi bir şey görmeyeli uzun zaman oldu ve bu yeni bir şey. Thakka  lm  t . Sonra yeniden canlandı. İzleri gördüm: Babirusa görev sonrasında orada bulunmuştu. O domuz daha önce de peşime düştü ama daha önce o beni ziyarete geldiğinde ölümden dönen olmamıştı.”

“Genelde ölümden domuz dönüyor,” dedi Diana, “bir de sen.”

Diana tanıdık bir görüntüyü açtı: Soyunma odasındaki hazırlıklar. Dijital görüntünün soluk rengi, seslerin vızıltısı. Teçhizatlarını kuşanan uzmanlar. Thakka ve Chapman silahlarını kontrol ediyor. Stonier tarayıcı ayarlarını yapıyor. Miller ve John dışkı incelemesine dair bir şakaya gülüyor. Grayson kendisinden beklendiği üzere odanın ortasında egzersiz yapıyor. Keever haritayı kontrol ediyor. Ulfson ekranın sol tarafında Unute'ye doğru yürüyor. Ulfson sıkıca örtülü ceketinin cebine uzanıp yaklaştırmaya çalışıyor. Cebine uzandığını fark etmek için bu kalabalık ekranda nereye bakmanız gerektiğini bilmeliydiniz. Ansızın kolu havaya kalkıp yol vermeyen Unute onu tutup geri çekiyor. Derken kurşunlar ikisini kanlı bir kucaklaşmaya itiyor.

RKG-3 patlarken ekran önce beyaza, sonra siyaha dönüyor.

Diana hemen sonrasında odanın nasıl koktuğunu hatırlıyordu. Yanık ve kimyasalların, sirke ve adaçayının o güçlü kokusunun; şişe, tılsım ve incik boncuk parçalarının; çok tuhaf bir durum yüzünden ölen Birim çalışanlarının adının; nazardan koruyan eşyanın, hatıranın ve kutsal saçmalıkların arasından yürümüştü. Sanki bu cadı büyüleri ağır mühimmanın yapamadığını yapabilecekti, sanki Unute'nin düşmanları tarafından binlerce kez kullanılmamıştı.

Diana bu hatıraları kafasından atmak için başını iki yana salladı. Üç buçuk saat uyudu. Uyandığında Caldwell'in ofisine gitti. Kapıyı çaldı, bekledi ve açtığında Caldwell'in bir dikte makinesine konuştuğunu gördü. Akadlılardan ve çivi yazısından söz ediyordu. Cümlesini bitirirken Diana'nın bakışlarına karşılık verdi. Gözleri kocaman ve kırmızıydı.

"Buyur edilmeden içeri girmek münasebetsizliktir," dedi.

"Çalınan kapıya cevap vermemek münasebetsizliktir," dedi Diana. "E-postamı gördün mü? B'nin söylediklerine dair?"

"Gördüm," dedi adam.

"Aşağı yukarı bize dünyadaki bütün sırları bildiğini ve doğ-

ru soruyu sorarsak dilediğimizi anlatacağını söylüyor. Yani var olan her soruyu sormamız gerek.”

Caldwell yeniden mesajı açtı. “*Glyptodonlar*, ha,” dedi. “Cansız nesneler derken?”

“Manyetizma, partikül alanları falan belki. Bilim kronolojimizin hatalı olduğunu pek çok kez söyledik, belki bizden önce bu işleri başaranlar olmuştur.”

Diana, Caldwell’in telaşlı bakışlarını raflarına, klasörlerine ve dosyalarına, bağlı ciltlerine dek takip etti. Eski teknolojinin alfabetik dizimi. Dikkatle, “Bunların hiçbirisi senin modelinin yanlış olduğunu göstermiyor,” dedi.

Adamın yıllarca üzerinde çalıştığı renklere göre ayrılmış grafikleri görmüştü. En yeni arkeolojik buluntular ve Unute’den alman bilgilerle yapılmış, aletlerin tarihe göre yayılışına dair grafikler. Kırık çömlek uçlu çakmaktaşı bıçakların, iki kulplu küplerin ve kendilerini örten kilin üzerine korkunç imgeler basan döner modüler mühürlerin, Antikythera düzeneği gibi mekanizmaların; tekerleğin, bronzun ve demirin bir uygarlıktan diğerine memetik olarak yayılmasının grafik anlatımı.

Caldwell, Unute’ye, *Sen nereye gidersen teknoloji peşinden geliyor*, demişti. Diana’nın hatırladığı kadarıyla Unute de hafif bir ilgiyle başını yana yatırmıştı.

Caldwell şimdi ona, “Nasıl göstermez?” diyordu. “Onun yenilik için bir vektör olduğuna dair teoriyi inşa etmeye bir ömür harcadım. Oysa o yenilikle karşılaşmış. Bilimle böyle rastlaşıyorsa –tandart model ya da gizli standart modelden çok daha öte bir şekilde–, öncü değil demektir. O bunu biliyor olsun olmasın, büyük ihtimalle bir şeyin peşinden koşuyor.”

“İlla öyle ya da böyle olmak zorunda mı?” dedi Diana.

Caldwell parmağının ucuyla dudağına vurdu. Sessizce, “Kendiliğinden örgütlenen,” dedi. “Cansız varlıkların canlanması giderek yavaşlamanın tam tersi. Karmaşa artıyor, kaos azalıyor. Termodinamiğe karşı verilen kahramanca bir savaş.”

Başını iki yana sallayıp daha açık bir şekilde, “Thakka konusunda ne düşüneceğini bilmiyor muymuş hala?”

“Bilmiyor. Ona inanıyorum. O konuda bizim bir şeyler bulmamızı bekliyor gibi görünüyor.”

“Thakka’nın vücudu donuk hâlede,” dedi Caldwell. “Üzerine düşeceğim bir iki fikir var. Her zamanki gibi yenilerin denemesine izin vereceğiz ki eski yöntemlere bir şans verebileyim.”

“Cadı sihri mi? Abramelin mi?” Sesini nötr tuttu.

“Schemhamphorash’tan bir şeyler deneyeceğim sanırım, bir de *Le Dragon Rouge*’dan. Çok düşük bir ihtimal olduğunun farkındayım.”

“Eski büyü kitapları,” dedi Diana, “nano-dağıtımlı ab-nötron alan ilerlemesinden daha iyi çalışsın mı çalışmasın mı istiyorsun hiç anlayamıyorum.”

“Ben de,” dedi Caldwell. “Özel olarak Thakka’ya ilişkin fark etmediğimiz bir şey mi var acaba diye düşünüp duruyorum. Ya bu onun *başına gelen* bir şey olmaktan ziyade *onun* başına gelen bir şeyse?”

“Ona dair özel bir şey bulamıyoruz.”

“Her araştırma aynı başarıya sahip olamıyor, değil mi? Şansım yaver giderse haber veririm. Sen ne yapıyorsun?”

“B’nin Babi’ye dair konuşma biçiminde bir farklılık var,” diye söze girdi Diana. Caldwell kaşını kaldırdı. “Domuz işte,” dedi, “her seferinde bah-bi-ruu-sa demeyi reddediyorum. Daha önce hiçbir şeyden bu hayvandan söz ettiği gibi söz ettiğini duymadım. Şeyi... domuzları düşünüyorum. Sembollerin, örtük anlamların peşindeyim.”

“İlginç,” dedi Caldwell. “Zengin bir kaynak. Gadaralı domuzlar. İnsan etine yamyamlıkta mecazen dendiği gibi, uzun domuz.” Parmaklarıyla yavaşça saydı. “Twrch Trwyth. Kirke’nin domuza dönüştürme merakı. Sanırım buna ‘domuzsal tekinsizlik’ diyebiliriz. William Hope Hodgson’ı bilir misin? Bu geleneğin olağanüstü bir örneğini kaleme almıştır.”

Diana şüpheli baktığını görmesini sağladı. “Bulduklarımı söylerim,” dedi.

Kapıya bir daha vuruldu. Caldwell bu kez akıllılık gösterip, “Buyur,” dedi.

Stonier girdi. Şüpheli bir tavırla hazır ola durmuştu.

“Beni mi görmek istediniz, efendim?” dedi.

“Evet,” dedi Caldwell. Diana’ya usulca, “Söylediğim gibi bir soruşturma yolunda ilerliyorum.”

“Ona şüphem yok,” dedi Diana. Bakışları arasında bir şey geçti. “Beni haberdar et.” Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Caldwell bir sandalyeyi işaret etti.

“Ayakta durmayı tercih ederim, efendim,” dedi Stonier.

“Nasıl istersen.” Caldwell parmak uçlarını birbirine değdirdi. “Geldiğin için teşekkür ederim. Nasılsın?”

“Efendim.”

Stonier’ın yüzündeki bu ifade neyin nesiydi? Tam olarak antipati değildi. Güvensizlik değildi. Küçümseme değildi. Sıkıntı, huzursuzluk, bozukluk, disiplin, mesafelilik.

“Bu birim bu tür trajik kayıplara aşina.” Caldwell özenle konuşuyordu. “Mustarip olduğumuz dost ateşleriye emsalsiz şekilde can yakıyor.”

Stonier doğrudan ona baktı.

“Sana Thakka’yla ilgili bir şeyler sormak istiyorum.”

“Raporda olmayıp da söyleyeceğim bir şey yok,” dedi Stonier.

Stonier’a anlatılan resmi hikâyenin, yani Thakka’nın bozuk tarayıcıda ölü gibi görünüp aslında bir süre daha yaşadığına dair anlatının, gerçeği örtbas etmek için uydurulduğunu yalnızca en üst teknisyenler ve yüksek rütbeli araştırmacılar biliyordu. Evet, Stonier tüneldeki o ikinci seferde kocasının kafasını görmüştü ve kendisine, bu kadar ağır bir yarayla nasıl

hayatta kaldığını sormuş olabilirdi ama çaresiz bir andı ve hatırladıklarından şüphe duyması muhtemeldi.

“Anladığım kadarıyla Thakka’yla burada görevdeyken tanıştın,” dedi Caldwell. “Bu birime girmek için büyük bir rekabet olduğunun farkındayım. Hepimiz bu olağanüstü alanda çalıştığımız için çok şanslıyız. Ayrıca hepimiz unutmayalım ki pek çok silah arkadaşımızı kurtarmış olan Unute’nin suçlandığı eylemlerinden sorumlu tutulamayacağını biliyoruz. Çalışmama katılmakta çekincelerin olduğunu ifade ettin, katılmanı emredebilirdim ama gönüllü olman benim için önemli. Seninle konuşmak istedim çünkü kimse Thakka’yı senin gibi tanı-mıyordu. Ona dair gözden kaçırdığımız bir şey varsa birlikte bulabilir miyiz görmek istiyorum. Bu işin peşine düşme nede-nim Unute’yle çalışmak zorunda olmanın –pardon, bu doğru bir ifade olmadı– onunla çalışmayı seçmenin getirdiği tehlike-leri en aza indirmemizin mümkün olup olmadığını öğrenmek. Yardımından memnuniyet duyarım. Hepimizin iyiliği için.”

Sessizlik uzadı. Caldwell derin bir nefes aldı ve ellerini masasına indirdi.

“Dediğim gibi bu işte çalıştığımız için çok şanslıyız. Kut-sanmış da diyebiliriz.” Şimdi başını kaldırıp Stonier’in bakış-larına karşılık verdi. ‘Tanrı bizi kutsasın,’ da denebilir belki.”

Stonier’m yüzünden herhangi bir ifade geçmedi.

Caldwell de kendi ifadesini değiştirmemeye özen göster-di. İçten içe gevşeyip hem rahatlarmış hem hayal kırıklığına uğramıştı. Bir işaret vermiş ama karşılığını alamamıştı. Bu, düşüncesini doğruluyordu. Aralarındaki bu etkileşim gizli bir seçkinler topluluğu arasındaki bir temas olmayacaktı.

Caldwell dikkatli bir sesle, “Ee,” dedi, “böyle protokoller geliştirmek ilgini çeker mi?”

“Unute’nin yanında çalışmanın emniyetli olmadığını hepi-miz başından beri biliyorduk,” dedi Stoner.

Caldwell birazdan ülkem haklıysa haklı, haksızca da haklı tarzı popüler stoacılığa maruz kalacağını biliyordu. Yine de şaşırtmıştı. İsmiyle müsemma Stonier her ne kadar anlaşılması zor biri olursa olsun Caldwell adamın içinde gördüğü acının böyle basmakalıp sözlere yer bırakmayacağını düşünmüştü. Kısmen de bu sebeple Stonier'ın içinde kendi isimsiz tarikatına bir yoldaş, gizli bilginin bir başka habercisi görüp görmediğine kafa yormuştu. Bu yüzden bu düşüncesinin doğru çıkmayabileceğini de hesaba katarak –nitekim öyle olmuştu– sunduğu çalışmanın öfke ve kayıp duygusuyla bir şeyleri paramparça etmesine ramak kalmış bir adama çekici gelip gelmediğini öğrenme riskine girmişti.

Ne var ki Stonier bakışlarını ortada bir yere çevirmiş, yok Hepimiz Risklerin Farkındaydık, yok Bu Çok Büyük Bir Onur falan diyordu. Caldwell'in de bütün bunları dinlemesi gerekliydi. Thakka İşini Yaparken Öldü gibi konuşmalarının hepsini dinledi.

“Dediğim gibi,” dedi Stonier. “Size anlatabileceğim bir şey yok. Müsaade edersiniz, efendim, başka bir randevum var.”

“Shur'la mı?” dedi Caldwell. “Belli koşullarda birkaç seansın mecburi olduğunun farkındayım. Bu da söylediğim yere geliyor, o koşulları istemediğimiz kadar çok yaşar olduk. Belki de bu yüzden artık o seansları dışarıdan almıyoruz.”

Caldwell buradaki mantığı anlayabildiğini düşünüyordu. Daha ciddi subayların küçümseyici bir tavır benimsemesi masa başı uzmanlara kıyasla daha küçük ihtimaldi. Birim'dekileri kaçınılmaz bir şekilde etkileyen travmaların bir uzman tarafından ele alınmasında ısrarcıysanız bu uzmanın içeriden biri olması daha iyiydi. Zira bir asker bir profesyonele yalnızca belirsiz büyüklüğüyle şiddeti değil, birlikte can aldıkları seksen bin yaşındaki ölmeyen adamın boş ve ıslıl ıslıl gözlü bir hâle girip bir düşmanın başını bir tankın silah yuvasına sokması ya da sırtından elini sokup kendi yoldaşının kaburgalarını sökmesiyle dökülen kanı anlatma ihtiyacı duyabilirdi. Herkesin öldüğünü sandığı ama aslında bir eşigin arasındaki

mağarada sag kalıp hiçliğe şarkılar mırıldanmış, yardım için yalvarmış, susuzluktan ve korkunç bir yaradan ölmüş bir adamı anlatmak isteyebilirdi.

“Elbette,” dedi Caldwell. Bu adamdan fayda gelmezdi. “Eminim çok kıymetli bir görüşmedir.”

Stonier ona yanıt verdiğinde Caldwell ses tonunun niyetlendiği kadar açık fikirli olmamış olabileceğini fark etti.

Stonier, “Öyle,” dedi. Caldwell’e meydan okuyordu. “Gerçekten öyle.”

Caldwell utanmadı ama mesele ilgisini çekti. “Bunu duyduğuma sevindim,” dedi. Adamı küçük görerek yalan mı söylüyor yoksa doğru mu söylüyor, bilmiyordu.

Unute koruyucu ekipman içindeki temizlik ekibini osiloskoplardan gelen ışığın altında laboratuvarında gezinip yumurtanın gölgesinde temizliğe girişmesini izlerken Keever içeri girdi.

“Buraya girme yetkin olduğunu tahmin etmezdim, Jim,” dedi B.

Keever boynundaki kartı kaldırıp B’ye 3. Kısım’dan Dr. Kim’in fotoğrafını gösterdi. “Her daim iyilik borcu olan birileri bulunur,” dedi.

“*Nawa hamkke hae*, Kim baksa,” dedi B.

“*Jeongmal gamsahabnida*,” dedi Keever ve oturdu.

B, Keever’in bıraktığı sırt çantasını işaret etti.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

“Birkaç günlüğüne evet.” Keever tereddüt etti. “Joanie aradı. Miller’in eşi. Hatırlar mısın bilmem...”

“Tabii,” dedi B. “Miller’ı hatırlıyorum.”

“Unutacağını düşünmemiştim, sadece hangi isimleri bildiğinden emin olamıyorum hiç. Joanie aradı işte. Pek iyi değilmiş. Benimle konuşması gerekiyormuş ama telefonda olmamış. Sanırım... içini dökmesi gerekiyor. Bu konuda bir sorumluluk hissediyorum.”

Bir anlık sessizlikten sonra B, “Ne duydun?” dedi. Camı işaret etti. “İçeridekine dair?”

“Eski bir arkadaşın olduğunu,” dedi Keever. “O kadar. Sen burada ne yapıyorsun, B? Seni hiç böyle görmemiştim.”

“Sorumluluk hisseden tek kişi sen değilsin.”

“Ne için sorumluluk hissediyorsun?”

“Tanıdık bir yüz olmak için.”

Bir süre sessiz kaldılar.

“Uzun bir dönem,” dedi B en sonunda, “günlük tuttum.”

“Orada Mısın, Tanrım?” dedi Keever. “Ben Vahşi Savaşçı.”

“Tam olarak öyle değil. Ölümlerimin bir kaydını tutuyordum.”

“Korkunç bir şey,” dedi Keever.

“Sadece sonrasında başka bir yerde yumurtadan çıktıklarımı,” dedi B düşünceli bir tavırla. “Hep asıl onların önemli olduğunu düşünmüşümdür.”

“Hafızan böyle güçlüyken,” dedi Keever, “Bunun ne anlamı var?”

“Mesele hatırlamak değil. Matematikçiler de formüllerini hatırlar ama işlemlerini karatahtada yaparlar.”

“Peki sen?” dedi Keever. “İşlemini yapıp çözüme ulaşabildin mi?”

“Hayır. Sorun da bu ya. Bazen sona geldiğimde başka bir yerde yumurtadan çıkacağımı biliyor gibi oluyorum. O yerin nerede olacağını bile neredeyse tahmin edebiliyorum ya da o yeri ben seçiyorum gibi geliyor. Ama tam istediğim gibi olmuyor. Belki de yanlış yapıyorum.”

“Ölmeyi mi?”

“Evet ve ölmeyi düşünmeyi. Başıma gelenlerin detaylarına bakıp örüntüler var mı görmeye çalışıyordum ama ya olayın en önemli tarafı bu değilse? Ya benden başkalarının başına gelenler? Belki kendi ölümlerimin bir listesini tutmak yerine sebep olduklarıminkini tutmalıydım. Belki örüntü oradadır.”

Keever hiçbir şey demedi.

“Bana olan şey her neyse, ki burada her şeyi kastediyorum, belki özellikle cinnet halindeyken yaptıklarımla ilgilidir,” dedi B. “Ölümler. Özellikle de istemeden sechep olduklarım. Elimden gelse geri alacaklarım. Belki asıl anahtar onlardır. Onları düşünebilirim ama gerçek şu ki düşünmek istemiyorum ama belki de düşünmeliyim. Sen ve ben,” dedi B. “Benim ne olduğumu hiç konuşmadık.”

“Ne olduğun umurumda değil.”

“Çok naziksin ama dünyanın umurunda. Yarı tanrı olduğum fikrinden hiçbir zaman hoşlanmadım. En popüler teori hep bu oldu ve eğer doğruysa bana ne olduğu ya da bunların bana ne hissettirdiği değil benim evrene ne yaptığım sorulmalı. İyilik mi getiriyorum kötülük mü? Hayat mı yoksa hayatın aksi mi?”

“Hiçbiri senin suçun değildi, evlat,” dedi Kever. “Kimse seni suçlamıyor.”

“Herkes beni suçluyor,” dedi B sakince. “Ulafson beni suçluyordu. Kaç tane silah arkadaşımızı öldürdüğüme şahit oldu?”

“O hata etti. Shur’u duyduğunu biliyorum, sen domuz avlarken onu aldığımızı duymuşsundur. Onu bu yüzden işe aldık. İnsanların kafasını toplaması için. Senin hakkında yanlış fikirlere kapılmalarını önlemek için.”

“Ya o, insanların benim hakkımda doğru fikirlere kapılmasını önlemek için buradaysa?”

B yorulmuştu. Cinayetin metafiziğinden. Belki de öyle bir metafizik öge olmaktan. Karanlık odalara, gizli sığınaklara ilişkin bulanık bir anı geldi aklına. Artan riasrid görkemiy-le oradaydı. Yumruklar, silah, kendisine gelen kurşunların o ıslak saplanması, parçalama ısırma ateş etme oyma, geri çekilin, bu ölümsüz bedenin araştırmacıları ve eşlikçileri olan silah arkadaşları geri durun çünkü o şu an görevde, patlatıyor kesiyor dilimliyor ve işte görüşünün kenarlarındaki şimşekleri kovalayan o aydınlık karanlık geliyor, ışık onu silmeden önce

o son anlarda Thakka yaklaşıyor, dikkatli ol Thakka, çok yakındasın, derken...

“Thakka risklerin farkındaydı,” dedi Keever. “Üzgünüm ama bu, onun hatasıydı.”

B, “Stonier beni suçluyor. Ben kendimi suçluyorum,” dedi. Keever, “B,” diye söze girdi.

Ama B’nin yüzü değişti. Ayaklandı. Camın diğer tarafından bağırışlar duyuluyordu.

B dudaklarını abartılı hareketlerle oynatarak, “Çıkın... oradan...” dedi. Kollarını oynatıp sedyeyi işaret ederek içerideki temizlikçilerin dikkatini çekmeye çalıştı.

Yumurta titreşiyordu.

“Çıkın... oradan...”

Kadınlardan biri onun el salladığını gördü, meslektaşlarını yakaladı ve onları geri çekmeye çalıştı. B önündeki sandalyelerin üzerinden atlayıp camın yanında ellerinin üzerine indi. Cama sertçe vurdu. Koridordan bir yaygara koptu. Seyir odasının kapısı çarpılıp açıldı ve alarmların çağırdığı Caldwell ve Diana içeri koştular. Temizlikçiler laboratuvarın çıkışına koşturdular.

B, Unute, vahşi savaşçı, ölümsüz hapsedilmiş bir sevgiliyi ziyaret eder gibi bir eli camda etten yumurtanın salladığı yerde öylece durdu.

“Tanrı aşkına, Jim,” dedi. “Zavallı. Sahiden bu kez farklı olacağını ummuştum. Belki yumurta çatlamazdı ya da çatlardı ama çürümüş olurdu. Ya da içi boş olurdu. Denedim, gerçekten denedim.”

Yumurtanın kabuğu yukarı doğru gerildi. Bir tümsek oldu. Zirveye ulaştı, içten dışa doğru itildi, sivrilerek gerildi. Zaraniden yırtıldı. Bir kürekkemiği yukarı fırladı, delip geçerek dışarı çıktı. Krem ve pas renginde sümüksü bir sıvı sedyenin üzerine ve sabunlu suyla karışacak şekilde yere boşaldı.

B yeniden korkunç bir üzüntüyle, “Denedim,” dedi. “İşe yaramayacağını biliyordum,” dedi, “daha önce de yapmadığım

bir şey değildi ama ben daha önce her şeyi yaptım, yine de denedim.”

Kaskatı kesilmiş bacaklar, titreyen toynaklar su sıçratarak yukarı savruldu ve kıvrılan, ağır bir şey titreşti, tekmeledi ve üzerinden buharlar tüten savunmasız bir hâlde dışarı çıktı. Bakıyordu. Kaygan kaslarla kaplı bir domuz sendeliyor, ayağa kalkıyor, sallanıyordu.

Teni kırmızı renkti. Hayır, Keever yaratığın bir teni olmadığını gördü, henüz yoktu, bu versiyonu çok geçmeden o son parçayı da geliştirecekti. Henüz onları koruyacak gözkapaklarına sahip olmayan iki yeni gözü öylece dönüyordu. Dört fildişi vardı; her biri keskindi ve dar bir kıvrımla dönüyordu. Beyazdı ve ön kol kadar uzundu, üzerlerinden pislik damlıyordu.

Babirusa hırıltıyla soludu. Etrafına bakındı.

“Kafasını tamamen kopardım,” dedi B. “Geride hiçbir şey bırakmadım. Gerçekten denedim.”

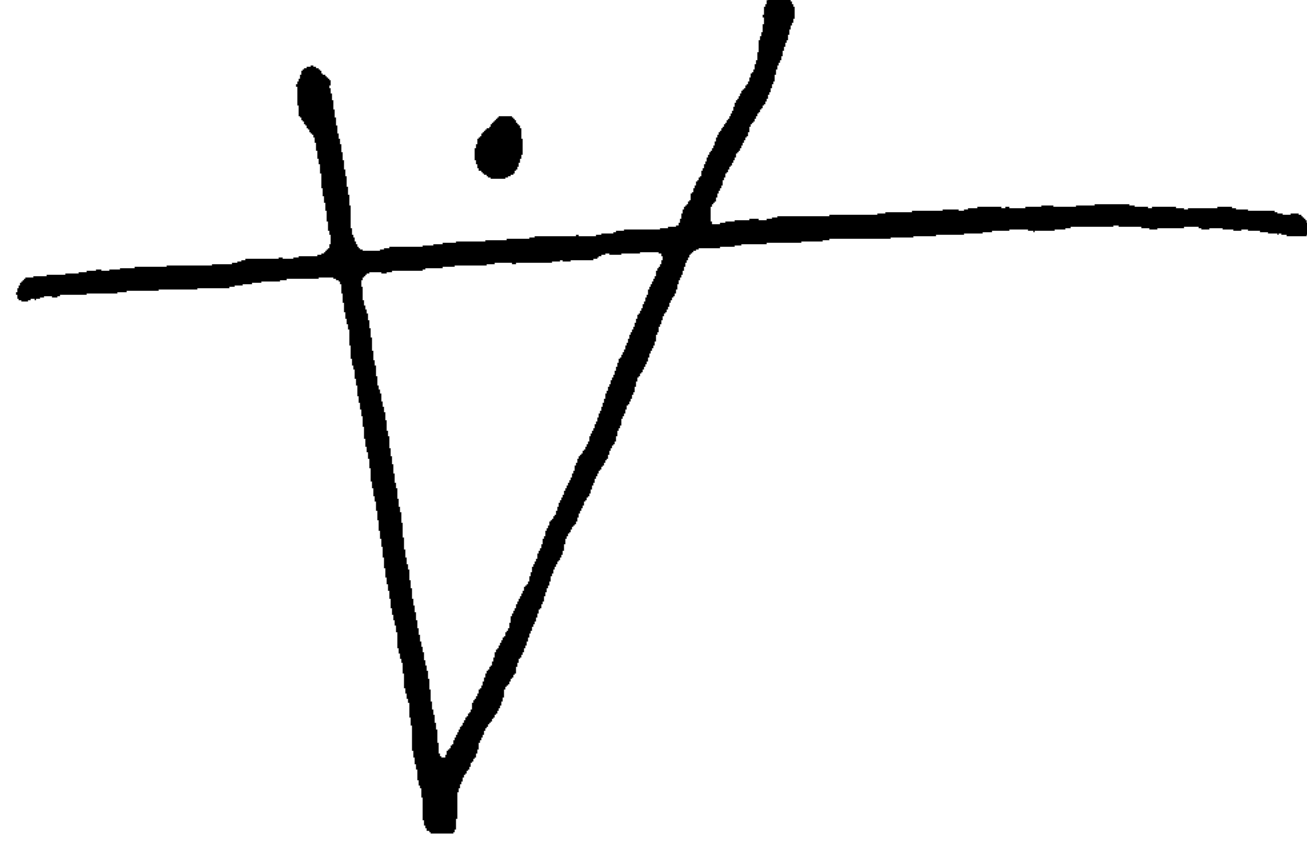
Derisi olmayan dev domuz ona bakmak için döndü.

Kendisini cama savurdu. Artık duyulur olmuştu; ıstırap içindeki bir çocuğun feryadını andıran, asırlar boyunca birikmiş öfkenin ciyaklaması işitiliyordu.

Babirusa arka ayaklarının üzerine kalktı ve öndeki iki toynağıyla bir M16 darbesini kaldıracak şekilde tasarlanmış camın sarsılmasına neden olacak bir darbe indirdi. Fildişlerini bariyere çarpıp camı yeniden doğum maddesine buladı. Feryat ediyor ve B'ye bakıyor, bağırıyor, bağırıyor, B'ye ulaşmak için haykırıyordu.

“Onu son bir kez öldürmeye çalıştım,” dedi B. “Ölü kalmasını sağlamak istedim.”

diş

Bir geyik domuzun fildişlerinin olabilecek en iyi silah olduğu söylenemez. Ucu yeterince keskin olsa da vahşi bir mako köpekbalığınıninki kadar etkili değildir. Delebilir ama iyi kesemez. Kıvrılarak gösterişli hâle gelir ama öldürme verimliliğini yitirir. Bütün bunları biliyorsun. Öldürmek için bir araç tasarlayacak olsan bu bir domuz olmazdı. Bunun farkındasın.

Domuz bakmayı sürdürüyor. Seni izliyor, sıcaklığın ortasında çıplaksın ve domuzun melankolik gözlerinin en derinlerinde parlaklığı, mavi yıldırım ışığının parıltısını görüyorsun.

Domuzun kasları gergin ve hazır. Kaya katmanlarının arasında gri çakıllarla kaplı geniş bir arazinin iki ucunda duruyorsunuz. Sen buraya bir çölden geçerek geldin.

Buraya daha önce, yüzyıllar önce bir kez gelmiştin. Burayı bir sınav yeri hâline getirmiş ve kendini burada susuzluktan ölmeye bırakmıştın. Yeniden uyanmış, kendi ölü etinden doğan yumurtayı iterek çıkmış, su ihtiyacının geçtiğini fark etmiştin.

Sana bir silah yapma görevi verilse bir insan da yaratmazdın. Senin gibi fırtınanın gücüyle karışmış bile olsa. Neticede ellerinde pençeler yok, seni dengede tutacak bir kuyruğun yok, bir kabuğun yok, tükürebileceğin bir zehrin yok. Gelgelim sen dünyanın silahısın ve eğer dünya senin gibi zavallı

bir araçla öldürebiliyorsa neden böyle dişli, zıplayan bir mahlukla da öldüremesin?

Domuz çok uzun bir süre boyunca fildişlerini uzatmıştı, eskisi kadar geriye doğru kıvrılmıyorlardı. Aklına haftalarca bir ağacın yanında durmuş, kendisini hazırlayan, dişlerini hazırlayan, onlara böyle sopa gibi olsun diye kendi doğasına aykırı şekilde çekip biçim veren bir hayvan görüntüsü geliyor.

Avuçların açık hâlde ellerini kaldırıyorsun.

“Domuz,” diye bağıırıyorsun. “Küçük kardeşim.”

Hayvan feryat ediyor.

“Domuz kardeş,” diye bağıırıyorsun. “Bir zamanlar Öfke diye bir larva varmış. Suda sürünür, balıkların bağırsaklarını yer ve bu balıklardan nefret edermiş. Kendisine kendisini sürermiş. Tükürüğüyle bir koza yapmış, içinde uyumuş, çıktığındaysa parıldayan bir yusufçukmuş ve adı da Memnuniyet olmuş. Uçup gitmiş.”

Domuz seni seyrediyor.

Bu hikâye sana Fern Tarikatı’nın ruh tüküreni tarafından anlatılmıştı. Bunlar geniş suratlara ve geriye doğru eğim gösteren kafataslarına sahip tıknaz insanlardı ama onları öldüren insanların fizyolojisine ve fizyonomisine sahip değilmişsin gibi seni buyur etmişlerdi. Onların yusufçuk, sinek ve güve hikâyeleri seni sakinleştirdi, o yüzden de seni bulmuş olan domuza bu hikâyeyi anlatıyorsun.

Domuz ayaklarını yere vuruyor, toynaklarının çatırtısını duyabiliyorsun. *Küçük kardeş*, diye düşünüyorsun, *sen nehir kıyısından gelen bir yaratıksın. Bu sıcak taşlar canını yakıyor olmalı. Gelgelelim artık zihninin içinde de olsa konuşmayı kesmelisin, çünkü geyik domuz başını eğmiş koşarak geliyor, dişlerinin mızrak uçları da sana çevrili.*

O yaklaşırken sen de ona şarkı söylüyorsun. Bir yas şarkısı.

“Çok üzgünüm, küçük kardeşim,” diye bağıırıyorsun. “Çıkarken canını yaktın. Her şekilde ölecekti. Ben yalnızca gidişini kolaylaştırdım.”

Doğru anda yana kayıyor ve domuz hayal kırıklığıyla homurdanırken dönüyorsun. Hayvan da mümkün olduğunda hantal şekilde durup üzgün küçük gözleriyle sana bakmak için dönüyor. Senin üzerinden terler boşanırken hayvan yine sana doğru koşuyor.

Yine. Dikkatini vermeyi bırakıp başını kaldırarak kuşlara bakıyor, her zaman olduğu gibi rüyalarına giren o üstün, gözlemci kuşu arıyorsun. Domuzun ayak gümbürtüsünü dinliyor ve üçüncü kez kaçmak için doğrudan yukarı sıçrayıp altından geçmesine izin veriyorsun. Ne var ki hayvan kusursuz bir hızla hemen altında duruyor, dişleri tuzak çukurlarındaki mızrakları andırıyor.

“Akıllıca.”

İniyorsun ve fildişlerinden biri bacağına geçiyor, şu kana bak! Kasın yırtıldığını hissediyorsun, ne kadar çok parçalanmış olursan ol acıya duyarsız değilsin. Domuzun cinnet hâlinin sınırlarındaki o muzaffer haykırışına kulak veriyorsun. O kronolojiden katliamın zamansızlığına geçişi çok iyi biliyorsun. Domuzun çağrısında başarıya ulaşmış saldırılarla bile doldurulmayacağını bildiğin o boşluğun hüznünü duysan dahi, eh, artık bu dansı durdurman mümkün değil.

İşte şimdi içinde bir yankı yükseliyor, bu verdiğin karşılık değil de nedir?

Mavi-beyaz yıldırım gözlerinin önünde çakıyor. Kendi haykırışını duyuyorsun. Parlayan ve yanan o kavislerin patlamasını ve sarsıntısını hissediyorsun ve yeniden gözlerinin ardına dönüyor, tepedeki yaprak örtüsünün arasındaki boşluktan bakar gibi gözlerinden dışarı bakıyorsun. Derindesin, çok derindesin, günlerdir bu gücü salmadın,

serbest

bırakmadın,

kararan gökyüzünden gücünü salıyorsun ve kendine geldiğinde bir taşa yaslanmış hâldesin. Günbatımını görüyor, bedenine yeniden kavuşuyorsun; alacakaranlığı görebildiğin

gözlerin, serinliği hissedilecek tenin geri dönmüş. Aklından da domuzun annesinin ölümü geçiyor.

Derin nefes al, Unut.

Kanlı sol bacağı iki yerinden kırılmış. Kan içinde bir kemik parçası dışarı fırlamış. Nabız gibi atan yanağındaki delikten azıdişlerince dokunabilirsin. Başın zonkluyor.

Şimdi taşın karşısına bakıyorsun.

Domuz gözlerini çıkardığın deliklerden sana bakıyor âdeta. Kendi bağırsaklarının arasında oldukça hareketsiz yatıyor.

“Küçük kardeşim,” diyorsun. “Uykuya dal.”

Bacağıнын yeniden bağ dokularını inşa etmesine izin veriyorsun.

Cesedi sırtlanıp bir tepeciğin yanındaki kurumuş bitki örtüsü kalıntılarının arasından saatlerce yürüyorsun. Dikenli dalları soyuyorsun. Ateş yakıyorsun. Geyik domuzun cesedini ateşe atmak için olabildiğince yukarı kaldırıyorsun.

Üzerinden sıvılar damlayan o ölü karna bakarken mürekkebi görüyorsun. Bu bir sembol.

Domuzu yavaşça indiriyorsun. Avucunun yarısı kadar olan o daireye bakıyorsun. İkisi her bir yana kıvrılan dört çizgi çıkıyor daireden. Siliyorsun ama dağılmıyor. Bu bir dövme.

Bu yaratığın üzerinde daha önce böyle bir şey görmemiştin.

Fildişlerinden en büyüğünü kavrayıp çeviriyor, kırıp paramparça ediyorsun. Geyik domuzun alt tarafına götürüp bu kırık diş bıçağıyla karnını yarıyorsun. Dövmeyi yaratığının teninden kanlar akıtarak çıkarıp temizliyorsun. Kuruması için ateşin yanına bırakıyorsun.

Ancak o zaman domuzu ateşe veriyorsun.

Uyumuyorsun. Ona yanmasını izleyecek kadar saygı gösteriyorsun.

Ertesi güne kadar izliyorsun. En sonunda ellerini külle kora daldırıyorsun, bir sızı duyuyorsun ama sen daha bir aylıkken

ateş dokunup ırkılmemiş bir adamsın. Şimdi külü avuçlarına alıyor; çıkıntılardan, yar kenarlarından gelen rüzgârın onu götürmesine izin veriyorsun.

Ellerine bakıyorsun. Domuzun annesinin boynunun derinlerinden gelen o çatırdama hissini, iniltilerinin kesilişini hatırlıyorsun.

Kardeşin daha iki aylıkken fildişleri tamamen gelişmişti. Üç aylık olduğunda onları sürüsünü korumak için kullanıyordu. Kardeşleriyle kuzenlerinin burunlarını yere sürtüp yuvarlandığı bataklığın arka tarafından kocaman bir yılan gelmişti. Dili, Unute'nin eli kadardı. Domuzlar çığlık atarken o sıcak havanın tadına bakıyordu. Sürüden bir tek yıldırımın çocuğu olan o domuz yavrusu ondan kaçmamış, aksine yılana doğru koşup dişlerini boynun geçirmiş, savurmuş, tekmelemiş, parçalamıştı.

Sen de onu takip ettin. Yıllar boyunca. O, fıçı gibi bedeniyle homurdanır, dövüşür ve çığlık atar, avcıları ve işgalci domuzları parçalarken, sen domuz topluluğunun sınırlarının dışından onu seyrettin. Kendi sürüsünün domuzları dahi, o parılının içine girmişken yeterince uzağa kaçamıyordu. Onca yıl görevin yalnızca izlemektir. İlk hayatı boyunca onu takip ettin.

İlk ölümü, hızını yanlış hesaplayıp sarp bir arazinin üzerindeki uçurumda sendelediğinde geldi. Uzak durma yeminin bozup ona doğru koştu, onu yakalamak için uzandın ama çok ötedeydi; düştüğünü gördün, havanın nabız gibi atışını hissettin ve dünyaya çarptığında mavi yıldırım patlamasına şahit oldun. Hayvandan geriye kalanların başında durup sonunun gelip gelmediğini bilmeyerek ağladın. Ne var ki ilerleyen saatlerce kalıntılardaki et parçalarının bir araya gelip tersine dönen bir mum yağı gibi büyüdüğünü gördün. Birleşip bir koza oluşturuyordu. Bunu görünce başka bir ruh hâliyle ağlamaya koyuldun.

Yaratık yumurtasını tekmeleyip yeni şekillenmiş gözleriyle ve bir hayret ifadesiyle sırlıklam baktığında onu karşıladın. Bekliyordun, ona kollarını açtın.

Gelgelelim geyik domuz seni ihtiyatla süzmekle yetindi. Seninle gelmeyecekti.

İkinci, üçüncü ve dördüncü hayatlarıyla beşinci hayatının büyük bir kısmında da onu takip ettin. Akabinde gelen on bir hayatın da epey bir kısmını izledin ve sonra bu vahşi savaşçı domuzun hayatlarından ya da ölümlerinden kendine dair bir şey öğrenemeyeceğini anladığında bile merakına da kardeşlik duyguna da engel olamadın. Sonraki yıllarda arada bir onu aradın ve yeniden buldun. Hayvan o öldürme sarhoşluğuna girdiğinde havadaki ozon tadını aldın.

İkinci ölümünde yabani bir köpeğin peşinden bir boğaza dek gitmişti. Altı sürü aralarında dövüşmeyi bırakmış orada onu bekliyordu. Lime lime edilen onca köpeğe rağmen azgın babirusayı parçalayıp öldürmelerini izledin.

İkinci yumurtasından uyandığında da oradaydın.

Üçüncü ölümünde artık dünyada olmayan kocaman bir kuş onu gökyüzüne götürüp yere bırakmıştı. Dördüncüsünde teyzelerinin torunları ve onların da torunları yemeğinin içine zehirli otlar katmıştı. Canlanıp yine seninle karşılaştığı o günden sonra hep yalnız yaşadı. Beşincisinde canını bir orman yangını aldı.

İkinci ve üçüncü uyanışlarında ona, “Doğduğun sırada annenin canını yakıyordun,” dedin. “Belki karnı yıldırım taşımaya uygun değildi. Onu yarıyordun. Hayatta kalamazdı. Ben ona yardım ettim.”

Dişi domuzun gidişini kolaylaştırırken elinde hissettiğin o sıcak ağırlığı hatırlıyorsun.

Domuza geri döndüğünde, “Bir tek o zaman müdahale ettim,” dedin. “O ilk seferde.”

Küçük domuzu yere bırakmıştın. Nehre geri çekilmiş ve üzerinde yıldırım kıvılcımlarının kıpırdadığı, mırıldanan o

yeni doğmuş yaratığı bağırırken izlemiştin. Domuz kabilesinin onu almak için suyun kenarına geldiğini görmüştün.

() İlk birkaç hayatı nasıl olur da izlemezdin? Yıldırım kardeşini vadinin mistiklerinin sembollerini okur gibi okumaya çalışmış, içgörü edinebilmek için çabalamıştın, öyle değil mi? Onun kararlı bir sıradanlıkla yaptığı araştırmaları, sırtını bir ağaç gövdesine dayayıp kaşımaları, günlerini acımasızca sıradan bir domuz gibi geçirmeleri çözümlemelerine direnç gösteriyorsa, elbette senin de yapman gereken onu daha iyi okumaktı. Bir de diğer anlar vardı: İçinde enerjilerin biriktiği, kıllarının fildişi gibi sertleştiği, mavi kavislerin gözlerine egemen olduğu ve hayvanın ağaçlar devrilene, kayalar ezilene ve hayvanlar ölene dek köpürdüğü; sonrasında hırıltıyla soluyup homurdandı ve geri döndüğü anlar. Saldırganlığın o dümdüz korkunçluğu dahi anlaşılmazsa, onlardan kendine dair ne öğrenebilirdin?

Onu yüzyıllar boyunca yalnız bıraktın. O yılları da bir başına veya kabilelerle ya da şehirlerde öldürerek hükmederek seve rek saklanarak öylece durarak geçirdin.

Sonunda merakını, içindeki umursama hissini inkâr edemedin ve okyanusları aştın, imkânsız fırtınalar koparken ortaya çıkan toynaklara ve cinayetlere dair hikâyeleri izledin. En nihayetinde nemli bir su kanalına inen sağlam köklerden bir merdivenden indin ve işte, pek çok hayat sonra ilk kez geyik domuz karşında duruyordu.

Gülümsedin ve elini kaldırdın. Seni inceledi, bunu ilk kez nefrete benzer bir duyguyla yaptı.

Uzaklaştığında onu bulman yıllarca araştırmanı gerektirmişse de peşinden gitmedin.

On yedi yıl sonra onu yeniden buldun, hırladı, sen de yanından ayrıldın.

Bundan üç yıl sonra daha yeni açılmış taze yumurtasına rastladın. Yeniden doğumunun neden olduğu o ıslak pislikle hala etrafına damlalar saçıyordu. Hayata yeni dönmüş olduğu için zayıftı; seni görünce ciyakladı ve seni oymak için başını oynattı.

“Annen her şekilde ölecekti,” dedin.

İki başka medeniyet yükselip devrildikten sonra yine ona döndün. Bu kez tanıdığın o eski topraklara girdiğinde nasıl bilmiyordun ama domuzun hangi hayatında olursa olsun geldiğini bildiğinden emin oldun. Bu kez bir kasabanın dumanı tüten enkazında –insanlar o vakit artık o kıtaya dönmüştü– geyik domuzu buldun ya da o seni buldu; insan ölülerinden oluşan pis kokulu bir yığının tepesinden sana baktı ve çığlık attı. Ceset yamacından kendini yuvarladı.

Seninle fena dövüştü, hiç durmadan da bağıırıyordu. Hangi ses tonuyla ne dersen de sakinleşmiyordu.

Onu öldürdün. Kalıntılarını derine gömdün. O topraklardan ayrıldın. Uzaklara giden insanlarla birlikte büyük bir sandala binip soğuk kuzeye gittin. Ayı ve canavar avcısı olarak efsane oldun. Göçebelerin senin bir ejderha olduklarını söyledikleri hikâyeler anlatmalarına müsaade ettin. Kendisine trollerin imparatoriçesi diyen bir kadını öldürdün. Onun intikamını almaya gelen torununun torununu katlettin. Daha sonraları bir yanının hep beklediğini fark edecektin. Çünkü bir gece geç vakitte ay, arazindeki karı gümüşe çaldığında çitlerde bir titreme gördün. Ocağınla salonun arasındaki kapı eşiğinde durdun ve kardeşlerine öldürecek soğukta, doğduğu yerin bir dünya ötesindeki babirusanın muhafızlarının bağıriş ve mızraklarını görmezden gelip öne doğru bir adım attığını, öfkesini gördüğünde, gece vaktinde onun o kara ve ıssız gözlerine rastladığında şaşırmadın.

Seni nasıl buluyor?

Onu ne zaman öldürsen bedenini toza çevirip dağıtıyorsun, demirle ağırlaştırıp denizin dibine gönderiyorsun, mümkün olan en derin mağaraya götürüp üzerine bir dağ deviriyorsun ya da onu bir lavın içine atıyorsun. Rüzgârda savrulan gün toparlanıp bir araya gelmesi uzun sürdüğü gibi dünya da büyük, bir domuzun seni bulabilmesi için epey bir yol alması gerekiyor. Domuzların denizleri aşma yöntemleri sınırlı. Epey vakit alıyor.

Belki günün birinde annesini acıdan kurtardığını anlayıp sana minnettar olacak. Belki bunu zaten biliyor ve her uyanışında başka nedenlerle seni bulup öldürmek istiyor. Seni öyle çok gördü ki...

Elinden geldiğinde onu hızla öldürüyorsun. Gerektiğindeyse ağır ağır.

Her kıtada canını aldın.

O da seni öldürdü, tam üç kez. İlkinde Bereketli Topraklar'da bir pazardaydınız. Alışveriş yapanlar inilderken seni toynaklarıyla çiğneyip dişleriyle karnını parçalamıştı. O puslu, kanlı anlarda belki de vaktin gelmiş olduğunu düşünüyordun ama sonra yumurtandan uyanıyordun; değişen bir şey yoktu. Hayvanın eliyle gelen bu ölüm seni herhangi bir şeye yaklaştırmıyordu.

Artık elinden yalnızca birbirinizi uzun yıllarca bulmamayı ummak geliyor.

Geyik domuzun cesedini en son bir buçuk yüzyıl önce yok etmiştin. Hayvandan birer avuç alıp yukarı fırlattın, topraktan oluşan ince çizgi rüzgârda dağılıyor. Tıpkı zamanı dolmuş bir tapınağı ayakta tutan sütun gibi. Bu domuz yeniden doğana kadar uçabilir.

Bu kez elinde dövmeli karın derisi var.

Yüz altmış yedi yıl geçiyor.

Kemerli, fırın şeklindeki binaların oluşturduğu bir şehre yaklaşıyorsun. Giderken ellerini kaldırıyor ve mızrağınla kalcanını yere atıyorsun. Kapının yanındaki gözetleme kulelerinden çıkan oklar yanından uçup gidiyor ama bunlar uyarı atış-

ları. Mümkin olduğunca yüksek bir sesle, “Silahsız geldim, şamanların yardımına ihtiyacım var,” diye bağıyorsun.

Küçük, deri parçasını elinde sallıyorsun.

“Tanrıdan bir işaretle geldim,” diyorsun. “Mürekkep elimde.”

Güneş bir tepenin arkasına geçiyor ve artık bir silüet gibi görünmediğinden şehri daha iyi ayırt edebiliyorsun. Kapının üzerindeki, kanla çizilmiş sembolü görebiliyorsun. Bir daire. Her iki yanından kıvrılarak uzanan, çıkıntılı, biçimli çizgiler.

Beş şamandan ikisi seni öldürmek istiyor. Bu zamana kadar onlarla anadillerinde değil, oylarını verdikleri dağ geçidinin ticaret dilinde konuştun. O yüzden anadillerinde, “Bunu yapmanız hata olur,” dediğinde hayrete düşüyorlar. “Geri dönerim. Tek istediğim tanrınıza dair bir şeyler sormak.”

Yeniden dövmeli deriyi gösteriyorsun, üzerinde şehrin simgesi var. Ona tapınırcasına bakıyorlar.

“Bana öğretin,” diyorsun. “Bana bunu anlatın.”

Baş şaman seni uzun eve götürüyor.

“Nesin sen?” diyor. “Bizi nereden biliyorsun?”

“Ben bir bilgi arayıcısıyım. Dış Kilisesi’yle konuştum, bana sizi nerede bulabileceğimi söylediler.”

Kadın tükürüyor.

“Sapkınlar, hainler.”

“Onlar da size öyle diyorlar. Kimin haklı olduğu umurumda değil. Tanrınız ortak. Bunu biliyorum. Bana bu tanrıya dair her şeyi öğretin.”

“Bizi ziyaret ettiğinde teşekkür etmek için vücudunu biz damgaladık,” diyor.

“Biliyorum,” diyorsun. “Size izin vermesine şaşırdım. Sembolünüzü onun bedeninden aldım.”

Kadın sana öylece bakıyor.

“Sen tanrı domuzun kardeşisin,” diyor en sonunda. “Yıldırım çocuklarından biri.”

Yeniden konuştuğunda ağır ağır, “Biri mi?” diyorsun.

Kadın diyor ki... Kadın ne diyor? Kadının ne dediğini anlayabiliyorsun, öyle değil mi? Çok yakında yeniden odaklanacak, sana anlattıklarını anlamak için uğraşacaksın. Buraya gelmek için aslanlarla bu yüzden dövüştün. Domuzu o kayalıklı topraklarda öldürdüğünden bu yana devlerin, kahramanların, şeytanların öykülerini duyduğun için geldin. Yıldırım çocuklarının, tanrıların. Hem sen bilmiyorsun, öyle değil mi? Yıldırımın ne istediğini, gerçekte ne kadar yalnız olduğunu bilmiyorsun. Ama bilmen gerekiyor.

“İlk sessizliğin ruhu bizzat hayatın elleriyle bozulduğundan beri burada bir iş yapması gereken ruhlar bedenlere girer. Bedenlere binerler.”

Kelime oyunları birçok dilde işe yarıyor. Kadın bir kapıyı açıyormuş gibi yapıp kollarını sık gibi öne savuruyor. Kalçalarını önce biri tarafından üzerine binilmiş gibi, sonra da abartılı bir çiftleşme hareketiyle sallıyor.

“Onların çocukları, yıldırım çocukları güvedir,” diyor kadın. “Kelebeştir. Yıldırımın çocukları kozalarda uyur.”

Rüya görüyormuş gibi hissediyorsun. Sanki kafanı uçuracak bir ot yemişsin.

Ona, “Her şeyi hatırlıyorum,” diyorsun. “Domuz kardeşimden büyüğüm ve her şeyi hatırlıyorum,” diyorsun. “Öyleyse o da hatırlıyor olmalı.”

Hayır, aslında bunları söylemiyorsun. Niyetleniyor ama konuşmuyorsun. Kelimeleri yalnızca aklından geçiriyorsun.

“Ben ondan önce bir kozadaydım,” demeye çalışıyorsun.

“Kaç yıldırım çocuğu var?” diye sormak istiyorsun.

Ama kadının akli fikri domuzda.

“Ondan önce kozadaydım.” Bunu söylemeye çabalarken yumurtanın içinde geçirdiğin zamanları hatırlamasan da oranın ıssız bir yer olduğunu biliyorsun. Bu farkındalık seni ağlatabilecek kadar sarstığından ellerinle ağzını kapatıyorsun.

“Ben bir yıldırım çocuğuyum,” demiyorsun, “tıpkı domuz gibi. Bizler aletiz ve yalnızca bozulmuş aletler, alet olduklarını bilir.”

GİZLİ BİR TANRI

Diana, B'nin korkutucu düzeydeki dikkat yetisini ve bedeninin yapabileceklerini, sınırlarının insanlarınkinden ya da B'ye karşı değişen hislerine göre diğer insanlardan nasıl da farklı olduğunu biliyordu. Babi'yi düşünerek tahminde bulunduğunda onun (görece) kendi türünden olanlara kıyasla daha iyi odaklanabileceğini, öfkesinin sertliğini sürdüreceğini, dikkatinin daha az dağılacığını varsayıyordu. O yüzden yarattığı ilk kez gördükten sonra yanına dönmeden önce birkaç saat bekledi. Ta ki öğrenme arzusunun ivediliğine karşı koyamayıp tam da uyanamadan seyir odasına dönene kadar. B hâlâ oradaydı, camdan içerideki geyik domuza bakıyordu. Hayvan hâlâ arka ayaklarının üzerine kalkıyor, sıçırıyor, ona ulaşmak için cama vuruyordu. Yavaşlamamıştı ve baştaki kadar enerji dolu duruyordu.

“Ne zaman duracak?” dedi Diana. “Duracak mı ya da?”

“Duracak,” dedi B. “En nihayetinde. Yorulup uykuya dalarak. Uyandığında hâlâ burada olursam yine başlayacak.”

“Seni son gördüğünden bu yana ne kadar oldu?”

“İki yüz elli yıl kadar. Tam zamanı bulmak için biraz hesap yapmam gerek.”

“Her seferinde böyle mi oluyor?” dedi Diana.

“Her seferinde değil,” dedi B. “Ama son yetmiş sekiz bin yılın büyük bir kısmında böyle, evet.”

“Neden?”

“Bir şeyin intikamını alma arzusuyla. Bir şeye duyduğu açlıkla. Bilemiyorum.”

“Bir tahminin olmalı.”

“Birkaç tane var.”

“En iyi tahminin ne?”

“Her uyandığında,” dedi B sessizce, “burada olduğumu anlayabiliyor. Hayatında değişmemiş tek şey ben oluyorum. O yüzden başına gelenlerden beni sorumlu tutuyor. Böyle olduğu için beni suçluyor.”

Hayvanın ayaklarını vurup daireler çizmesini, başını sallayıp çelik bir dolapta bir göçük açmasını izlediler.

“Çoğu sakinleştirici etki etmeyecektir ama eminim işe yarayacak bir şey bulursun,” dedi B. “Patronların işe koyulmanı hevesle bekliyordur herhalde.”

Diana ona baktı.

Neyin işe yarayacağını biliyorsun, değil mi? demedi. Biliyorsun ama bize söylemeyeceksin. “Ona acıyorsun,” dedi.

“Buluna buluna bu çıkarımda mı bulundun?”

Pat pat pat çılgık çılgık ısırp göçük tekme. B cebinden bir parça çıkarıp Diana’ya uzattı.

“Dikkatli ol,” dedi. “Yetmiş beş bin yaşında bir şey bu.” Avucuna bıraktı. Bu, koyu renkli yumuşak bir deri parçasıydı.

“Tanrım,” dedi Diana. “Öyle eski ki toza dönüşmüş olmalı.”

B omuz silkti. “Taze tutmanın yolları var.”

“Bu... ona ait.” Diana camı, arkasında uluyan domuzu işaret etti. “Bu onun teniydi. Başka bir hayatta.”

“Üzerindeki şeyi görebiliyor musun?” dedi B.

Diana daha aydınlık bir noktaya yürüdü. Deri öyle gri, öyle koyu renkliydi ki neredeyse siyaha çalıyordu. Gözlerini kıstı ve çok küçük bir pigment farkı ya da tenin üzerinde belli belirsiz kabartılar gördü.

“Biri üzerine dövme mi yapmış?” dedi.

“Ona tapan tarikatlardan biri,” dedi B. “Bir dönem onun da neredeyse benim kadar tarikatı vardı. Hatta buz devrinin en kötü zamanlarında onunkiler daha fazlaydı. Şarلمان’dan sonra sayıları azaldı.”

“Neye inanıyorlardı?” dedi Diana.

“Her zamanki şeylere. Onun bir melek ya da şeytan olduğuna. Ölüm ya da boşluk veya Tanrı ya da öyle bir şey tarafından gönderildiğine. Kendi aralarında hemfikir olmuş değillerdi. Benim söylemek istediğim şey bu değil. Benim demek istediğim, bildiğim kadarıyla...” Deriyi işaret etti, “bundan sonra kimseyi yanına yaklaştırmadı. Ancak öldürmek istediklerinin yakınına gelmesine izin verdi.”

“Yani?”

“Yani bunu yapan her kimse, bir anlığına da olsa onunla özel bir ilişki kurmuştu. Tüneli hatırlıyor musun? Thakka’yı? Geyik domuz bizim kullandığımız depodan gelmedi. Diğer uçtan geldi.” Migren ağrısı çekiyormuş gibi gözlerini kıstı.

Diana, “İyi misin?” dedi.

“Elimi uzatsam ulaşabileceğim bir şey var sanki,” dedi. “Hatırlamaya çalışıyormuş gibiyim.”

“Bu noktada kusursuz bir hafızan olduğunu hatırlatmam gerek,” dedi Diana.

“Evet,” dedi B. “Biliyorum. Bana hafızanın görüldüğü kadar basit bir şey olmadığını söyleyen de sensin. Gerçi haksızlık etmeyeyim, bana bunu ilk söyleyen sen değilsin ama bu tür konularda sahiden düşüncelerimi değiştirmiş olan ikinci kişi olabilirsin. Annemi hatırlamak için önce çalışma yaptık. Sana hiç söylemediğim bir şey oldu,” dedi. “Kendime söylemiş miydim onu bile bilmiyorum ama kendime hiç söylememiş olsam bile bence farkındaydım. Buna farkında olmak mı denir? Ya da düşünüyorum da... hatırlamak mı denir?”

Diana bekledi.

“Bir keresinde onu babamla tartışırken gördüm. İnsan babamla. Sessiz olmaya çalışıyorlardı. Duyamıyordum ama onları görebiliyordum. Annemin elinde bir şey vardı. Bunu daha önce hiç kelimelere dökmedim. O şey...” Gözleri açılması ama elleriyle bir şekil yaptı. “Bir taç. Parlak, Tüylü. Küçük bir kuş tacı.”

Diana bir süre sonra, “Kafana taktın mı?” dedi.

“Topluluğumuzdaki kimsenin yapabileceği bir şeye benze-miyordu,” dedi B. “Babam o taca bakıyordu... Daha az önce ba-hamla birlikteydik, beraber komşu kabileleri temizliyorduk. Kimse bize saldıramasın diye.” Zarif bir şüphecilikle başını eğdi. “Tepelerdeydik, gökyüzünde bir çarpışma sesi duyduk, kasabamızın üzerinde yıldırım çaktığını gördük. Beni doğu-ran yıldırım gibi değildi. Bu seferki kırmızıydı. Yeni bir şeydi. Alelacele geri döndük. Hayır,” dedi, “tacı takmadım. Sekiz yüz asırdır düşünüyorum; bence annem onu benim için getirmiş-ti. Bence o bir hediye-ydi. Beni... Eh, düzeltmesi gerekiyordu. Tacı hiç takmadım çünkü babam onu annemin elinden alıp çukura attı.”

Başını iki yana salladı, gözlerini açtı ve Diana’ya baktı.

“Niye geri almadın?” dedi Diana. “Alabilirdin.”

“Annem beni olduğum şeyden kurtarmak istemişti,” dedi. “Babamsa olduğum şeye teslim olmamı. Taç kırmızı yıldırım-dan anneme, annemdense bana hediye-ydi. Babamı korkuttu. Onu yerden almadım çünkü belki de babamla aynı fikirdey-dim. Beni benden nasıl kurtarabilirsin ki? Bu istenmeyecek bir hediye olabilirdi. Belki ben kurtarılmak istemiyordum. Belki de babamı hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

“Belki de bu aralarında fark olmayan bir ayrımdır,” dedi Diana.

B en sonunda, “Tünelde,” dedi, “domuzun geldiği tarafta. O yolun sonunda bir merdiven vardı. Daha sonrasına dek ora-da olduğunu bilmediğim bir giriş.”

“Ne?” dedi Diana. Konuşmaya başladı, durdu, sonra yeni-den denedi. “Bana bunu neden gösteriyorsun?” Domuz deri-sini işaret etti.

“Belki dövme de o taçla aynı şeydi. Bir koruma. Bir ar-mağan. Sana bunu gösteriyorum çünkü,” dedi, “babirusanın izinden gitmek isteyen insanların her daim var olacağını an-latmak istiyorum. Tünelde Thakka’nın ilerisinde bir merdi-ven vardı. Tepesinde de kapı. Ben oradan çıktım. Kapatılmış-

11. Thakka'nın yanında toynak izleri görmüştüm ama mesele bundan ibaret olamazdı. O domuz ne kadar akıllı, güçlü ya da özel olursa olsun başparmakları yokken aşağı inemezdi. Yani yalnız değildi. Thakka'nın başına gelenlerde sadece domuzun parmağı yoktu. Biri domuzun içeri girmesine izin verdi ve onunla birlikte aşağı indi. Sonra Thakka'ya olanlar oldu."

Binanın arkasında çok küçük bir salon vardı. Önden, bir zamanlar çamaşır makineleri mağazası olan ve şimdi de kocaman ve geniş bir ikinci el mağazası olarak hizmet veren yerden girmek istemezseniz arka giriş işte buradaydı. Stonier içeriye bu şekilde girmişti.

"Hey."

Eşikte bekledi. Aşağı yukarı onun yaşlarında, gülümseyen bir kadın ona yaklaştı. Odayı yarılarmışken elini uzatmıştı bile. Hemen arkasındaki beyaza bürünmüş oda temizdi. İçeride sekiz kişi daha vardı. Etraflarına bakınıyor, ona gülümseyip kahve kutusunu doldurmaya dönüyor, kâğıtları karıştırıyor, mantar panolara duyurular asıyor, dizüstü bilgisayarlarda evraka bakıyorlardı. Odanın ortasında yaşlı bir kadın ucuz, turuncu sandalyeleri bir çember şeklinde diziyordu.

Yaklaşan kadın, Stonier'ın eşyanın yerleştirilmesini izlediğini görüp, "Aslında," dedi, "tek bir daire çizmek istiyoruz, ama artık o şekilde sığamayacak kadar kalabalığız." Omuz silkti. "Bu güzel bir sorun sanırım. Ben Marlene."

"Ben Jeff." Stonier kadının elini sıktı.

Diğerleri yaklaştı. Gülümsemeleri Stonier'm gözlerini bir anlığına korkuyla kapamasına neden oldu. Çok arkadaş canlısıydılar.

"Merhaba, ben Edgar." Bir el uzandı. Kocaman gözlü, çok iri bir adam. Stonier uzatılan eli sıktı.

"Ben Sam." Kâkülleri dikkat çeken genç, ineği andıran bir tip.

"Irrer " "Mike." "Sean." Uzun boylu, dostane, beyaz bir kadın; koyu renk gözlü, sessiz bir adam; İrlanda aksanlı yaşlı bir adam.

"Hoş geldin." "Hoş geldin." "Hoş geldin." El sıkışma, el sıkışma, el sıkışma.

Lancet olası zavallı, üzgün piçler.

Tanrı aşkına, sakın ol, delikanlı. Zihnindeki bu ses kendisine mi yoksa Thakka'ya mı aitti? Evet.

"Toplantı için mi geldin?" dedi Marlene. "Harika. Biraz erken gelmişsin ama birkaç dakika verersen..."

"Bilmiyorum," dedi Stonier. "Toplantıdan haberim yoktu. Başka bir zaman gelebilirim..."

"Jeff," dedi kadın. Ona gülümsedi, alaycı bir gülümseme olabilirdi bu ama yok, değildi. Bir anlığına içindeki öfke kabardıysa da kadının sesini duyunca öyle hızla yatışıp öyle sakinledi ki, kendisi bile şaşırdı.

"... sorularım var sanırım," dedi Stonier.

Salona bu üçüncü geliyordu. İçeriyeyse ilk kez giriyordu.

"Buyur," dedi Marlene. "Sor tabii. Cevap verebilirsem mutlu olurum."

"Ee..." dedi Stonier ama devamını getiremedi.

Marlene hiç kıpırdamadan, hiç konuşmadan ona baktı. Stonier hiçbir şey söyleyemiyordu. Kadın Stonier'ın koluna girip onu nazikçe bir köşeye götürdü.

Sessizce, "Dur tahmin edeyim," dedi. Onu baştan ayağa süzdü. "Burada olduğun için aptalmış gibi hissediyorsun. Böyle şeyler yapmak aklından bile geçmezdi. Kişisel gelişim saçmalıklarından nefret ediyorsun. Doğru mu?"

"Hayır," dedi, "haksızlık ediyorsun..." Ama kadının konuşmayı sürdürmesine de izin verdi.

"Buraya birinin tavsiyesiyle geldin? Doğru mu? Bir arkadaşının ya da bir terapistin? Eski sevgilinin? Annenin?" Gözlerini kıstı. "Hayatına devam edebileceğin konusunda kendine güvenemediğinden her şeyi deneyebileceğin bir noktadasın

ama bu iş çok tarikatımsı ve aptalca geliyor ve 'hislerini duyumsamak' gibi şeylerden nefret ediyorsun. Tek istediğin nefes almak... Nasıl gidiyorum?"

Stonier en sonunda omuz silkti.

"İyi gibi," dedi. "Bak. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Ne yaptığınızı bilmiyorum. Biri bana Dr. Alam'ın adını verdi, o kadar."

"Ne mi yapıyoruz?" dedi. "Tam olarak bir şey yaptığımız söylenemez. Bir din falan değiliz. Çok katlı pazarlama işi de yürütmüyoruz. Seni OT 2'yi geçirmek için daha fazla para vermeye zorlamayacağız. Aslına bakarsan hiç para istemiyoruz, tabii bağış yapacak durumun varsa kahve stoğumuzu korumamıza faydan dokunabilir. Bizler hayatın gerçekten hayat gibi hissettirmesinin ne kadar önemli olduğunu bilen... daha doğrusu bunu öğrenmiş insanlarız. Bunu yapan ilk kişiler de değiliz tabii. Olumluya odaklanmak gibi basit bir şey peşinde de değiliz; bu kötü bir şey değil, ama bunu yapmak da acı çekmiyormuş gibi davranmak anlamına gelmiyor. Hepimiz acı çekiyoruz. Acı çekmekle olumluya odaklanmak arasında bir tercihte bulunmak zorunda olduğumuz düşüncesi asıl problem. İkisine de içinde yer verebilmen gerek. Bizim düşüncemiz... benim düşüncem diyeyim, tek bir zihni paylaşıyormuşuz gibi konuşmak istemiyorum." Gülümsedi ve tereddüt etti. "Demek istediğim bence sen bir bağımlı olduğun için buradasın, Jeff."

Ellerini kaldırdı.

Stonier sitem etmiş gibi, "Sana bir saldırıda bulunmuyorum," dedi Marlene. "Ben de bağımlıyım. Hepimiz öyleyiz. Bu odadaki herkes. Dışarıda daha da fazlası var."

"Evet," dedi Stonier. "Broşürünüzü okudum."

"O zaman biliyorsun," dedi kadın.

"Meselenin bundan daha büyük olduğunu biliyorsun, Marlene." Konuşan uzun boylu, zayıf bir adamdı.

Stonier adamın binanın derinliklerinden odaya girdiğini fark etmemişti. Orta yaşlı ve sarışındı; dokuma pamuk panto-

lonu, boş mavi bir gömleği vardı. O da elini uzatıp gülümsedi. Stonier böyle bir sahneye hazırlıklıydı fakat adam konuşurken içten içe sahte bir sırıtış, bir tatil köyü satıcısının yağcılığı ya da Tony Robbins özentisi birinin fosforlu beyaz dişleriyle karşılaşmaya karşı tetikte beklediğini fark etti. Ama bu, her şeyi siktir et, çok güzel bir gülümsemeydi.

“Ben Charles Alam,” dedi adam. Stonier elini sıktı.

“Yazılarımızı okuduğunu söyledin,” dedi Alam. Abartılı şekilde yüzünü buruşturdu. “Üzgünüm, bazılarının biraz şey olduğunun farkındayım... *Cringe*, değil mi? Gençler böyle diyor sanırım? Üslubumun nasıl algılanacağını genelde sonradan fark ediyorum.”

“Evet, bir kısmını okudum,” dedi Stonier. “Tarihçenizi falan. Burayı partnerinizle kurmuşsunuz ama Tacoma’ya yeni gelmişsiniz.”

“Yeni sayılır,” dedi Alam. “Evet, bu işe uzun zaman önce doğuda başladık. Birkaç yıl sonra partnerim kendi yolunu çizdi ama ben daha yapabileceklerimiz olduğunu düşünüyordum. Bu düşünceyle işte buradayım.”

“Evet.”

“Sen de buradasın, Jeff. Neyse, ne demek istediğimizi biliyorsun,” dedi Alam. “Bizim toplumumuz bağımlı. Olumsuzluğa bağımlı. Olumlu düşünmenin gücünden falan bahsetmiyorum, tabii olumlu düşünmeyle bir derdim de yok ama bugünlerde o biraz anlamsızlaştı. Olumlu düşünmenin ne olduğuna sahiden kafa yormaya başlasan bu klişe sözün ima ettiğinin aksine çok daha fazla çaba gerektirdiğini, çok daha rahatsız edici olduğunu görüyorsun. Öyle de olmalı. Çünkü kırmamız gereken bir bağımlılık var. Kültürümüz olumsuzluğa bağımlı, bu da ölüme bağımlı olmak demek. Bu bir ölüm kültürü. Biz bundan kurtulmalıyız.”

“Çok büyük bir beklentiye girmişsiniz,” dedi Stonier. Güldü. “Sonuçta ölüm var, öyle değil mi? Kaçınılacak bir şey değil ya.”

Alam gözlerini kısıtı.

“Ölümün sana dokunduğunu görebiliyorum. Bunun için üzgünüm. Hepimiz aynı durumdayız.”

“Ben ölüme mi bağımlıyım yani?” dedi Stonier.

“Sadece sen değil. Bütün toplumumuz.”

“Bu ne demek? Ayrıca o bağımlılığı nasıl kıracağım ki?”

Alam omuz silkti.

“Buraya geldin, doğru mu? İşte bu ilk adım. Burada kalırsan öğrenirsin. Toplantı birazdan başlayacak.” Stonier’a baktı ve sonra neredeyse sataşırcasına, “Belki şimdiden kendini daha iyi hissetmeye başlamışsındır,” dedi.

Stonier ifadesiz kaldı. Çünkü her kadar saçma olsa ve ne kadar sadakatsizlik gibi gelse de gerçekten kendini daha iyi hissediyordu.

Unute Al Moataz Caddesi’nde üst üste yapıştırılmış ve yırtılmış posterlerden oluşan bir tabakaya yaslanmıştı. Başında bir beyzbol şapkası, üzerinde gri bir entari vardı. Yakıcı aydınlıkta ona bakan çok kimse yoktu. Ne var ki sokağın karşındaki güzellik merkezinden nihayet çıkan kadın yoldaki arabaları es geçip doğrudan ona baktı. Saçları yapılmış ve yapıştırılmıştı, makyajlıydı ve muazzam derecede somurtkandı. Uzun uzun ona baktı, ağzı açık kaldı. Başını iki yana salladı.

B’nin dudaklarından okuyabildiği bazı Arapça kelimeler sarf etti.

Nereye gitmem gerektiğini söylemeye mi geldin?

Unute ardında çalınan kornalar ve basılan frenler bırakarak sağa sola bakmadan karşıya geçti.

“Hayır,” dedi.

Kadın B gibi İngilizce konuşup, “Sana söyledim,” dedi. “Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?”

“Yalnızca sekiz yaşındaydın,” dedi B.

“Altı yaşındaydım, ‘yalnızca’ymış, siktir oradan. Ben söy-

lediklerimde ciddiye aldım, aynı şeyi şimdi de söylüyorum.” Çenesini çıkardı. Korkuyorsa da belli etmiyordu. “Ben büyük büyükbabam değilim, bana emir veremezsin.”

“Büyük büyük büyükbaban,” dedi B. “Ona emir falan da vermedim. Bir öneride bulundum, o da önerimi uyguladı. Büyük bir hevesle hem de.”

“Umurumda değil,” dedi kadın. Ondan uzaklaştı. B peşinden gitti ama kadın sigarasını yakıp kalabalığın arasından iterek geçerken bir şey demedi. “Bana bir teklifte bulunmadın. Bulunsan da siktir olup gitmeni söyledin.”

“Fadila,” dedi B. “Seninle tartışmayacağım. Karar senin. Sana çocukken de bunu söylemiştim. Ellerini aynı az önceki gibi beline koyup sana ne yapman gerektiğini söyleyemeyeceğimi söylemiştin. Peki ben ne demiştim?”

Kadın yürümeyi bıraktı.

“Benimle hemfikir olduğunu.”

“Bunu sana gönderdiğim her mektupta, ailenle her konuşmamda söyledim. Savaş çıktığında kaçman için para verdim ve aynı şeyi o zaman da tekrarladım.”

Fadila ona döndü.

“Ben de geri dönmek için bedel ödedim.” Parmağını B’ye doğru salladı. “Sadece para da vermedim, inan bana. Annemle beni oradan çıkardın. Teşekkür ederim. O zamandan bu yana senden bir şey istedim mi? Bu hayatın anneme ne yaptığını biliyorsun...”

“Ben annenden bunu yapmasını hiç istemedim. Sen bana değil, ona öfkelisin. Bir de babasına. Bir de babasının babasına ve onun babasına.”

“Evet, peki onu bütün bunlara sokan kimdi?” dedi. “Yine ne oldu? Farklı bir başka yer çıktı da taşınmamı söylemeye mi geldin? Bu kez nereye? Dünyanın hangi boktan ucuna gönderiyorsun beni?”

“Hayır. Yeni bir başka yer olmadı. Ayrıca Fadila...” Unutte başını iki yana salladı. Gülümsedi hatta. “Haklısın. DAEŞ,

Rakka'yı ele geçirdiğinde gizlice oraya giren sendin. Kimse senden bunu yapmanı istemedi."

"Yenileceklerini biliyordum," diye mırıldandı kadın sonunda.

"Haklı da çıktın ama o yılların kolay geçtiğini sakın söyleme. Yani bu 'canım nereye isterse oraya giderim' muhabbeti biraz abartılı. Ben neden geri geldiğini biliyorum."

"Sen neden buradasın?" dedi Fadila. Hareket etti ve güneş ışınlarından bir mızrak saçını deldi; çok güçlü görünüyordu.

"Senin neden buraya geldiğini biliyorum," dedi B yeniden. "Annenin kitabı geride bırakması gerekti, o öldükten sonra sen de kitabın bir müzeye verildiğini öğrendin. Onu almaya geldin."

"Annem için geldim."

"Kitap sende mi?"

"Onu annem için istedi," dedi Fadila, "senin için değil. Bunu neden soruyorsun ki? Farklı bir *başka yer* olmadıysa? Ne için istiyorsun onu? Hiç ihtiyacın olmadı ki!"

"Evet olmadı," dedi B bir duraksamadan sonra. "Ama kitabı istedim. Ritüeller önemlidir. Özellikle de benim için. Burada olma sebebime gelirsek hazır olmanı istediğim için buradayım."

"Emir veriyorsun yani..."

"Kitabın sende olduğunu bilmem gerek. Sana söyledim, *başka yer* yok ama... farklı şeyler oluyor. Her halükârda geçmiş geri döndü. Gerçi hiç gittiği yok ya..."

"Bunu bana sen mi söylüyorsun?"

"Meselelerin bir tür sona doğru ilerlediğini hissediyorum. Kitabı öylesine tutmadığımı biliyorsun. Amacım hep bir yapbozu çözmekti. O yüzden başka yapboz parçaları bulma ihtimalime karşın onun yerini bilmem gerek. Sende olduğunu bilmem gerek. Yalnızca bunu sormaya geldim. Kitap için döndüğünü biliyordum. Onu elde etmekte başarılı oldun mu haberim yok."

Bir süre birbirlerine baktılar. Kadın hareket etti ve güneş ışığından ıacı kayboldu.

“Oldum,” dedi. “Başarılı oldum. Kitap elimde.”

B nefesini verdi.

“Güzel,” dedi. “Elinde tut. Çok geçmeden daha fazla veri elde edeceğimi düşünüyorum. O yüzden benim için değil ama annen için kitaba sahip çık. Kullanmam gerekirse diye.”

“Gerekirse,” dedi Fadila, “bu kez kitabı alacak mısın? Baştan beri yapman gerektiği gibi? Ritüel öyleydi diye biliyorum. Öldüğün yere götürecekt misin onu?”

B cevap vermedi. Kadının ifadesinin değişmesini beklemedi. Döndü ve kalabalığın içine girip Fırat’a doğru giden daha geniş caddelere daldı. Geri dönüp Thakka’nın tünel mezarının olduğu o küçük ülkeye geldi.

Caldwell penceresine, geri gelen geyiğe sırtını dönüp yeniden Dr. Shur’a baktı.

“Yuttu mu yani?” dedi. Aldırış edilmeyen geyik kaçıp gitti. Shur kollarını kavuşturdu.

“Mesele bir şeyi yutmak değil,” dedi.

“Haydi ama,” dedi Caldwell. “Çekingenliğe lüzum yok. İçiniz nasıl rahat edecekse kendinize öyle söyleyin siz yine, ben sadece birbirimizi anlayıp anlamadığımızdan emin olmak istiyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Keever. “Şimdi bakın...”

“Keever,” dedi Shur. “Bana yardımcı ol. Sen askerlerinin iyiliğini düşünüyorsun. Biraz kasıntılık ettiğimi düşünüyorsan, üzgünüm ama tam olarak ne yaptığımızı belirtmenin birbirimizin uzmanlık alanlarına duyduğumuz saygı sebebiyle önemli olduğunu düşünüyorum.”

“Tabii, Doktor Hanım,” dedi Keever. “Bence Caldwell’in demek istediği...”

Caldwell nefes aldı. “Kusura bakmayın,” dedi. “Rahatsız edici olabildiğimin farkındayım. Niyetim o değildi.”

“Ben işe alındım, Dr. Caldwell,” dedi Shur. “Buraya gelmeyi şahsen talep etmedim. Adamlarınız beni burada istediler.”

“İstemekte de haklılardı,” dedi Keever. “Burada hepimizin niyeti aynı. Stonier iyi bir adam. Hepimiz onun iyiliğini istiyoruz.”

“Bir de aptalca bir şey yapmamasını,” dedi Caldwell.

“Bir de o var, evet,” dedi Keever.

“Pekâlâ,” dedi Shur. Oturup ellerini kavuşturdu. “İşimin ne olduğunu anlıyorsunuz, değil mi? Profesyonel hayatım boyunca orduda çalıştım. Son dokuz yılımı Özel Kuvvetler’de geçirdim. Bu da bireysel hastalarla çalışmanın yanı sıra olağanüstü durumlara verilen psikolojik tepkilerle baş etmek anlamında ve dilerseniz şöyle söyleyeyim, bir grup olarak sizlerin zihinsel sağlığına karşı da bir sorumluluğum olduğu anlamına geliyor. Birim olarak sizin yani. Bireyselle grup arasında bir çatışma olmamasını sağlamak için uzun süre çalıştım. Benim işim askerlerimizin şahsen ve Birim’in üyeleri olarak kendilerine hâkim olabilmelerini sağlamak ve Birim’in de hem onlar hem kendisi için onlara destek verdiğinden emin olmak.”

“Uzmanlığınıza saygı duyarak ve şu an bulunduğumuz noktayı açıkça değerlendirmek amacıyla sizi buraya getiren şeyin, Doktor,” dedi Caldwell, “artık hayatta olmayan Onbaşı Jon Ulafson’un, Unute’nin canına kastetmesi olduğunu belirtmek isterim. Ulafson’un bombasını ne kadar büyüyle sarmış olursa olsun kafayı yediği için...” Shur cık cıklayıp başını iki yana salladı: “Unute’ye zarar verebileceğini ya da onu rahatsız etmekten biraz olsun öteye gidebileceğini düşündüğünden hemfikir olabiliriz. Gelgelelim mesele bunu denemiş ve üç askerimize ve 4,7 milyon dolarlık zarara mal olmuş olması. İnsanların ruh hâlini de fena etkiledi. Ulafson’dan sonra her şey aynı devam ediyormuş gibi davranmamız mümkün değil. Bence hepimiz Unute için bile durumların değiştiğini söyleyebiliriz. Bu yüzden Dr. Shur sizin bu birimdeki erkek ve kadın-

ların tamamen gizli kalacak şekilde her şeyi anlatabileceği bir çıkış yolu olmanız hence büyük önem taşıyor.”

Caldwell durup başını yana yatırdı.

“Bütün o gizli anlatıları,” dedi, “bize bildirmenizin görev tanımınızın bir parçası olması da bu yüzden. Öyleyse artık o kısma geçebilir miyiz lütfen?”

“İşinizin... benzersizliğine duyduğunuz inancın sizin için çok önemli olduğu açık, Dr. Caldwell,” dedi Shur en sonunda. “Bu inancınızı çok zedelemeyi umarım ama bu birliğin sıradışı oluşu çoğu insanın imkânsız sayacağı fenomenlerle uğraşmamızdan kaynaklanmıyor. Bunu söylediğim için üzgünüm ve halihazırda ikinizin de bildiğinden emin olmasam söylemezdim de ama orduda kriptozoloji birimi de var, *khesheph* birimi de. Deniz kuvvetlerinde etkili bir patafizik birimi mevcut, hava kuvvetlerinin Anomali Timi yani AT ise rakipsiz. Böyle pek çok şey var. Benim kariyerim de bu hat üzerinden ilerledi. Dolayısıyla bizi öne çıkaran şeyin parabilim olmadığını söyleyebilirim. Bizi özel yapan şeylerin birincisi araştırmalarımızın konusuyla birlikte çalışmamız. İkincisiyse bu varlığın insan gibi görünmesi.” Dudaklarını büzdü. “Üçüncüsü bizi düzenli olarak öldürmesi. Genelde akabinde özür dilese de durum bu. İşte...” –gözlerini kıstı– “Askerlerinizin Unute’yle olan o benzersiz yoldaşlık ve korku ilişkisi çok farklı bir zihinsel gerginliğe neden oluyor. Bunu kaçınılmaz olarak Unute’nin kendi yoldaşlarına acı vermesi, yoldaşlarını yaralaması ve/veya onları öldürmesiyle ve hayatta kalanları suçlulukla nefrete sevk etmesiyle birlikte sosyal bağlara binen baskıyla bir arada düşündüğümüzde ve bunlara karşılık bir de hepsine katlanmak zorunda olduklarını söyleyen bir de görev bilinci olduğunda ortaya bir sera etkisi çıkıyor.

Ulafson’un yaptıklarına şaşırmadım,” dedi Shur. “Beni şaşırtan şey anladığım kadarıyla dünyayı Unute belasından kur-

ıarma düşüncesine kapılan ilk ve şimdiye kadar tek kişi olması. İşte bu yüzden buradayım.”

Ullason'un kısa mektubu, ölümünün ertesi günü gelmişti.

Çok fazla iyi insanın ölümüne şahit oldum. Adlarını tekrar etmemeye gerek yok. Silah tam da bize çevrilmişken kendimize onu kullandığımızı söyleyip öylece durmayı ne zamana kadar sürdüreceğiz?

“Onun o aptal ulsımları,” dedi Keever. “İşe yaramayacaklarını bilmesi gerekirdi.”

“Belki de biliyordu,” dedi Shur.

“Ben de işte bütün bunlar yüzünden Stonier için endişeleniyorum,” dedi Keever.

“Gayet makul bir endişe.”

“Stonier'in anlattıklarını bilmeyi ben de istiyorum,” dedi Caldwell.

“İş ortamında aşka yer verilmemesini istememiz bundan işte,” diye mırıldandı Keever.

“Bilindiği üzere kalbe söz geçmiyor,” dedi Shur. “İlk kez bir çift içerisinde kayıp yaşadığınızı anlıyorum. Açıkçası Stonier'in Thakka'yı sevdiği gerçeğinden bırakın Unute'yi silah arkadaşları için tehlike oluşturduğu düşüncesine kapılmak abartılı.”

“Unute için tehlike oluşturmadığı kesin,” dedi Caldwell.

“Doğru,” dedi Shur, Caldwell'e. “Unute için tehlike oluşturmayı deneyeceği, akabinde de zarara ve aksaklıklara yol açacağı düşüncesine kapılmak abartılı diyelim. Tabii bu, onun depresyonda, yasta ya da nefret ve kafa karışıklığıyla dolu hâlde olmadığı anlamına gelmiyor. Karşımızda bir sivil olsa onu gözlem altında tutardım. Şu anki durumdaysa ilaç yazdım ve duyduğun ıstırabın getirdiği enerjiyi atabileceği yaratıcı faaliyetlere katılması için zorluyorum. Fasyasındaki travmayı atıp bedenine dönmesini istiyorum. Bir de şehirde benden bağımsız bir grup terapisi bulmasını. Elbette, yalnızca bana karşı tam olarak dürüst olabilir ama bence, ki bunu kendisine de söyledim, yasını olduğundan daha sıradanmış gibi yaşama-

“daha büyük bir toplulukta kendisine yer bulmasının en iyi yolu hatta tek yolu olacak. Yas tutanlar topluluğunda. Bence tam da buna ihtiyacı var.”

“Ben de,” dedi Caldwell, “tam olarak bunu demek istiyordum. Önerinizi ‘yuttu’ mu dememi istemiyorsunuz madem, hangi fiili tercih edersiniz?”

“Onu ne tür kaçıkların yanına yolladınız?” dedi Keever.

“Gerçekten mi, Keever?” dedi kadın. “‘Kaçıklar,’ öyle mi? Ne onun ne sizin vaktinizi boşa harcarım. Benden askerlerinizin kendilerine veya başkalarına karşı tehdit oluşturmamasını sağlamamı istiyorsunuz, ben de bunu yapıyorum. Açık fikirli olun.” Keever küçümseyerek konuşmamıştı, yüzü sakindi. Shur da ona değil, Caldwell’e bakıyordu zaten. “Misal bir köpek edinmenin zihin sağlığına faydalarına dair istatistikleri gördünüz mü hiç? Ya da bir hobi edinmenin? Veya ağaçların arasında durmanın?”

“Orman banyosu yapmak,” dedi Caldwell.

“O ifadeyi de sevmiyorum,” dedi kadın, “ama sonuçlar ortada.”

“Ona ne tür kaçıkların yanına gönderiyorsun?” dedi Keever.

“Ben ağaçları severim,” dedi Keever. “Stonier’dan ağaçların arasında durmasını mı istediniz yani?”

“Hayır. Herkese uyacak tek bir çözüm yok. Stonier yasta ve yasta takılı kalma, bunu aşamama riskini taşıyor.”

“Hissettiği yas değil, melankoli,” dedi Caldwell. Shur ona baktı, şaşırdığı açıktı.

“Genelde ölümün gerçekliğiyle yüzleşmenin önemli olduğunu söylerim ama her durum birbirinden farklıdır. Bu adamın işi neredeyse tamamen ölüm. Can alıyor, ölümlere şahit oluyor, ölümle burun buruna geliyor ve ölüm şimdi de sevdiği adamı aldı. Daha ilk günlerdi ama bence ilerleme gösteriyordu. Gelişme vardı. Sonra... cihaz arızası meselesi yaşandı ve bir baktık, Thakka aslında ölmemiş.” Caldwell ve Keever

birbirlerinc bakmadı. “Yeniden ölmüş gibi oldu. Stonier de en başa döndü ama bu sefer, daha önce olmadığı kadar kötü hâldeydi. Thakka tekrar öldü sanki. Bence Stonier’a birincisi, başka şeyler yapabileceği anlar tanınmalı; unutmak için değil de bedeninin hareket etmesinc, devam etmesine izin vermek için. İkincisi, tam tersini yapmalı, tamamen içine girmeli, ölümün nasıl bir skandal olduğuna odaklanmak için kendisine müsaade etmeli. Yasın içinde yaşamasına izin verilmeli. Ben ona ölümü kabul etmesini değil, hayata odaklanmasını söylemek istiyorum. Bu onu üzecek, hatta öfkelendirecek, çünkü Thakka’nın artık bir hayatı yok ama üzüntü ve öfke iyidir. Takılı kalmak bunlardan çok daha tehlikelidir.”

“Yeniden ölmüş gibi,” dedi Caldwell. Keever onu bakışıyla ikaz etti. “Stonier’ı nereye gönderdiniz yani?”

“Ben onu herhangi bir yere gönderemem,” dedi Shur. “Seçenekler sundum. Hem birinci şey hem ikinci şey için. Bir kenara bıraksın ve üstüne gitsin diye. Ne gerekirse. Her şeyi denesin diye. Elinden geldiğince.”

“Ne önerdiniz öyleyse?” dedi Caldwell. “İkinci kategoride.”

“Her şeyi.”

“Duydun işte,” dedi Keever. “O yerleri ben de az çok bilirim.”

Shur dudaklarını büzdü.

“Size bir şey söylememe müsaade edin,” dedi. “Bir araştırma yapılmıştı. Biri Freud’un mu, Adler’in mi, Lacan’ın mı, Klein’in mi, psikodinamik terapinin mi yoksa nesneye dayalı terapinin mi haklı olduğunu tam olarak kanıtlayacaktı. O yüzden bütün bu yaklaşımlar temelinde bir sürü hastayı tedavileri süresince takip ettiler ve hem başta hem sürecin sonunda durumu değerlendirdiler. Ne oldu dersiniz? En çok kim gelişme gösterdi? Hangi yaklaşım birinci geldi?”

“Buyurun, söyleyin,” dedi Keever.

Shur gülümsedi.

“Aralarında bir fark yoktu,” dedi. “Yani kayda değer anlamda. Her biri en az diğeri kadar iyiydi ve kötüydü. Ne var ki hepsi hiç terapi görmeyen kontrol grubundan daha iyi durumdaydı.”

“Yani?” dedi Keever.

“Yani konuşmak, konuşmamaktan daha iyidir. Kiminle konuştuğunuzunsa bir önemi yoktur. Ya da bu kişilerin size nasıl cevaplar verdiğinin. Bu ikincisi bence fazla ileri gitmek olur ama şahsen ben ilk düşünceden hareketle meditasyon, tartışma, on iki adım programı, terapötik müdahale, yeniden doğum, grup kucaklaşması gibi çeşit çeşit şeyler yapan grupları listeleyerek epey bir vakit geçirdim. Hepsini detaylıca inceledim; zararları yok. Aktif olarak zehirlemiyorlar. Evet, bu bir kanı ve kanılarda bulunmak da benim işim. Yani hastamın ihtiyaç duyduğunu düşündüğüm eksende benim gözümde yüksek puan alan grupları bulabilirim. Şimdi Stonier’ın şokta olduğunu düşünürsek, şahsen olumlu/hayatla barışık diye nitelendiğim şeylere ihtiyacı var. O yüzden Tacoma’da hoş, küçük birkaç grup önerdim. Dediğim grupta en üstte gelenleri.” Onu kınamaları için onlara meydan okuyordu sanki.

“O da kabul mü etti yani?” dedi Keever.

“Onun için kolay olmadı. Hangi grubu seçerse seçsin ona iyi gelecektir. Size, Unute’ye, Birim’e, hükümete öfkelenmesi gibi bir tehlike söz konusuysa ki öyle, bunlar o tehlikeyi minimuma indirecektir. Her halükârda reçete ettiğim ilaçların içinde SSRI sınıfına ait olanların dışında başka aktif maddeler de var. Önerilere daha açık olması için yazdım o ilaçları.” Adamlar bunu düşündü. Shur, Keever’a baktı. “Yas sonrasından konuşuyoruz madem, Joanie Miller nasıldı? Onu görmeye gitmişsiniz.”

Keever tereddüt etti. “Zorlanıyor,” dedi. “Ama bunu zaten bildiğinizi düşünüyorum. Demek istediğinizi de anladım.”

“İyi olmadığım duymuştum. Onunki kötüye gidebilecek bir matem. Bizler tam da bundan kaçınmaya çalışıyoruz. Stonier’a

yaklaşımın da bu yüzden böyle. Ulfson benim zamanımdan önceydi ama bu yapıların herhangi biri o zaman var olsaydı kimbilir ne olurdu?”

“Eh,” dedi Caldwell en sonunda. “İyi iş başarmışsınız sanırım. Eminim bizzat Unute’yle konuşmak çok hoşunuza giderdi. Ne konu olurdu ama!”

“Hiç hoşuma gitmezdi,” dedi Shur. Soğuk bir sükûnet içindeydi. “Ben insanların düşünce biçimiyle ilgileniyorum.”

Caldwell bunun üzerine gülümsedi.

“Bazen işler istediğimiz gibi gidiyor,” dedi. “Böyle deyince kulağa çok Dickensvari geliyorum. ‘Tanrı bizi kutsasın,’ diyesim geliyor.”

Shur bir anlığına ona hayretin veya anlamazlığın ötesine geçen bir durgunlukla bakmış olabilirdi ama sonra birdenbire o ifade kayboldu. Caldwell kadının ofisinde oturmuş, orta yaşlı düşünceli Dr. Shur’un ona nazik bir meraktan ileriye gitmeyen bir ifadeyle bakışını seyrediyordu.

“Bu dediğiniz ifade *Bir Noel Şarkısı*’ndan mı?” dedi. “Pek zamanı da değil ama.”

Caldwell güldü. Yine hayal kırıklığına uğramıştı. O şifreyi söyleyip karşılığını alalı, tanımanın ve ortak amacın o serinkanlı bakışını görelili ne kadar olmuştu?

Hayır, yine de Birim’de başka, gizli bir sadakat besleyen tek kişinin kendisi olmadığına inanıyordu.

Sırlar başka sırları doğurur ve çekerdi. Bu koridorlarda yürürken yanından geçtiğin iş arkadaşlarına başınla selam verdiğinde, bu özel inkâr edilebilir komplonun arasında muhakkak Tapınak Şövalyeleri’nin militan bir kolundan bir köstebeğe ve/veya Kabala’ya mensup bir tarikatın bir peygamberine ve/veya devletin çıkarlarını gözetenlerden ya da *ülkem haklıysa da haklı, haksızsa da haklı* diyenlerden başka gizli bir amaca hizmet eden bir suikastçıya denk gelirsin. Bu kişiler kendi görevlerini,

inançlarının ritüellerini ve onlar gibi gizli üstlerinin arzularını yerine getirmek için resmi operasyonlara sızmış olsa gerektir.

Caldwell şifresinin karşılıksız kalmasını büyük bir skandal ya da kıymetli bir bilgi olarak da görmüyordu. Orta büyüklükte bir ofis ortamında bir miktar kırtasiye hırsızlığı nasıl kaçınılmaz sayılmalıysa Unute Birimi'nin komutanları da aynı şekilde çalışanlarının hiç de küçük olmayan bir kesiminin çeşitli gizli amaçlara da hizmet etmesini beklemeliydi. Aynı sol kesimdeki zeki bir eylemcinin beraberinde polis mensubu ajanların da çalıştığının farkında olup –bu ajanlar bildiği kadarıyla onun düşmanıdır ve kendi çıkarları için ve onun aleyhine çalışmaktadır– gözlerini açık tutarak düşmanın oyununu onlara karşı kullanmasında olduğu gibi yapılması gereken şey, elbette hedeflere yürümeyi sürdürmektir. Devrim broşürünün maliyetini FBI karşılıyorsa, eh, en azından bir broşür kârdasınız demektir. Yani muhakkak Caldwell'in resmi ya da resmi olarak gayriresmi üstleri de böyle düşünmektedir: Birim köstebekler tarafından delik deşik edilmişse bile gayreti bırakmadıkça ve köstebek tuzakları kurmayı ihmal etmedikçe kendini görevine adanmış ajanlara, akademisyenlere, katillere sahip oluyordu.

O yüzden Caldwell o donuk koridorlarda yürüyüp Birim'i kontrol eden görünmez üstlerin, araştırmalar yapıldığı ve görevler yerine getirildiği müddetçe niyetleri veya gizli amaçları ne olursa olsun bu casuslara önceden kızmanın anlamsız olduğunu düşündükleri fikrindeydi. Ne var ki patronları bu amaçlar kendilerinininkiyle örtüşmeyi bıraktığında hazır da olacaktı.

Tabii bütün bunlar Caldwell'in gerçekten kime sadık olduğunu ilan edeceği anlamına gelmiyordu. Caldwell bir köstebek olarak Birim'in kullanabileceği tüneller kazmalıydı, bu tünellerin amaçları da birbirinden farklıydı. Şifre yoklamasıyla insanları nadiren, dikkatle ve inkâr edilebilir bir biçimde sınıyordu. Özellikle de her şey düşündüğü gibi ilerlerse, çok

geçmeden gerçek hedef ve eylemlerinin bu hükümetinkinden ayrı düşeceğini bildiğinden.

Caldwell'in zihninden bir dizi ölü yüz geçti. Josh Barriences. Weatherly Knighton. Jon Peters. Arkeologların ve rahiplerin, harita satıcılarının, ucuz kutsal eşya tüccarlarının ve bilgi simsarlarının elleriyle boğazlarını sıktağında ya da kaburgalarının altından bir bıçak soktuğunda yaşadıkları o son hayret ve şaşkınlık. Hayal kırıklığıyla kararan gözleri ve Caldwell ondan gizlemek istedikleri şeyi alırken savaşıyan parmakları... Unute'nin mağara resimlerinden de eski yontulmuş heykelcikleri. Ölümün çocuğunun, kadim durgunluğun avatarının maceraları hakkında unutulmuş bir alfabeye yazılmış şiir tomarları. Birim'le ölçülü dozda ve gizlilikte paylaşılacak ve onlardan esirgenmek üzere yavaş yavaş toplanmış bilgiler.

Tanrı bizi kutsasın: Tanrı bizi kutsasın: Tanrı bizi kutsasın. İsimsiz grubunun, güç peşindekilerin sloganıydı bu. Yardım edebilecek olanlara, ölümsüzlüğün sırlarında görevlendirilenlere fısıldanırdı. Fısıldayana fısıltıyla karşılık verilirdi. Aptalca bir kelime dizisiydi; yanlış bir yoldaşlık kurma riski oluştuyordu ama böyle bir durum hiç yaşanmamış gibi görünüyordu. Bağlam, kişi ve ses tonunun birleşimiyle bu söz, gizli anlamını bilenler için bir polisin, "Hey, sen!" demesi gibiydi: Sözün hedefinin kendileri olup olmadığını bilmeseler bile bu söz grubunu tanıyor ve bir yanıt veriyorlardı. Verdikleri yanıt onları içerden olanlar için bir seçimle, olmayanlar için de sanki bir seçimmiş gibi doğru şekilde tanımlardı. Tanrı bizi kutsasın: Bu söz belli keçileri diğer keçilerden ayırıyordu. Caldwell'le birlikte yıllardır uğraşan o kesimi ayırıyordu. Bunların bazıları Unute'ye âdeta tapıyor, bazıları onu daha çok araç gibi görüyordu. Bazıları onu kontrol edilecek bir şeytan gibi düşünüyor, ama hepsi onun gücüne erişmeyi arzuluyor, bunun için uğraşıyordu. Bu güce de ülkeleri için değil kendi çıkarları için ulaşmak istiyorlardı. Neticede ülkelere, o geçici ve değişken devletlere sadık olmak tuhaftı. Onlar başarılı olur-

larsa yaratıcı güce, daha üstün bir güçten elde edilen enerjilerle yüklü ikincil mucizelere kavuşacaklardı.

Peki bu güç nerede? Güç hiçbir şeyi umursamıyor: Bir anlık cıglence için ya da hiddetle bir veya iki kez dünyada Unute'yi ve domuzu tükürdü, sonra öyle bir kayıtsızlığa gömüldü ki varlığı yokluğu âdeta bir oldu. Geride hükümdar olarak da Unute'yi şarj eden pillerden enerji çekenleri ya da bu enerjiyi çekme emri verenleri bıraktı. Unute bu konuda ne derse desin.

Caldwell, Keever'ın, "Dr. Shur," dediğini duydu. "Stonier'la olan seanslarınızı dijital ortamda kaydedip güvenli bir klasöre yüklemenizi isteyeceğim. Size bir link gönderirim. Bu odadakiler olarak bizlerin erişimi olacak. Ayrıntılı inceleme için. Ulafson olayının tekrarlanmasına müsaade edemeyiz."

Shur dudaklarını büktü ama başını sallayarak onayladı.

"O konuda," dedi, "benim de bir talebim var. Dediğiniz gibi Ulafson vakasının tekrarlanmasına müsaade edemeyiz. Birim'in eski üyelerine ve hatta belki de Unute görevinde ölen, ki burada bizzat onun eliyle ölenleri kastediyorum, askerlerin acılı yakınlarına benden seans almaları teklif edilsin."

"Doktor," dedi Keever. "Bu konuda kararı ben vermiyorum, biliyorsunuz."

"Biliyorum ama destekleyecek olursanız terazi benim lehime eğilir," dedi. "Bence bu önemli olabilir. İyileşmek için. Hem dilerseniz istihbarat açısından da faydalı olabilir. Kabul eden olursa seansları burada, ofisimde yaparım. Kayıt cihazı kurulu olur, siz de kontrol edebilirsiniz."

Keever kadının teklifini düşündü.

"Onlara ve ailelerine olan görevimizin ölümleriyle son bulmadığını bana siz söylemiştiniz," dedi Shur.

Keever bunu duyunca kalakaldı. "Elimden geleni yapacağım," dedi.

Kapı çalındı. Shur, "Buyurun," diye seslendi.

Diana içeri girdi. "Toplantıyı kaçırdınız," dedi Shur. "Neredeyse bitirdik."

“Stonier’i konuşuyorduk,” dedi Caldwell.

“Geç kaldığım için özür dilerim,” dedi Diana. “Bir şey çıktı. Benim de sizinle o konuda konuşmam gerek. Stonier. Yani tam olarak o değil de... Thakka’yı konuşmamız gerek.”

“Sakin ol,” dedi Caldwell. “Bildğin gibi araştırmalar sürüyor. Hatta Diana, ipuçlarımızdan birini tekrar bir düşünmemiz gerektiğini söyleyecektim...”

“Ben ondan bahsetmiyorum,” dedi Diana. “Bütün bu mese-
lenin B’ye etkisini diyorum. Yine gitti. Ava çıktı.”

Soğuk ve ışıltılı şehirde gece vakti. Finans bölgesi. Aşağıda: sualtının derinlerinde yaşayan yaratıkların biyoluminesansı gibi gezinen neon ışıkların ve farların yarattığı deniz. Siyah duman bacaları gibi yükselen dikey macera; kule kule dizilmiş gökdelenler.

Bir çatıdan içeri girmek. Hava desteği olmadan bile pek çok yolu var. Tek başınayken bile. Bir gökdelenin köşesinden tırmanırken kendi ağırlığını taşıyacak kadar, güçlendirilmiş camları yumrukla delebilecek kadar güçlüysen yüzlerce yol var.

Unute merdivende sessizce ilerledi. En üst katın girişinde durmadı. O kat straforla dolu karton kutusu yığınları haricinde boştu. Dinleme dronlarına karşı ses yalıtımı görevi görüyordu.

Silahlar hazır. Tabancası elinde. Bedenini ele geçirmeye heveslenen içindeki o açgözlü garipliği sakinleştirmek için derin bir nefes aldı.

Bir alt kat. Kıyamet günü müdahalesi için depolama alanı: sarin gazı, sahte Kool-Aid, patlayıcılar. Güçlendirilmiş kapının orada tereddüt etti, kenarlarından sızan ışığı inceledi. Ne var ki habersiz evsahiplerini orada olduğuna uyandırmadan bunları devredışı bırakması mümkün değildi. Ayrıca soruları vardı. Buradakilerin ne kadarıyla ilgilenenebilirse o kadarıyla ilgilenmeden önce sorularına cevap arayacaktı.

Yeniden aşağı indi. Sessizce aşağıdaki üçüncü kapıdan geçti. Bu katta koruma yoktu; kim bu kattan, onca güvenliğin üzerinden giriş yapılmasını beklerdi ki? Kapının arkasında LED ışıklarıyla aydınlatılmış bir giriş holü, ofisler, orada bulunan biyoteknoloji şirketinin adının yazılı olduğu bir kapı: Mochyn Endüstrileri. Logosu bir eşittir işaretiyle ikiye bölünmüş bir daire.

Kilit mekanizmasını sessizce açtı.

Ofisler açık ofisti ve ekran koruyucuların dönen ışıklarıyla kısmen aydınlıktı. Temizlikçilerin görev başında olacağını bildiğinden silahını kaldırmış ve eline bir toz bezi almış, bu yüzden koyu renkli bir tulum giymiş, geç saatte çalışan birinin o kamburuyla yürümüş ve kovayla paspas taşıyan yorgun insanların yanından geçmişti. Koridorlar yöneticilere ait ofislere gidiyordu. Orada kurulun toplandığını biliyordu.

Labirenti andıran bu yol, bu karmaşık tasarımın içinde mümkün olamayacak kadar uzun sürüyor gibiydi. İşte bir kale tam da böyle göz önünde saklanırdı.

Koyu renk panellerle kaplı çifte kapıların penceresi yoktu. Kapıları savurduğunda karargâhın koruyucularıyla karşılaştı. Koyu gri giysiler içindeki insanlar o giyince yerlerinden sıçrayıp silahlarına davrandılar ve her zamanki gibi bağırmaya başladılar. Unute anlık bir acımayla ve az sonra eliyle alacağı canların kaçınılmazlığını da düşünerek yüzünü buruşturarak, “Silahlarınızı bırakırsanız sizi öldürmem,” gibi bir şey söyledi. Bunun anlamsız olduğunu bilse de yaptı. Tam da beklediği gibi kendisine kulak vermediklerini gördü, o yüzden silahına davrandı, tetiği çekerken yana eğildi; kurşunlarından birini bir adamın tüfeğinin namlusuna, bir diğerini bir başka adamın yüzüne, üçüncüyü de bir kadının boynuna gönderdi.

Unute bir hayvanın feryat ettiğini duydu.

Odanın köşesinde savrulup açılan kafeslerden iki karanlık figür ona doğru saldırıya geçti.

Köpekler. Köpekler mi?

Çarpık Alman kurt köpeklerine benzeyen dış hatlarıyla koyu renk tüylü, ağızlarından salya akan kocaman yaratıklar dı bunlar, ama Unute ulu kurtların zamanından bu yana bu boyut ve hızla köpeklere rastlamamıştı. Hayvanların gösterdiği parıl parıl dişlerin arasında daha büyük olanlar da vardı. Bu köpeklerin fildişi vardı. Bu fildişi hançerler altçeneden dışarı fırlıyordu; iki tanesi de burunlarının etinden çıkıp kıvrılıyordu.

Sıçradılar. İlki Unute'ye çarptı ve sol kolunu kuvvetlice ısırdı. Unute kendisini şaşırtan bir acıyla hağırdı. Sağ yumruğunu hayvanın kafasına indirdi. Unute, hayvan uluduğu ama çenesini gevşetmediği için bakakaldı çünkü az önce indirdiği darbe bir boğanın kafasını vücudundan ayırmaya yeterdi.

Coşkusu yükseldi. Uzun zaman olmuştu.

Gelgelelim onun net olmaya ihtiyacı vardı, soracak soruları vardı. Ne kadar canı yansa, ne kadar didinmesi gerekse ve ne kadar doğasına aykırı hissettirse de çabayla boğulmuş, silik bir çığlık attı, kaslarını sıktı ve trans hâlini geri püskürttü.

Sol tarafına hızla, iki şahmerdan darbesi indi, kurşunlar kaburgalarını delip geçti ve Unute ayakta kalmak için uğraştı. Gelgelelim bütün bunları görmezden gelecekti çünkü o ilk köpek imkânsız olması gerekse de hâlâ üzerindeydi, hâlâ bilinci yerindeydi, geçirdiği dişleriyle ve tükürükle Unute'nin kanının karışımı bir köpürmeyle hırlamaya devam ediyordu, derken ikinci bir köpek ona yetişmişti.

“Şuraya,” dedi Caldwell. Görevliler babirusanın gevşek bedenini çelik sedyeye itti. Onları daha derinlerinde, daha alçaklardaki başka bir laboratuvarda bulunan karmaşık makine düzeneklerinin arasından yönlendirdi, sıra sıra şişelerin ve et dolu kavanozların yanından geçirdi. Ekip taşıdıkları şeyi bilgisayarların ve Caldwell'in özel olarak kurdurduğu jeneratörün arkasındaki bir oyuga, içinde ne olduğu belirsiz bir cisim

bulunan kaharcıklı koyu renkli bir sıvının haznesinin yanına yerleştirdi.

Unute'nin yardımı olmasa da teknisyenler üzücü birkaç başarısız denemeden ve elementlerin titrasyonundan sonra radyoaktif parçacıklar, ketamin ve aura baskılayın bir kafesin karışımıyla babirusayı bayıltmayı başarmıştı. Bu et yığını şimdi seğirip salyalar akıtıyor; ilaçla daldığı uykusunda bacakları kıpırdayıp duruyordu. Unute'ye özel olarak geliştirilmiş zapt sistemlerinden türetilmiş kelepçelerle savaşmaya çalışıyordu.

Caldwell yalnız kaldığında bir dünya haritası açtı. O çağlarla, buz devirleriyle, jeolojik kaymalarla şekilleri değişen tarihte gezinirken kıyı şeritlerinin kenarları titreşti. Kıyı şeritlerinin karşısında kırmızı iplikçiklerin fışkırdığı bir yayılım, tekrarlayan bir animasyon döngüsü; geyik domuzun binlerce yıllık yolculuklarının tahmini vardı.

Caldwell tekrar tıkladı. Domuzunun rotalarının üzerinde şimdi Unute'nin seyahatlerinin yeniden oluşturulmuş yolları ve teknolojinin yayılımı da görünüyordu.

Caldwell, *Çok uzun zamandır çalışıyorum, diye düşündü. Eski metinler, sapkın ilahiler, takiyon sinyallerinin izleri, tuhaflıklar ve anomaliler... Bunu toparlamak epey bir çabama mal olmamış gibi davranmam mümkün değil. Seni takip etmek için bu kadarını yapmam gerektiye, Unute, bir domuz için daha ne kadarını yapmam gerekir?*

Birbirine girmiş rotaları takip etti.

Nerelerdeydin, domuz? Neler yapıyordun? Onu nasıl bulacağını nereden biliyorsun? Bu ne peki? Domuzun uzun bir süre boyunca kıpırdamadan yerleşip kalmış gibi durduğu bir noktaya dokundu. *Ya bu, bu, bu?* Domuzun Unute'den uzaklaşmak için ömürler boyunca yürüdüğü yerler ve zamanlar.

O biliyor mu? diye düşündü. Her gelişinde onu avladığını söyledi bize. Ondan kaçmak için zahmetlere girdiğin dönemlerden haberdar mı? *O ara neyin peşine düşüyorsun? Ondan kaçındığın zamanlarda?*

Elini titreyen domuz postuna yerleştirdi.

Neyin rüyasını görüyorsun?

Caldwell gözlerini kapadı. Sanki yaratığın bağırsakları ona fısıldayacak, kemikleri ona sırlarını açacakmış gibi iyice kulak kabarttı.

Sonra dönüp odanın soğuk bakışına karşılık verdi; köşelere, duvarların ovalanmış zeminle, eşiklerle buluştuğu yerlere baktı. Tek başınaydı. Kıpırdamadan durdu ve bir anlığına nefesini tutup ufacık bir sürtünme sesi, mikroskobik bir tıkırtı duyabilmek için dikkat kesildi.

En sonunda başını iki yana sallayıp nefesini verdi.

Yorgunum. Benzinim bitmek üzere. Heyecanlıyım.

Üzgünüm, Diana, diye düşündü. Bu işte çalışmak için, maviye, yıldırımın geldiği yere giden yepyeni bir yol bulmak için müthiş hevesli olduğunu biliyorum. Ama öncelik bende. Caldwell üssün en derinlerindeki büyük tüpün kavisli camının yanında durdu. Yüzünü cama dayadı. Sis ve kendi nefesinin buğusunun içinden koyu renkli muhafaza sıvısının kalbine, o daha kara karanlığa baktı. İçerideki değil de kendisi bir numuneymiş gibi camdan içeri baktı.

Bakışlarını yeniden domuza çevirdi. *Unute gibi, diye düşündü, bunun da bir sürü canı var. Bir ölüm vektörü olmasına rağmen hayatı çok. Gereğinden çok. Ölmeyecek ve tıpkı Unute gibi paylaşacak canları var.*

Caldwell sedyeden bir kablo çıkarıp tankın zeminindeki bir girdi noktasına taktı.

Seni kessem kanamaz mısın, domuz? diye düşündü.

Akım, kuantum paketleri ve tam olarak anlaşılamamış enerjilerin ölçümleriyle yeşil yeşil parlayan bir göstergeyi açtı.

Sonra, *Seni kesecek olursam kanaman durmaz mı?* diye düşündü. *Geri dönmez misin?*

Toynaklara takılı koyu gri kelepçeyi dürttü.

Sen baygınken bunlara gerek olmasa gerçi, diye düşündü. *Ama ne olur ne olmaz. Bize özel Fenrir zincirleri. Diana'nın de-*

diğine göre Unute onları öyle tanımlamış. Kurtlarda ne kadar iyi iş görüyorsa bir domuzda da öyle olmalı. Yani henüz kusursuz olmasa da fena bir iş çıkarmamalı.

Ekipman rafından döner başlı bir testere çıkardı.

Hassas davranabilirim, diye düşündü. Seni, ikimiz de doğru bir ifade olmadığını bilsek de ölümün kıyısına götürebilirim. Seni o noktaya götürüp tam olarak ne kadar basınç uyguladığımı, ne kadar kan kaybettiğini, ne kadar akım verdiğimi, ne kadar derinden kestiğimi, nöron köpüğünü ve dalga formu titreşimlerini kaydedebilirim. Seni uyandırmama gerek yok: Acı, senin bir dişlisi olduğun bu şeye, bu mekanizmaya dahil olmak zorunda değil. Senin için umarımı bu değişmez. Kalbinin ne kadar hızlı attığını, vücut sıcaklığını, solunumunu; beta, teta, gama ve lambda dalgalarını takip edebilirim. Hiçliğe açılan o uçurumun kenarında neler olduğunu ve bunu yapmaya karar verecek olursam seni o uçurumdan aşağı ittiğimde olanları izleyebilirim. Hangi enerjilerin salındığını. CERN’de tespit edilen en küçük dansçılardan bile küçük ve daha enerjik parçacıklar... Yaratığın nemli ağzına dokundu. Buraya, bu yepyeni bütünlüğe, bu bedeninin içinden ötesine dek yayılan... NASA’dan gelen besleme sinyalleri beni güneş lekelerinden, patlamalardan, Van Allen kuşağındaki sarsıntılardan haberdar edecek.

Sen o koza uykunu uyurken, o lapa bedeninin amniyotik kesede şekillenirken de seni takip edeceğim; membranı itip geri döndüğün anda olanları da izleyeceğim. Sen ve Unute’nin entropiyi böyle kolayca tersine çevirmeniz ilham verici ama aynı zamanda çıldırtıcı. Sizi gören bunu çok basit bir şey zanneder. Keşke gerçekten öyle olsaydı.

Caldwell kulağını karanlık cama yasladı.

Çünkü sen ve Unute yaşamayı sürdürürken buradaki komşunuz canlı olmayan olmamayı inatla reddediyor. Berbat bir ifade olduğunun farkındayım ama konuştuğum hiçbir dil senin veya onun türünün getirdiği paradokslarla baş edecek şekilde evrimleşmedi. O yüzden kusuruma bakmayacaksın.

Fış fış. Sıvılar camın ardından fısıldıyor.

Bazılarımızın ölümsüz savaşçılar üretmekten daha büyük amaçları var, diye düşündü Caldwell. Bazılarımızın –Tanrı bizi kutsasın!– daha ilginç hedefleri var; bizler daha gerçek sırlara, hakiki güçlere, tıpkı Unute'nin içindekiler gibi en saf enerjilere erişmek istiyoruz. Senin içindekiler de öyle mi?

Şeffaf bir yüz siperi taktı. Hırıltıyla nefes alan babirusaya döndü. Kabloların bağlantısını ve testereyi kontrol etti.

Caldwell, *Paylaşacak bir canın var*, diye düşündü, *ve o can, ölüme en çok yaklaştığında en metastatik hâline kavuşuyor. Benim işim bu enerjiyi damıtmak*. Babirusadan sıvı sütunları besleyen güce doğru tek yönlü geçitler açtı.

Testereyi çalıştırdı ve vızıldayan bıçağı geyik domuzun boğazına getirdi. Ete değdiğinde hayvan sersemliğinin derinliklerinde dahi olsa tekmeledi, kıpırdandı, seğirdi, inledi.

Gökdelenler şehrinin kilometrelerce ötesinde, bir ormanda değil ama kayalık bir alanda. Uçurumun içine yarı gömülmüş, bir vadinin üzerine konumlanmış, büyük maliyetle inşa edilmiş güzel bir ev. Maun ahşap, kurşunrengi çelik, günün ilerleyen saatlerindeki ışığa karşın karararak camlar.

Buraya giden yol yok. Yapının kayadan yükseldiği zemindeki helikopter pistinde pervaneleri eğik ve hareketsiz bir AgustaWestland 109 duruyordu. Pencereleden evdeki lambalarının sepya tonlu ışığı parlıyordu. Yine bu pencerelerin ardından çalışanlar geçiyordu.

Kontrol merkezinde orta yaşlı, kaslı, uzun boylu ve kafası tıraşlı bir adam güvenlik amirini dinliyordu. Bilgilendirme bittiğinde başını sallayıp ona teşekkür etti ve odadan ayrılıp geniş koridordan kıvrımlı merdivene yöneldi. Üç hizmetçinin yanından geçti; başlarıyla verdikleri selama karşılık verdi.

Yatak odası en üst katta disk şeklinde bir odaydı, çatısı platoyla aynı hizadaydı. Yamaçtan dışarı doğru uzanıyor, yük-

celtiye yaslanmış payandalarla destekleniyordu. Pencere bölmesinin zemini camdandı, böylece orada durduğunda ister aşağıya ister karşıya baksın gökyüzünü görebiliyordu. Kapıyı açtığı anda soğuk havayı hissetti ve ışıkları yanmadı. Anında bir terslik olduğunu anladı. Ne var ki kapıyı yeniden örtüp panik düşmesine basmadan önce karanlıktan bir ses duyuldu.

“Yapma,” dedi ses.

Adam kıpırdamadan durdu.

“İçeri gel,” dedi. “Ses çıkarma.”

Daha hafif bir karanlığın önünde çok daha koyu karanlık bir silüet hâlindeydi.

Adam bir anlığına tereddüt etti, sonra içeri girdi.

“Güzel. Şimdi kapıyı kapat.”

Kapattı. Gölgelere baktı ve soğuk mavi iki ışığın parıltısını gördüğünü sandı.

“Mantıklı olanı yaptın,” dedi ses. “Şimdi ikimiz de dört dakika içerisinde hâlâ sağ olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyoruz ama sıfır da değil. Hayatta kalmayacaksan da bu dünyadan gidiş şeklin hâlâ belirsiz.”

Kıpırdayan loş ışıpta zeminin camında yumrukla bir delik açıldığını gördü.

“Kim olduğumu biliyor musun?” dedi davetsiz misafir.

Adam konuşmakta zorlandı. “Sen düşmansın,” dedi. “Şeytansın.” Titriyordu ama çenesini dik tuttu. Onu görmüş olsanız cesur olmaya çalıştığını bilirdiniz.

“Hayır,” dedi Unute. “İşte bak, uzun uzun zaman boyunca nesilden nesle yarı gerçekleri aktarmanın o bozuk sonucu bu. Aynı kulaktan kulağa oyunu gibi. Şirket logonuz gibi. Güzelmiş bu arada. Ne zamandır kutsal sembolünüzle aynı? O sembol sence ne kadardır öyle görünüyor? Birkaç yüzyıl mı? İki bin yıl mı? O sembol bir tembelliğin sonucu. Bunu biliyor musun?” Unute işaretparmaklarıyla hızla iki çizgi çekti. “Düz çizgi çizmek daha kolay olduğundan bu hâle gelmişler. Kıvrımlı olmaları gerek. Eskiden çemberden kıvrılarak çıkıyorlardı.”

“Biliyorum,” dedi adam. “Fildişleri.”

“Benim kötü olmama gelirse... Benden hoşlanmamaya sizin sözde tanrınız karar verdi. Benim onunla bir derdim hiç olmadı. Ona yardım etmek istedim. Bütün bunların üzücü yanı ne, biliyor musun? Atalarınızla herhangi bir sorun yaşamadım. Bana iyi davrandılar. Onlardan derisini işaret ettiklerini zaman dahil epey bir şey öğrendim. Sizden sonra kimsenin yakınına gelmesine izin vermedi. Ritüellerinizi, ayinlerinizi dilediğinizi gibi yapmanız için sizi rahat bırakmaktan memnuniyet duyardım. Dilediğinize tapın. Bir mochyn'e, bir domuza tapın. Evet, Galce konuşuyorum. Her dili konuşuyorum. Bir de ne var biliyor musun? Araştırmalarınızı sürdürmenizden de mutlu olurdum. Onca yıl sonra yüksek teknolojiyle çalışıyorsunuz. Faydalı olabilirdi.”

Unute karanlığın içinden büyük bir şey fırlattı. O şey bir kavis çizdi, döndü ve büyük bir gürültüyle yere indi, yuvarlandı, fildişlerinin üzerinde durdu. Koca gözleri dosdoğru bakıyordu; dili boynundan geriye kalan paramparça noktaya doğru sarkmıştı. Mochyn Endüstrileri'nin sahibi domuz köpeğin başına baktı.

“Tanrılar ve canavarlar,” dedi Unute. “Uzaylılar ve avatarlar. Entropi ve değişim. Ölüm ve hayat. İdealler, fikirler ve şans. Hepimiz benim ne olduğuma dair kendimizce fikirlere sahibiz. Ne tür bir avatar olduğuma. Sizin düşüncelerinizi biliyorum. Bazen benim açımdan en az kötü seçenek şeytan olmaktı. Bugünlerde bunları aştım sayılır. Şimdilerde kendimi, ‘meraklı, büyük, soğuk ve kayıtsız zekâlar tarafından yerleştirilmiş bir makine’ olarak düşünmeyi tercih ediyorum. Bu, Wells'in lafı. Neyse, en azından şu konuda hakkınızı yemeyeyim: En azından sizin ‘tanrınız’ bir mantığa oturuyordu. Onu görebiliyordunuz ve bu tanrı hiçbir şeyin yapamaması gereken şeyleri yapabiliyordu. Hem domuzlardan beter tanrılar da var oldu. Demem o ki bütün tanrılar hayal kırıklığına yol açar ama illa hayal kırıklığına uğrayacaksanız, ki uğruyorsunuz, sizi hayal kırıklığına uğratanın bir domuz olmasından beter şeyler

var Bir tanrıca tarafından hayal kırıklığına uğratıldığınızı hayal etmene. Ya da gerçek tarafından. Işık tarafından. Hayat tarafından! Bir zamanlar benden nefret eden bazıları bana ölüm derler, hayat tanrısının da kendi taraflarında olduğunu ve beni öldürmek istediğini söylerlerdi. Ben de hep şey demek istemiştim: Hayatın sizin sikleyeceğini nereden çıkarıyorsunuz?

“Kuvvetli yaratıklardı,” dedi Unute. Hâlâ gölgelerin içinde ve soğukta kutsal bir havayla duruyordu. “Köpeklerinizi diyorum. Onları aşip kurulunuza ulaştım. Gördüğün üzere. Seni ele verdiler. Onu da görüyorsun. Ama köpeklerin canımı olması gerektiğinden fazla yaktı ve benden olması gerektiğinden daha fazlasını aldılar. Atalarınızın muhafızlık işini yapması için yabandomuzlarım eğitmekle ne kadar uğraştığını biliyor musun? Domuzlar, köpekler kadar yumuşak başlı değil. Yine de iyi bir uzlaşi yakalayabilmişsiniz. Ne diyorsunuz bunlara? Fildişli köpek falan mı?”

“Babirusalar,” dedi adam en sonunda.

“Tabii ya. Domuzdan çok köpek oldukları gerçeği yaptığınız bu saygı duruşuna niçin engel olsun ki?”

Unute öne, odanın daha az karanlık bölgesine adım attı ve adam onun çehresi yerine orada birikmiş gölgeleri gördü.

“Eski bir tanrıdan kalma bir kalıntıya sahip tek kişi olduğumu hiç düşünmedim. Kurucularınızın ona yaptığı dövmeyi diyorum. Siz de elinizde ne varsa onu kullanmışsınız. Klonlama, genlerle oynamak. Savaşçılarınızı yaratmak. Belki elinizde köpeklerden fazlası vardır, ne dersin? Bazı rahiplerinizle şövalyelerinizin de büyük dişleri var mı? Mideleri sağlam mı? Siz insanlar...” Başını iki yana salladı. “Derdiniz hep ölümsüz savaşçılar yaratmak. İtiraf etmeliyim ki siz çoğu insandan ileri gitmeyi başarmışsınız ama ne var biliyor musun? Umurumda bile değil. Yoluma çıkmadınız. Size şunu yapın ya da istediğiniz şeyi yapmayı bırakın demeye gelmedim.

“Tek bir sebeple buradayım. Onun için kimin geldiğini bana söylemeni istiyorum. Yanında kimin olduğunu.”

“Tek sebep bu değil,” dedi adam karanlığa hitaben. Sesi ıllıydı ama çok da kötü değildi. Karşı koyulmasını her zaman takdir ediyordu. “Bu da şu soruyu gündeme getiriyor: Bu sebebin sebebi ne, şeytan? Neden bilmek istiyorsun? Ne arıyorsun?”

Evet, karşı koymak her zaman takdire şayandı, o yüzden Unute onu hak ettiği bu an için takdir etti ve bu takdirin lailinin bölünmesi karşısında hissettiği şaşkınlığı bastırmasına izin verdi.

“Bu soru kendiliğinden gündeme gelmiyor,” dedi Unute, “sen soruyorsun. Herkes bunu yanlış ifade ediyor. Meslektaşlarını ziyaret ettiğimde onunla bir bağınızın olabileceğini düşünmeye başladım. Bir zamanlar olduğu gibi tanrınıza yaklaşabildiğinizi, size müsaade ettiğini düşündüm. Ne var ki meslektaşların bana hayır dedi. Dövmeden beri sizi yakınına almadığını söyledi. Bu bilgiyi düzeltmeleri için onlara bolca fırsat tanıdım,” dedi. Adamın zihni kurul odasındaki cesetlerin görüntülerine gitti. “Ama düzeltmediler. İnsanların bana yalan söylediğini anlamakta da oldukça iyiyimdir. Bence doğruyu söylüyorlardı. Demek ki ona eşlik eden siz değildiniz.

“Ama yine o domuzu ve onunla ilgili her şeyi sizin dünyadaki herkesten daha iyi bildiğinizin farkındayım. Belki de böylesi sizin için daha iyidir. Mesafesini koruyan bir tanrıdan daha heyecan verici ne olabilir? Gizli bir tanrı. Böylece inanç bir iddiaya dönüşür. Ama sizin gibiler için tanrı gizli olsa da o kadar gizli değil. Onu kimsenin yapmadığı kadar yakından izlediniz. Onu yakından izleyenleri de yakinen takip ettiniz. O yüzden tek bir sorum var. Sağ kalıp nefes almayı sürdürüp sürdüremeyeceğini bu soru belirleyecek. Sağ kalmayacaksa da nasıl gideceğini. O yüzden cevabını dikkatlice düşün.”

Unute bir adım daha attı. Adam, Unute’nin yara izleriyle dolu ve hâlâ iyileşmekte olan yüzündeki yorgun öfke karşısında ölü köpeğin başından uzaklaştı.

“Tekrar soruyorum,” dedi Unute. “Son kez soruyorum. Tanrınızla birlikte yürüyen kimdi?”

Eşin Hikâyesi

Baham bir çobandı. Annem de başta çoban, sonra çoban karısı oldu. Ağabeylerim doğum sırasıyla çoban, çoban, eşkıya, ölü doğan ve bir aptaldı. Kız kardeşlerimin ikisi dokumacıydı, biri ölüydü, biri rahibe adayıydı ve en küçükleri olan bense çoban olacaktım.

Askerler kasabamıza geldiğinde on yedi yaşındaydım ve henüz evlenmemiştim. Babamı, annemi ve iki kız kardeşimi öldürdüler. Öldürmeden önce annemin ırzına geçtiler, aynısını babama da yaptılar ama hikâyemin bu kısmını daha sonraki yıllarda anlattığımda bir başrahibe bana bunu söylemememi söyledi. Askerler en genç ağabeyime, şu aptal olana, papaz giysileri giydirdiler (papazı öldürmüşlerdi) ve ona güldüler; kaçmamış, ölmemiş kasabalıları da gevezelikleri yüzünden ona gülmeye zorladılar. Komşularımız ne kadar ağlarsa ağlasın ağabeyim gülümsüyordu, çünkü büyük ağabeyimiz o askerlerden biriydi; aylar önce gitmiş, şimdi dönmüştü ve ona çocukluğumuzun şarkılarını söylüyordu. Ben asker ağabeyimin silah arkadaşlarını ailemizin tarlalarına götürüp de onlar ailemizi katlederken izlediğini gördüğümünden bu yeni dostları zavallı aptalımızı boynundan ağaca asıp iple kaldırdığında öylece durmasına da şaşırmadım. Aptal ağabeyim tekmeler savururken onlar bir uçuş mucizesine şahit olduklarını söyleyerek bağılıyor, onun dans ettiğini, gülüp oynadığını söylüyor ve ona eşlik etmek için şarkılar tuttuyordu.

Ben çukurda yatıp ses etmeden gözyaşlarımı döktüm.

() gece yıldızlar saklanmıştı. Beni dudaklarıma dokunan bir el uyandırdı.

Bu bir adamdı. Mücadele ettim ama beni bırakmadı. Askerlerin yaktığı ateşin ışığında yüzünü gördüm. Adam ona burada neler olduğunu anlatmam şartıyla konuşmama müsaade edeceğini söyledi. Ben daha yavaş nefes alınca elini çekti.

Olanları anlatmayı bitirdiğimde başını salladı, parmağını kendi dudaklarına götürdü, tarlada ayağa kalktı ve ateşe doğru yürüdü. Bir askerin, “Bu da kim?” diye bağırdığını duydum. Ağabeyimin sesiydi.

Ölmüş ve sallanan diğer ağabeyim de adamın yaklaşmasını izliyormuşçasına ateşe dönmüştü.

Evleneceğim adam hain ağabeyimle tarlanın sınırında buluştu. Ağabeyim tüfeğini kaldırdı. Adam ellerini kaldırdı. Silahın ateşlendiğini duydum ve içinden kurşun geçerken adamın avucundan kan aktığını gördüm.

Ağırlaştırılmış bir görüntü gibiydi, kurşunu diğer eliyle yakaladı ve cebine koydu. Bir fırtınanın gibi kabaaran bir sesle ağabeyimin silahını alıp attı. Diğer askerler ikisine de ateş açtı, kurşunları ağabeyimi bizim zavallı geri zekâlının son yükselişindeki kadar çirkin bir dansa sevk etti. Beni uyandıran adam, asker ağabeyimin kolunu omzundan çıkardı ve kolu öyle büyük bir kavisle fırlattı ki kardeş katilinin başı omuzlarından çıkıp ilerideki ormana savruldu.

Diğer askerler öylece bakakalıp hareket etmeyi bıraktılar. Ağlamaya başladılar. Yeni gelen adamın gözlerinden ve ellerinden ışık çıktı. Gücünün ziyaretine şahit oldum.

Genç olsam da korkunç şeyler görmüştüm. Ne var ki insan bedeninin, müstakbel eşimin o askerleri paramparça ettiği şekilde parçalanabileceğinden habersizdim.

Adam işini bitirdiğinde, ben de uzuvlarımı hareket etmeye ikna edebildiğimde ayağa kalktım. Bir diğerinin intikamını almak niyetiyle ağabeylerimden birini öldürdüğünü ona o zaman da daha sonra da söylemedim.

Beni çağırdı. Birlikte oradan ayrıldık.

Brno'da hangi yıl evlendiğimizi bilmiyorum ama Breitenfeld savaşlarının ilkinden sonra ikincisinden önceydi. O vakit yıllardır birlikte seyahat ediyor ve çoktandır bir yatağı paylaşıyorduk. Bu gūnahtan dolayı utanç duymuyordum, çünkü ifadelerindeki coşkunluktan ve çiftleşmelerimizdeki tutkudan hareketle beni sevdiğine şüphem yoktu ve bir de Avrupa'nın enkazına yaptığımız gezintilerde öyle yozluklara şahit olmuş-tum ki bunlara müsaade eden Tanrı'ya lanet etmeye, Tanrı'nın emirlerini deli bir adamın saçmalamaları olarak görmeye baş-lamıştım. Bu düşüncem yatak arkadaşımı gülümsetmişti.

O yüzden bana, "Evlen benimle," dediğinde ve bu bir ki-lisede yapmamızı istediğinde hayrete düştüm. "Nikâhımızı kıyan rahip neye inanırsa inansın sevgimizi adadığımız Tanrı varsa ve dediğin gibi kaprisliyse, gel de ona ettiğimiz sadakat yeminimizin sahteliğiyle meydan okuyalım. Rahip bilmesede Tanrı anlayacaktır."

Töreni düşünmekten hoşlanmıyorum. "Ölüm bizi ayırana dek," kısmında ne o ne ben güldük ya da irkildik.

"Hangi soyadını almalıyım," dediğimde bana bir soyadı ol-madığından dilediğimi seçmemi söyledi. O yüzden o zaman-dan beri en azından kendi içimde Immerfrau, yani ebediyetin eşi, soyadını taşıyorum çünkü gördüklerim –iç organlarından mızraklar çıkarması, boynundan kurşunlar toplaması–, koca-mın asla ölmeyeceğini bana öğretti.

Uyandığım her sabah bana günlerine anlam kattığımı, ihti-yaç duyduğu şeyin ben olduğumu artık bildiğini fısıldıyordu.

Dünya savaşın sancılarıyla kendinden geçerken biz birbi-rimizde neşe bulduk. Bazı insanlara yardım ettik, bazılarını görmezden geldik, yolculuğumuzda ihtiyaç duyacaklarımızı aldık ve kocam, şiddet faillerine kendi işkencelerini uygula-dı. Şiddetli fırtınanın ruhunun ona egemen olduğu anlarda baş gösterecek belirtileri, onu kendi hâline bırakmam, kana

susamışlığı geçene ve o derin nefesler alıp kanların arasında yapıklarına bakana dek yanından ayrılmam gerektiği anları anlamamı sağladı. O anlar geçince ortaya çıkacak, onu elinden tutup götürececek ve temizleyecektim.

“Sen nasıl var oldun?” diye sordum ona.

“Dünyaya şarkılarla getirildim,” dedi.

“Halâ nasıl yaşıyorsun?” dedim.

“Ölüm kendine ait olanı almıyor,” dedi. “Beni hep izledi. İlk kez onu,” dedi en sonunda, “hayatımın sabahında beni yaratıkların ve insanların bakışlarındaki karanlıktan, gözlerindeki pencerelerin ardından izlerken gördüm.”

“Sen nesen?”

“Ben bir aracım,” dedi. “Ben, sonum.”

“Ölüm getiriyor olabilirsin ama sen ölüm değilsin, onun elçisi de değilsin,” dedim ona. “Sen ne dersen de, sana ne söylenmiş olursa olsun, sen neye inanırsan inan. Ben ölümü gördüm; ölüm bitmek bilmeyen bir sessizlik. Ama sen, sevgilim, sen hareketin ve gürültünün ta kendisisin. Hiçbir şey söylemesen bile.”

Bu onu düşündürdü.

Silesia adında bir kasabanın enkazında ona hayatımı tamamlayacak tek bir şeyden noksan olduğumu söyledim. O da bir çocuktü. Bunu yalnız bir kez söyledim çünkü uzun zamandır onun diğer insanlar için korkunun kendisi olsa bile bu ondan bizzat korktuğum üç andan biriydi. Bana el kaldırmadı ama dehşet verici bir sesle ne kendisini ne de beni ölümden sızan bir şeye maruz bırakmayacağını söyledi. O yüzden doğurgan zamanlarımda içimden çıkıp üzerime boşalırdı.

Bu eksikliğe, savaşın kıyametine ve bunun kulağa bir canavar gibi gelmeme yol açabilecek olmasını bilmeme rağmen o zamanlar mutluydum. O da mutlu olduğunu söylemişti.

Anıwerp'ir Münster Barış'ından haberdar olduk. Avrupa halkları için sevinmişim ama kocamın ani bir hüzne boğulduğunu görebiliyordum.

Hayatımın en net hatırladığım anı bu. Onun için ve onun içinde her şeyin bir nefeste değiştiğini gördüm.

Trajediden haz almazdı, o yüzden canını sıkkan şeyin savaşın bitimi olmadığını biliyordum. Ne olduğunu söylemesi için yalvardım.

"Gitmem gerek," dedi. "Birlikte geçirdiğimiz zaman sona erdi."

Duyduklarıma inanamıyordum. Elbette artık orta yaşlarıma gelmişim, oysa zamanın kendisi bile ona dokunmaktan çekinir gibiydi. Ne var ki hâlâ her sabah o bakışlarına uyanıyordum ve bana mutlu olduğunu söylerken yalan söylemişse on yıllardır her sabah yalan söylüyormuş ve ben bunu hiç anlamamışım demekti.

"Gitmem gerek," dedi.

Mantığına hitap ettim. Şakalaştım. Öfkelendim. Baştan çıkarmaya çalıştım. Yalvardım.

"Gitmem gerek," dedi.

"Beni bir daha görmeyeceksin," dedi.

Gitti.

Üç yıl boyunca yas tuttum.

On bir yıl boyunca fırıncı olarak çalıştım. Her güne bana bakan gözleri olmadan başladığım gerçeğine alıştım. Onu düşünmemek için uğraştım.

Sekiz yıl boyunca Madrid'in güneyinde yaşadığım sırada bazı muhaliflerin varlığı kulağıma geldi.

Tanrı'yla olan çekişmem artık azalmıştı; böylesine ıstıraba müsaade edecek kadar kötü bir güçle barıştığımdan değil, git-

ükçe artan bir kayıtsızlıktan. Ölümsüz olmadıgımdan bu tür meseleler hakkında fazla konuşmadım ve gerektiği gibi ayinlere katıldım. Ne kilisenin öğretilerine ne Roma'ya karşı duranlara kayda değer bir alaka duyuyordum. Ne var ki savaş sanatına ve hiziplerin değişen ittifakına seyahat ederek geçirdiğim yıllardan kalma bir ilgim vardı. Bu tür karmaşaları anlamlandırmak için Jansenistler, Ranterler ve benzerleri hakkında fikir de edinmiştim. İstmeden de olsa kendisini bir kutsalın aleyhinde ve lehinde tutkulu ve aşırı inançlı insanlarla ilintili bulan –ve korkarım muhtemelen ilgilerini de çeken– benim gibi insanlar illa ki bu akımların işaretlerini ve jargonlarını öğreniyordum. Ölümün eşi rolünü oynamışlığımla dedikoduların, hayal ürünü hikâyelerin, abartıların, işgüzarların uydurmadan edemediklerinin konusu olmuş ve o eski yoldaşıma dair anlatılan çok daha görkemleri yalanları duymuş olduğumdan şüphe doğamın bir parçası hâline gelmişti. Gelgelelim şu yeni gnostiklerden bahsedildiğini duyduğumda içimde bir ürperti, bir uğursuzluk hissi uyanmadan edemedi. Pagan güçlerin gayrimeşru çocuklarına gizlice tapanlar, sonsuz bir gizli savaşın tarafları olanlar, bir taraftan Düzen gibi bir ilkeye, diğer taraftan Değişim'e adanmış olanlar. Ya da çok daha uğursuz şeylere. Misal her ne pahasına olursa olsun Sürekli Hareket'e. Hatta tam aksine erdemsiz bir durgunluğa, dünyanın gürültüsü ve hareketi altında yatan soğuk bir sessizliğe. Bu, İngiltere'nin yeniden tahta çıkarılan kralına karşı yapılan Venner'in İsyanı'nın yılıydı. Bu yüzden Beşinci Monarşi'nin adamlarını biliyordum. O akım içindeki Antinomianların arasında benzer ayrılıkların olduğunu, sapkınlar arasında kıta boyunca bir şeyler arayan bir grup sapkın. Bazılarının dediğine göre aralarında krallığa karşı çalışanlar da vardı, emirlerini saraydan alanlar da.

Kurtulanların, kurtulmuş oldukları için On Emir'e uymak zorunda olmadıkları şeklindeki küfürlü öğretiye, Unutarianlar bir de yeni bir Mesih'in aramızda dolaştığı doktrinini eklediler. Dediklerine göre bu Mesih daha aşağı insanların tabi

olduğu kurallardan muaftı. Dolayısıyla Tanrı'nın verdiği görev için canavarca eylemlerde bulunabilirdi. Tanrı bizzat ölümü görevlendirerek bilinmeyen bir sistin ardındaki mekanizmaları kullanıp ölümün kendisini kovmasını, böylece herkesin onun gibi sonsuza dek yaşamasını istiyordu. Ona inananlar peşinden gideceklerini, onun için ve onun düşmanlarına karşı savaşacaklarını, daha önce birlikte sofraya oturdukları insanları bile esirgemeyeceklerini söylüyorlardı. Büyük gruptan geriye kalan diğerleriye başka sahte Mesihlere bağlılık ilan ediyor, ebedi hayatın yöneticilerine bağlı kalmaya yemin ediyor, Unutarianların ve yıldırımın oğluna düşman olduklarını söylüyordu. Durumlar böyleydi.

Bu inançlar elbette dikkatimi çekti. Bu kaybolmuş ruhlar, kocamın varlığına dair kısmi bir bilgi veya ipucu edinip üzerine çıkarlarına uyacak çeşitli ayetler, atasözleri ve umutlar ekleyerek ortaya çıkan türlüye inanç diyen ilk kişiler değildi. Ama hayallerindeki o kurtarıcı veya canavarla aramdaki bağlantıyı kuran ilk grup onlar oldu.

İlk kez onlardan birine kapımı açtığımda karşıma benden ölümsüzün geliş gidişleri hakkında bildiklerimi anlatmamı rica eden genç bir adam çıktı. Anlatacaktım ki kendi efendisi, yani hayatın çocuğu, onu yok edebilecekti. Bütün bunları o zamanlar konuşmadığım İngilizce dilinde anlattı. Yalnızca eşimin adını kullanması ve duyduğum dedikodular niyetini anlamamı sağladı.

Beni nasıl bulduğunu bilmiyorum. Dehşete kapılmıştım. Çat pat anladığım birkaç kelimeyi de anlamamış gibi yapıp kapıyı yüzüne kapattım.

Eski inanç yoldaşı, şimdiyse azılı düşmanı olan ve beni bir sonraki ay ziyaret eden kişi vahşi bakışlı, tıknaz bir Hollandalıydı, diğeri kadar kolayca vazgeçilecek gibi de değildi. Beni itip mutfığa girdi. Azımsanamayacak bir öfkeyle ve yarım yamalak bir İspanyolcayla bana Tanrı'nın Yeryüzündeki müstakbel Krallığı'na sorumluluğum olduğunu, seçilmiş kişi-

nin yerini ona söylemem gerektiğini, ona gidip bağlılık yemini edebileceğini, yaklaşan düşmanlarını anlatabileceğini söyledi.

Ona, gözlerindeki aşkın yok olduğu o günden beri yani on yılı aşkın kocamdan haber alamadığımı söylemekten kaçındım. Onun yerine evimi terk edip bir daha dönmemesini söyledim. Bir sıyırma bıçağını alıp ona doğru tuttum. Gitti ama giderken de, “Geri döneceğim, bize yardım etmek zorundasın. Ona ihtiyacımız var,” dedi.

O yüzden iki gün sonra kapımın çalınmasıyla uyandığımda şaşırmadım. Merdivenlerden inip kapıyı açtım. Bir kez daha beni rahat bırakmasını söylemeye hazırdım ama ayışığının aydınlattığı sokakta karşıma çıkan kişi o değildi.

Kapımda üç adam vardı. Ortalarında yandaki ikiliyi tutunan, gittiği günden beri hiç değişmemiş olan kişi benim kocamdı.

Onu görünce sendeledim ve zorlukla soluyarak adını söyledim. Yanındakiler evime doğru devrildi. Meğer ayakta durmuyorlar, kocam tarafından ayakta tutuluyorlarmış. Bunlar geçen seferki ziyaretçilerimdi. Öldüklerini gördüm.

Kocam kapıyı kapatıp kilitledi. Çömeli ölürdüklerinin cesedini ters yüz etti, bunu da bence kayda değer bir nezaketle yaptı. En sonunda konuşma yetime kavuşunca bu evde hoş karşılanmadığını söyledim. Sesimi de yüzümü de soğuk tuttum; bununla gurur duyuyorum. Beni umursamadı.

Bu zavallı, kandırılmış yaratıkları neden öldürdüğünü sordum. O gece ilk kez konuştu ve konuşurken de bana bakmadı. Kendisini arayan ya da yok etmeye çalışan hacıları artık ne koruyacak ne de hoş karşılayacakmış. Kendisine ölüm katili diyen ve onu yok etmeyi kafalarına koyan şövalyeler ve aynı şekilde onu tanrılaştıran tutkulu müritleri sonsuz yıllarının huzurunu tehlikeye atıyormuş. Zamanında iki tarafın birbirlerini yok etmesine izin verebilirmiş ama artık öyle yapmaya-

cakmış. “Bunlar, domuz ve kilisesinden daha beter bir belaydı,” dedi. Bununla ne kastettiğini bilmiyorum.

“Bir Tanrı arayışıyla bana gelirlerse,” dedi, “ister o Tanrı’yi içimde arasınlar ister beni düşman gibi görsünler, dileklerini yerine getireceğim. Ama bu istedikleri gibi olmayacak.”

“Daha önce hiç bu kadar acımasız davrandığını görmemişim,” dedim. Bu bir yalandı. Yalan olsa da konuşmaya devam ettim. “Bana yaptığın o son hainlik hariç.”

İşte o vakit bana baktı.

Bunları düşünmek hoşuma gitmiyor.

Kocama, gitmesini ve bir zamanlar dediği gibi asla geri dönmemesini söyledim. Suçlarının kanıtını alıp gitmeli ve içinde zerrec kadar vicdan ya da ruh varsa bana bağışladığı yalnızlığı gerçekten yaşatmalıydı.

Konuştığında sesi çok değişmişti; donmuş bir göldeki kılıç gibi soğuk ve kırılıyordu. Bana çirkin ve yaşlı dedi, ondan başkası sevmeyeceği için bir başına kalmış bir yalancı olduğunu söyledi.

Ben bu gün ve geceleri hatırlamamayı seçiyorum. Birlikte geçirdiğimiz o ikinci hayatın, üç parçalı evliliğimizin orta aylarında bana söylediği her şeyi ezberden tekrarlayabilirim. Bunu yapmayacağım. O zaman bende büyük utanç uyandırmışlardı, hâlâ da aynı utancı duyumsuyorum.

Bana el kaldırmadı. Odadan odaya peşimden gelmedi. Benimle ilgili gerçekleri söylediğine dair duyduğum korkudan, söylediklerinin neden olduğu utançtan bile daha büyük olan şey oradan ayrılmamış olmamın getirdiği utançtır. Doğru, o küçük ev sahip olduğum tek şeydi ama daha önce de açıkta olduğum olmuştu, o zamandan beri de açıktayım ve bundan korkmuyorum. Gelgelelim ben, yalnızca oradan gitmemekle kalmadım, sahiplendiği yatağı da terk etmedim. Dokunuşunu korkuyla beklemek şöyle dursun onu arzuladım, ona uzan-

dım. Hala beni sevip sevmemediğini, bana eskisi gibi davranıp davranmayacağını sordum. Bana dokundu ama dokunurken bile gündüzleri söylediklerini tekrarladı, kendisinden başka kimsenin bunu yapmaya tenczzül etmeyeceğini fısıldadı.

Her gün güneş doğarken evden çıktığında beni eve hapsedi. Yeni bir hakaret mırıldanıp beni terk etti, ben de geride kalıp neden gitmediğimi sorguladım. Döndüğünde sık sık beraberinde istenmeyen müritlerinden veya düşmanlarından birinin cesedini fırında yakmam üzerinde getiriyordu. Aptallıklarından şikâyet ediyor ve önce onlara, sonra bana lanet okuyordu.

Bu şekilde tam olarak kaç ay yaşadığımı bilmek istemiyorum. Epey bir cinayete suç ortaklığı ettiğimi biliyorum. Bir zamanlar bana sevgiyle yaklaşan kocam bana olan öfkesinde en ufak bir yumuşama göstermedi. Her ne kadar aksini dilesem de orada büyülendiğim için değil, bir yanımda bu aşağılanmayı istediğinden, zehir olduğunu bildiği bu şeye susuzluk duyduğundan kaldığımı biliyorum.

Cesetleri gittikçe daha nadiren getirir oldu. Kasabadaki inançlı kesimler tek tek aradıkları şeye –Immanuel’e ya da Düşman’a– ulaştılar. Hem kendisine ümit bağlayanları hem sonunun gelmesini umanları ortadan kaldırdığında işi bitmişti.

Bu kez giderken tek kelime etmedi.

İngiltere’ye gittim.

Kendime artık İspanya’da güvende olmadığımı, benimle kocamın suçlarının arasında bir deniz olması gerektiğini söyledim ki bu doğrudu. Zamanla onun peşinden gidenlerin büyük kısmının yola çıktığı yere gitmeyi seçtiğimi de anladım. Onu benden bile daha iyi tanıyanların bulunduğu bir adaya.

Onları bulmaya çalışmadım. En azından bu konuda gurur duyabilirim.

İngiltere'de daha büyük bir utanca zerk oldum, dürüstlük gerçeği bunu anlatmalıyım. Orada iyi bir adamla tanıştım ve nedendir bilmem, o adam beni sevdi.

Evli değilmişim gibi benimle evlenmesine müsaade ettim. Ona ters davranıyordum. Beş para etmeyeceğini söylüyor, bana söylenenleri ona tekrarlıyor, ben acımış olmasam başka kimsenin onunla evlenmeyeceğini anlatıyordum. Bu sözlerin neden olduğu acıyı gördüm ve sanki kedinin biri aynı anda iki iple birden oynamış gibi o acıya dolanan sevgiye de şahit oldum. Keşke canını yakmaya çalışmasaydım, keşke o da zamanında benim yaptığım gibi ona zarar veren birine sabır göstermeseydi.

İkincil önemdeki bu kocamı yirmi yıl benden ıstırap çektikten sonra ölüm kurtardı. Benden ya da o zamanki benden kurtulduğu için mutluyum.

Aradan üç yıl geçti. O üç yılda hem eş hem iki eşli hem dul oldum. Yaş ne kadar belimi bükerse büksün kocalarımın ilkiyle ya da onun peşine düşenlerle işimin bittiğine hiç inanmadım.

Bir yıl önce kasabama gelen iki gezginden haberim oldu. Kasabanın dışında yaşayan ve aksanı tuhaf olan, komşuların dışlamaktan keyif aldığı, cadı dediği benim gibi birinin kulaklarına bile söylentiler geliyor. Cadı olduğum bir yalan, ama kötü biri olduğumu inkâr edemem.

Cesaret edebildikleri kadar yakınıma gelen ve onları dinlediğimi bilmeyen çocukların fısıltılarından, yapımını yalnızca benim bildiğim merhemleri isteyenlerin ağzından kaçırdıklarından, gelenlerden birinin uzun boylu olduğunu, kukuleta ve maske taktığını, kendisini giysilerle örttüğünü, kaskatı yürüdüğünü, konuşmadığını veya konuşmadığını öğrendim. Diğer söylediklerine göre uzaklardan gelen biri gibi konuşan kaba görünümlü bir adammış. Bu adam kasabalıların örtülü arkadaşının veba yüzünden sakatlandığına ve dilsiz kaldığı-

na inandığını öğrenince ziyaretlerinin son gününde kasaba meydanında durup herkesin gözü önünde, adamın etrafında zehirli bir atmosfer olmadığını kanıtlamak için cüppeleri üzerinden diğerini kucaklamıştı.

Bir çiftçinin karısı ona cevap verirmişim ya da tek kelime edermişim gibi bana o adamın şifacılıktan söz ettiğini anlattı. O ve örtülü olan şifa vermek, Tanrı'nın sevgisini yaymak, hayat getirmek, ölümü ve şeytani kovmak için dünyayı geziyorlarmış. Aynı lafı eden yüzlerce adam ve kadın işittim fakat çiftçinin karısı aşına olduğum bu vaatleri paha biçilemez şeylermiş gibi tekrarladı.

Bundan iki mevsim sonra, bir sonbahar sabahında ateşin üzerine su koymaya indim ve kocamı ocak başında oturmuş, korlara bakarak beni beklerken buldum.

İrkilmedim. Suyu düşürmedim. Kovayı bıraktım ve zamanında ikinci kocamın sandalyesi olan yere, onun yanına oturdum.

İlk kocam Madrid'den bu yana elbette ki değişmemişti ama yüzü daha hüzünlüydü. Bir an kabaran kalbim daha sonra düzenli atışına döndü. O anda yirmi yılı aşkın zamandır onu beklediğimi anladım.

“Duydum,” dedi. “Biri gelmiş. Maskeli biri. Yanında yürüyen biriyle. Beni arıyorlar ve bence benim için niyetleri iyi değil. Bir zamanlar eşim olduğundan senin için de iyi olabilir. O yüzden geri döndüklerinde onlardan uzak dur.”

Bir saat geçti ve ne o ne ben tek kelime ettik.

En sonunda, “Çok fazla insana veda ettim,” dedi. “Acıyla işimin bittiğini zannediyorum, sonra geri geliyor. Sonra yine bitti diyorum ama o dönüyor. Can aldığımı umursamayı bıraktığımı sanıyorum, sonra çok fazla umursadığımı fark ediyorum. Bazen sevemem, hiç de sevmedim diyorum; bazense kolayca, her an sevdiğimi söylüyorum. Bazen aynı şeyi iki farklı şekilde söylediğime inanıyorum. Kendi acının doğuracağı acıdan sevgili korumak,” dedi, “sevmek olmaz mı?”

“Peki onu nasıl yapacaksın?” dedim.

“Belki,” dedi, “seni sevmekten vazgeçmelerini sağlayarak sevmekten vazgeçilebilir biri olarak.”

En sonunda, “Öyleyse sana minnettar mı olmam gerek?” dedim.

Konuşmadan önce epey bir vakit geçti. Konuştuğunda sesi duygudan yoksundu. Kıştan ziyade uzun bir sonbahar gibi dirençli bir soğuktu.

“Duyduğun acıdan dolayı pişmanım,” dedi.

Ona lanet okudum ve korkak olduğunu söyledim.

Saydıklarım bittiğinde, “Ne istiyorlardı? Maskeli adam ve eşlikçisi? Onlarla konuştun mu?” dedi.

Ona çibanlar, yaralar, acılar ve kurumuş bir sik diledim.

Söylediklerim bitince, “Neyden bahsettiler?” dedi.

Bilmediğimi, bana insan dışkısı gibi pis kokulu bir aura bıraktığından kasabalıların benimle konuşmadığını söyledim.

“Haklısın,” dedi. “Ben bir zehirim ve duyduğun acıdan dolayı pişmanım. O gezginlerden uzak dur.”

Kocam gitmek için ayaklandı. Onu köpek diyerek lanetledim ama kalbimin derinliklerinde de onun için üzüldüm. Kalbimin en derininde gitmemesini diledim. Gitsin diye bağırdım. Gitmesine müsaade ettim.

Artık yılın sonuna geldik.

Dün güneş batarken kapıma vuruldu. İçimden atabilmeyi dilediğim bir yanım yine kocamın geldiğini umdu. Ama gelen ne oydu ne de beklediğim üzere kaba saçlı ve kefene bürünmüş sessiz, garip yoldaşıydı. Esasmda niyetlerini bildiğimden ya da bil-meme rağmen onlar olmasını ummuştum. Karşıma çıkansa yüzünü şimdi hatırlamakta zorlandığım gri saçlı, ufak tefek biriydi.

Bana dosdoğru baktı. “Bir zamanlar evliydin,” dedi. “Ölen-den, komşularının nezaketsiz davrandığını söylediğin adam-dan söz etmiyorum.”

Neden bahsettiğini bildiğimi söyledim. “Seninle ikinci kocam için, ölen, daha iyisini hak etmiş olan için konuşacağım,” dedim.

“Arkadaşların nerede?” diye sordum. “Maskeli olanla diğeri?”

“Ben onların arkadaşı değilim,” dedi. “Henüz değil. Onları takip ediyorum. Kocanı daha iyi arayabilmek için, tıpkı onlar gibi. Amacımız aynı ama onlar bundan habersiz. Hepimiz kederin kaynağını bulmaya çalışıyoruz.”

Bu misafirde büyük bir sakinlik söz konusuydu. Onu dinlemek kalbimi yavaşlatıyordu.

“Aramaya gelen o adam aslında bir çocuk,” dedi, “ama bunu pek bilmiyor. Bulunması gerekeni bulmak ve ona yapılması gerekeni yapmak için yoldaşına güveniyor. Bu işe yaramayacak. Ancak o yol arkadaşı gittiğinde ona gidecek, sahip olduğu gücün ona ait olduğunu, taşkınından arta kalan süslerle ait olmadığını söyleyeceğim. Sana gelirse seninle şifadan konuşmaya geldim. Acının son bulmasından.”

Ona acımasızca davranmak istedim. Bunu yapabileceğimi gayet iyi biliyordum ama yapamadım.

“Bana acını anlat,” dedi. Nefesim kesildi, umudun bittiği o noktada içimde bir tür ümit peydahlandı.

Evimin basamaklarında öylece durup o yabancıyla konuştum. Onunla konuşması çok kolaydı.

“Bilir misin,” dedi, “bir zamanlar birlikte yürümüş olduğunun ardından bir domuz yürür?”

“Bir keresinde bundan bahsetmişti,” dedim en sonunda. “Hepsi bu.”

“Bana kocana dair ne söyleyeceksin?” dedi. “İlk kocana?”

“Ne bilmek istiyorsun?” diye sordum. “Ve neden?”

“Çünkü hepimiz onu arıyoruz, kederin son bulmasını sağlayacağız.”

Ona her şeyi anlatacağımı söyledim.

Kalbimde ölümsüz kocamı seven ve hep de sevecek bir kurtçuk var. Ne var ki o ziyaretçinin yüzüne bakarken bir sakinliğe kapıldım ve bir şeyler değişti. En derin acımı anlatıkça beni bozmuş olan utanç ve pişmanlıktan kurtulduğumu hissettim.

“O, ölüm,” dedi bana.

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Bir yanım onu hâlâ seviyorsa o yanımm asıl sevdiği ölüm ve nefretti. İçimdeki bu sevgiden nefret edebilir, ondan kurtulmayı dileyebilirdim. İşte böylece ona her şeyi anlattım ve onun hükmünü sona erdirecek olanlara yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı söyledim.

NEFRET BİRİMLERİ

Shur ellerini kucağında kavuşturmuş oturuyordu. Karşısında oturan Stonier'ı izliyordu.

“Ee,” dedi Shur. Biraz gülümsedi. “Daha iyi görünüyorsun.”

“Evet,” dedi Stonier.

Yüzünde büyük bir kararsızlık vardı. Kendi mutluluğundan utanıyormuş gibi görünüyordu. Kollarını kavuşturdu, kol kasları tişörtünün altında gerilmişti.

“İyi gidiyor,” dedi. “Dediklerinden bazılarını denedim. Bir sürü yere gittim. Dürüst olayım çok aptalca olduklarını düşündüm.”

“Biliyorum,” dedi Shur. “Sorun değil. Aptalca olduklarını düşünsen bile denediğine seviniyorum. Bu öyle hissetmeyip de gitmenden daha takdir edilesi.”

“Evet, işte bir sürü yere gittim ve en sonunda...” Gülümseme sırası ona gelmişti. Başını iki yana salladı. “Çok aptalca.”

“Haydi birlikte aptallık edelim.”

“Tam da tahmin ettiğim gibi alkışlı, kiliselerinkine benzer, grup kucaklaşmalı bir saçmalık.” Gözlerini devirdi. “Aptalca. Oradayken bile aptalca geliyor. ‘Şimdi sizden yanınızdaki kişiye dönüp ona hayatta olduğunu söylemenizi istiyorum.’” Kusuyormuş gibi bir ses çıkardı.

“Öylesin ama,” dedi Shur. “Hayattasın.”

“Evet, hayattayım.” İfadesine bir gölge düştü. “O değil.”

“Evet.”

“Bundan dolayı duyduğum üzüntü azalmadı ama sana karşı dürüst olmam gerekirse kendimi daha... enerjik hissediyο-

rum. Daha canlı. Hayatta olmaması hala herbat gelse ve hiç böyle hissedeceğimi düşünmemiş olsam da.”

“Bana bir scanstan bahset,” dedi Shur. “Ne yapıyorlar? Ne oluyor?”

Stonier bir süre sessiz kaldı.

“Düşünüyordum da,” dedi. “Benimle aynı durumdaki insanları. Sevdiklerini kaybedenleri. Sevdiklerini onun eliyle kaybedenleri.” Başını salladı. “Bu konuda ne düşünürlerdin acaba?” Kafası karışmış gibiydi, sanki bir şeyi hatırlamaya çalışıyordu.

“Bana seanslardan bahset,” dedi Shur.

“Söylemesi güç.”

“Anlatması güç mü demek istedin?”

“Hayır, demek istediğim, daha yeni başladım ve dediklerine göre daha sonra başka şeyler de yapacağız ama işte gidiyoruz, grup seansı gibi konuşuyoruz, sonra şu başlarındaki adam, Alam, konuşuyor, dinliyoruz... Daha fazla detay hatırlamıyorum.”

Shur kaşlarını çatı. “Hatırlamıyor musun?” dedi, sonra durdu. Yeniden söze girdi. Dikkatle, “Belki önemli olan detaylar değildir,” dedi.

“Evet, belki de. Evet, ben de bunu düşünüyordum. Mesele yoldaşlık olabilir. Ondan çok söz ediyorum, bunu biliyorum. Sıra bana geldiğinde yani. O kadarını hatırlıyorum. Bir de hayatta olmaktan konuşuyorum.”

Shur ellerini kavuşturup bunu düşündü.

“Her şeyi atlatmanın beklenmediği bir çevre bulmuşsun gibi,” dedi. “Ya da daha az perişan olmanın, onu daha az özlemenin. Ama belki bu üzüntüyle bambaşka bir hâle geçebilirsin.”

“Mutluluğa geçemem,” dedi. “Ama hayatta olabilirim. Hayatta hissediyorum. Bir süredir öyle hissetmediğimi fark etmemişim. Hayat çok şey demek. Her şey demek.”

“Bunu söylemiştin.”

“Kısa süre önce...” Stonier başını iki yana salladı, “kontrolümü kaybetmeme neden olacak şeyler bile. Biraz değişti.”

“Bana bir örnek verebilir misin?”

“Sembolü.”

“Thakka’nın sembolü mü?” Shur’un anlaması biraz vakit aldı. “Seninle ilgili olan, onu ikinci kez bulduğunda aldığın sembol mü? Ne oldu ona?”

“Ben...” Ellerini kaldırdı. “Onu kaybettim.”

“Ah, Jeff. Çok üzgünüm. Nasıl oldu?”

“Bilmiyorum. İlk öldüğünü düşündüğüm zaman, onun cebinde olduğunu biliyordum, bu canımı yaktı ama orada olduğunu bilmek yine iyi geliyordu. Yanında bir parçam olduğunu bilmek. Sonra onun... ölü olmadığını öğrendiğimde...” Yüz ifadesine hâkim olmaya çalıştı. “Oraya gittim ve hayatta kalmayacağını hemen anladım. O sembol elindeydi.” Gözlerini kırptırdı. “Elini tuttum. O zamandan beri de biliyorsun... hep cebimde... cebimdeydi. Sonra birkaç gün önce cebimi karıştırıyordum ve bir baktım...” Ağır ağır omuz silktili. “Gitmiş.” Yutkundu. “Birinin çaldığını düşünmek istiyorum,” dedi. “Anlatabiliyor muyum? Evinde bir şey bulamayınca aptal gibi hissediyorsun, soyguna uğradığını ve soyguncuların o şeyi çaldığını söylüyorsun çünkü onu kaybedecek kadar aptal olman mümkün değil.”

“O hissi biliyorum.”

“Evet ama sorumluluk almam gerek. Nasıl veya neden bilmiyorum ama onu düşürdüm. Aklından ne geçtiğini biliyorum, Doktor.”

“Ne geçiyormuş?”

“Bilinçsizce onu attı. Çok kırgın, kendini sabote ediyor, gibi gibi.”

“Öyle mi düşünüyormuşum?”

“Evet. Eskiden olsa bu düşünceni alıp kışına sokmanı söyledim. Şimdiyse... bilmiyorum.” Başını iki yana salladı. “Ama

onu kaybettiğim için mutlu değilim. Yıkıldım. Onu özölüyorum. Çok da aptal hissediyorum. Ama şu da var. Thakka'yı sevdiğimi biliyorum. Onu özlediğimin farkındayım ve belki... lanet olsun, o sembolü nasıl kaybettiğimi bilmiyorum ama belki, kimbilir, belki sen haklısındır, belki bilinçsizce ondan kurtulmuşumdur."

"Şurayı bir netleştirelim," dedi Shur. "Ben öyle bir şey söylemedim."

"Evet ama bir dinle, Doktor. Demek istediğim şey bu. Onu kaybettim ve... iyiyim. Gerçekten iyiyim." Şaşırmış gibiydi. "İyiyim. Belki kendime çaktırmadan ondan kurtuldum ya da arka cebimde delik vardı. Belki bulurum. Ama bulamasam bile... demek istediğim ben iyiyim. Keşke kaybetmeseydim ama iyiyim ve hayattayım. Bir şeyler işe yarıyor. Bunu kendime saklamak istemiyorum."

"Ulafson'u düşünüp duruyorum," dedi. Shur'un gözleri kocaman oldu. "Sen o zamanlar burada değildin biliyorum ama olanlardan haberin vardır. Elimde hâlâ birkaç numara var. Birim'dekilerin ailelerine ait. Hayatta kalmayanlara. Benim işime yarayan her neyse... belki onlardan bazılarına da yarar."

Gürleyen bulutlar tarafından itiliyor, şimşekler tarafından kovalanıyormuş gibi alçaklardan yaklaşan işaretsiz, siyah bir helikopter. Fırtına helikopterin kesik kesik soluğunu yakalayıp boğacak kadar gürültülü. İçeridekiler için sesin şiddeti, pervanelerin dönüşüyle alakasız şekilde rasgele başlayıp biten dalgalanmalarla inip çıkıyordu; sanki sesin şiddeti kısılmıyordu da ses dalgalarının doğasında tekrarlı bir bozulma görülüyordu. Bu etki hakkında önceden bilgilendirilmişlerdi. Nedeni şaft üzerindeki deneysel susturucuydu. Unute araştırmasından türetilmiş bir yan teknoloji. Bir şey alanındaki bir şeyin bir şeyinden türetilmişti: Keever bu konuyla çok ilgilenmemişti. Bir tek bunun görünmezlik teknolojisinin daha başlan-

gıç aşamasında olan bir prototipi olduğunu anlamıştı. Birkaç düzeltme yapılırsa bu teknolojiyi birkaç yıl içinde Birim'den çok daha az gizli olan DARPA'nın "gizli" bölümlerine verilbilir, oradan da bu teknolojinin varlığı *The New York Times*'taki güvenilir kaynaklara sızdırılarak ülkenin düşmanlarına psikolojik baskı yapmak ve gelecekteki askerleri hazırlamak için kullanılabilirdi.

Keever diğer işlerine ek olarak bir ürün test ekibinin parçası olduğunun her zamanda farkındaydı.

Aşağıdaki zeminin kıpırtısını seyretti; siyahın üzerine daha koyu siyah düşüyordu.

Africom'daki bilgilendirme subayı, "Normalde bu tür küçük grupları pek önemsemeyiz," demişti. "Genelde boş vakti fazla olan öğrenciler çıkıyorlar ama bu grup hoşumuza gitmeyen bazı bağlantılar kuruyor. Bir de bazı düşman hükümetlerden para aldıkları düşünülürse yılanın başını erkenden kesmek bizim için, sizin için çok daha kolay olacak. İstihbarattan edindiğimiz bilgiye göre körfezdeki bazı cihatçı gruplara teklifte bulunuyorlarmış. Buna göz yummayacağız."

İşte bu yüzden, diye düşündü Keever, *önleyici misilleme yapıyoruz.*

Unute hava taşıtının gürleyen kapısında duruyordu, gecenin boğazına doğru eğilmişti. Herhangi bir iletişime geçmeden, üstü kapalı bir şekilde ifade ettiği üzere avda geçirdiği birkaç günden sonra Birim üssüne dönmüştü. İşte yine buradaydı.

Etrafında yerlerine kemerle sabitlenmiş hâlde Delgado, Tranh, Stonier, Beech ve diğerleri vardı: Bilgilendirmeyi almış, harekâta hazır hâldelerdi. Keever'ın aşına olduğu iniş öncesi ritüellerini gerçekleştiriyorlardı. Tranh, ağzına sakızları tıktırıyordu. Bir keresinde, "Kötü kokan bir ağızla ölmek istemiyorum," demişti. Beech, boynundaki Aziz Christopher kolyesini öpüyordu. Delgado bir heavy metal şarkının sözlerini mırıldanıyordu. Stonier da büyük bir sakinlikle kıpırdamadan ayakta duruyordu. Gerçekten çok sakindi.

İzlemeye devam et, dedi Keever kendisine. Kafayı yiyecek misin, Stonier?

Keever bilgilendirmenin sonunda odanın ortasında ayakta durup geride yalnızca ikisi kalsın diye sırt çantasıyla oyalandıktan sonra sessizce, “Sen iyi misin, evlat?” demişti. “Gitmeye hazır mısın?” Doğrudan adamın gözlerine bakmıştı.

“İyiyim, efendim.”

“Biraz zaman istemekte onur kırıcı bir şey yok, biliyorsun.”

“Biliyorum, efendim.”

Keever sıkıntılarını itiraf etmeye direnç gösteren askerlerine içten içe lanet okumaya alıştı. Stonier’a görevden çekilmesini emretmeye hazırdı. Ne var ki yüzeyin ötesine görmeyi biliyordu ve Stonier’ın gözlerine sakinliğe yakın bir şey görüp şaşırmıştı.

“Efendim,” demişti Stonier sessizce. “Yemin ederim. İyiyim.”

Peki o zaman.

Helikoptere yürüdükleri sırada B geride kalıp Keever’a, “Joanie Miller nasıl? Hâlâ görüşüyor musunuz?” diye fısıldamıştı.

Keever anlık bir hayretle gözlerini kocaman açmıştı. “Artık telefonlarıma cevap vermiyor,” demişti.

“Onun seni aradığını sanıyordum.”

“Başta öyleydi. Artık aramalarımı açmıyor.”

“Belki bu iyi bir şeydir,” demişti B en sonunda. “Belki hayatına devam ediyordur.”

“Olabilir sanırım.”

“Onunla ne konuştun?” demişti B. “Stonier’la?”

Hasiktir. Keever izlendiklerini fark etmemişti.

“Tahmin edeceğin şeyleri,” demişti.

“Seanslarından birini dinledim. Shur’la olanı.”

Keever hiçbir şey dememişti. Unute’nin kayıtlardan haberdar olduğunu biliyormuş gibi yürümeyi sürdürmüştü.

“Kötü durumdaydı,” demişti B.

Keever, B’nin yüzünden anlık da olsa gelip giden bir hüznü görmeye alışık değildi.

İyi ki geldin, diye düşündü. Bize katılacağından emin değilim. Kendinle baş başa kalmamak için avlanmaya devam edersin sanmıştım. Belki bu görev de işine yarar.

İşte şimdi gelmişlerdi. Karargâh duvarının tepesine aşağı uzanıp dokunabilecek kadar yaklaşmışlardı. Hemen tepesinde vınlayarak Thomas Sankara Cephesi'nin gizli merkezine doğru gidiyorlardı.

Keever, B'nin kulağına, "Hazır mısın?" diye bağırdı.

"Sence niye yalan söylemeye zahmet ediyorlar?" dedi B. "Aptal değilsin, Jim. Sankaracılarla Lumumbacıların Selefileri iş yapmayacağını biliyorsun. Üst kademe de senin bunu bildiğini biliyor. İslamcı-sosyalist bir hayalet uydurmasalar da emirleri yerine getireceğinin farkındalar. Benim de karşılık verdikleri müddetçe onlara yardım edeceğimin. Öyleyse neden? Yalan söylemelerini gerektiğini, bunun sırf istediler diye bir grup komünisti öldürmeni söylemekten daha onurlu olduğunu düşünüyorlar sanki." Başını iki yana salladı. "Saçmalık."

"Ülkem haklıysa da..." diye söze başladı Keever. Ne var ki o daha lafını bitiremeden B helikopterden çıktı. Keever küfredip peşinden bağırışların, barut kokusunun ve soğuk kobalt parıltılarının yeni yeni görünür olduğu avluya indi.

Keever eğilerek ilerleyip kontrollü atışlarla düşmanlarını kan içinde betona yapıştırdı, köpekleri suratından vurdu. B'ye hep yakın duruyor, ama evet, şu anda o hâle geçmiş olduğundan çok da yaklaşmıyordu.

Mavi-beyaz çatırdayan bir kendinden geçme hâli. Düşmanlarının, etrafındaki her şeyin içinden geçen gümbür gümbür bir hücum. Hırıltıları boğazdan gelen tükürüklerden ziyade toprak kaymasını andırıyordu. Yumrukları yolundaki bedenleri delip geçiyordu. Sonunda kan ve yıldırımdan bir gökkuşağına bürünmüş yumruklarını geri çekiyor, karşısına son gördüğü şey bu olan insanların dehşete düşmüş bakışları çıkıyordu.

Keever, Delgado, Beech ve Halberstam'ın işlerini yaptıklarını gördü. Operasyon iyi gidiyordu, sıkıydı, henüz kayıp vermemişlerdi, *ivmeyi koruyun*. Austen, Bullmer ve Stonier'i de aynı profesyonel ruh hâlinde gördüler. Yeniden B'ye baktı, *varlığın ne yaptığını asla gözünden kaçırma*, diye düşündü ama bu kez, Unute'nin arkasında olanlara bir göz attı. Keever, Unute'nin yıkımından sonra odaları güvence altına alan Stonier'in silahını kaldırmasını izledi. Adamın yüzünde neredeyse mutlu bir ifade vardı.

Merkez odaya doğru ilerlediler. İstihbarata göre hücrenin lideri oradaydı, infaza hazır bekliyordu. Evet, elbette, bundan söz edince hatırladım, oraya gitmişken almaları gereken bir eser de vardı. Bir kutuydu bu, *açmayın*, pas ve zamanla mühürlenmişti. Kilit mekanizması herhangi bir kilidin olması gerekenden binlerce yıl daha yaşlıydı. Onun sorumluluğu yalnızca Unute'ye verilmişti. Ona kutuyu geri getirmesi emredilmiş ya da şöyle dememi tercih ederseniz, ondan kutuyu geri getirmesi rica edilmişti.

Diana, B'yi aradı ve onu geç saatte seyir odasında buldu. Adam ateş ve kan kokuyordu. Giysileri parçalanmıştı, kirliydi ve teni için için yanıyordu. Kaslı ve şişkin bedenin ağır nefeslerle genişleyip daraldığını izledi. O sırada yaratığın salyaları çelik masaya yayılıyor, araştırma ekibiye sert derisini kesiyor, liflerin kendisini nasıl tekrar ördüğünü ağır çekim, yüksek çözünürlüklü makro görüntülerle kayıt altına alıyordu. EKG dalga formunu ölçtüler. O muazzam dişlere dokundular, içlerine kadar deldiler ve çekirdeklerinden ince kesitler aldılar.

“Yeniden hoş geldin,” dedi Diana.

“Ona ne yaptınız?” dedi B. Domuzu işaret etti. Derisinde, boynunun yakınındaki izler; çok daha büyük, daha derin kesiklere ait silinmekte olan keloid izleri.

“Ben yapmadım,” dedi Diana. “En son üzerinde kimin çalışını bilmiyorum. Herkes Babı'yi incelemek istiyor. Neyse ki scanslar arasında iyileşiyor da hepimiz sırayla alışabiliyoruz.”

“Hayatımda hiçbir şey benden o domuz kadar nefret etmedi,” dedi B ona.

“Emin misin? Mochyn Endüstrileri'nin patronu da mı?” Kendisine baktığında B'nin yüzünde hayranlık olduğunu gördü. “Merhum patronu mu demeliydim? Hisseleri dibe vuruyor. Patronunun ölümü yetmemiş gibi sızdırdığın belgeler işlerini bitirdi. Birkaç hafta içinde yok olup gidecekler muhtemelen. Umarım bu işten istediğini almışsındır.”

“Umduğum kadarını almadım,” dedi. “Onu yeniden ona tapınabilmeleri için ikna ettiklerini sanmıştım. Babirusaya onların eşlik ettiklerini düşünmüştüm. Bunu inkâr ettiler. Birinin eşlik ettiğini duyduklarını itiraf etti ama bunun kim olduğunu bilmiyordu. Ona inandım. Sen nasıl anladın?”

“Senin başının altından çıktığını anlamak zor olmadı. Ayrıca bana hep hayatının ne kadar uzun olduğunu hatırlatıp duruyorsun. Sekiz yüz yılda kimseyi ya da hiçbir şeyi o şey kadar kızdırmadığını söyleyebilir misin gerçekten?”

“Kızdırdım tabii,” dedi. “Ama mesela o Mochyn denen herifi ele alalım: Benden nefret edecek ne kadar vakti oldu ki? Otuz beş yıl mı? Kırk beş yıl mı? Benim nefret edilmeye ne kadar vaktim varsa, o hayvanın benden nefret etmeye de neredeyse bir o kadar vakti oldu.”

“Tamam, anladım,” dedi Diana. “Şunu bir çözelim öyleyse. Nefretin birimi nedir?”

“Nasıl yani?”

“Dünyada evrensel olarak nefret edilen şey nedir?” dedi. Söylediği şeyler adamda ilgi uyandırdığında hep çok memnun oluyordu. “Çocuk istismarcıları mı?” dedi. “Hitler mi?”

“Maalesef Hitler değil.” İkisi de bir süre sessiz kaldı. “Sivrisinekler,” dedi B.

“Tamam,” dedi Diana. “Güzel; küçük olduklarından birim olarak da iyi iş görürler. Öyleyse sivrisinek ailesinin bir üyesine karşı olan nefret, ne bileyim, bir sivri olsun. Yani,” dedi, “bir şeyden on sivrisinek kadar nefret ediyorsan, nefretin on sivriye denktir. Bu da bir *dekasivri* demek. Ayakkabıma köpek boku değmesine karşı böyle bir nefret duyabilirim. Westboro Baptist Kilisesi’ndense muhtemelen...” Omuz silkti. “Yedi ya da sekiz *kilosivri* kadar nefret ediyorum.”

“Eğleniyor musun?” dedi B.

“Evet. Birini senden, benim Westborolulardan nefret ettiğim kadar nefret ettirecek ölçüde sinirlendirdin ve hayatlarında on yıl bulundun diyelim. Her gün de seni düşünüyorlar. Bu... yirmi dokuz *megasivriden* fazla eder.”

B kollarını kavuşturdu.

“Yani şu Babi,” dedi Diana. “Senden o kadar nefret ediyor diyelim. Günde sekiz *kilosivri*. Ama senden ömrü boyunca nefret etmiş. Buna da... kaç diyelim? Yetmiş beş bin yıl mı?”

“Biraz daha fazla ama devam et.”

Diana cep telefonunu çıkarıp hesap makinesini açtı.

“Yani...” Sıfırları sayıp kaşlarını çattı. “Şu Yunanca harflerde kayboluyorum,” dedi. “Sanırım iki yüz on sekiz *gigasivriden* fazla ediyor.” Ağır ağır ıslık çaldı.

B baygın babirusaya tekrar baktı. Artık gülümsemiyordu.

“Bense ondan hiç nefret etmiyorum,” dedi.

“Şansın yaver gitti mi?” dedi Diana. “Babi tarikatındakilerden faydalı bir bilgi edinebildin mi? Ona tapanlardan? Yoluna çıkacak kadar aptal değiliz,” dedi, “ama yaptıklarını takip etmek için de elimizden geleni yapıyoruz.”

B bir dakika sonra, “Dediğin gibi,” dedi, “domuz uzun süredir var. Onu bir tek o tarikatlar tanrı olarak görüyor olabilir ve ona uzaktan tapınsalar da başka kimin onunla ilgilendiğini takip ediyorlar ve bazen bunun nedenine dair de düşünceleri oluyor. O yüzden sözde papa bana bir ipucu listesi, etrafta babirusayı soruşturan insanların adını verdi. Liste çok kabarık aslına bakarsan. Hepsini bulmak zor.”

“Caldwell ve Keever’a haber verdin mi? Sana yardım edebiliriz.”

Bir an sonra, “Belki veririm,” dedi. “Biraz ayak işini yapayım da. Onunla birlikte kimin olduğuna dair biraz daha bilgi edinmemiz gerek. Tünelde, Thakka’yla yani.”

Bizden ne saklıyorsun? diye düşündü Diana. Ve neden?

“Neyse, görevin iyi geçtiğini duydum,” dedi Diana.

B omuz silkti.

“Caldwell’in istediği şeyi getirdim. Deddiği gibi bir kasada saklıyorlardı.”

“Duydum,” dedi Diana. “Tebrikler.” Elini uzattı. “Onu Caldwell’e götürmeye geldim.”

B iç cebinden bir sigara kutusu boyutunda ve şeklinde çukurlu bir metal parçası çıkardı, zamanla ve oksidasyonla topraklanmıştı.

“Beni ilgilendirmiyor,” dedi.

Diana bunu duyunca irkildi. B suratının anlaşılmaz hâlini korudu.

“Ofisinde bir yerlerde,” dedi B, “çıktıların olduğundan eminim.” Başını bir tarafa eğdi. “Bana dair sıra sıra dizdiğin teorilerin. Bana ya da nedenime. Bana neden olan şeye. Birlikte çalışmaya başlayalı çok olmamış olabilir ama ne kadar akıllı olduğunu biliyorum. Analizle önseziyi bir araya getirecek biri değilsin. İnanmadığını biliyorum ama eminim o kâğıtta yanında bir soru işaretiyle ‘tanrı/lar’ yazıyordur. Lanet olası tanrılar.” Başını iki yana salladı. “Kendisine tanrı diyen öyle çok insanla tanıştım ki. Çoğu öyle zırvalıyordu ki, bunu gözlerine bakınca anlayabiliyordum.”

“Çoğu mu?”

“Evet, bazıları buna inanıyordu.”

“Sen inandın mı?”

B, Diana’ya baktı.

“Bir keresinde.” Diana’ya bir bakış attı ve tereddüt etti. “Bir buçuk kere de olabilir.” Başını eğip kendi ellerine baktı. “Ee,

'tanrı/lar'dan sonra ne geliyor? 'Akıllı uzaylılar (?)' mı? 'Zaman yolculuğu/paralel evrenler (?)' mı? 'Amaç (?)' da yazdın mı? 'Araç/silah/mesaj/uyarı (!)'?"

"Yanıyorsun." Diana bir an bekledi. "Soru işareti ve ünle-
mi iç içe kullanıyorum. O daha etkili oluyor."

"Bir keresinde biri benim için bir mesaj bırakmıştı," dedi B. "Kendi kanımla yazılmış bir mesaj. Mürekkep olarak etraf-
ta bir tek onu bulabilmişler. Hep bunun önemli bir şey oldu-
ğunu düşündüm ama mesajı okuyamadım. Biri silmişti. Sana
sataşmak niyetinde değilim," dedi. "İşinde iyisin. Bana yardım
ettin. Uzun süredir kimsenin etmediği kadar ettin. Sadece bu
konuda" –göğsüne vurdu– "bulabileceğin herhangi bir şeyin,
üretebileceğin herhangi bir teorinin olmadığını anlamanı isti-
yorum."

Diana kaşlarını çatı. "Peki vahşi savaşçı anların?" dedi.
"Sana sormak istiyordum, Georges Batille'nin makalesinde-
ki *lingchi* fotoğraflarını gördün mü? 'Acının coşkusu' konu-
lu makaleyi diyorum? Bana hep senin kendine olanlarla ilgili
tasvirini hatırlatıyor." B kaşlarını çatı. "Ölümsüzlüğünden
öfkenden söz ettiğinden daha sık söz ediyorsun, bunun far-
kında mısın? 'Riastrid'lerinden o kadar konuşmuyorsun. Bu
kelimeyi *Táin Bó Cúailnge*'den aldın sanıyorum?"

"Cú Chulainn'i tanırdım," dedi B. "Götün tekiydi."

"Thomas Kinsella, riastridi 'bükülme spazmı' olarak çevir-
di," dedi Diana. "Bükülen ne? Belki sadece sen değilsindir. Ya
daha da güçlü olmanın nedeni, ya seni o hâle iten şey iletken
bir kol oluşun ve sadece kendini değil, etrafındaki dünyayı
da değiştirmense? Ya sen vahşi savaşçı olduğunda uzay ve za-
man farklı işliyorsa, B? Ya sen bir anahtarsan? Bir kapının
anahtarı?"

Engin uzaya açılan. Diana nefesini tuttu.

B bir süre Diana'ya sessizce baktı. Düz metal kutuyu kadı-
nın eline bıraktı ve yürüyüp gitti.

Diana ağır ağır nefesini verdi, sonra aşağıya indi.

Birim'in testisinin bu penceresiz kısımlarında koridorlar rakipsiz görüşe sahip mimarlar tarafından her daim yanlış yol olduklarını işaret edecek şekilde tasarlanmıştı. Yolu ve orada yapılan işi bilen Diana bile yoluna devam ederken o antipatiyi aşmak durumunda kalıyordu. Kapıların üzerinde GİRMEYİN, bunun hemen altındaysa çok daha küçük harflerle UEY yazıyordu. Çelik merdivenlerden inip tünellere, biraz daha az parlak floresan ışıkların aydınlattığı çökmüş bir bölgeye adım attı.

Diana, Caldwell'i buldu.

"Kayıtlardan gördüm," dedi. "Babi üzerinde çalışıyormuşsun. Tek başına. Neden?"

"Bir fikrim var," dedi Caldwell. "Bir şey denemek istedim."

Diana, "Yara izleri tamamen geçmedi, ona sert davranmışsın. Ne yapmaya çalışıyordun..." dedi.

"Deneyler," dedi Caldwell, "Hükümetin malı o. Ben de hükümetin çalışanıyım. Onunla çalışmaya senin ne kadar hakkın varsa benim de o kadar hakkım var."

Birlikte yürüdüler.

"Bana söylediğin şeyi düşünüyordum da," diye başladı Diana. "Dikkatle izleyince haklı olduğunu gördüm. Ne zaman tanrılardan bahsetse elle tutulur bir şekilde iğreniyor."

Caldwell kaşlarını kaldırdı. "Devam et," dedi.

"Bu fikri reddedip duruşu bunu biliyor olsun ya da olmasın tam olarak öyle olduğunu düşündüğü anlamına geliyor olabilir. Hoşnutsuzluğu bana hayal kırıklığı gibi de geliyor. Belki tanrılar var olmayarak onu hayal kırıklığına uğratiyorlar."

"Ya da var olarak," dedi Caldwell. "Burada olan şeyi bilip bilmediğini düşünüyor musun hiç, Diana? Kartında TÜM ALANLARA ERİŞİM yazıyor."

UEY: Unute'nin erişemeyeceği yerler. Tüm alanlara erişimi olan rütbesini reddedecek (reddetmeyi deneyecek) daha dar

bir koridor kıvrımı. El kadar kalın camların ardında teknisyenlerin çalıştığı odaların ötesinde. Bir dizi sunucu ve monitör, koruyucu madde ve yanlışı şekillerde büyüyen etlerle dolu şeffaf silindirler.

“Burayla ilgilendiğini sanmıyorum,” dedi Caldwell. “İlgilense arar burayı bulur ve öylece içeri girerdi.”

“Haydi ama,” dedi Diana. “O kapılar yüz metre mesafedeki bir nükleer patlamaya dayanacak şekilde inşa edildi, şu deneysel malzemelerle yapıldı...” Caldwell kadına yan yan baktı, hiçbir şey söylemedi ama Diana iç çekip başıyla onayladı. “Evet,” dedi. “Girerdi. Eninde sonunda.”

Parlayan silindirlerin yanından geçtiler. Diana, Londra’ya yaptığı bir gezide Büyük Zooloji Müzesi’ni dolaşmıştı. O zamanlar oradakiler her ne kadar gerçek olsa da bir açıdan bakıldığında ona gerçek olamayacak kadar güzel görünmüştü. Oramın gerçeğe birebir uymuş bir film seti olduğunu düşünmüştü: Koyu renkli ahşap panelin oluşturduğu kusursuz bir arka planın önünde incecik iskeletler, ağır kokulu tahnit örnekleri; korunmuş köstebek kolonileri, sıkıca bükülmüş yılanbalıkları ve talihsiz, doğmamış anormal canlılar turşuların o benzersiz hüznüyle cama yaslanmış hâlde sıra sıra eski kavanozun içinde duruyordu. Diana buradaki daha büyük kapları görünce o kavanozları hatırladı. Gerçi bunlar aynı boyuttaydı, modern tasarlanmıştı, kristal berraklığındaydı, camları güçlendirilmişti ve içlerindeki sıvı renksizdi; eskimiş koruyucu maddenin o idrar rengine değillerdi ve içlerindeki bütün numuneler de tamamen ölmüş değildi. En azından Londra’da çürümeye meydan okuyan o eski hayvan cesetleri gibi ölmüş değillerdi.

Yanından geçtikleri silindirlerin bazılarında hayvan fetüslerinin kıvrılmış vücut hatlarını apaçık görebiliyorlardı.

“Tabii bu, buradan haberi olmadığı anlamına gelmiyor,” dedi Caldwell.

Diana sıra sıra dizilmiş embriyolardan gözünü ayırdı.

“Biliyor ama aşığı inmeye zahmet etmiyor mu diyorsun?”

“Öyle düşünmüyorum,” dedi Caldwell. “Sadece buradan haberinin olmadığını söyleyemem diyorum. Araştırmamızın detayları hiçbir zaman ilgisini çekmedi. Umurunda değil sanki.”

“Bana birden fazla kez, ‘Yapabiliyorsanız buyurun, süper güçlü askerler üretin,’ dedi.” Diana omuz silkti. “Bunu yapmayı deneyen ilk insanlar olduğumuzu düşünüp düşünmediğimi sordu. Benimle alay ediyordu.”

Caldwell dudaklarını büzdü.

“Acaba,” dedi en sonunda, “o eski girişimlerden başarılı olan oldu mu?”

Yürümeyi sürdürdüler.

“Eh,” dedi Caldwell. “Bir şeyler bildiğinin farkındayız.”

“Değiliz,” dedi Diana. “Ama bildiğini varsayıp ihtiyatlı davranmalıyız. Bu konularda hep ilgisiz gibi görünüyordu.”

Sanki neyi bildiğini biliyor, diye düşündü Diana. Neyi umursayıp umursamadığının ya da ne istediğinin farkında gibi. Her şeyi bildiğine ancak çocuklar inanır: Büyüyüp de kendini anlamadığını fark etmek nasıl bir şeydir? Üstelik o hiç çocuk da olmadı. Günler içinde ayağı kalkmış, haftalar içinde savaşmaya başlamış, aylar içinde can alır olmuşsan nasıl çocuk olabilirsin ki? Hiçbir şeyi unutamazsan nasıl çocuk olabilirsin? B iyi konuşuyor, belki kendisini tanıdığına da inanıyor, diye düşündü Diana, ama ben onun insanlığına bunun palavra olduğunu bilecek kadar inanıyorum. Onu sevmemi sağlayan da onu tehlikeli kılan da bu. Bu ve işte diğer şeyler. Onu seviyorum ve onun için elimden geleni yapacağım ama ne pahasına olursa olsun değil. Üzgünüm, B, ama bu bilgi pahasına olmaz.

Diana yeniden nefesini tuttu.

Kaynağı dair o bilgiyi, diye düşündü. Yolumda senin bir parçan duruyor, B. Elbette, ilerlemeyi sürdüreceğim ama bilinçaltın, bilinçdışın, gölgen ya da ne dersen de işte o yolumuzda duruyor ama devam edeceğiz, sana ilaçlar vereceğim, sorular soracağım,

seni sen yapan neyse ona doğru gideceğiz. Sen muhakkak bir illet-
ken. Ne zaman parlasan, ne zaman can alsan, o şeyle temas edi-
yorsun ama B, senin aksine benim önümde binlerce yıl yok, sen
aksine vakit benim için çok kıymetli ve artık harekete geçmemiz
gerçek çünkü ben bilmek, görmek, anlamak istiyorum. Ve o şeyi ele
geçirmek.

Yeniden nefesini verdi: Nefes veriş i adımlarına eşlik etti,
gittikçe hızlanan kalp atışlarına uydu.

Üzgünüm, B, ama sen aptal değ ilsin. Benden daha diğerkâm da
değ ilsin. İkimiz de kendi isteklerimiz için bu iş in içindeyiz, bunu
kendin söyledin. Amaçlarımıza ulaşmak için diğer B'yi, Babi'yi
kullanmak daha kolaysa... Neticede domuzların bir bilinçaltı yok
(var mı?) ve kendi yollarına da çıkmıyorlar, kolaylık kıymetli bir
şey. Doğ ru operasyonları yürütür, sö zgelimi doğ ru tuşlara basar,
zihnini, kalbini ve ruhunu ele geçirir, oradan yıldırımın oldu ğ u
yere geçebilirsem... Orada bu sö zü sevmediğ in için tanrı yok diye-
lim ama ne ad verirsen ver, yapabileceklerin düşün üldüğ ünde ne-
lerin sö z konusu oldu ğ unu ikimiz de biliyoruz: Her şey in, gücün,
senin kaynağ ın. Önümde etten nasıl bir yol olursa olsun onu aş a-
bilir, o yere şahsen dokunabilir, bana dokunmasına izin verebilir,
geri dönebilirsem...

Caldwell'in kısı k gözlerle kendisine baktığ ını fark etti. El-
lerini gevş etip adamın bakışlarına karş ılık verdi.

"Şayet sen, biz, ona istediğ ini, arzuladı ğ ını sandığ ı o ölüm-
lölüğü verirsek bunları niye umursasın ki, değ il mi?" dedi
Caldwell. "Numuneleriyle neler yaptığ ımıza dair aş ağı yukarı
bir fikri olduğ undan eminim. Onu şaşırttı ğ ını zannetmiyo-
rum. Bunu kendin de söyledin."

"Artan malzemelerimiz olduğ unu biliyordur," dedi.

"Biliyor," dedi Caldwell. "Bir keresinde ona bir el göster-
miş tim."

"Ne yaptın, ne yaptın?"

"Bana öyle bakma. Sanki sen prosedürlere benden daha
sadıksın. Müzedeki meseleden, epey bir zaman önceki o tah-

liyeden sonra ona bizdeki eli gösterdim. Eski uzuvlarını ilk görüşü olduğunu zannetmiyorum.”

Evet, B, Diana’ya birkaç kez uzuvlarını yitirdiğinden söz etmişti. Arada bir Diana’nın “küçük ölümler” dediği o kısa duraksama dönemlerinden geçmiş olabilirdi. Koza gibi kapanmış, eski maddesinin kabuğundan çıkıp o canlandırıcı yumurta akının içinde yeniden kusursuz hâle gelmişti. Sonra eski cessedinden geriye kalanları bir kenara fırlatmıştı.

Yine de... Sağ elinde sağ elini tutmak ne garip şeydi.

“Bir şey dedi... bir şaka yaptı... bana bunu verdiğinde,” dedi Diana.

Caldwell’e metal kutuyu verdi. Caldwell kutuya dikkatle baktı.

“Bunun farklı olduğuna dair bir şey söyledi mi?” dedi. “Daha öncekilerden?”

“Hayır.”

“Güzel.”

“Bu sözde sigil dediğin şey, değil mi?” dedi Diana. “Fikrini değiştirip istediğine karar verdiğin şey? Açıklama yapmaya ne dersin?”

“Yapacağım,” dedi Caldwell. Yüzünde karmaşık bir ifade belirdi. “Emin olduğumda. Çok kez boş yere umutlandık.”

“Caldwell,” dedi Diana. “Aklındaki her neyse onu benimle paylaşmak senin işin.”

“Öyle mi?” dedi Caldwell. Sesi sakindi. “Yalancı sofuluk sana yakışmıyor. Sen zamanını kolla, ben de öyle yapacağım.”

Kutunun üzerindeki sertleşmiş, oksitlenmiş kadranı ileri geri hareket ettirmeye başladı. Gizli dişliler gıcırdıyordu, alet yaşma rağmen amansızdı. Caldwell son cam pencerenin önünde durdu. İleride çok daha fazla uzmanın bulunduğu laboratuvarda son silindir duruyordu. İki buçuk metreydi, çalkalanan bir sıvıyla doluydu. Bu seferki sıvı sert bir çay gibi koyu kahverengiydi. İçeride ne olduğunu seçmek zordu.

“Ne yaptığımızı seziyorsa,” dedi Diana en sonunda, “dahil olmayarak bize iyilik yapıyor. Buna bakması kabalık olurdu.”

Çalkalanan sının ortasında daha koyu renkli bir şekil vardı, Diana bir şey mırıldandı. Caldwell başını kaldırıp baktı.

“Ne dedin?”

“‘Hayat her şeydir,’” diye tekrarladı.

“Keşke onu içrideki arkadaşımıza söyleyen,” dedi. “Ne demek istiyorsun?”

“Hiçbir şey demek istemiyorum. Bunu Stonier, Shur’a söylemişti. O tüpün içindekini düşününce aklıma geldi. Hayat her şeydir. Pek çok açıdan hepimiz aynı şeyin peşindeyiz. Unute bile öyle. Eğer ölüm ya da ölüm ihtimali olmazsa hayat olmayacağını düşünürsen yani. Ölümün bir kaynağı var, Caldwell, yaşamın da öyle.” *B’yle birlikte ya da onsuz*, diye düşündü Diana, *ben o izin peşine düşeceğim*.

Caldwell ona merakla baktı, hâlâ elindekiyle uğraşıyordu. Kadının açlığını inceledi.

“Yıldırımın yaşadığı yer,” dedi. Kutunun kapağı dönünce muzaffer bir şekilde ansızın ılık çaldı. Elini kapalı tutmak ister gibi kutunun üzerine koydu ve bekledi.

“Ne o?” dedi Diana. “Sigil değilse yani. Koleksiyona katılacak bir şey daha mı?”

Caldwell, “Ne zaman bu şeylerle ilgili bir bilgi kulağımıza gelse neler olduğunu biliyorsun. Her kimdeyse hemen, ‘Bu, gezegenin tarihindeki en önemli eser,’ ya da ‘Dünyanın kalbi ve ruhu işte bu,’ falan demeye başlıyorlar. Abartılı iddialara benim kadar alışık kimse yoktur.”

“Yine de,” dedi Diana, “tereddüt ediyorsun.”

Caldwell başıyla onayladı.

“Evet. İnsanların bununla ilgili fısıltılarından dolayı... Hikâyeye göre bir zamanlar bir mağara varmış. Orada uzun bir savaş yaşanmıştı. Kan ve canla dolup taşmış. Binlerce çürüyen Unute kafası, on bin el ve ayak parmağı, iç organlarından oluşan bir göl, dönümlerce deri.”

“Tanrım,” dedi Diana. “Kulağıma gelmişti.”

“Bütün o uzuvlar bu parçayı bulmak için dökülmüş. Hikaye böyle.”

Cebinden uzun bir cımbız çıkardı, açtı ve kutunun içine uzattı. Dışarıya solgun bir pul çıkardı.

Tırnaktan büyük olmayan küçücük bir parçaydı bu. Keskin, kuru beyaz etten bir çıkıntı.

Buffalo, New York. Bir kapı çalındı.

“Tanrım! Tamam, sabret, Tanrım!”

Bir kadm kapıyı açtı. Yorgundu, beyaz tenliydi, gözleri çökmüştü. Bir gözünün köşesinde de bir yara izi vardı. Üzerinden duman ve kahve kokusu geliyordu. Saçları sıkıca toplanmıştı.

“Tanrım,” dedi. “Ne istiyorsunuz?” Gözlerini güneşten korumak için elini kaldırarak verandasındaki figürü inceledi.

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, efendim. Bu size zor gelecekse üzgünüm ama sizinle Daniel’la ilgili konuşmak istiyorum.”

Kadm kıpırdamadı.

“Siz Bayan Clemens’siniz,” dedi adam. “Kocanızla ilgili konuşmaya geldim.”

“Size söyleyebileceğim bir şey yok.” Sally Clemens dudaklarını sıktı. “O öldü. Herhalde bunu biliyorsunuzdur.”

“Aslında benim size söylemek istediklerim var.”

“Ne? Ordudan mısınız?”

“Sizin için bir kıymeti var mıdır bilmiyorum, hanımefendi, ama nasıl hissettiğiniz gayet iyi biliyorum. İçeri gelebilir miyim?”

Diana ofisten neyi çıkarabileceği ve evde neyle çalışabileceği konusundaki karmaşık kurallara aşinaydı. Bu kurallara büyük ölçüde uyuyordu ama her zaman bir esneklik payı da vardı.

Bir miktar kural ihlalinin beklendiği konusunda Caldwell ile hemfikirlerdi. Bu, işin doğasının bir parçasıydı. Onun ve melektaşlarının üstündeki yüzü bilinmeyen güçler paranoyak davranmayı seçer, Diana da çok sapmadan, nazikçe onları makul bir dengeye çekti. Güvenliği elbette ki ciddiye alıyordu; Askeriyenin her şeyi "Çok Gizli" olarak nitelleyerek, en sıkıcı notlara bile uyarılar yapıştırarak, devamlı yersiz telaşlara kapılarak yaptığı aptallığa saygı duyduğundan değil, kendi araştırmalarının ve kendisinin emniyetini sağlamak için. Bir soyguncu şehir merkezindeki dairesine girmeye çalışsa gizliliği bozan herhangi bir evraka denk gelmezdi. Şifresi olmadan bilgisayarına girilmeye çalışıldığında bilgisayar da, içeridekiler de yok olurdu.

Diana devamlı izlendiği hissine kapılmasının ardında profesyonel bir ihtiyat olduğunu düşünüyordu haftalardır. Gerçekten de izleniyor olabileceğinden bu düşüncesinin mantıklı olduğu konusunda kendisini temin ediyordu.

Öyleyse bu duygunun seviyelerini nasıl ayırt edecekti? Gece geç saatte eve geldikten, anahtarlarını masaya attıktan, kendisine bir kadeh Sancerre şarabı doldurduktan sonra ansızın donakaldığında ne yapmalıydı? Ansızın daha önce hiç olmadığı kadar gözlendiğini hissettiğinde.

Diana olduğu yerde kalmayı sürdürdü. Bekledi ama kapıldığı bu his geçmedi. Merdivenin gıcirtısı, rüzgârın akınına uğrayan evin o hafif kıpırtıları Diana'nın gözünde sessiz olmaya çalışan bir gözlemcinin nefeslerine gittikçe daha benzer hâle geliyordu.

Diana elini kaldırdı. Odada etrafına bakındı; karanlık ve soluk tablolar, renkli ahşaba ve eski film afişlerine göz gezdirdi.

İçgüdü ya da önsezi gibi kavramları hafife almazdı. Neticede kendisi, gizli alanlar ve sezgileri ölçen ve ayarlayan makineler üzerinde çalışıyordu. Gerçekliğin femtoskopik düzeyindeki deneylerin kendi sinapslarının yapısında sızıntılara

yol açuğunu düşünmek Fleming'in küf suyunun bakterileri öldürmesinden ya da gözlemin parçacıkları etkileyebilmesinden daha mı garipti sanki? Sezgisi artık bilinmeyene dair sahici ipuçları sunuyor olamaz mıydı?

Kapıldığı his ne azaldı ne çoğaldı. Bir anda keskin bir değişim yaşandı ve Diana bir şeyin hareket ettiğini gördüğünden emin oldu.

Bilgisayarına gidip onu açtı, evi gözleyip dinleyen kameralara ve e-kulaklara giriş yaptı. Yetkisiz bir giriş kaydedilmemişti.

Sessizce yatak odasına gitti. Gardırobundan “süpürge”yi, yakın taramalar için kullanılan böcek cihazını aldı. Oda oda gezip her yüzeyi titizlikle taradı. Hiçbir şey çıkmadı.

Sonra ufacık bir ses duyup yine donakaldı.

Sessizce koridora süzüldü, paltoların arasında asılı olan ve astarındaki tabancanın ağırlığıyla çökmüş çantasına uzandı.

Odanın kenarında yine bir hareket oldu. Yerde, alçaklarda. Hızla ve koşuşturan bir şey. Kalbi sertçe atıyordu. Fare olabilir miydi bu? Fiziksel gerçekliği değiştiren deneyleri yüzünden yeni bir insan versiyonu hâline gelmiş, gerçekliğin kenarları bükülüp bulanıklaşarak çoklu evrenli bir ihtimalle kaygan bir ilişkiye doğru ilerlemiş miydi? Bu yüzden de bir fare tarafından izlendiği içgörüsünü mü elde ediyordu?

Kendi kahkahasında bir panik kırıntısı duydu.

İşte orada, bir kere daha! Bir şey rüzgârla savrulan bir yaprak gibi, bir böcek gibi hızla koridoru boyunca ilerliyor ama hayır, bu bir hayvan değil, hatta böcek bile değil. Bir kuklanın-ki gibi sarsak ve ani bir hareketle koyu renkli halının üzerinden geçiyor. Diana'nın göremeyeceği kadar hızlı ilerliyor; ancak ardında bıraktığı etkiyi fark edebiliyor. Diana bir sandalyeyi kenara itti ve sandalyenin düşerken çıkardığı gürültüyle koştu, sendeledi, o şeye uzandı ama o kötü niyetli, sinsice ilerleyen şey her neyse birden daha da hızlandı. Halının tüyleri hışırdadı, ortasından bir çizgi geçti. Şimdi o görünmeyen şey

yon değiştirip bir fırtınadaki kıymık gibi Diana'ya doğru fırlar. ken hali da yeniden Diana'ya doğru kıvrılıyordu. Kadın durdu, cendeledi, mutfaka doğru düştü, sol eliyle kendisini yakaladı ve sağ elini de kendisini korumak için kaldırdı. Havada bir ısıltı duyuldu. Diana zorlukla nefes verdi. Hareket eden şeye sertçe ve hızla dokundu. Gözlerini kapadı ve yüzünde ince bir çizik hissetti.

Yuvarlanıp kendisini bir jiu-jitsu savunma pozisyonuna getirdi. Lamba ışığıyla aydınlanmış odayı taradı.

Artık hareket eden bir şey yoktu.

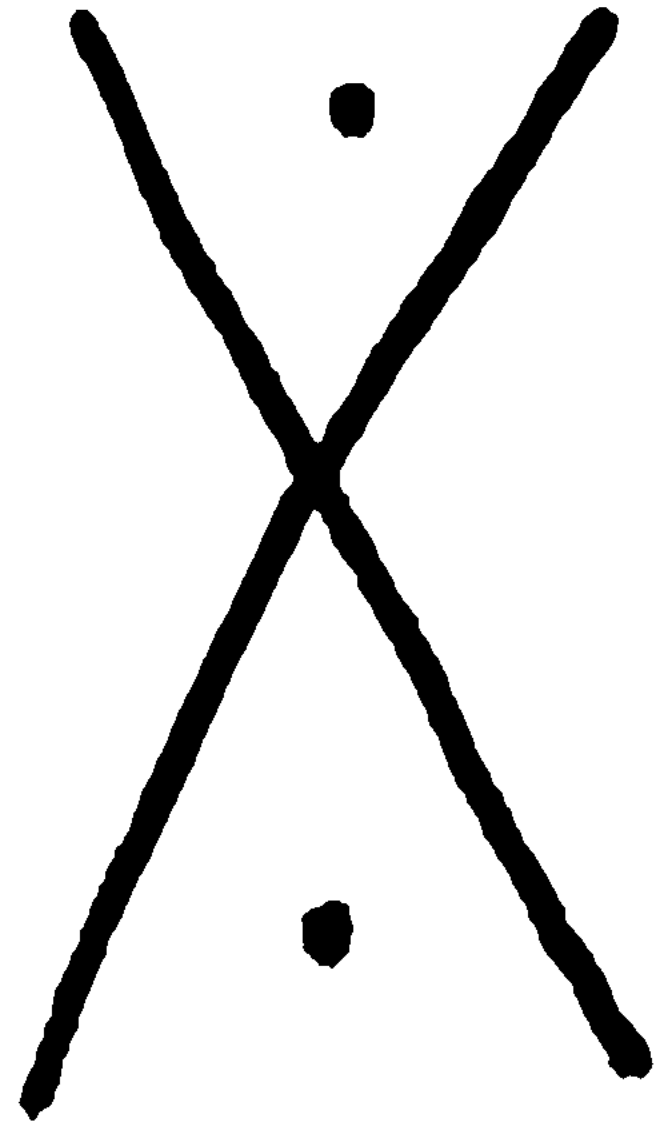
Diana eğitimleri uyarınca uzun süre kıpırdamadan durdu. Sonra doğruldu ve çantasından telefonunu çıkardı.

“B?” dedi. “Seni aramama alışık değilsin, biliyorum, özür dilerim. Önemli olmasa aramazdım. Bir şey oldu, ne olduğunu da bilmiyorum, olup biten her şeyle ne alakası var ondan da haberim yok ama sanırım, bana gelmelisin. Bu durumu rapor da edeceğim ama... öncesinde seninle konuşmak istiyorum.”

Yüzünde bir hareket hissetti. Sol elini hızla kaldırdı ve bir ıslaklığa dokundu. Baktığında parmaklarında kan olduğunu gördü. Yüzündeki uzun çizik yanmaya, kan damlatmaya başlamıştı.

Diana, “Bir misafirim vardı,” dedi.

kardeş

Hayatının dur durak bilmeyen her adımını geriye doğru saydığın bir sayı transına girseydin, yürüdüğün tüm donmuş dağları bir bir sayabilirdin.

İlkini hatırlaması kolay. Bir adamın bedenine sahip olsan da hâlâ çocuktun. Henüz ilk ölümünü yaşamamıştın, silahların elindeydi. “Burası mı, baba?” demiştin. “Bu insanlar bizim vadimizden çok uzak, bize nasıl tehlike oluşturabilirler ki?”

“Yakın değiller, doğru,” demişti, “ama bizi tanıyorlar ve sahip olduğumuz şeyi istiyorlar. Güvende olmamız için...”

O yüzden gidip o donmuş sarayın duvarlarını indirmiştin. İşte anıların o noktada bulanıklaşıyor çünkü o noktada o spazm, o vahşi savaşçı bir süre sana egemen olmuştu. Her şeyi yeniden fark edebilir hâle geldiğinde o dağın üzerinde başka bir dağın zirvesindeydin. Bu dağ cesetlerden oluşan daha ufak bir dağdı. Kırmızıydı, kemikliydi ve kaygandı. Gizli şehirde sen ve yoldaşlarından başka nefes alan kimse kalmamıştı artık. Onlar da sana o tanıdık bakışlarla bakıyordu.

Şimdi bambaşka buzlu tepelerde kendini kürklere sarıyorsun. Soğuğa karşı kayıtsız değilsin. Senin parmakların bile yavaşlayabilir, senin dişlerin bile bir yılanın kuyruğu gibi tangırdayabilir. Elbette soğuk seni öldürmez, elbette ölmekte olan derin kan dalgalarıyla yenilecek, ama mecbur değilsen neden

soguktan parmaklarının şişsin ki? Hem bu yükseklikte bile gezginler olabilir, buzun içinde çıplak duran bir adamın sehep olabileceği cadılık şüphelerinden ve kalkan kılıçlardan kaçınmak en iyisi.

Bak. Şu ilerideki şeyler ışıklar mı?

Atın bir süre önce öldü. Hızlan, çakmaktaşı duvarların arasında bir ayağını diğerinin önüne koy.

“Sizi görebiliyorum,” diye bağıırıyorsun. “Meşalelerinizi görebiliyorum. Dost musunuz, düşman mısınız? Ben buraya tanrıların çocuğunu bulmaya geldim.”

Rüzgâr sesini yutuyor. Titreyen ışıklar yaklaşıyor.

“Dost musunuz düşman mı?” diye bağıırıyorsun. “Savaşacak havamda değilim.”

Kimse cevap vermiyor.

Geçit genişliyor ve bir kar girdabı seni sarıyor; şişkin ve kardan dolayı bulanık olan ama bu siyah taştan kâseyi aydınlatacak kadar da parlak duran ay olanları seyrediyor. Meşalelerden daha sıcak bir ışık geliyor. Altı kişiler; üçünün elinde balta var, üçününse okları sana çevrilmiş yayları gerili. Kıvrımlı ve işlemeli zırha ek olarak kürklere bürünmüşler.

Ellerini kaldırırıyorsun.

“Bela istemiyorum,” diye bağıırıyorsun tipinin içinde. “Tanrı soyundan geleni arıyorum.”

Kimse silahını indirmiyor.

“Yabancıları böyle mi karşıırıyorsunuz?” diye bağıırıyorsun. “Düzlük şehirlerde bana dağlıların onurlu, candan ve misafirperver olduğunu söylediler. Yanıldılar mı?”

Başı çeken adam, “Biz buralı değiliz,” diyor. “Senin için geldik. Kim olduğunu biliyoruz.”

İç çekırıyorsun. Başını yana eğırıyorsun ve evet, arkandan gelen ayak seslerini duyabiliyorsun. Düştüğün pusu tamamlanıyor.

“Geçmeme izin verin,” diyorsun. Sesin en az hissettiğin kadar yorgun çıkıyor. “Geçmeme izin verin yeter.”

“Uzun zamandır peşindeyiz,” diyor adam.

“Çok uzaklardaki bir yerin dilinde bir emir veriyor ve okçular yaylarını daha da geriyor.

Onlara, “Mezhebiniz doğduğunda oradaydım,” diyorsun. “Bütün bunların en üzücü yanı,” diyorsun, “ne uğruna öleceğinizi dahi bilmemeniz. Biliyorum, tanrınız Dukkra’yı onurlandırmak için burada olduğunuzu düşünüyorsunuz. O sizleri yedi adaların Şeytanı’nı bulmak ve yok etmekle görevlendirdi: O Şeytan da benim.”

Hava öyle karanlık ki gözlerini ya da yüzlerini göremiyorsun ama hareketsizlikleri huzursuz ediyor.

“Yedi adaların nerede olduğunu da benim neden onların şeytanı olduğumu da bilmiyorsunuz. Dukkra’nın düşündüğünüzün aksine file binmiş kutsal bir yargıç olmadığından da haberiniz yok.”

Bir adam okunu fırlatıyor. Ok, uyluğuna saplanıyor. Bekliyorsun. Başka kimse hareket etmiyor. Yepyeni acıyla öne doğru bir adım daha atıyorsun.

“Onu en az yedi yüz yıl ve altı büyük dini ayrılıktan önce filin binicisi yapan sizin rahiplerinizdi,” diye bağıyorsun. “Öncesinde Dukkra, filin kendisiydi.”

Bir ok daha geliyor. Seni ıskalayıp bir kayaya çarpıyor.

“Dukkra bin yıl boyunca bir fildi,” diyorsun. “Başta mamuttu. İlk resimlerinizde,” diyorsun, “o mamutun hortumu dikkate değer ölçüde kısa, çünkü ilk hâlinde mamut değildi.”

Bu kez arkandan gelen bir ok boynunun yan tarafından geçiyor. Tıslıyorsun.

“Öncesinde bir domuzdu,” diyorsun.

Artık bekleyen gruba yaklaştın. Baltalılar baltalarını kaldırıyorlar, ama savaşmaya hazır görünmüyorlar.

“O bir domuzdu,” diyorsun, “siz ahmaklar kutsal tarikatınızın özgün bir gruptan ayrılan yüzlerce parçadan ayrılan parçadan ayrılan bir parça olduğunu bilmiyorsunuz. O ilk grup da yalnızca bir domuzun bekçisiydi. Gergin domuz çobanları.

Sizin ve soydaşlarımızın Dünyada Yürüyen Şeytan'a karşı çağlardır sürdürdüğünüz savaş o domuz çobanlarının gözlemlerinin bozulmuş hâleden başka bir şey değil. Göz kulak oldukları domuz da beni pek sevmiyor. Hepsi bu. Dünyanın sonuna karşı verdiğiniz mücadele aslında hiçbir şey ifade etmiyor.”

Öleceklerini bildikleri hâlde yaklaşıyorlar. Cesaretlerinin hakkını yemeyeyim.

“Yorulдум,” diyorsun onlara, bu kez çoktan yok olmuş bir dilde, “seçilmiş kıyametiniz olmaktan yorulдум.”

Bir başka okun vızıltısını duyuyorsun, herhangi bir insanın hareket edemeyeceği kadar hızlı hareket ediyorsun ve ok, kayaya çarpıp kırılıyor. Bıçağın bu askerlerin liderinin karnına giriyor. Adam şaşkınlığını sindiremeden, şaşkınlık daha gözlerinin ucunda bir ışıltıdan ibaretken, çok kez gördüğün o neredeyse komik *Bir Dakika* ifadesi karşındayken bıçağı yukarı çekiyor, içinden geçirip çıkarıyor ve bir kan çağlayanaıyla adamın sonunu getiriyorsun. Bir baltayı yana geçerek savuşturuyor, boştaki parmakları kaskatı elini kaldırıp baltayı tutanın boğazını eziyorsun. Yere yıkılıyor ve boş yere nefes almakla uğraşıyor. Oklarını dört bir yere savuran genç bir delikanlıya dönüyorsun. Az önce bir efsaneden ibaret olduğunu öğrendiği fil binicisine fısıltıyla dualar ediyor. *Üzgünüm, genç adam,* diye düşünüyorsun, *keşke böyle olmasaydı...*

Ama onu öldürmüyorsun. Bu kez birinin ölümü senin elinden olmuyor.

Öne doğru adım attığın sıradan arkandan başka okların vızıltısını duyuyorsun, çocuk oklarla delik deşik oluyor, artık dikenli bir balığinkini andıran bedeniyle sendelerken öylece bakıyor. Sen bir adım atarken silah arkadaşları da ansızın çivilenmiş gibi sarsılıp yere yığılıyor.

Kayalardan figürler çıkıyor. Okçuların silüetleri bunlar. Yaylar sana dönük değil ama hazırda.

En sonunda onlara seslenip, “Tanrı soyundan olanı bulmaya geldim,” diyorsun.

“Evet,” diye yanıtlıyor bir adamın sesi. “Eşkiyalara öyle dediğini duyduk.”

“Onlar eşkiya değildi,” diyorsun. “Kutsal şövalyelerdi ama yanılıyorlardı.”

“Her kim olurlarsa olsunlar,” diyor adam, “burada işleri yok. Senin de yok ama onlara karşı hareketlerin düşünüldüğünde... dinlenmeyi hak ettiğini ispatladın.”

Adam aşağı iniyor, kır saçlı yüzündeki profesyonel ilgiyi görebileceğin kadar yakına geliyor.

“Bu ilgiyi çok az kişi hak ediyor,” diyor adam. “Ama sen... Sen bizimle gel.”

Ölmediğinde bir sınıflandırıcıya dönüşürsün. Hayatının dördüncü ya da beşinci yüz yılına geldiğinde çevrende meydana gelen her olay sana bir başkasını, sonra bir başkasını ve bir başkasını anımsatır. Artık tanıştığın herkes aklına başkasını getiriyor, bütün yemekler başka bir yemeği ya da yemekleri aklına düşürüyor, duyduğun hikâyeler hep daha önce duyduklarının benzerleri. Bunları zihninde organize ediyor, dünyada benzeri benzerin yanına koyarak hareket ediyor, deneyimleri ayrı gruplar hâlinde biriktiriyor, yığınların boyutlarını birbirleriyle karşılaştırıyorsun. Sık rastlamadığın olaylar yaşanabiliyor ama yeni bir şey olmuyor.

Yarı tanrıların hikâyelerini sıklıkla işitiyordun. Öyle yerler, öyle zamanlar olmuştu ki kasabada alışlagelenden daha hızlı ağaç kesen herkes yarı tanrı ilan ediliyordu. Bu hikâyelerin çok azı araştırmaya değmişti.

Ama domuz var işte.

Sayısız kilometre ve yüzyıllar boyunca ondan ayrı düşmüş olsan bile geyik domuz uzun zamandır var. Sen onun doğum anını, göğün kör edici orgazmını gördün. Domuz soyundan olan üvey kardeşinin sana duyduğu kin, can sıkıcı bir durum ama kardeşler kavga eder, öyle değil mi? Birbirinizden uzak

da olsanız aileler böyledirler. Bu yaratık muhakkak senin kânındandır. Fırtınanın çocuğu, bir domuzun ağıtlarının ve dualarının karşılığı. Annenin bir zamanlar senin için dediği gibi: Tanrının çocuğu ve armağanı.

Bu çocuklar var. Yalnız olduğuna olan kesin inancın artık çürütüldü.

Tam da bu yüzden hatıralarına dönüp duyduğun bütün o hikâyeleri tekrar gözden geçirdin. Neticede domuz var. Hikâyelerin çok azı ilgiyi hak ediyor. Genelde olduğu gibi yüzyıllar boyunca peşine düştüğün tanrının savaşçı oğlunun hikâyesi ya da üstün bir varlığın kızı olan ölümsüz hükümdara ilişkin ilahi, bazı kültürlerin çoğunluğa hükmetmek için uydurduğu propagandalardan ibaret çıkıyorsa da kolayca göz ardı edilemeyecek bir avuç anlatı da var. Kırılan ve üzerlerinde el boğumunun izi kalmış kayalar. Aynı adı taşıyan ve birbirine çok benzeyen bir lord, sözde oğlu ve sözde torunu; öyle ki en yaşlı cemaat üyesi sana farklı insanlar olduklarına hiç inanmadığını, hep ölmeyen tek bir insan olduklarını düşündüğünü itiraf etmişti. İşaretler ve alametler mevcuttu.

Yüzlerce kez hayal kırıklığına uğramış olsan da sonraki birkaç bin yılı araştırmayla geçireceğin kararma sadık kalıyorsun. Bu bir cesaret mi, yoksa ümit mi, bilmiyorsun.

Uzun zamandır bu dağların Tanrı Oğlu Efendisi'ne dair olanlar kadar zengin ve inatçı ve şiir külliyatının peşine düşmemiştin. Şimdi bu sessiz savaşçılarla yürüyor, kalbin kırılmasın diye kendine tekrar tekrar ümitlenmemeni söylüyor ama o merhametsiz kalbin aile düşüncesi karşısında yıllardır olmadığı kadar hızlı atmasına engel olamıyorsun.

Bulutsuz bir sabah, başını kaldırıp üç zirvenin arasında çakmaktaşına oyulmuş taş bir kaleye bakıyorsun. Eşlikçilerinle dar bir sırt boyunca ilerliyorsun. Yaklaştığında burçlardaki ar-

balıçılar pozisyon değiştirirken bekliyorsun, askerler bir dizi parola haykırıyorlar ve büyük kapı açılıyor.

Bu yükseklikte yaşaması imkânsız olan ağaçların olduğu bir avluyla karşılaşıyorsun. Burada hava dışarıda esenden çok daha sıcak. Parlak giysiler içindeki insanlar da seni izlemek için toplanmış. Mağrur bir merakla, omuzları dik duruyorlar.

Dağın içine açılan bir geçit var. Askerler önden gitmene izin veriyorlar. Koridor meşalelerle değil de taşlardaki deliklerden gelen, titremeyen, sabit ışıklarla aydınlatılmış. Üzerine binlerce ilahi oyulmuş, yabancı odundan yapılma bir kapı çıkıyor karşına. Resimleri inceliyorsun: Tanrı Oğlu suyu geçiyor; Tanrı Oğlu dağ canavarlarını dize getiriyor; Tanrı Oğlu tahtını kuruyor; Tanrı Oğlu genç kızları doyuruyor; Tanrı Oğlu, Ay'ı evcilleştiriyor.

“Bekle!” diye bağıyor biri arkandan ama sen kapıyı itip al-
tın, mavi ve kırmızı duvar halılarıyla kaplanmış parlak ışıklı bir odaya adım atıyorsun. Işıldayan zırhları içindeki muhafızlar hızlı bir uzmanlıkla yükseltilmiş tahtla arana diziliyor ve mızraklarının uçları boğazına çevrilmiş hâlde sana doğru ilerliyorlar...

O sırada sen tahttaki adamın gözlerine bakıyorsun. Uzun boylu ve güçlü. Detaylı bir taç takıyor. Mavi gözleri var, seninkiler kadar mavi.

Adam dağ dilinde, “Geri çekilin!” diye bağıyor. Muhafızlar yavaşça silahlarını indiriyor.

Adam ayağa kalkıyor. Nasıl ayaklandığını, ne kadar güçlü olduğunu, yüzündeki çizgilerin kusursuzluğunu, etrafındaki koyu renkli sürmeyle gözlerinin nasıl da parlak görüldüğünü görüyorsun. Adam tahtın olduğu platformdan aşağı iniyor.

Mavi gözlerinde bir parıltı, ani bir ışık, bir yıldırım parıltısı görüyorsun ve yüzyıllar sonra ilk kez hayretle soluyorsun.

Adam gülümsüyor, ellerini uzatıyor.

“Geldiğini duymuştum,” diyor. “Kuşların uçuşunda gelişini görmüştüm ama inanmadım. Daha önce de hayal kırıklı-

gına uğramıştım. O yüzden sessiz kaldım, en iyi subaylarımı haber almak ve yolu gözlemek için gönderdim. Bana rehberlik etmesi, sabır vermesi ve planını anlayabilmek için babama dua ettim ve onun sessizliğinde uzun zamandır hissetmediğim bir heyecan sezdim.”

Muhafızlarını aşıp sana doğru geliyor. Hayatlarını altüst ettiğin, lordlarında bu hevesi uyandırdığın için o anda senden nefret ettiklerini biliyorsun. Kollarını avuçların yukarı baka-cak şekilde kaldırarak niyetinin masumlüğünü gösteriyorsun ama o, kralları, kendi kollarını kocaman açıp sana, “Gezgin!” diye bağıyor. “Geldin, kuşların uçuşunda hakikat varmış.”

Adam seni tutup askerlerinin bakışları altında kendisine doğru çekiyor. Islak, kirli kürkünü ve donmuş, tozlu tenini kendi parlak kaftanlarına sarıyor. Yüksek sesle haykırıyor: “Kardeşim!”

Saatlerce ağlayıp inleyerek kucaklaşıyorsunuz. Önce sen, sonra o, sonra sen, sonra o, sonra yine o, “Kardeşim!” diye haykırıyorsunuz.

“Bunun gerçek olacağını hiç düşünmezdim,” diyorsun.

O da, “Çok uzun zamandır yalnızım,” diyor.

Tanrı Oğlu muhafızlarına sizi yalnız bırakmalarını söylediğinde tereddüt ediyorlar. Onlara ikinci kez emretmesi gerekiyor. Baş başa kaldığınızda sana, “Bana hayatını anlat,” diyor.

“Bir vadide annemin ve yıldırımın çocuğu olarak doğdum,” diyorsun. Başıyla onaylıyor. “Her şey öyle başladı,” diyorsun. “Öldürmeyi öğrendim,” diyorsun. “Gözlerim parladığında katletmenin dansını etmeyi, bütünü parçalamanın mecburiyetini öğrendim,” diyorsun. Gülümsemesinde aşinalık ve hüznün var.

İnsanlar size yemek ve içecek getiriyor. Tanrı Oğlu’na gördüğün medeniyetlerden bahsediyorsun. Onca yıl kulağa bir hiçmiş gibi geliyor. Anlatmak o kadar vakit almıyor.

“Seni arıyordum,” diyorsun.

“Ben de,” diyor Tanrı Oğlu. “Uzun zamandır bir kardeşim olsun diye bekliyorum. Çok uzaklarda bir ovada annem ve yıldırımın çocuğu olarak doğdum. Öldürmeyi öğrendim. O saldırgan uyurgezerliği de öğrendim. Evin yok mu?” diyor.

“Her yer benim evim. Sen tek bir yerde mi kalıyorsun?” diyorsun.

“Uzun yıllar yeşil ülkeye yelken açtım. Volkanların olduğu yere gittim. Buraya geldim. Aşağıdaki vadide insanlar var. Gerektiğinde onları koruyacağımı biliyorlar. Bana adaklar getiriyorlar. Artık gezmeyi bırakabilirsin, kardeşim. Tabii istersen.”

“İstiyorum,” diyorsun ve bunu söylerken de doğru olduğunu biliyorsun.

Dağın Tanrı Oğlu, “Gel, birlikte hüküm sürelim,” diyor.

Odan yastıklarla dolu. Yokuşun daha yumuşak bir yamacına bakan bir penceren var. Kale avlusunun sıcağı aşağıda, kölelerin çöp, odun ve kömür ateşleriyle ilgilendiği odalara kadar uzanan büyük dikey tünellerden yukarı doğru yükseliyor.

Vadideki kabilelerden gelen kervanlar tahıl, sebze, tuzlanmış et ve bira getiriyor. Bu gökyüzü evindeki soylu ailelerin oğulları ve kızları sırayla seninle yatmaya geliyor.

Tanrı Oğlu’yla hikâyeler paylaşıyorsunuz.

“Kuzeydeki tepelerin ardında yaşayan bataklık halkıyla vakit geçirdin mi hiç?” diyor. “Timsah derisinden figürler yapanlarla?”

“Hayır,” diyor.

Ona sonuncusu buz devrinde ölene dek alını eğimli bir halkla yaşadığını anlatıyorsun.

“Ben kartal halkıyla yüzyıllar geçirdim,” diyor. “Onları tanırmısın?”

“Hayır,” diyorsun.

“Saç yerine kuştüyleri vardır,” diyor. “Dolunay olduğunda uçabilirler.”

Buna cevap vermiyorsun.

İ-n sonunda ona, “Başkalarını buldun mu?” diye soruyorsun. Sana uzun uzun bakıyor. “Sadece seni,” diyor.

“Beni de sen bulmadın,” diyorsun. “Ben seni buldum.”

Başını eğiyor. “Birinin olduğu yerde kalması gerek,” diyor. Hiç çıkarmadığı, üzerinde boynuzlar, kemikler ve dişler olan o taçla muhteşem görünüyor. “Bilgi toplayıp topladıklarımı düzenliyordum,” diyor. “Tanrılara ve güçlere dair hikâyeler topladım.”

“Bende de öyle yüzlerce hikâye var,” diyorsun. “Duyduğum en güzel hikâye sendin.” Bunu derken gülümsüyorsun.

“Sen de benim duyduklarımın en güzeliydin,” diyor.

“İkincisi neydi?” diyorsun. “Benden sonra gelen yani?”

Uzun süre düşünüyor.

“Vayn,” diyor. “Vayn Mezhebi.”

İnsanların yarattığı bütün tanrıların isimlerini bildiğini düşündüğünden ve bu ismi bilmediğinden şaşırıyorsun.

“O da nedir?”

“Bilmiyorum,” diyor. “Çok bir şey öğrenemedim. Buraya çok uzak bir yerde. Ulaklar ve casuslar gönderdim. Bu bir sır. O yüzden ilgimi çekti. Çünkü hikâyelerin çoğu kendini tanrı ilan edenlere dair oluyor ama bu hikâye bana kazara ulaştı. Parlayan gözler. Bizzat Hayat’ın çocuğu. Peşine düşmeleri için insanlar gönderdiğimde bilgi kanalları açılmak yerine kapandı. Sanki olayın sızdığını fark etmişlerdi ve dikkatli oluyorlardı.”

Hiçbir şey söylemiyorsun.

“Ama sen en güzeliydin. Açık ara farkla. Eski şiirleri okudum. Teninin nasıl da iyileştiğini. Girdiğin transı. Gözlerinden mavinin fişkırışını ve parlaklığını. O vakit beni görenlere nasıl görüldüğümü anladım.”

Birlikte geçirdiğiniz dördüncü haftada sana, “Nehir halkının bir kısmı adaklarını geciktirdi,” diyor. “Dün gece bir ay daha mülhet istemek için bir tırmanıcı gönderdiler. Gidip onları cezalandırmam gerek.”

“Onları cezalandırmaya değer mi?” diye soruyorsun. “Ya sadece biraz daha vakte ihtiyaçları varsa?”

“Casuslarımız var, kardeşim,” diyor. “Yalan söylüyorlar. Ambarları tıka basa dolu. Onları satmayı, parayı saklamayı ve bitkilerinin hastalandığını söylemeyi planlıyorlar.”

“Ah,” diyorsun.

Alacakaranlıkta üç yüz adamla birlikte gidiyorsunuz.

Halkın başındaki kadın, “Dağın Tanrı Oğlu, bizi onurlandırıyor,” diyor. Sonra kardeşin senin duymadığın bir sese dönüyor ve yukarıdaki bir binanın üst camına bakıyor. Derken oradan bir ok fırlıyor. Kardeşin yolundan çıkmak için bir tarafa eğilince ok, sizinle gelen adamlardan birinin göğsüne iniyor. Adam ölmekte olanların aptallığıyla oka bakıyor ve ağır ağır yana devriliyor. Artık çok daha fazla ok geliyor, çok daha fazla adamınız düşüyor. İşte yine başlıyorsun, evet, silahın kalkıyor ve biraz bitkin hâlde bir hedef arayışıyla etrafına bakınıyorsun.

Dağın Tanrı Oğlu’nu, üvey kardeşini görüyorsun. Elleriyle kendi yüzünü kavlıyor.

Derken ellerini indirip kısa savaş bıçağını kaldırarak koşmaya başlıyor, kadının kaburgalarını parçalıyor. Kapıldığı o zihinsel soyutlanma içinde hırlayıp homurdanıyor. Gözlerinden mavi köpükler, parıltılar, ışıklar fışkırdığını görüyorsun.

Sen o cinnet hâline girmiyorsun. Yalnızca kendini hengâmenin dışında tutmak için savaşıyor, engelliyor, yumruk atıyor, tek-meliyor ve öldürüyorsun. Uluyan Tanrı Oğlu’nu takip ediyor ve izliyorsun.

Ta ki pek çok kasabaları yerde toplu hâlde ölü yatana; sağ kalanları bütün yemekleri getireceklerini bağırp merhamet dilenerek kaçana dek. Dağ savaşçıları hayranlıkla karışık bir

korkuyla parlak gözlü liderlerine bakıyor. Dağ kardeşinin nelerleri yavaşlıyor, kaşlarının altındaki ışık sönmeye başlıyor.

Gözleri sana çevriliyor ve gülümsüyor. Sağ kolunda bir çakmaktaşı bıçağının açtığı uzun kesikten damlayan kan, öldürdüklerinin kanına karışıyor. Ambarları yağmalayıp eve dönüyorsunuz.

Ertesi sabah birlikte yaptığınız kahvaltıda kolundaki kesiğe baktığını fark ediyorsun. Kesiğin iki tarafındaki et de kızarmış, şişmiş ve sızdırıyor.

Baktığını fark ediyor. Beklediğinin aksine kolunu indirip görmeyi engellemiyor. Eliyle ya da masadan aldığı bir mendille de örtmüyor. Kendisi de kolunu kaldırıp bakıyor.

“Evet,” diyor. “Zaman alıyor.”

Böylece halihazırda bildiğin şeyi kendine söylemeni birkaç saat geciktiriyor.

O gece şarap içmek için yanına gidiyorsun ve kesiğin üzerinde iyileştirici otlar ve çamurdan kararmış bir sargı bezi görünce çok üzülüyorsun. Yanıldığını umduğunu biliyorsun ve işte o umutların paramparça oluyor.

Baktığını yine fark ediyor. Yine gözlerinde bir panik, bir meydan okuma görmeyi bekliyorsun. Yine hiçbir şey göremiyorsun. Sana gülümseyip, “İlahi iyileşmeye yer açılsın diye doktorlarımın ilgilenmesini istedim,” diyor.

O gece hiç uyumadan karanlığa bakıyorsun.

Gün doğumunda buluştuğunuzda kolu hâlâ şiş ve dokunduğunda yüzünü buruşturuyorsun.

“Şu taç hep başında,” diyorsun. “Bir bakabilir miyim?”

Kimsenin sizi izlemediğinden emin olmak için etrafına bakıyor. “Bunu bana babam verdi, ölümlülerin beni onsuz görmesinden hoşlanmıyorum,” diyor. Ama tacı çıkarıp sana uzatıyor. Eline alıyor, ters çeviriyor, ağırlığını tartıyorsun. Kulak hizalarında tam da tahmin ettiğin gibi küçük kesecikler bu-

lıyorsun. Açmak için çekiyorsun, o da sırrın peşine düşmen için seni cesaretlendirircesine başını sallıyor. İçerideki tozu, onun o kekremsi kokusunu alıyorsun.

“Nedir bu?” diyorsun.

“Güherçile,” diyor. “Yarasa bokundan. Çam kozalaklarından biraz odun kömürü. Bir parça kükürt. Mavi kısım da,” diyor, “kuru bir meyvenin ezilmiş hâli. Rengi o veriyor.”

Keseciklere bastırıldığında kıvrımlı dişli kanallar gözlerinin kenarına bu tozu bırakıyor. Bu kanalların ucu çakmaktaşı olduğundan kıvılcım taşı görevi de görüyor.

“Gözlerimden ölüm tanrısının o mavi parıltısını, çatırtısını ve ışıltısını ben çıkarıyorum,” diyor. “Babamı onurlandırmak için.”

Gülümsüyor.

Gülümsemesine karşılık veriyorsun. Bir savunma hâlinde değil, sırrına bir ortak aramıyor, büyük bir ifşada bulunmuş gibi de davranmıyor. Savunmasız, saf, güvenen, neşeli, kardeşçe bir bakışı var.

O bir tanrının çocuğu olmanın böyle bir şey olduğunu zannediyor. Maskaralık ve hilelerden, sana dair duyduğu hikâyeleri taklit etmekten ibaret sanıyor.

Ondan nefret dahi edemiyorsun. Sana yalan söylediği için ondan nefret bile edemiyorsun, çünkü aslında yalan söylemiş değil; zavallı savaşçı, zavallı aptal kahraman hikâyeyi gerçek hayat zannediyor.

O yüzden onu cezalandırmıyorsun. Sırtını dönene dek bekliyorsun. Onu hızla öldürüyorsun ki hiç fark etmesin.

Kestiğin başını çevirdiğinde hâlâ gülümsediğini görüyorsun.

Geceyi, üvey kardeşin olmayan kişinin başsız cesedi ve cesetsiz başıyla geçiriyorsun. Başı bir elinden diğerine geçirip ona işlerin böyle sonlanmasından dolayı üzüldüğünü söylüyor-

sun. Güneş, dağların üzerinde yükseldiğinde yanakların sırlıklam ve her şey bıçak kadar keskin; gözyaşlarının ışığı böyle gösterdiğini hatırlıyorsun.

Koridora gidiyorsun. Muhafızları geçiyorsun. Öyle hızlı hareket ediyorsun ki peşinden gelemiyorlar. Gözlerindeki bakış ellerindeki kanlı kalıntı karşısında, “Gördüğüm şeyi görüyor olamam. Yanılıyor olmalıyım. Anlamıyorum herhalde, bu bir hata olmalı,” diyor. Sen taht salonundaki platforma çıkarken alarmlar çalıyor ve nihayet, “Silahlanın!” ve “Muhafızlar, ne yapmış bu?” haykırışları duyuluyor. Tanrıya yalvaran kalabalığa döndüğünde askerlerin mızrakları havada; bütün saraylıların ve vezirlerin yüzü dehşet içinde. Başı yukarı kaldırıp sesini yükseltiyorsun.

“Dağ halkı. Kralınız gökten indirilmemişti.”

Baş duvara fırlatıyorsun. Duvar kan lekelerine bulanıyor. Baş alışılmadık bir gözlem yapma niyetiyle odanın ortasına yuvarlanıyor. Açık gözleri yukarı bakacak şekilde duruyor, dudığında az önceki sert muamelenden dolayı yamulmuş bir gülümseme kalmayı sürdürüyor.

En cesur muhafız öne çıkıyor. Mızrağını kaldırıyor. Göğsünü açıp fırlatmasını işaret ediyorsun.

Nişanı iyi, kolu kuvvetli. Göğüs zırhının altına saplanan mızrak bir adım geri gitmene yol açıyor, omurganın yanından iyice derine giriyor. Dimdik durup odayı inceliyorsun, sen dönerken mızrağın sapı sallanıyor.

“Büyük bir savaşçıydı,” diyorsun ve yine başı işaret ediyorsun. “Adil bir hükümdardı. Kötü bir adam değildi. Onu onurlandıracağız, çünkü yalancı değildi. Bence hikâyesine inanıyordu. Yanılmıştı, o kadar, bu da günah değil.

Bana vadideki en iyi dört zanaatkârı getirin. Avlunun ortasına bir heykelini diksinler. Bu kale devrildiğinde de o heykel ayakta kalsın. Dağ alçaldığında da ayakta dursun ve yirminci kuşaktan çocuklarınızın çocuklarının çocuklarının çocuklarının çocukları vadiyi kazsın, o heykeli bulsun ve “Bu, buranın

kralı olmuş olmalı. Büyük bir kral olsa gerek. Belki de bir tanrının oğluydu,” desin. Kendini sandığı şekilde hatırlanabilir. Ona bunu armağan edeceğiz.

“Benimse heykele ihtiyacım yok,” diyorsun.

Sıçırıyorsun. Platformun kenarından dimdik yukarı fırlıyorsun. Kollarını ve bacaklarını uzak ormanların süzülen sincapları gibi açarak yüzüstü zıplıyorsun. İçindeki mızrağın sapı dik duruyor, öyle sert düşüyorsun ki mızrak ağırlığıyla bütün vücudundan geçiyor. Ayak ve el parmaklarının ucunda çömelindiğinde mızrak tavanı gösteriyor.

Sen ayağa kalktığında odadaki kimse kıpırdamıyor, korkuyla bakıyorlar. Mızrağı fırlatan adama doğru gidiyorsun. Cesareti seni memnun ediyor, zira adam kaçmıyor.

Arkana uzanıp mızrağı çıkarıyorsun. Ona uzatıyorsun.

“Al,” diyorsun. “Bu kalenin düşmanlarına karşı kullan. Bana hizmet et. Sen kendini kutsal bir çocuğa adamıştın. İşte o çocuk benim.”

Adam ıslak silahını alıyor. Diz çöküyor. Odadaki herkes diz çöküyor.

Her ay yerliler kaleye çıkıyor. Birkaç ayda bir subayların aşağı inip terbiye veriyor. Bazı haftalarda hikâyelerin peşine düşmüş; hastalarını iyileştirmeni, onlara şans ya da zenginlik bahsetmeni veya onlar için savaşmanı dilemek için seni bulmaya gelmiş misafirlerin oluyor.

“Hayır,” diyorsun.

Çoğu göklere lanet okuyup gidiyor. Bazıları itiraz ediyor, yalvarıyor, emrediyor. İşte onları öldürüyorsun.

Kendine, “Dinleneceksin,” diyorsun. Olabildiğince çok yiyorsun. Vücudun değişmiyor. En sert likörleri günlerce içiyor, sarhoş oluyorsun ama sarhoşluğun da istediğin kadar olmuyor. Birlikte dans ettiğin herkes yalvar yakar yorgunluktan yerlere devrilene dek dans ediyorsun. Bazen onları ayağa

sürükleyip kollarının arasında ölene dek onlarla dans etmeyi sürdürüyorsun.

Nesiller geçiyor. Seni dağdan kovmaya çalışacak kutsal savaşçıları bekliyorsun ama kimse gelmiyor. Bir ara kalenin halkı sana karşı ayaklanıyor. Bunlar sen geldiğinde orada olanların çocukları ve torunları; belki de büyüklerinin sana dair hikâyelerini efsane zannediyorsun. Liderlerini çeşitli şekillerde öldürüyorsun.

Bu isyancıların başında genç bir aşçı kadın var. Hüküm vermen içini ayağına getirilmesini istiyorsun. Ona bakıyor, ailesinden kim ne yaptığını anlamaya; intikam arzusunun kökenini çözmeye çalışıyorsun. Ama onu daha önce hiç görmemişsin, soyunun da bir önemi yok.

“Neden?” diye soruyorsun.

“Çünkü bütün tanrıların cam cehenneme,” diyor. Gözlerinin içine bakıyor.

Saraydakilere onu dağın eteğinde canlı canlı yakacağını söylüyorsun.

Onunla dağdan iniyor, iplerini çözüyor ve gidebileceğini söylüyorsun. Sana bakıyor ama rahatladığını görmene izin vermiyor. Onu o an daha da çok seviyorsun.

“Kork,” diyor ve nehre doğru yürüyor.

Elli üç yıl geçiyor. Onca zaman kadının geri gelmesini bekliyorsun ama gelmiyor.

On yıllardır gördüğün en karanlık gece yaşanıyor. Akbaların sesini duyuyorsun. Yatak odanda etrafa dağılmış, horlayan bedenlerin; şarap tulumlarının ve yiyecek artıklarının arasında yatıyorsun. Bir sen uyanıksın.

Yavaş ilerleyen ayak seslerini duyuyorsun. Bir an içinde tahta tabanlı ayakkabı giyen bir cariyeinin geldiğini düşünüyorsun ama ritim uymuyor.

Kapı ağır ağır aralanıyor. Kapının ötesindeki karanlık ve ağır şekle bakıyorsun.

Öncü adım atıyor, kapıyı burnuyla iterek tamamen açıyor, eşikte durmak üzere yavaşça ilerliyor ve bakışlarına karşılık veriyor.

Nefes verirken hoş geldin diyorsun. Domuz yüzyıllar sonra seni ilk kez buldu.

Dölc, terc, içkiye, şeker ve tuza bulanmış hâlde yatıyor. Yarı karanlıkta yaratığın küçük siyah ve parlak gözlerine bakıyorsun. Bir evin hayaleti gibi, anlamaya çalışan bir şey gibi, bir anı gibi duruyor orada.

“Merhaba, domuz,” diye fısıldıyorsun.

“Beni buldun, domuz. Çok uzun zaman oldu.”

Bir sürü muhafız var. Donmuş dağ yolları kilometrelerce uzun. Zihninde babirusanın izlediği yolu görebiliyorsun. Çok uzun yıllar önce yabancı bir kıyıda yumurtasından uyanıyor. Koşarak avlanışını, şehirlerde gezinmesini, vücuduna hiç uymayan gizlilik ve sabır yeteneklerini öğrenmesini, gemilere gizlice binmesini, yüzmesini, ormanlarda yürümesini, üzerine gelen yırtıcıları parçalayışını gözünde canlandırıyorsun. Domuzun yalnızlığı az kaldı seni ağlatacak. Bitmek bilmeyen bu görev, diğer ölümsüzü arama arzusu olmasa ne yapardı? Taş yolu çıkışı, *tak, tak, tak*, toynaklarının dar geçitte yankılanışını, hiçbir hayvanın sahip olmaması ya da olmak zorunda kalmaması gereken o kararlılığı, homurtularını susturuşu, pis kokusunu azaltmak için nehre dalışı, küstahlığın doruğuna çıkarak kendisini görünmez kılışı, utangaçlıktan uzak gururlu bir domuzluk geliştirerek eğitilmiş uzmanlara bile hayal gördüklerini, domuzsuz koridorlarda sana bakmak için dünyayı aşmış bir domuz düşlediklerini düşündürecek olması.

Onu böyle son görüşünden bu yana kaç domuz hayatı geçti? Sessiz, hırlamadan, toprağı eşelemeden, çenesi sana karşı olan sonsuz şiddet seferinde ayrılıp salyasını üzerine sıçratmadan durmayalı ne kadar oldu? Sadece izler hâlde en son ne zaman kaldı?

“Gel öyleyse.”

Başını kaldırıyorsun. Kendi hareketine kendin de şaşıyorsun. Ama işte onunla buradasın, o burada ve bunu yapıyorsun.

Bir inancın nefretiyle senden nefret eden domuza boynunu açıyorsun.

“Parçala,” diye fısıldıyorsun.

“Çok uzun yollardan geldin,” diye fısıldıyorsun, “çok çabaladın. Yorgunum. Bir süre dinlenirim. Beni yumurtama gönder. Hatta birlikte gitsek mi?”

Domuz uzun uzun sana bakıyor.

Başını çeviriyor, sen de açık ve muhtaç boğazınla geyik domuzun odanın her tarafına, içindeki her şeye ve herkese bakmasını seyrediyorsun. O yavaş bakışlar en sonunda sana çevriliyor.

Domuzun gözlerinde daha önce hiç görmediğin bir şey görüyorsun: Tiksinti.

Dönüp gidiyor.

“Domuz,” diyorsun. “Hey, domuz.”

Domuz koridorda sessizce ilerleyip kaleden çıkıyor.

“Hey,” diye bağıırıyorsun. Sen sesini yükselttikçe etrafındaki bedenler sersemlikle kıpırdanıyor. “Domuz,” diye bağıırıyorsun. “Parçala boğazımı.”

Geri dönmüyor.

“Hey,” diye bağıırıyorsun. “Şimdi ne olacak? Boğazımı parçalamazsan ne olacak? Beni duymazdan gelemezsin!”

Ama domuz çoktan gitmiş oluyor.

Selefinin okuma yazması yoktu ama yazmanın öneminin farkındaydı. Bu yüzden yukarıdaki kısımda bir kütüphane yer alıyor. Orada da âlimlerine okuttuğu bir sandık dolusu parşömen var. Masalları, düşleri, duaları; tanrılar ve ailelerine dair bilmeceleleri okuyorsun.

Seninle ilgili olmayanlar da var.

Kale halkı içeri girmiyor, zira onları yüz ifadenle uyardın

ama sen, parşömenleri açıp ölü ve diri dillerdeki metinlere dalarken kapıda toplanıp yaygara koparıyorlar.

“Kıral!” diye bağıyorlar. “Bizi neden terk ediyorsun?” diye feryat ediyorlar.

Hiçbir şey söylemiyorsun. Sözde tanrılara ve tanrıların, yarı tanrıların ve iblislerin ötesindeki güçlere dair bir listeyi açıyorsun. Dünya ortaya çıktığında savaş vererek bedenden bedene sıçrayan sessiz boşluğun öfkesi. Sonların ve başlangıçların, ölümün ve yaşamın hükümdarları. Ölümün hükümdarları arasında kendi ismini, yaşaminkiler arasındaysa Vayn’i buluyorsun. Bir parşömen, okurundan senin için; boşluğun çocuksuz, hüznünlü evladı için merhamet dilemesini istiyor. Bir parşömen sana Hayat’ın kızı Vayn’in ölümlerin kulaklarını açıp ciğerlerini yediden doldurduğunu, toprağı ve dünyanın hareketsiz maddesini uyandırdığını, uyandırıp da yeniden dans etmeye kadının düşmanlarının kokusunu almaya sevk ettiğini söylüyor. Eski bir parşömen ilahisi ölümün ancak taklit edebileceğı bir durgunluğun, var olmuş bu en eski şeyin, kadının en büyük düşmanı olduğunu anlatıyor.

Odanın dışında muhafızlar zırhlarını çıkarıp göğüslerini keserek sadakatlerini kanıtlamaya çalışıyor. Bir vezir, “Olmaz,” diye bağıyor. “Bizi terk etmek için önce benimle dövüşmen gerek. Beni öldür ama bizi silip atma.”

Gizli mezheplerin haritalarını açıyorsun.

Biri, “Bu senin çocuğun,” diye bağıyor. Bunu duyunca başını kaldırıp pencereden dışarı bakıyorsun. Bir başkası, “Bu da,” diyor. Kalabalığın yukarısına kaldırılmış, kundaklarında huzursuzca kıpırdanan iki, yok, üç bebek görüyorsun. Anelerleriyle sevişmiş olman muhtemel. Ne var ki şimdiye kadar çoktan öğrendiğin, bir dizi zavallı, kıpırtısız, soğuk, küçük bedenle kanıtladığın üzere, özünde rahimlere düşman bir şey var. Teolojik metinlere geri dönüyorsun.

Bir kutunun dibinde bir parşömen parçası var. Onu ışığı tutuyorsun.

Peki resimli yazılar. Bunu hatırlıyorsun, hızla ortaya çı-
kıp kaybolmuştu Kıpı kıpı çöp adam figürleri, karınasık ve
tehlikeli ulemlar, fısıllılarla konuşan bir halkın uylarına
dili.

Üzerinde, "Vayn'ın İlahisi" yazdığını görüyorsun. Hıyat
yıldırımının ölümsüz çocuğunun şarkıları.

Terk ettiğin medeniyete, "Yanıma sadece bunu alacağım,"
diyorsun. "Kale, yemekler, sadakat, silahlar; geri kalan her şey
sizin."

Biri, "Müsaade et sana tapınalım!" diye bağıyor.

"Tanrınız sizi gözetmeye devam ediyor," diyorsun. "Hey-
keli avluda. Size göz kulak olduğu için şükran sunmayacak
kadar nankör müsünüz?"

Kaleden çıkıp uzun zaman sonra ilk kez ve son kez o dik
ve taşlı yola adım attığında gidişini bir tek çocuklar seyre-
diyor. Dağ halkının diğer üyeleri sert suretli yıpranmış taş
heykelin etrafında el ele tutuşup dönüyor. İlk Tanrı Oğlu'nun
heykeli için etler yakıyor, ateşe çiçekler fırlatıyorlar. Teklifini
kabul etsen öleceğini bilmesine rağmen seninle dövüşeceğini
söyleyen adam, daha şimdiden bir ritüelin ritmine kavuşmuş
ilahilerin ve ağıtların başını çekiyor. Onlar doğmadan önce
öldürdüğü adama şarkılar söyleyip kendilerini koruması
için yalvarıyorlar.

BAL İÇİNDE SAKLI

Keever komodininde titreyen telefona uyandı. Doğruldu. Hava hâlâ karanlıktı. Gözlerini kırptırdı. Gizli numara. Telefonu kulağına götürdü.

“Ben Kever.”

“Evet.” Temkinli bir kadın sesi. “Kiminle görüşüyorum?”

“Asıl ben kiminle görüşüyorum?”

“Ee, evet. Ben San Antonio Emniyeti’nden Yüzbaşı Carstairs. Efendim, Joanie Miller’ı tanıyor musunuz?”

“Ne oldu?” Ayağına fırladı.

“Sizi arama sebebim,” dedi ses, “telefonundan bırakılan son mesajın size hitaben olması. Birkaç gün önceden kalma bir mesaj.”

“O nerede?”

“Üzgünüm, efendim. Bir kaza olmuş. Eyalet parkının kuzeyinde kalan Fall Edge Sokağı’nda yoldan çıkmış.”

“İyi mi?” Elbette değildi.

“Hayır, korkarım değil.”

“Öldü,” dedi Kever.

Bir an duraksama. “Çok üzgünüm, efendim, evet, öldü. Başına ve boynuna ciddi yaralar almış. Yolda başka kimse yokmuş, aracı görülmeyecek bir yere yuvarlanmış. Ancak birkaç gün sonra... Çok üzgünüm. Neyiniz oluyordu?”

“Arkadaştık. Eşiyle çalışıyordum.”

“Kaz Miller’la mı yani?”

“Evet. Benim emrimde çalışıyordu.”

Bu işe yaradı. Kadının konuşması artık daha saygılıydı. “Anlıyorum, efendim. Kaz Miller yakın zamanda vefat etmiş olan...”

"Evet."

"Peki... efendim, kusuruma bakmazsanız.... Bayan Miller nasıldı...?"

Keever bir süre sessizliğin sürmesine izin verdi. "Çok iyi değildi," dedi. "Tahmin edeceğiniz üzere. Neden sordunuz?"

"Bünyesinde çok fazla alkol vardı da. Size bunu söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm."

Sen sadece işini yapıyorsun.

Keever bunu yüksek sesle söylemediğini fark etti. Kadının başka şeyler de söylediğini duydu ama ne dediğini anlamadı. Kadın kulağına konuşurken o panjurlarını ayırıp gökyüzüne baktı. *Hey, dedi ve yine sesli konuşmadığını fark etti. Kimin ne yaşadığını, nasıl tepki vereceğini hiçbir zaman bilemezsiniz. Yas hepimizi delirtiyor, öyle değil mi? Hepimizi deli ediyor.*

Bir göz bulduğumuzda, diye düşündü Caldwell, çok heyecanlanmıştım. Başladığımızda elimizde yalnızca bir buçuk bacak vardı. Kurutulmuş eti andıran biraz sakatat. Bir avuç kemik parçası.

Sakinleştirilmiş domuzu yine silindirin yanına yerleştirdi. Olukları ve kabloları yine bağladı.

Olsa olsa Vatikan'ın sergileyebileceği şeyler kadar ihtişamlı, birkaç çirkin kalıntımız vardı. Derken bir göz! Elbette, bulduğumuz şey kuru üzümü andırıyordu ama ben anlamıştım. Doğru koşulları sağlarsak yeniden şişecekti. İşte buradayız. Yeni parçamızla birlikte.

Bu araştırma dalı en beklenmedik kaynaktan çıkmıştı: Caldwell bir film izliyordu.

O zamanlar Birim'e katılalı çok olmamıştı. Bir gece yorgun argın eve dönmüş ve televizyonu açmıştı: O dönem hâlâ ara ara işiyle bütünüyle alakasız bir şeyler okuyup izlediği oluyordu. Asıl tezat şuydu: Artık dikkatini o şekilde harcamazdı ama harcamış olması ona bu verimli araştırma alanını açmıştı.

O televizyonu açtığında film başlayalı biraz olmuştu. Filmin başrolünde ve muhtemelen yönetmen koltuğunda, şaşılacak şey ya, Polanski vardı. Bu filmin gösterilmesine biraz şaşırmıştı.

Caldwell yemek yiyor, çok da izlemiyordu, derken bir sahne çıkıverdi. Polanski'nin karakteri sarhoş hâlde bir yatağa uzanmış, Isabelle Adjani'yle konuşuyordu.

“Kolumu kes,” diyordu. “‘Ben ve kolum,’ derim. Midemi, böbreklerimi al: ‘Ben ve bağırsaklarım,’ derim.” Caldwell, Polanski'nin şöyle devam ettiğini hatırlıyordu: “Kafamı kes. ‘Ben ve kafam,’ mı derim, ‘Ben ve vücudum,’ mu? Kafamın kendisine ben deme hakkı var mıdır?”

Caldwell o anda dimdik oturmuştu. O bir buçuk bacağı düşünmüştü. Unute'nin kendisine miras kalan parçaları. O veya bu parçasının kendisine Unute deme hakkı var mıydı? Unute'nin neresi ontolojik olarak oydu?

Şayet oysa, doğru biçimde dürtüldüğünde uyandırılıp yeniden hayata döndürülebilir miydi?

Bu yaklaşım çok geçmeden bir öncelik hâlini almıştı. Unute'nin turşusu kurulmuş, düşürülmüş, gömülmüş, tapılmış her bir parçasının hikâyesinin peşinden gitmek gerekiyordu.

Silindirdeki şekille ilgili ve şekle hitaben, *Asla tamamlanmayacaksın, diye düşündü. Parçası olduğun şeye daha çok yaklaşabilmen için her an daha farklı parçalar ekleyebiliriz. Ama insan doğumlu pek çoklarından ya da benim sana dair beklentimden çok daha tamsın, tamamlanmışsın. Ne gerekiyor? Sana merhaba demek için ne yapmam gerek? Seni uyandırmak için ne tür bir akımı, enerjiyi, alanı ya da titreşimi sana aktarmalıyım?*

Camın ardındaki figüre hitaben, *Unute'nin seni hoş karşılamasını beklemiyorum, diye düşündü. Ama...*

O aydınlanma anından sonra buldukları her kalıntı, bir gizlilik ve törenle eline ulaştırılmıştı. Eldivenlerle, gerekli saygının gösterilmesiyle, her neyse o organik parçanın yuvasından

dikkatle çıkarılmasıyla. Bütün belgeler, yaydığı titreşimlerin ve kökeninin detayları okunuyordu.

"Elendimizin 1372 yılında bu tarikatın kardeşleri tarafından Gizli Aziz olarak anılan kişiden koparılmış bu serçe parmağı koruma görevi Sevilalı Simón de León'a verilmiştir."

"Ben Fatima El-Huri, Peygamber Muhammed'i (Sallallahu Alcyhi ve Sellem) korumuş ve Allah tarafından ebedi hayatla kutsanmış ya da lanetlenmiş (fıkıhçılar bu konuda hemfikir değil) olan o isimsiz askerin kulak memesini taşıdığımı yemin ederim."

"Altmış kış geçti. Yabancı geldi, bir ayıyla dövüştü. Penisi koptu. Adaminki. İşte bu o penis (yerine yenisi çıktı). Onu balın içerisinde sakladım."

Bazılarımız, Tanrı bizi kutsasın, Unute'nin enerjilerinin gücünü istiyoruz. Unute kendisine ulaşmak için güvenilir bir kaynak değil. Ama neredeyse cömertçe davranırmışçasına kendinden geriye izler bırakıyor. Bu bir fırsat.

Seksen bin yıl. Kurumuş etten bir kule adam yapılabilecek kadar yeterince Unute kurusu ve parçası olmalı. Bu düşünce her zaman olduğu gibi Caldwell'in zihninde dünyanın enkazını ayakları altına alarak yürüyen hantal, yamalı bir devin canlanmasına neden oldu.

Buna ihtiyacım yok, diye düşündü. O kadarı lazım değil.

Şimdi zihninde, araştırmalarının gerçek sonuçlarının hatırası canlandı. Yakalanmış ve çökmüş parçalardan ve kırpıntılardan oluşan insan kadar bir yığın Birim'in iç organ kütlelerine, en derin mağaradaki en eski sanattan eski kemiklerine katılmış. Bunlar bir araya getirilmiş, yavaşça birleştirilmiş, dikilmiş, ısıyla mühürlenmiş, bir zamanlar sahip oldukları düzene kabaca yaklaştırılmak üzere organik yapıştırıcıyla tutturulmuş.

En ileri biyoteknolojinin bile böylesi dokuların yaşlanmasını tersine çevirmekte yapabilecekleri sınırlıydı. Ne var ki kafatası içinde hâlâ beyin vardı: Düşüncenin kurumuş kalıntıları mevcuttu. Yeterince iyi bir homunkulus söz konusuydu.

Keşke, diye düşündü, Caldwell, üç tane yedek sol elimiz olmasaydı. Keşke dört kulak yerine her deliğe yetecek kadar gözü-müz olsaydı. Ama denemenin vakti gelmişti.

O serin, aşırı yüklü iksirin içinden akım geçirilmişti. Özenle yapılandırılmış kan toplayan damarlara akıtılmıştı. Unutoloji'nin gizli bilgilerine göre dalga parçacık etkileşimlerinin uyuşmaz titreşimleriyle bütün yapı kuantum katalitik bir duruma itilmeye çalışılmıştı.

Hiçbir şey de olmamıştı.

Sıvı çalkalanmış, içindeki ışıklar balık ruhları gibi kıpırda-nıp karmaşık girdaplarla dolanmıştı. Karşılarında olan Brown hareketi ve sıvı dinamiğinden ibaretti. Daha fazlası yoktu. O zaman da olmamıştı, o zamandan bu yana da.

Ölüm, Unute'yi istemiyor, diye düşündü Caldwell. Ama ne yaparsak yapalım hayat da kalıntılarını istemiyor gibi görünüyor. Domuzun paylaşabilecekleri vardır elbette. Mantıklı bir ihtimal gibiydi ama şimdiye kadar hiçbir şey olmamıştı. Bize verebileceklerin var mı, Babi? Yeniden denesem? Seni dürtsem? Sı-nıra kadar götürsem? Belki bu kez itsem? Hayatının alelacele geri dönse de birazını projemize aktarabilsem?

Ne dersin? Bir kere daha deneyelim mi? Sonra peki, B planına mı geçelim?

“Diana?” B, kadının evinin girişinden usulca seslendi. Sokak lambalarının parlak ışıklarıyla aydınlanıyordu. Posta kutusu-nun yanında yazan, “Reklam broşürü atmayın lütfen,” yazısını okudu. Ayaklarını silebileceği paspasa, üzerindeki “Hoş gel-diniz!” yazısına ve kuyruğunu sallayan köpek resmine baktı. Kapının yanındaki ahşaptan dışarıya fırlamış küçük bir çivi vardı. Belki eskiden bir mezura ya da rüya kapanı orada asılı duruyordu.

“Diana?”

“Kapı açık,” dedi kadın içeriden. B kapıyı nazikçe itti. “İçeri gel.”

Oturma odasının yerinde oturuyordu. Alçak kahve sehpa-
sında dizüstü bilgisayarını açmış, bilgisayarın soğuk ışığına
bakıyordu. Bir yanında bir bardak kahve, diğer yanında küçük
bir tabanca vardı.

“Diana,” dedi B.

“Ben iyiyim,” dedi kadın. Onu temin etmek istercesine,
sanki B endişeliymiş gibi elini salladı. “Gerçekten iyiyim.”

“Ne oldu?”

B’ye koltuğa oturmasını işaret etti. Oradan, kadının omzu-
nun üzerinden ekranı görebilecekti. Ama B önce eğilip uzandı
ve kadının yüzünü nazikçe avuçladı. Diana gözlerini kısmen
kapatıp ona müsaade etti. B gözlerine iyice bakıp kadının çeh-
resini inceledi. Diana adamın ağır nefesini yüzünde hissedebi-
liyordu, kendi nefesi kesildi.

“Sana zarar vermedi, öyle mi?” dedi B. “O şey her neyse?”

“Evet.”

B kaşlarını çattı ve başparmağını kadının yüzündeki izde
gezdirdi.

“Bu ne?”

“Bana zarar vermedi ama... bana dokundu. Çizdi. Beni kor-
kuttu.”

“Anlat.”

“Otur,” dedi kadın. “Bak. Belki sen bana anlatabilirsin.”

B oturdu. Diana bilgisayar ekranını işaret etti.

“Daha önce bir hayalet gördün mü hiç?” dedi.

“Sana saldıran bir hayalet miydi?”

“Öyle demedim,” dedi diana. “Bilmiyorum. Söyle, gördün
mü?”

“Aynaya baktığımda gördüğüm hariç mi?” Diana kaşlarını
çatınca B, “Hayalet öldükten sonra uzak durmayan şeye de-
nir,” dedi. Başını yana yatırdı.

“Pekâlâ,” dedi diana. “Yani sen hem yarı tanrı hem uzaylı silahı hem genetik bir mutasyon hem bir sessizlik, hem bir kaos kuvvetisin, şimdi de hayaletsin öyle mi? Başka bir şey var mı? Bir ara ne olduğuna karar versen iyi olur.”

“Hayır, karar vermeme gerek yok. Zıtlıklarla yaşamak benim için sorun değil.”

“Ee,” dedi Diana, “hayalet gördün mü?”

“Görmüş olsam şimdiye kadar konusu açılmaz mıydı?”

“Sen kendin söyledin, B. Başına bir sürü şey gelmiş. Hatırlamakla aklına gelmesi de aynı şey değil. Neyin söylemeye değer olduğunu bilmediğin oluyor. Bunu bana kendin söyledin.”

“Doğru,” dedi. “Peki. Ölmüş birinin ruhunu gördüğüm oldu mu? Seksen bin yıldır böyle bir şeyi hiç görmedim. Tıpkı Loch Ness’te ya da Okanagan Gölü’nde pleziyozor görmediğim gibi. Ama açıklayamadığım bir şeyler görüp görmediğimi soruyorsan pek çok kez gördüğümü söyleyebilirim.”

“Esrarengiz bir şey,” dedi Diana. Başıyla ekranı işaret etti. B kadının ekranında evin içerisinin bir kameranın az ışıklı, geliştirilmiş bakışından yeşil-gri görüntüsünü gördü. Diana bir tuşa bastı ve görüntünün pikselleri dalgalandı. İleri sardığı sırada bir koridorda fark edilmesi nereyse imkânsız ufak hareketler görüldü. Diana görüntünün normal hızına dönmesine izin verdi ve bir saniye sonra kendi görüntüsü koridordan geçti.

“Bekle,” dedi Diana.

İzlediler.

Bir hışırtı. Halıda ufacık bir kıpırdanma. Duvardaki gölgeler içinde bir gölge.

“İşte,” dedi Diana. Görüntüyü durdurdu ve kesitleri ekrana getirdi. Hepsi o koridora ve o zaman dilimine aitti. Karanlık parçasının büyütülmüş hâlleri. Biçimsizlik. “Defalarca inceledim,” dedi Diana. Siyah girdabı işaret etti. “Hiçbir şey bulamıyorum. Her neyse fazla hızlıydı.”

B ayaklanıp koridora gitti. Resimlerin ve çocukluk fotoğraflarının altında çömeldi. Benin'den bir heykelin altında sürünerek ilerledi. Yüzü hemen yerin yanındaydı, parmak uçları birer anten gibiydi. Kokladı. Başını iki yana salladı.

“Sana dokunduğunda nasıl hissettin?” Diana'nın yanına döndü. “Gittiğini nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum ama...” Diana kaşlarını çatı. “Artık burada olduğunu sanmıyorum. Hava boşaldı sanki. Nasıl hissettiğime gelirse...” Yüzünü işaret etti. “Bir tırnak gibi geldi,” dedi. “Tırnak. Olan bitenle alakalı olmalı.”

B başını kaldırıp tavana baktı.

“Örüntü tanıma yetisi,” dedi. “Neredeyse her şeyi bu yetiye borçlusunuz.

“Borçlusunuz derken?” dedi. “Beni mi yoksa bütün insanları mı kastediyorsun? Kendini dışarıda mı bırakıyorsun?”

“Evet,” dedi B. “Kendimi hariç tuttuğumu biliyorsun. Demek istediğim, örüntü tanıma sayesinde maymunlar simgeleleri kullanmaya başladı. Ama sizde paranoya ve psikoza neden olan da bu.”

“Yani?”

“Yani, anlıyorum. Babirusa benim için geri geliyor. Ona eşlik eden şey kimse hâlâ dışarıda bir yerlerde. Bir de Ulafson meselesi var. Ve Thakka... Şimdi de evine sızan bu görünmez şey çıktı. Hepsi aynı şeyin bir parçası olmak zorunda gibi geliyor.”

“Bir de sen varsın,” dedi Diana. “Seni de katmak gerek. En iyi zamanlarda bile şaşırtıcısın, ya son zamanlarda? Şu son hâllerini düşünersek? Aklında bir şey var, B. Seni yiyip bitiren bir şey.”

B bir an sonra, “Tamam,” dedi. “Beni de kat. Her şeyin ilintili gibi geldiğini anlıyorum ama bundan emin olmak sana fayda getirmez, Diana. Tarafsız kalmalıyız. Bir şey buraya geldi. Sana dokundu. Evet, bu tam da gizemlerin arttığı bir anda oldu ama

en baştan her şeyin bağlantılı olduğunu karar verirse araştır-
maktan ziyade kendimize bir hikaye anlatmış oluruz.”

“Sence bu bir tesadüf mü?” dedi Diana. “Bütün bunlar bir-
biriyle alakasız yani?”

“Hayır. Bence bunun ne olduğunu bildiğimizi düşünme-
meliyiz, bağlantılı olduklarını da hiç aklımıza getirmemeliyiz.
Örüntü ararsak muhakkak buluruz.”

“Hı hı,” dedi Diana. Kahvesinden bir yudum aldı. “Anlıyo-
rum,” dedi.

İkisi de odanın karanlık köşelerine baktı.

Diana en sonunda, “Bu söylediklerinin hiçbirine inanmı-
yorsun, öyle değil mi?” dedi.

“Bir an bile inanmıyorum,” dedi B.

“Bütün bunların daha büyük bir şeyin parçası olduğuna
sen de benim kadar eminsin, değil mi?” dedi.

B, “Yüzde yüz eminim,” diye yanıtladı.

“Buyurun, buyurun, buyurun.”

Koridorun arka tarafındaki kapıdan içeriye bir güneş ışığı
dilimi süzüldü. Güneş ışığıyla aydınlanan bir grup insan te-
reddütte duruyordu.

“İçeri gelin! Ben Marlene. Sizi gördüğüme çok sevindim.”

Aceleyle gelip kapıyı tamamen açtı. Üç erkek ve bir kadm
sıcak giysilere bürünmüş içeride bekliyordu.

“Hepiniz içeri geçin,” dedi Marlene.

Kısa koyu renk saçlı, kaslı bir adamı tuttu, kadm ona sa-
rılınca adamın gözleri hayretle açıldı. “Sen Himchan olmalı-
sın,” dedi ve onu içeri itti. Sol gözünün yanında yara izi olan,
sert görünümlü beyaz bir kadını yakaladı. “Sen Sally’sin, değil
mi?” Onu da kucakladı. “Sen de Jonny’sin.” İki arkadaşından
büyük, uzun boylu bir adamdı bu sonuncusu. Siyah saçlarına
griler düşmüştü. Kadının kucaklamasına karşılık verdi.

“Sizinle tanıştığuma sevindim,” diye mırıldandı Jonny.

“Ben de canım, ben de. Jeff bana sizden bahsetti.”

Yeni gelenlerin arkasından çıkan Jeff Stonier, Marlene'e sarıldı. Kapıyı kapattı ve arkadaşlarına bir termos kahve ve bir tıhık kurabiyenin yanında daire şeklinde dizilmiş sandalyeleri gösterdi. O oturunca diğerleri de oturdu.

“Evet,” dedi Marlene. “İşte buradayız. Sizinle tanıştığuma çok sevindim. Haydi başlayalım. Geldiğiniz için minnettarım. Bazılarınızın buraya gelmek için epey bir yol katettiğinden eminim. Jeff size bizden biraz bahsetmiştir ama herhalde sizin için ne yapabileceğimizi merak ediyorsunuzdur.”

Stonier yeni gelenlere doğru başını nazikçe salladı.

“Sally,” dedi Marlene. Sert ifadeli kadın bakışlarına karşılık verdi. “Sorun değilse seninle başlamak isterim. Önce hanımlar. Jeff senden bize biraz bahsettiğini söylemiştir.” Sally başını salladı. “Bize buraya gelecek kadar güvendiğin için teşekkür ederim. Eşin, Don... Jeff'in eşiyle çalışıyordu, öyle mi? Müteahhitlik işinde?” Sally başıyla onayladı. “Onu kaybettiğini biliyorum. Aynı şekilde o da bir kazaya kurban gitmiş.”

“Tabii,” dedi Sally. “Kazaydı.”

Himchan sessizce, “Sal,” dedi. Başını kaldırıp bakmadı ama uzanıp kadının elini tuttu.

“Himchan,” dedi Marlene. Ona döndü. “Sen ikisiyle birlikte çalışıyordun, öyle değil mi?”

“Kazaları görmedim,” dedi adam. “O günler görevli değilim.”

“Evet,” dedi Marlene. “Ama Don'la yakındın. O yüzden orada çalışmayı bıraktın. Olan bitenden sonra. Çok fazla hatıran vardı.”

Himchan duraksadı. “Kısmen,” dedi. “Tehlikeli bir iş yapıyorduk ve o işten bıkmamın tek nedeni Don ve Kaz değildi. Mesele...” Stonier'a doğru başıyla işaret etti. “Arman'dı da. Ulafson'du ve...”

“Anlıyorum,” dedi Marlene.

“Anladığından şüpheliyim,” dedi Himchan.

“Bree de vardı, değil mi, Himchan?” dedi son adam Herkes ona döndü.

“Evet,” dedi Marlene nazıkçe. “Senin Bree’n. Çocuğunu yitirmek korkunç bir şey, Jonny. Neden bahsettiğimi biliyorum, Jonny. Gerçekten.” Jonny bakışlarına karşılık verdi. “Onu kaybettiğin için sahiden üzgünüm, Jonny.

“Jeff birkaç haftadır buraya geliyor,” dedi Marlene. “Bize sizinle iletişime geçeceğini söyledi. Ne yaşadığınızı anladığını ve buradan tıpkı kendisi gibi sizlerin de faydalanabileceği düşündüğünü söyledi. Bana kalırsa burada olduğunuza göre ilginizi çekecek kadarını anlatmış olmalı.

“Peki,” deyip ellerini kavuşturdu. “Hepiniz birilerini kaybettiniz. Detaylar elbette ki beni ilgilendirmiyor.” Dudaklarını kilitliyormuş gibi yaptı. Öne eğildi. “Ölüme öfke duyduğunuzu biliyorum. Ne var, biliyor musunuz? Ben de aynı hisleri besliyorum. Bence burada olma nedenlerinizden biri de Jeff’in size bu hislerinizin yanlış olmadığını söylemiş olması. Hayat her şeydir, öyle değil mi? Burada kimse size kabul etmeyi öğrenmenizi ya da o sayfayı kapatmanın bir yolunu bulmanızı söylemeyecek. Kimse size hayatınıza devam edin demeyecek. Biz size haklı olduğunuzu söylemek için buradayız. Ölüm berbat bir şey!”

Üzüntüyle gülümseyip sandalyesine yaslandı.

“Hayat döngülerinden, yin ve yang gibi şeylerden bahsetmeye gelmedim. Ölüm dünyadaki en kötü şeydir. Evrendeki en kötü şeydir. Ölümü yok edebilsek daha iyi olmaz mı? Sevdiklerimizi geri istiyoruz! Doğru mu? Evet! Onları geri alamayacaksak da...” Uzun bir an tereddüt etti. “Onları geri alamayacaksak en azından ölümle savaşabiliriz. Ama ya... ikisini de yapabilirsek?”

Jonny, Sally ve Himchan birbirlerine baktı.

“Burada ne yaptığımızı bilmek istediğinizin farkındayım,” dedi Marlene.

Ayağa kalkıp içerideki bir kapıya yöneldi. Kapıyı açıp karanlık bir dolaba gözler önüne serdi. İçeri girdi ve üç yeni gelen onun hırlılı soluk alıp verişleri, homurtuları, eşya gürültüsü karşısında kaşlarını çatı. Kadın en sonunda arkasında bir şeyi sürükleyerek yeniden ortaya çıktı.

“İşte,” dedi soluğunu vererek.

Küçük tekerler üzerinde büyük, ahşap bir zemin vardı. Üzerinde uzun boylu, kabaca insanı andıran, yoğun süngerden yapılmış bir figür sallanıyordu. Kadın bunu odanın ortasına çekti, tekerlekleri sabitleyip frenleyerek aniden durmasını sağladı. Kolsuz, bacaksız siyah gövde bir titreme sesiyle öne arkaya sallandı.

“Ölüm kesinlikle benim düşmanım,” dedi Marlene. “Emnim sizin de düşmanımızdır.”

Sünger tepede kıvrılıp yaklaşık olarak bir kafa biçimini alıyordu. Boks ve kickboks için çarpıcı bir hedefti. Yüzün olması gereken yerde koyu renkli kauçuğun üzerine bir kafatası çizilmişti. Posada gravürüyle kötü niyetli bir karikatür ifadesi arasında bir ifadesi vardı.

Marlene yeniden dolaba döndü ve dört tane alüminyum beyzbol sopasıyla çıktı. Sopaları yukarı kaldırdı.

“Haydi,” dedi. “Ölüme, hakkında ne düşündüğümüzü gösterelim.”

Yeni gelenler beyzbol sopalarına ve hedefe baktılar. Sırayla bakışlarını Stonier’a çevirdiler. Jonny yavaşça ayaklandı.

“Dalga geçiyorsun herhalde,” dedi Stonier’a. “Beni buraya bunun için mi getirdin? Siktir oradan.”

“Bekleyin, bekleyin,” dedi Stonier. Ellerini kaldırıp ayaklandı. “Marlene, bu aşamaları atlayabiliriz. Hazırlar, hazırlar!”

Kadın tereddüt etti, gülümsemesi donakalmıştı.

Stonier ona, “Lütfen Alam’ı getirir misin?” dedi. Kadın hursuzca başını sallayıp kapıya yöneldi. “Arkadaşlarımın doğrudan son aşamaya geçmesini istediğimi söyle,” diye seslendi Stonier. “Hazırlar. Yemin ederim.” Kadın başını salladı ama dönüp bakmadı.

“Jonny, dinle,” dedi Stonier. “Sally. Hepiniz. Lütfen. Bana on dakika verin. Alan’la tanışmanız lazım. Bu kadarla kalmayacak. Daha fazlası var.”

Caldwell, üzerinc akşam güneşinin parlaklığının düşmesine izin verdi.

Kahvesini bitirdi ve dizüstü bilgisayarının karşısına geçti. En son nahoş görevinin sessiz videosunu oynattı. Kan patlamalarını ve tankın içerisindeki koyu renkli sıvının helezonlarını yavaşlatıp hızlandırmak için tuşlara bastı. Domuzun o son, titrek hareketlerini izledi. En sonunda statiklenmiş etinin ve kanının tekrar kıpırdanmaya başladığı o ilk, düzensiz hareket görüldü.

Dahası olmadı, tankın içinde daha fazla hareketsizlik vardı ancak.

Canlı Caldwell ekrandaki Caldwell’i kablolarla kaplı domuz cesedinin, tankın ve ikisini bağlayan tüplerin laboratuvar çıktılarını okumasını izledi. Ters enerji girdabı, entropinin geri sarılması, yoktan bir yaşam fışkırması kaydedilmemişti.

“Siktir,” diye mırıldandı Caldwell. “Kahretsin. Gerçekten umutlanmıştım.”

Caldwell o şeyin ihtiyaç duyduğu canı, domuzu öldürerek ulaştığı ölümün en uç sınırlarında bile bulamamıştı. Boşluktan geri dönmesine rağmen o yamalı yaratığa güç aktaramıyordu.

Tamam, diye düşündü. Sıra B planında demek.

Metal kutuyu çıkarıp açtı. İçindeki sert, çıkıntılı, minik et parçasına baktı.

“Seninle ne yapacağım?” diye fısıldadı. “Seni nereye koyacağım?”

Caldwell bu kalıntının mikroskopik görüntülerini açtı.

“Bana nasıl yardım edeceksin? Ne işe yararsın? Sen nesisin?”

Dermatoloji uzmanlık alanı sayılmazdı ama yıllarca fazlaca veriyi didik didik etmek ona üst derinin çoğu bölgesinde

hücre yapılarına aşinalık kazandırmıştı. Zamanla tahrip olmuş olanlara bile. Keratinin nasıl görüldüğünü biliyordu. Sıkı, ke-
çeleşmiş tüyleri tanıyordu. Bu parçada tüm bunlardan izler
olsa da tanımlanamayacak kadar soyut ve belirsizdi. Ne var ki
sert ve üçgenimsi yapısı rahatsız edici ölçüde karakteristikti.

Önemi var mı ki? diye düşündü. Öylesine bir yere yerleştir-
sem seni? Parça parça duyduğum tüm hikâyeler saçmalıktan mı
ibaret? Hiç onun bir parçası oldun mu ki?

Seni onun üçüncü gözü yapacağım. Alnının ortasına koyaca-
ğım. Küçük bir kızın lülesi gibi. Güzel misin berbat mı? Öğrenme-
nin vakti geldi?

Yanlış yaparsam ne olur?

Ya yanlış düşünüyorsam? diye düşündü. Belki mesele hayatın
miktarı değildir: Belki ölümden nasıl kurtulduğundur mesele. Ha-
yat olmayan şeyden nasıl çıktığın. Belki yalnızca doğru ekipmana
ihtiyacımız vardır.

Diana, telefonunu B'nin masasına koydu.

“Tehlikede mi hissediyorsun?” demişti B. “Evinde yani?”

Diana, “Hayır,” demiş, ama tereddüt etmişti. “Tehlikede”
doğru bir kelime değildi ama o anda bir şeyler hissettiğini fark
etmişti. İzleniyormuş gibi hissediyordu. Evi birlikte yeniden
incelemiş, her bir odaya bakmış ve içerideki şey her neyse on-
dan herhangi bir ize rastlamamışlardı.

B'nin evine gelmişlerdi.

Diana daha önce de burada bulunmuştu. Gösterişli mo-
bilyalar ve koyu renkli sanat eserleri –orijinal tablolar ve
Diana’nın klasik film ve albüm afişleri gibi posterler– Diana’ya
adamın belli bir ofis koltuğunu yeğlemesini hatırlatıyordu.
Neden evi de böyle olmasındı ki? Neden bir kabuk, modern
bir mağara gibi olsundu? Neden güzel olmasındı?

B müzik setinin yanında durmuş, albümleri kılıflarından
çıkarıp inceliyordu.

“Senin için sorun değilse,” dedi Diana. “Bunu kaydedeceğim.” Telefonunu işaret etti.

“Buyur,” dedi B.

“Hafızama güvenmemem gerektiğini deneyimden biliyorum,” dedi Diana. “Senin için bir sorun değil tabii.”

“Evet,” dedi B. “Diğer yandan sen de her şeyi hatırlamanın düşünüldüğü kadar iyi olmadığını biliyorsun.”

Seçtiği plağın oluklarının etrafına üfleyip yerine yerleştirdi. Diana iğneyi koyduğu andaki o benzersiz *tak* ve cızırtı sesi karşısında istemsizce gülümsedi.

“Hipster olduğunu düşünmemiştim,” dedi diana. “Plaktan çok daha sıcak bir ses geliyor, anlarsınız ya,’ tiplerinden.”

B, “Splanky”nin solo piyano kısmı boyunca sessiz kaldı. Diğer enstrümanlar dahil olduğunda kadına baktı ve Diana’nın söylediği sözdeki ciddiyeti takınarak, “Basie’de asıl önemli olan çalmadığı notalardır,” dedi.

Diana güldü. “Kederli bir ölümsüz için,” dedi, “epey komiksin.”

“Eh,” dedi B, “plakla ilgili söylediğin doğru ama beni çeken şey, her ne kadar doğru olsa da ses kalitesinden çok yavaşlık. O ritüel. Ellerin kullanımı. Teknolojiden nefret ettiğim yok. Sizin kadar az vaktim olsa ben de verimlilik ve pratiklik peşinde olurum ama pratikliğin hedefi, amaca giden yolculuğu ortadan kaldırmak. Benim yerimde olsan bunun ne anlamı olur? Benim durumumda insan elinden geldiğince çok amaç edinmek ister...”

“Caz albümlerini amaç olarak mı tanımlıyorsun?” dedi Diana.

“Sanırım. Lezzetli yemekleri, güzel ayakkabıları ve kitapları da. Her şeyi. Bunları deneyimlemek için vaktiniz sınırlı. Ama ben herhangi birinin sonuna ulaştığımda yapılacak tek şey bir başkasına geçmek oluyor. En iyisi yolda oyalanmak. Ben seni kayıt altına olsam bant uçlarıyla bile uğraşırdım.”

“Elinde hâlâ eski bir makaralı teyp mi var yani?” dedi Diana.

“Tabii.” B başıyla tavan arasını işaret etti. “Makaralarla oynamayı hep sevmişimdir.” Üzünüyle gülümsedi. “‘Makaraa-an,’ Beckett sever misin? Makara değişimden hoşlanırdı. Bir oyununa koydu.”

“*Krapp’s Last Tape* oyununu senin için mi yazdı yani?”

“Hayır, sadece o sözü benim için yazdı. Gerçi oyunculuğumu beğenmişti.”

“Oyunculuk mu yaptın?” dedi Diana. “Beckett için?”

“Elbette,” dedi B. “Yalnızca yirmi seyirci vardı. County Clare’de bir meyhanenin arka odasındaydık. Yıl 1975’ti; Beckett, Krapp’la aynı yaşıydı. Bana benim kadar ‘genç birinin’ makyajla bile bu rolü oynayamayacağından şüphelendiğini, ama Magee’den bile daha iyi iş çıkardığımı düşündüğünü söyledi. ‘O acı artık gereksiz yere vurgulanmıyordu. Yaşlı olmayı biraz olsun umursamadığına inandım. Bu mükemmeldi,’ dedi.”

Omuz silkti.

“Bazen,” dedi Diana, “özellikle de son zamanlarda, bana söylediğin şeye rağmen ölmeye hazır olduğunu hissediyorum.”

“Hayır,” dedi B biraz bekleyip. “Sanmıyorum. Öyle düşündüğümü zannetmiyorum. Ama... kötü hissediyorum.”

“Kötü mü?”

“Thakka konusunda.” Kendi kelimeleri karşısında büyülenmiş gibi duruyordu. “Bir de Ulafoson. Hepsi. Benim kadar çok ölümden sorumlu olduğunda herhangi birini dert etmek imkânsız sanırsın ama bilemiyorsun. Hangilerinin ve neden seni etkileyeceğini bilemiyorsun.” Kadının karşısına oturdu. “Evet,” dedi. “Haydi evindeki şeyden konuşalım.”

Diana bir an sonra, “Ne olduğunu biliyorsun, öyle değil mi?” dedi.

“Hayır,” dedi B. “Ama daha önce gördüğüm şeyleri hatırlattı. Belli şeylere, bir yerlere sızanlara, casuslara rastladığım zamanları düşünüyorum. Tarif ettiğin gibi çok hızlı ya da olmaması gerektiği şekilde hareket eden şeylere. Videodaki gibi.

Hayvanlar için bile fazla ve hayvanlardan farklı hareket eden şeyler.”

“Mikrodronlar mı?” dedi Diana.

“Dronlardan çok daha eski ve hepsinden daha hızlı şeyler.”

“Anlat o zaman,” dedi Diana en sonunda.

“Teknolojinin 1950 yılında hayata geçtiğini düşünmeyi bırakmanız gerektiğini söylemiştim.” Gözleri anılarında ortada bir yere odaklandı. “Son buz devrinden epey bir yıl önce bir taş sürüsünün saldırısına uğradım. Çakmaktaşı terbiyecileri tarafından yönlendiriliyorlardı.” Bir elini kaldırdı. “Hiç sorma, çok uzun zaman önceydi ve Bosheen Dukalığı’na dair her şey artık toza dönüştü. Bir de bundan on altı, on yedi bin yıl sonra...” Dudaklarını büzdü. “Şimdilerin güney Makedonya’sındaydım. Bir kadın bana kendisinin kurt dediği şeyler tarafından kovalandığını söyledi. Bu söz gelimi kurtlar bana yetiştiğinde metal ve odundan yapıldıklarını gördüm. Hızlılardı. Onları yok ettim ve denize attım. Sana anlatabileceğim başka olaylar da oldu.”

“Anlat!” dedi diana.

“Yalnızca,” dedi B, “bana bu şey her neyse onu hatırlatan zamanlar, varlıklar olduğunu söylüyorum.”

Onu acele ettirme. Amaca ulaşmanın acelesi yok, Diana. Bırak yolculuğa çıksın. Ne var ki sadece Basie ve orkestranın sesinin çıktığı iki, üç dakikadan sonra kendisini tutamadı.

“Ne düşünüyorsun peki?” diye fısıldadı.

“Neden bilmiyorum,” dedi B, “çünkü her neyse o şeyle bunun arasında epey bir fark vardı,” Diana’nın ekranını işaret etti, “ama başıma, şu anda düşünmeden edemediğim bir şey geldi. Bu, diğerlerinden çok daha yakın bir zamanda oldu. Üzerinden sadece birkaç yüzyıl geçmiştir. Her nedense evindeki şeyin görüntüsü bana onu hatırlatıyor.”

“Neyi?” dedi Diana.

“Bir gemideydi,” dedi B. “Denizdeydi.”

Caldwell evinde bir odadan diğerine geçti. Uzun, ince bedeni acıyı andıracak kadar büyük bir heyecanla, huzursuzlukla hareket ediyordu. Bir yatağına, bir koltuğına iki kere uzandı ve gözlerini kapadı. Kendi kendini, *Uyuman gerek*, diye ikaz etti. Sokak lambalarının o haşın ışığı göğsüne düşerken uzandı. Derin nefesler aldı; yorgunluğu ve uyuyamayışı sabrını taşıyordu. Ayaklandı, mutfığa gitti, masasındaki küçük ışığı açtı, defterini çıkardı, geri kaldırdı, başını iki yana salladı ve gözlerini ovuşturdu.

Geri dönmem gerek, diye düşündü. Sonra da: *Mantıklı düşünemiyorsun.*

Odaklan.

Caldwell yeniden defterini açtı ve boş sayfaya bakarak oturdu. Kalemmini sayfaya indirdi ve sayfanın tepesine tarihle tek bir kelime yazdı.

BAŞARI

Kalemi kâğıdın üzerinde havada duruyordu.

En sonunda, *Henüz emin olmak için erken*, yazdı. *Karonkül enerji akışlarını değiştirdi. Denek hâlâ hareketsiz fakat çıktılar, brane kutuplarında (?) bir değişimle tutarlı (varsayım): Muhtemel kiral anomali/beşli yükselme. Kütlede küçük/fark edilir bir değişim?! Enerjiler! Yeni bir hâl??? ≠ önceki ≠ cansızlık*

Caldwell donakaldı. Ellerini ağır ağır masaya indirdi. Gözlerini kırptı ve başını çevirdi.

Az önce içinden geçen hissi hatırlamaya çalıştı. Bir şeyin odadan sürünerek geçtiğini duyumsamıştı. Kaşlarını çattı. Ağır ağır uzanıp ışığı kapattı.

Saha ajanı değilim, diye düşündü. *Ama hareket edebilirim.*

Eğilerek sessizce merdivenlere yöneldi. Yeniden donakaldı. Karanlık bir figür kapısında duruyordu.

Caldwell yüzünü ifadesiz tuttu. Kalp atışları hızlanmadı. Sağ elini cebine götürüp öne doğru ilerledi. Figür geriledi, Caldwell hızlandı, doğruldu ve sustalısını çıkarıp öne, yukarıya savurdu ama bıçak hiçbir şeye değmeden havada vızıldadı ve bir şey Caldwell'in göğsüne sertçe indi.

Ah.

Sırtüstü yatıyordu.

Ah, gerisingeri uçmuştu, orada öylece uzanıyordu. Nefesi kesilmişti. Soluk almakta zorlanıyordu. Önünde bıçağını salladı, kendisini tekmeler savurarak uzaklaştırdı, sırtını duvara dayayıp ayağa kalkmaya çalıştı.

Yeni bir hava dalgası oldu; bir eşekarısı sokmuşçasına acı duydu. Caldwell'in sağ kolu uyuştı. Bıçağı düşürdü. Bir başka darbe indi. Bu seferki çok canını yaktı. Tişörtü, sonra da sol kolunun derisi yırtıldı. Caldwell feryat etti, öfkeyle kendisinin dahi anlayamadığı bir şeyler haykırdı. Kanayan sol kolunu, üzerinde sinekler varmışçasına savurdu ve onu kesen o küçük şey her neyse üzerine tekrar, tekrar ve tekrar saldırdı. İyice derini kesti. Vurdu, kesti, deldi. Caldwell giysilerinin, teninin ıslandığını hissetti. Sırtı duvara dayalı hâlde aşağı kaydı, önünde uzanan bacakları titriyordu.

Tekrar tekrar, *şak şak*, savrulan iki kesik daha. Biri bir yanağından yukarı, diğeri öteki yanağından aşağı.

Sonra kendi kanının damlaması dışında sessizlik oldu.

Karanlık, Caldwell'in gözlerinin kenarlarından içeri sızıp zaten karanlık olan evini iyice kararttı.

“Merhaba, Caldwell.” Bu bir adamın sesiydi.

Caldwell'in önündeki hava titreşti, fısıldayan bozulmalar gözlerinin önünden geçti. Konuşmak için kendini zorladı.

“Bu da ne?” diye soludu. Sesi çok kısıktı. “Bana çarpan neydi? Sen kimsin?” *Beni neyle kestin?* demeye çalıştı ya da *Ne yapıyorsun?* veya yine, *Sen kimsin?* Derken ağzından epey bir kan fışkırdı, kanın çıkıp çenesinden aşağı süzüldüğünü hissetti ve ağzını kapadı.

Biri ona doğru yürüdü. Kim olduğunu görmek güçtü. Caldwell üşümeye başladı. Biri yavaşça yanına diz çöküyor ve acımasızca yakından gözlerinin içine bakıyordu. O gözlerinde gördüğü tiksinti miydi?

“Neden burada olduğumu biliyor musun?” dedi ses.

Caldwell şimdi içeriye, kendi içine, son bir rüyanın başlamakta olduğu yere bakıyordu.

“Zavallı hayvan,” dedi adam. “İtiraf ediyorum umursadığıma şaşıyorum ama alışmışım ona. Çok uzun zamandır yanından değildim ama ona eşlik ettim. Daha doğrusu arkasından gittim. Öylesini tercih ediyordum. O şekilde bana bakmasına gerek olmuyordu, orada olduğumu hissedebiliyordu. Bilmem gerekenleri öğrenebileyim diye beni gitmem gereken yere götürdü. İlişkımız böylece son buldu sanıyordum, sanırım öyle de oldu. Ne son ama! Geçici bir süreyle de olsa. Sen iyi biri değilsin, Caldwell.

“Bu yolu seçtiğinde başına işte bunlar geliyor,” dedi adam. Caldwell yüzünün detaylarını çıkaramıyordu. Hiçbir şeyin detayını göremiyordu. Sesi, kulaklarındaki kükremenin arasından duyuyordu. “Hayatını bu organizasyona adamayı seçtin; peki, bu organizasyon ne biliyor musun? Ölümün hizmetinde bir kuvvet. Her şeyin ölümü. En saf, en soğuk son için, entropi için var bu organizasyon. Kendine ne dersen de görevinin bir yüceliği yok. Ölüm bürokrasisinde bir memurdan ibaretsin.”

Caldwell, *Hiçbir şey bildiğin yok*, diye düşündü. Bunu söylemeye de çalıştı ama beceremedi. *Ah, çok az kalmıştı!* diye düşündü hüznle. Birim’in içinde ve başka yerlerde yükselerek, aydınlanmaya giden basamakları tırmanarak, gizem tarikatının katmanlarını çalıştırarak geçirilen onca yıl. Çok yaklaşmıştı, çok. *Ah.*

“Seninle ne diye vaktimi harcayayım ki?” dedi figür. “Sen bir hiçsin. Bunu biliyor musun, Caldwell? Sen küçücük bir ölüm ve olumsuzluk ajanısın. Ben verimli olmak istiyorum. Büyük ölümü, yalnızca onu hedef almak istiyorum. Hayat uğ-

runa. Seninle konuşmamın tek nedeni laboratuvarından çıkan enerjiler. Kazara gösterdiğin o gelişme. Buldukların. Hepsini gördüm. Diğer gözlerimle. Bana bu konuda yardım edeceksin. Odaklanmamı sağlayacaksın. Kendimi yönlendirmeme yardımcı olacaksın. Kalıntının sende olduğunu biliyorum. Dünyada yapmaya değer tek şey o görev. Dünyada bir tek o var.”

Caldwell yeniden ve sersemlikle, *Hiçbir şey bildiğin yok,* diye düşündü. Karın kaslarını sıktı, kendisine tepeden bakan gözlere bakmak için boynunu döndürebilmek için boyun kaslarını gerdi.

En sonunda tükürük ve kan kabarcıklarının arasından şöyle fısıldamayı başardı: “Bir sorunun var... beni... kullanma... fırsatın... olmayacak.”

Karanlık üzerine gelirken Caldwell, *Şu sikik herife iyice bir bak,* diye düşündü. *Ona gül. Yaptığın son şey bu olsun.*

Kaçak Yolcunun Hikâyesi

Hugh Currie'nin John Brond'a *Oban*'ın güvertesine gizleneceğini söylediğini duydum, beni de yanında götürmesini istedim.

"Şş, Peter," dedi bana. "Sen daha çok küçüksün."

"Bana yardım etsen de etmesen de güverteye çıkacağım, o yüzden etsen iyi olur," dedim.

John ve Hugh'u denizcilerden para dilendiğim rıhtımlardan tanıyordum. Greenock'a neredeyse iki yıl önce annem ve babamla gelmiştim ama annem üçüncü gece bizi terk etti. Babamı da ince hastalıktan kaybettim. Pansiyonu işleten yaşlı kadın mutfakta uyumama izin verdi çünkü papaz ona bunun bir Hristiyan olarak görevi olduğunu söylemişti ve her hafta ziyaret ettiğinde, "Oğlan nasıl?" diye sorduğunu duyuyordum. Kadın cevaben, "Oldukça iyi," diyordu ama nereden bilecekti ki? Bana soğuk bir ilgiden başka yemek bile verdiği yoktu.

Hugh, John'a planından söz ettiğinde fırının dışındaydık. Hemencecik benim de bunu istediğimi anlamıştım. Esasında beni harekete geçirmek için gereken tek şey uluyan karnımın daha fazla yemek bulabileceği bir yerde bir hayat geçirebilme ihtimaliydi. Hugh on iki yaşındaydı, benden üç yaş büyüktü. Benimle çocuk diye dalga geçerdi ama gemiye kaçak olarak bineceğimi öyle bir hevesle söylemiştim ki John, "Ben de geliyorum!" dedi. Hugh bundan pek hoşlanmasa da John en iyimizdi, dolayısıyla Hugh'un bu harika bir planmış gibi yapmaktan başka şansı yoktu.

Şimdi, erkekler ve belki kızlar da her gün onlarca plan yapar, ama bunların çoğu havada kalır. Ne var ki Hugh'un annesi

ona kötü davranıyordu, John da sık sık gözlerinde bir hayranlıkla Kanada'nın hayvanlarından ve vahşi hayatından söz ederdi. Bu işe baş koyduğumuzda hence hepimiz ciddiydik. O yüzden iki gece sonra limanın halat gıcirtısı ve zincir iniltileri arasında demir gövdeli üç direkli geminin gölgesinde yalnızca Hugh'la ikimiz olunca şaşırdım. Bekledik ama çok geçmeden Hugh, "En iyisi başka gece deneyelim, John gelmedi," diye fısıldadı.

Ama ona, "Ben beklemem," dedim.

Hugh bunu bir meydan okuma olarak görmüş olabilir, zira çalıntı yemekler ve suyla dolu bira şişeleriyle ağır çantamla birlikte halatlara tutunup güverteye çıktığımda arkamdan tırmandı. Yüzünde bir hayret ifadesi vardı.

Tahta geçitlerin arasından indik. Merdivenlerin ve fiçilerin arkasında, geminin üst güvertesiyle iskeleti arasında ambarlar, halat makaraları ve kuytu köşeler gördüm. Saklanacak binlerce yer vardı. Bu çok kolay olacaktı! Bulduğumuz her merdivenden aşağı indik.

Yüklerin arasında, sandıklardan oluşan bir labirentin kalbinde, daracık, gıcırdayan karanlık ambarın içindeki kok kömürü kokusunu duyarken sert bir brandanın altına yerleştik. Geminin seslerini dinledik ve azıcık erzakımızın ilkinin yedik.

"Gemi denize açılana dek beklemeliyiz," diye fısıldadı Hugh. "Sonra ortaya çıkıp kaptanın merhametine sığınırız. Bize iş ve yemek verip denizci yaparlar."

İkimiz de uyumadık. Çenemizi tuttuk; gözlerimiz karanlıkta kocaman açılmıştı. Çevremizde ayak seslerinin ritmini, kaba erkek seslerinin birbirlerine talimat verişini duyuyorduk. Kalkış için hazırlandık ama önce yakındaki sandıkların sürtünmesini, yaklaşan, eşyayı kaldırıp kenara çeken adamların sesini işittik.

"Hiçbir bok yok!"

“Hiçbir şey yok!”

“Yok. Hiçbir şey yok.”

Hugh'un gözlerini görebiliyordum. Ağzını oynatarak, *Kaçakları arıyorlar*, dedi.

Bunu bu kadar erkenden yapacaklarından haberim yoktu. Yıllar sonra Hugh'un var mıydı acaba diye düşündüm. Acaba bulunmak mı istemişti?

Fıçılar arasındaki sıkışık aralığa iyice geriledik. Bir adamın, “Sessiz olsun, buraya gelin,” diye bağırdığını duydum. Çuval- lar ve tahta parçaları ansızın itildi ve biri brandayı çekiverince bir anda ışık altında kaldık.

Adam bize baktı. Küfretti. Gördüğüm kadarıyla gözleri Hugh'un üzerindeydi. Ben hâlâ kısmen örtülü ve gölgede du- ruyordum. Beni göremediğini fark ettim. Hugh'u kulağından tutup kaldırdı, bağırarak, “Zamanımızı, paramızı, erzığımızı mı çalışıyorsun, ha çocuk?” dedi.

Hugh özür dileyerek inledi. Adam sertçe tokatlayınca Hugh'un burnundan kan fişkırdı.

“Evine dönmeden önce seni bir güzel döveceğim!” diye kükredi ve Hugh'u çekip götürdü. Hugh'nun gözleri çılgınca adamdan bana kaydı ama tek kelime etmedi. Adam onu çekip göremediğim bir yere götürürken ağzını açmadı. Hugh'a ver- diği korkunç cezayı duydum. Oğlan her darbeye ağlıyordu.

İsmimi söyleyeceğini, o vahşi adamın da dönüp bana da aynı muamelede bulunacağını düşündüm. Ben de güverteye çıkarılıp yepyeni yaralarımınla hassas bir hâlde kıyıya iade edi- lecektim.

Ama gelen olmadı.

Hugh'un sessizliği korkudan mı yoksa sadakatten miydi, yoksa bu duruma girmesindeki rolümden dolayı bana, fark edildiğimde cezamın daha büyük olacağını bildiğinden dilini tutacak kadar kızdığından mıydı, bilmiyorum. Eski dostuma acımalı mıyım, teşekkür mü etmeliyim yoksa lanet mi okuma- lıyım hiç bilemedim.

Bundan uzun bir süre sonra geminin hareket edip sallandığını hissetti.

Dört bir yanda suyun sesini duyuyordum ama bulunacağıma dair korkum, dalgalardan da derinde olmamın uyandırdığı korkudan daha büyüktü. Cesaretimi toplayıp sürünerek iyice karanlığın içine girdim. Kırık tahtalar, demir çubuklar, zincir halkaları, kutular ve kapakları, kömür parçaları, çuvallar, muşambalar, kıymıklar ve paçavraların yanından geçtim. Bir canavarın kürküne değdiğimde az kalsın bağıracaktım ama bu yapışkan lifler yalnızca kalafat ipliği idi. Bunu çekip bir kenara attım ve en alçak ambarda derinlerde yeni bir oyuk açtım.

Orada da kaldım.

Oban'ın yolculuğu onu soğuk iklimlere götürdü. Soğuğu iyice sarınmama rağmen fazlasıyla hissettim. İyice derinlerdeydim, azıcık bir ışık geliyordu; bu da aslında ışıktan ziyade bir ışık düşü olacak kadar loştu. Bir keresinde, yolculuğun kaçınıcı saatindeydik bilmiyorum, tepemdeki bir kapak açıldı; neredeyse korkudan ölecektim. Ne var ki içeriye yalnızca daha fazla gri ışık ve adam sesleri doldu. Sonra kapağı yeniden kapatıp beni kendi hâlime terk ettiler.

Ekmegiimi çiğneyip su yudumladım. Bir çuval buldum ve içinde kömür olduğunu fark ettim. Bir paçavra buldum, doğanın çağrısını yanıtladım ve bıraktığım şeylerin üstünü kömürle örttüm.

Karanlıktan pekâlâ korkuyordum. Elbette ki onu şeytanlarla ve kötü deniz ruhlarıyla dolduruyordum. Evet, geminin her gürültüsü benim için bir deniz canavarının homurtusu oluverdi. Kıpırdamadan durmamı sağlayan da çokça saat sonra, en nihayetinde, iyiden iyiye karanlık olduğunda yeni evrenimin sınırlarını öğrenmek için dışarı çıkmama yol açan da şey cesaret değildi. Cesaretim hiç yoktu. Yalnızca öteki âlemden

gelen yaratıklara karşı duyduğum korku, yukarıdaki ölümlülerin beni yakalamasına karşı duyduğum korkudan azdı.

Zift kokan yuvamda en nihayetinde hissiz bir uyuşukluk haline geçtim. Kutuların kenarlarını, gölgelerdeki ton farklarını seçbiliyordum. Elimden yalnızca beklemek geliyordu.

Bence böyle hareketsizce en az bir buçuk gün kalmış olmalıyım. O vakit yepyeni bir ses beni şaşırtarak içime yeniden korku zerk etti. Bu uzun, ağır ağır bir sürtünme sesiydi.

Ellerimle ağzımı örttüm. Bu ses, açılan kapağın tıkırtısı ya da denizcilerin birbirlerine seslenişi gibi yukarıdan aşağı gelmiyordu. Yakındaydı ve daha da yaklaşıyordu.

Yavaşladı, durdu. Yeniden başladı.

Nefesimi tuttum. Duyduğum şeyin geminin sallanışıyla bir kutuya sürten bir halat olduğuna inanmaya çalıştım ama ritim, rüzgârınkine, dalgalarınkine ya da tesadüfi bir şeye benzemiyordu. Arkasında bir niyet vardı. Bir fare miydi? Ama benim gibi kaçak yolcu olan gürültücü bir fare gibi ani ya da sinsice hareket etmiyordu, hareketler kasıtlıydı. Gittikçe de yaklaşıyordu. Kalbimin patlayacağını hissediyordum.

Tekrar durduğunda üzerimdeki brandayı tutup çektim ve başımı birazcık kaldırdım. Zift kokulu zifiri karanlığa; bağlanmış kutuların, çuvalların ve gölgeler içindeki yolların gri sınırlarına baktım. Sürtünme sesi tekrar duyuldu.

Bir şey gördüm. Çubuklardan ve parçalardan oluşmuş bir yığın gibi geldi başta. Sonra aniden uzun ve örtülü bir figüre dönüştü, o anda başından beri öyleymiş gibi geldi. Hareket de ediyordu.

Kutuların arasında sessizce, yavaş yavaş uzanarak ilerledi.

Kılımı kıpırdatmıyordum. Nefes almıyordum. Şekilsiz, ince, cüppeli iki kolunu tuhaf, sessiz, çırpınır gibi bir hareketle kaldırdı. Bir elini indirip çevresindekilere bir hemşirenin nezaketiyle dokundu. Tahtaya çivi çakılmasını andıran bir ses duydum.

O şey belirsiz başını çevirip olduğum yere baktı.

Sessiz bir çığlık attım. Kendimi olabildiğince sıkı bir şekilde bürdüm. O şeyin yaklaştığını, tık tık sesler çıkaran o garip dokunuşunu işittim. Geminin hareketine karşı dengesini koruyarak, ahşabın üstüne tahtayla vuruyormuşçasına ses çıkararak bana doğru, saklandığım yere doğru geldi.

Hiçbir şey olmadı. Ses kesildi.

Emin olun, yeniden hareket etmem uzun zaman aldı.

En sonunda gözümü açıp baktım. Hiçbir şey görmedim. Ayaklanıp geçidin oraya çıktım. Kıpırdayan bir şey yoktu.

Gözlerim kapalıydı. Korkudan ağlıyordum. Bildiğim kadarıyla dua ettim. Yetişkin olsam uyuyup da rüya mı gördüm acaba diye düşünürdüm. Çocuk olduğumdan, durumun öyle olmadığını biliyordum. Ne var ki korku ne kadar büyük olursa olsun sonsuza dek sürmez.

O yüzden sonraları yeniden hareket eder, yemek yer, su içer oldum. Yine tuvalete çıktım. Yukarıdan ayak sesleri işittim. Ne olduğunu bilmediğim şeye karşı kendimi korumak ve gerekirse onlara fırlatmak için kömür biriktirdim.

İki kere daha o sürtünme sesini duyduğumu düşünerek donakaldım. Bu kez daha uzaklardan geliyordu, ikisinde de sesle aramda emin olamayacağım kadar mesafe vardı.

Birkaç gün geçmemişti ki elimde yalnızca bir şişe su, yarım ekmek kaldı. O da öyle bayatlamıştı ki sanki toz çiğniyordum.

Gördüğüm o karanlık şekilden duyduğum korkuya rağmen tayfa, tayfanın halatları ve erkek öfkelerine duyduğum korku neredeyse onun kadar büyüktü. Yoksa kapağa vurup dışarı çıkarılmak için yalvarırdım. Beni parmak ucunda merdivene götüren görünmeyen yoldaşımdan duyduğum korku değil, açlık ve susuzluk oldu.

Sessizce yukarı çıkıp mutfak bulmak için gece vaktini beklemeyi planlıyordum. Ne var ki gittikçe artan bir korkuyla kolumu bir basamağa doladığım sırada şans eseri bir deniz-

ci üzerimdeki tahtaya bastı, yakınlarda olup da göremediğim bir arkadaşına bir şeyler bağırdı, ben de hayretle düşüp yine Hugh'un yediği dayığı anımsayıp ağlamaya başladım. Parmak uçlarımda küçük yerime döndüm, muşambayı üzerime çektim ve aç bedenimi ağlayarak uyuttum.

Gelgelelim saatler sonra yemek kokusuna uyandım.

Gözlerim kocaman oldu. Brandanın bir köşesini kaldırdım. Yük kutuları arasındaki gıcırtılı zeminde toprak bir sürahi içinde su ve bir tabak haşlanmış et, ekmek ve patates vardı.

Bundan daha lezzetli bir şey olamazdı.

Ama bunu kim yapardı ki? Fare yakalamak için kullanılan reçelle peynir kırıntılarını düşündüm. Bekledim. Gözlerimi iyice açıp etrafı taradım. Uzun saniyeler sonra hiçbir şey göremeyince dudaklarımı yalayıp tabağa uzandım.

Yine o *tik tak*ları duydum e donakaldım.

Belki babam iyi bir çocuk olduğum için cennetten inip bana bakmaya gelmiştir, diye düşündüm, ama ben kaçak bir yolcuydum yani kötü bir çocuk olduğumun farkındaydım.

Bir hareketlilik gördüm. Başta ambarın çizgileri gibi görünen şey şimdi bana doğru geliyordu. O silik ve köşeli figür. Bir kol aşağı doğru indi. Uzanıyordu.

En sonunda bu hareketin saldırmak değil teşvik etmek için olduğunu anladım. Bu bir davetti. Tabağı işaret ediyordu.

Ne kadar şaşırdığımı söylememe gerek yok. Yemeye başladım. O şey başını sallayarak onayladı.

Etten sonra ekmeği yedim. Ekmekten sonra patatesleri de yedim. Gözcü beni izliyordu. Hem ona hem tabağıma odaklanıyordum. Yemeğimi bitirdiğimde gözlemcim bir kez daha başını salladı. Kollarını kaldırdı, başını bir yana yatırdı, kaskatı bedeniyle hantalca bir o yana bir bu yana yatıp karnını hafifçe oynattı. Dehşet içinde bakakaldım. Halk meydanlarında izlediğim kuklalara benziyordu. Bir çeşit dans yaptığını fark et-

tim. Beni eğlendirmeye çalışıyordu. Eğlendirmeyi başaramadı ama bu harekette bir nezaket hissettim, bu da beni gülümsemeye mecbur bıraktı.

O şey, ellerini baş görevi gören parçasının bir yanına yastık gibi yerleştirdi. Bana dinlenmemi söylüyordu.

Mağarama döndüm. Perdemin düşmesine izin verdim ve sert, dikenli kalafat iplerinin içine kıvrıldım, ısınmak için sardım. Yemek yediğim için artık çok daha sıcaktım. Uyku beni almadan önce duyduğum son şey o sert figürün merdivenden inerken çıkardığı kibar kırılganlığı oldu.

Uyandığımda tabak ve sürahi gitmişti; bir başımaydım.

Günler böyle geçti. Bir daha açlıktan kıvranacak hâle gelmedim, yemek öncesinde hep önümde belirdi. Beni gizlice kollayan yoldaşımı bana her yardım edişinde görmedim. Bazen ne kadar bakarsam bakayım karanlıkta bir hareket sezmedim, geminin açıları da onun o köşeli figürüne dönüşmedi. Yine her yemeğimin başında ve sonunda dört bir yana bakıp teşekkür etme niyetiyle gülümsedim. Bazen karanlıkta beni seyreden o örtülü figürün bana el sallayarak selam verdiğini görüyordum. Ben de el sallayıp fısıldayarak minnettar olduğumu söyledim. Bir keresinde tabakla sürahinin yanında kaba bir battaniye buldum. Ambar sahiden de gittikçe daha soğuk bir hâl alıyordu. Daha sonrasında bana çok büyük gelen kalın çoraplar belirdi. Akabinde de bir yetişkin gömleği.

Benimle ambarda kalan bu figürün belli belirsiz seslerine alıştım. O garip gezinme seslerini duyduğumda artık irkilmiyordum.

Bir gün yukarıdan süzülen zayıf ışığın son hüzmelerinde sert bir gemi bisküvisi yerken bana yardım edenin korkuluğu andıran hatlarını seçebildim. Bu yüzden lafa girdim.

“Nesin sen?”

Figür başını bir yana eğmiş gibiydi.

“İblis değilsin, değil mi?” dedim. “İblis olsan bana yardım etmezdin. Melek misin o zaman?”

Bir insan ya da yaratığın hareketlerinden ziyade rüzgârdaki bir ağacın kıpırtilarını andıran sert ve sarsak hareketlerinde hile bir merak sezdim ya da kendime öyle söyledim. Düşünüyordu sanki.

Konuşmayacağını biliyordum ama o hantal zarafetle bana doğru yaklaşmasını beklememiştim. Bana göz kulak olan yaratık üstü örtülü bir şeyle uzandı, bu şeyi yanımdaki bir kutunun üzerinden geçirdi ve hafif bir kazıma sesi duydum. Çiziktirme sesi. Uzun bir süre boyunca devam etti. Nihayet işini bitirdiğinde uzvunu indirdi ve keskin ve gizli bir parmakla tahtanın üzerine tırtıklı harfler çizdiğini gördüm.

Bekledi. Beklediğini görünce gözlerimi kısıp kelimeleri inceledim.

“Ah,” dedim. “Anladım. Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Neden buradasın?”

Yine uzandı. Yine çizdi, bu kez daha uzun süre uğraşıp mesajına bir şeyler ekledi. O geri çekildi. Ben yine öne doğru eğildim.

“Ah,” dedim. “Şimdi ne yapacaksın?”

Yine bir şeyler çiziktirdi, ben de ne yazdığına baktım.

“Bana neden yardım ediyorsun?”

Yazdı. Okuyormuş gibi yaptım.

Onu hayal kırıklığına uğratmak ya da konuşma şevkini kırmak istemiyordum. O yüzden bana hiçbir anlam ifade etmeyen işaretler karşısında başımı salladım, ona teşekkür ettim, o da tatmin olmuş gibi göründü.

O günden sonra beni hayatta tutmak için getirdiği yemeklerle birlikte geldiğinde tahtaya birkaç kelime daha çiziktirmeye vakit ayırdığı oluyordu. Ne zaman bunu yapsa iyice inceliyor gibi davranıp başımı sallayarak ve düşünüyormuş gibi yaparak karşılık verdim.

Bir keresinde kendimi çok yalnız hissediyordum.

Karanlığa doğru, “Bana bir hikâye anlatır mısın?” diye fısıldadım.

Sarsak şey hemen orada bitti. Eski örtüsünün altındaki o şekilsiz silüet, örtünün altından çıkmadan uzandı ve yine uzun uzun yazdı. Onun o çiziktirme seslerini dinleyerek uyu-yakaldım.

Pek çok öğün boyunca böyle devam ettik. Orada yatarken yoldaşımın merdivendeki belli belirsiz tırmanma sesini duyar, yukarıda ne tür gizli görevleri varsa başarıyla tamamlamasını sessizce dilerdim. Görevlerinden birinin benim için erzak bulmak olduğunu bunu biliyordum. Onun yukarı çıkışını, sonra geri inişini duyardım.

Ta ki bir gün o inişi duymayana dek. Ta ki bir gün ya da gece, ne ses ne de yemek gelene dek. Açlığım tekrardan baş gösterene dek.

Gücümü yitirdim. Susadım. Boğazım kuruyup çatladı. Fısıldadım. Yakarışlarım örümcek ağlarına karıştı. En sonunda kalan son kuvvetimle ayağa kalktım. Suyun altındaki koridorlarda gezinip yukarıdaki ayak seslerine kulak kesildim. Boynumu uzatıyor, gözlerimi görmeye zorluyordum.

“Orada mısın?” diye fısıldadım.

“Neredesin?” dedim.

“Açım, bana yardım etmeyecek misin?”

“Neredesin?”

“Lütfen, yardım et.”

Aç ve korku içinde yemek için yalvararak dolanırken beni kurtaran varlık için endişelendiğim de hâlâ hatırımda.

Sallanan ambarda yanmayan mumlara ve dağınık eşyaya doğru elimden geldiğince yüksek sesle, “Neredesin?” diye fısıldadım.

Sonra yeniden uzandım. Açlığım ve soğuk arttı. Dünyanın hangi denizlerinde olduğumuzu bilmiyordum. Bana bakma-

yan gelen o ruh, hayalet ya da korkunç cin her neyse görünü-
şç göre kovulmuştu. Baştaki planıma uyup yemek bulmazsam
ölecektim. Şimdi tayfaya olan korkuma bir de kayıp kurtarı-
cım için duyduğum keder eklenmişti.

Çok zayıfken susuzluktan ölmenin dinlendirici olmadığını
öğrendim. O yüzden başımı kaldırdım, ağladığımı işittim ve
başım döndü. Bir süre sonra kapağın sesini duydum. Görü-
şüm netleşsin diye gözlerimi kırıştırdım ve birinin yaklaştı-
ğını gördüm. Gözlerim figürün parlaklığı karşısında acıdı. Ne-
şeyle seslenecektim ama boğazımdan ses çıkmadı çünkü gü-
vertelerin arasında ışık sızıyordu ve bana doğru gelen sarsak
kurtarıcım değil, fener taşıyan bir adamdı. Sakallı bir adam.
Hugh'u yakalayıp cezalandırmış olan denizci.

“İşte buradasın,” diye gürledi. Öyle yüksek sesler artık
bana yabancıydı.

Beni kolumdan yakalayıp sarstı. Bez bebek gibi gevşeyip
savruldum. Tepkisizliğim onu çileden çıkardı. Bana vurunca
kulaklarım çınladı.

“Her kahrolasica gece!” diye bağırdı. “Hem yemek hem içe-
cek!” Bana tekrar vurdu. “Başka ne çaldın, seni küçük piç?
Sinsisin, hakkını yiyemem, ama hak ettiğini bulacaksın.”

Bir darbe daha indi. Adam tepemdeydi. Gözlerimi kapa-
dım.

Hızlı ama belli belirsiz bir tırıs sesi duydum. Adam beni
elinden düşürdü. Bir saldırı oldu, keskin bir nefes verildi. Bir
inilti, kutuların devrilmesi sesi.

Yeniden baktım. Adam kırılmış tahtaların ve dökülmüş kö-
mürlerin arasında sürünüyordu. O karanlık, örtülü figür tepe-
sindeydi. Bir örtünün altına gizlenmiş hâliyle pis bir hayalet
gibiydi.

Kollarını kaldırıp saldırganımın sırtına indirdi, onu tekrar-
dan yere serdi. Adam çığlığı bastı. Figür onu yerden kaldırdı,
denizci zorla soludu. Figür örtülü parmaklarıyla adamın bo-
ğazını kavradı.

Her şey sustu. Gölgele figür bacağıyla yere *tak tak tak* vurdu. Kendi sesimi duydum.

“İşte buradasın!” dedim.

Arkadaşım yeniden yere vurup adamın da benim de dikka-
tini çekip kutulardan birini işaret etti. İkimiz de baktık. Figür
eğildi, tahtanın üzerinde yine o gıcırtiları duydum. Örtünün
altından çıkan parmağıyla kutunun yan tarafındaki tahtanın
üzerine yazıyordu. Denizci yazılanı okudu. Dehşetle başını
kaldırıp baktı. Örtülü figür ona iyice yaklaşp kelimelerini işa-
ret etti. Adam büzüldü, ellerini kaldırıp, “Yapacağım, yapaca-
ğım, yalvarırım, yapacağım!” diye bağırdı.

Sendeleyerek ayağa kalktı, ellerini kanayan yüzüne götür-
dü, yalpalayarak merdivene doğru gidip tırmandı. Kapağa vu-
rulduğunu duydum, akabinde kurtarıcım ve ben yine ambar-
da baş başaydık.

Hızla, tahtanın boş bir yerine başka şeyler yazdı. Eğilip
baktım. Başımı salladım. Hareket etmedi. Her zaman olduğu
gibi kıpırdamadığında orada olduğunu bilmesem, onu odanın
bir parçası sanacak gibi oluyordum.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım.

Kapağın yeniden açıldığını duyduğumda aradan ne kadar za-
man geçmişti bilmiyorum. Gelgelelim bu kez aşağı doğru atı-
lan adımlar yavaş ve kasıtlıydı. Gelen kimse yüklerin düzensiz
sınırları arasında yürüyordu.

Muşambadaki bir yırtıktan birinin geldiğini gördüm. Uzun
boylu, geniş omuzlu, koyu renk giysilere bürünmüş, sakalı
düzgünce kesilmiş bir adamdı bu. Gölgelele doğru baktı. İki,
üç adım daha atsa beni görecekti. Nefesimi tuttum. Beni bes-
leyenin tıkırtilarını duymaya çalıştım ama yalnızca bu yeni ge-
leni duydum. Korku beni yeniden avucuna aldı çünkü adam
yaklaşıyordu.

Ne var ki çöp ve yıkıntı gibi görünen bir şeyin yanından

geçtiğinde o yığın hareket etmeye başladı. Bu benim yoldaşımı. Yüzündeki örtülerin ifadesizliğine rağmen o hantal hareketinde hayret, korku ve kararlılık gördüğüme inanıyorum. El görevi gören bir uzvunu kaldırdı ve adamı yakaladı. Sıktı.

Adam tıslayınca onu kavrayan figür iyice kuvvetini verdi, onu sabitleyip yüzüne baktı. Yemin ederim o an tereddüt ettiğini gördüm. Korkudan değil, kararsızlıktan. Adamsa sahiden de bir canavar gibi hırladı, ellerini pençeye çevirdi ve tam kendisini tutan şeye saldıracaktı ki yoldaşım şüpheleri neyse onları giderip adamı iyice sıktı. Ambar ansızın soğuk mavi bir ışıkla doldu. Bu ışık çöp adamı andıran arkadaşımın çevresini sarıyor gibiydi. Adamın açık ağzından korkunç bir ses çıktı. Rüzgârı andıran bir şey onu havaya kaldırdı, asılı duran bedeni sıkılıyormuş gibi büküldü ve dudaklarından o aynı kör edici ışık çıktı. Sanki kendisiyle birlikte ay da yükselmişti.

Gözlerim yandı. Görüşümü berraklaştırmak için gözlerimi kırptırdım. Adam havada dönüyordu, o şeyin uzuvları üzerindeydi ama onu taşıyormuş gibi görünmüyordu. Adamın bedeninden parıltılar çıkmaya devam ediyordu. Kulaklarından, gözlerinden, burnundan da çıkıyor, sanki saldırıandan ona akıyordu. Teni deniz gibi dalgalanıyordu.

Adam kıvrandı, kıvrıldı; yüzü ıstıraptan ıstıraba sürükleniyordu. Bedeni patlayacakmış gibi şişiyordu. Adam havada ters döndü. Onu tutan figür baş görevi gören kısmını bana çevirdi. Sanıyorum muzaffer bir ifadesi vardı.

O bunu yaparken adamın gözleri açıldı, ağzı kapandı; çenesini, ellerini ve vücudunu kastı ve güverteye düştü. Dimdik durdu. Kollarını öyle bir savurdu ki kurtarıcımın elinden kurtuldu. Sol elini kaldırıp figürün boğazına yapıştı.

“Nesin bilmiyorum,” diye fısıldadı adam. “Az önce ne yaptın, nasıl yaptın bir fikrim yok. Daha önce böyle bir şeyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.”

Sağ elini figürün örtülü göğsüne indirip onu büyük bir gürültüyle geriye doğru savurdu, figür yere yığıldı.

Adam, “Yaptığın şey işe yaramadı ama, değil mi?” Yaklaştı. “Sana başka bir şey söyleyeyim.” Avını yerden kaldırdı. Figür güçsüzce kıpırdanıyordu. Beze sarılmış bir çöpü andırıyordu artık. Çırpınıyordu. Adam onu sarstı. “Senin gibi bir şeyi anlatacağım,” dedi adam. “Senin kadar tuhaf bir şeyden söz edeceğim. Eminim bir hikâyen vardır.” Figürü kavradı. “Umurumda değil. Hep bir hikâye var.”

Adam, figürün üzerindeki örtüyü çekti.

O kasavette ilk kez net bir şekilde gördüğüm şeyi anlatacak kelimem yok. Karmakarışık bir şeydi. Başı çubuk demetlerine tutturulmuş yarım bir ahşap daireydi. Göğsünün olması gerektiği yerde bir merdivenin kırık ucu duruyordu. Bir kolu süpürge sopası, diğer sıkıca sarılmış bir halat ve çuvaldı. Parmakları vidalardan, dallardan ve çivilerden oluşuyordu. İnsan şekilli bu çöp yığını yere sermeyi deneyip başaramadığı bir şeyin elinde titriyordu.

“Şu hâline bak,” dedi adam. Her zamanki gibi sakindi. “Elbette bir hikâyen vardı.”

Bir çehresi olmadığından bundan neden emin olduğumu bilmiyorum ama bana çaresizce, yalvararak baktığından eminim.

Adamın onun o yüzsüz yüzünü yumrukladı. Çırpınan kolunu kopardı. Karma yoldaşım sendeledi.

“Kimbilir kimin hikâyesidir o,” dedi adam. Üzerinden parçalar koparıp attı. Figür kasıldı. Adam onu parça parça dağıttı. “Gerçi çok merak ettiğim de söylenemez.”

Çöp şeyin son parçası zayıfça uzaklaşmaya çalıştı. Adam üzerine çıktı, yığının üzerine yumruklarını indirdi, ellerini paramparça etti.

“Maxwell’e burada bir şey olduğunu anlamıştım,” dedi. “Uzak durması için ne yaptığını tahmin edebilirim. Benden gizlemeye çalıştı ama benden, senden korktuğundan daha çok korkuyor.” Onu parçalamayı sürdürdü. “Nereden geldiğini ya da benimle ne işin olduğunu düşündüğünü; sana veya varsa

hanımına ya da elendine ne yanlış yaptığımı, bunu ne zaman yaptığımı veyahut ne istediğini bilmiyorum. Az önce o tuhaf dokunuşunun bana ne yaptığından da haberim yok. Yepyeni, gerçek bir histi. Öyle hayat doluydu ki canım yandı, ama artık var olan her hikâyeyi duymayı istemiyorum.”

Kendi parçalarını topuz gibi kullanarak indirince figürün odun kafası yerinden fırladı ve bir kavis çizerek ambarın karanlığına daldı.

Görünmez inişinin patırtısının ardından sessizlik oldu.

Adam en sonunda bana, “Belki sen onun ne olduğunu biliyorsundur,” dedi.

Beni kurtaran o figürün son parçasını da fırlattı. Dönüp doğrudan saklandığım yere yürüdü, örtüyü çekip bana baktı.

“Belki sen onun hikâyesini biliyorsundur,” dedi.

“Hiçbir şey bilmiyorum,” demeyi başardım.

“Öyle bir şey, bu tür bir şey yürüyememeli,” dedi. “Böyle bir yapı? Uzun zamandır onlardan görmemiştim. Çok sık rastlamıyorum zaten, son görüşümden bu yana da epey olmuştu. Niye ağlıyorsun, evlat?”

“Beni öldüreceksin,” dedim boğulurcasına. “Arkadaşımı öldürdün.”

Çok uzun bir sessizlikten sonra uzaklaşıp yeniden merdivene doğru gitti.

Arkasına bakmadan, “Gel,” dedi. “Dilersen onu hatırlamak için arkadaşından bir parça da getir.”

Burnumu koluma silip ayaklandım.

Sabırlıydı. Dakikalarca o loş ambarda debelenip parçalar topladığımı onu unutmayacağıma dair fısıldayarak sözler verdiğimi dinlemiş olmalı. Belki yukarı geldiğimde yırtık pırtık giysiler içinde, gözyaşlarına bulanmış, kıymık dolu bir tahta demetini bebek gibi sarmalamış, pis kokulu bedenimi gördüğünde gülmemek için kendini tutması gerekmiştir. Dönüp

aydınlığa çıktı. Bana bakmakla uğraşmadı, peşinden gittiğime inanıyordu ki gidiyordum da.

Burası sonraki günlerde olanları anlatmanın yeri değil. Adamın yolculuğu geçirdiği kaptan kamarasına bitişik gizli bölgede geçirdiğim günleri anlatmaya lüzum yok. Kaptanın kendisi beni öfkeyle görmezden gelmiş, artık korkulacak biri olmaktan çıkmış Maxwell bana yemek tabaklarını getirmekle ve yamalı erkek giysilerini cılız bedenime uyacak şekilde kesmekle (gözlerime bakmıyordu) görevlendirilmişti. O küçük odada uzun, soğuk günler ve sessiz saatler geçirdim. Parmak ucuma kalkıp liman penceresinden martılarla dolu gökyüzüne ve denizin açılıp kapanan çenesine bakardım. Aslına bakarsanız anlatacak bir hikâye yok. Artık orada hep beraber olsak da o günlerin öncesinde de sonrasında da kimseyle konuşmadan ya da kimse benimle konuşmadan o kadar vakit geçirmedi. Bazen, adam kaybettiğim iyiliksever dostumdan kalanları parmaklarımla okşadığım sırada beni izliyordu. Bana olsa olsa bu kadar alaka gösteriyordu.

Evet, bazı günlerde anlaşılması zor nedenlerle gizli panel kapımızdan eğilip kaptana ya da Maxwell'e bir şeyler mırıldanıyordu ama onlarla ne konuştuğunu hiç öğrenemedim. Beni düzeltmedi, bana dokunmadı, beni umursamadı, beni eğlendirmede, hatta beni fark ettiğine dair bir izlenim bile vermedi.

Dünyanın öbür ucuna vardığımızda, beni iskele tahtasından aşağıya indirdi. Yamalı sıcak giysilerime rağmen titreme yol açan bir soğuk vardı. Iskele ötesindeki taş zemine yalpalayarak çıktım; liman işçileri meraktan muaf gözlerle beni seyrediyordu.

“Al,” dedi adam. Bana bir zarf verdi. “Şimdi açma,” dedi. “Bol şans diliyorum. Arkadaşın için üzgünüm.”

Bana sırtını dönüp uzaklaştı. İşte yepyeni ve korku dolu bir Kanadalıydım artık. Kelimelerin yabancı havaya duman

gibi yükseldiğini hissederek, “Bir daha asla denizleri aşmayacağım,” diyordum.

Zarfın içinde beni bir iki ay idare edecek kadar para vardı.

Akabinde gelen yıllar apayrı hikâyeler. Deneyimlediğim o ilk soğuk aylar. Korku, çiraklıklar, kavgalar ve aşklar, seyahatler, sözünü etmeyeceğim günahlar, çeşitli işlerde yükselişler ve düşüşler, sonra yeniden yükselişler, evlilik ve akabinde gelen terk ediliş; kimin kimi terk ettiği evet, hikâyenin kim tarafından ve kime ilişkin anlatıldığına göre değişir. Ben bunları anlatmak için gelmedim.

Artık orta büyüklükte bir şehirde kundura ustasıyım. Ayakkabısız bir hayatın ne kadar berbat olduğunu benim kadar iyi bilen çok az kunduracı vardır. Ben anlatacak tek bir hikâyesi olan ve onu da ilk kez şimdi anlatan bir adamım. Bilmediğim, gizli bir hikâyenin de muhafızıyım.

Bu büyük ülkeye varalı yirmi dört yıldan fazla olmuştu ki mektuplarıma dönebilecek emniyete kavuştum. Aslında bana kalırsa yazının bana açacağı sırlardan korktuğumdan bu işi elimden geldiğince geciktirdim.

En sonunda nazik öğretmen benim için elinden geleni yaptığını söylediğinde, daha fazla erteleyemez hâle geldim. O yüzden o, mütevazı kulübemden ayrıldığında derin ve titrek bir nefes alıp karaya döndüğümünden beri yanımda taşıdığım onca tahtayı çıkardım. O tahtalar hâlâ benimledir. Geminin ambarından çıkardığım çıtalar onlar. Dışarı çıkarırken kucakladığım, nazikçe bakımını yaptığım, beni alan adama gösterdiğim şeyler. O zaman bunların arkadaşımın tuhaf kalıntıları olduğunu düşündüğünü ummuştum, hâlâ da öyle ümit ediyorum. Ne var ki bunlar bedeninin enkazı değil, dostumun bana mesajlarını yazdığı sandıkların parçalarıydı.

Onları yirmi yılı aşkındır ilk kez çıkardığım sırada parmaklarım titriyordu.

Onları cırafa yaydım. Elimden geldigince kenarlarını denk getirip birleştirecek eski kutunun o ahşap yüzünü yeniden oluşturdum. Epey bir kısmı eksikti. Bütün kelimeleri bulamıştım ama sorularıma ve yakarışıma verilen cevapların bir kısmını ve bana değil ama Maxwell'e yapılan uyarıyı, masamın üzerine koyabilmişim. İlk kez parmaklarımı o solmuş oyuklarda gezdirdim, kıymıklı boşlukları aştım, aralıklarda nefes alarak mesajın kalıntılarını heceleyip seslendirdim.

ben şeytan değilim ben dünyadanım hayat ve canlı dünyayı kurtarmak için ölümü avlamak sonunu getirmek için

bilmiyorum hep emindim düşmanın varlığını hissedeceğim, enerjinin bitimi yeni ruhum için dehşet verici bir sis beni yaratanlar ve biz izleri takip ettik ama bu gemide hiçbir şey hissetmiyorum belki de bize yalan söylendi tekrar arayacağım

ağladığını görmek canımı yakıyor evlat

Bir zamanlar Hayat'ın kızının çocukları ava çıktı sessiz şeyler de onlarla gitti o da onlar da sonsuz bir uykudan bitmek bilmez bu gürültüye

düşünceye, hedefe, göreve uyandılar amaç bir tazi gibi olmak, Ölüm'ü koklayarak bulmaktı

Daha büyük harflerle yazılmış bir başka kısım vardı:

git ve buraya sakın geri gelme hiçbir şey söyleme oğlanı rahat bırak bana itaat etmezsen seni öldürür ve ateşe veririm

Zavallı şeytan. Bana şeytan olmadığını söyledi, ben de ona inanıyorum ama Maxwell'i öldürmek ve yakmakla tehdit etti. Auld Nick yalancılığıyla bilinir. O yüzden emin değilim. Belki de yalnızca beni korumak için şeytansı olduğunu ima etti.

Bana bir hikâye anlattı.

Ölümün peşindeydi, o gemide onun kokusunu alacağını, onu hissedeceğini biliyordu ama hissetmedi. Boşa yolculuk ettiğini düşündü ama sonra beni buldu, benimle yeni bir amaç edindi. Ben ağlarken o emin olmak için her bir köşede avını aradı. Ölüm'ü bulamadı ama beni kurtardı. Sonra ölüm onun için geldi ve onca yaşamına rağmen ölümü yenemedi.

Ben bunları anlatmak için gelmedim. Size son zamanlarda gittikçe artan üzüntümü anlatmak için burada değilim. Üzüntüm beraberinde ben ağlayana dek –eminim ağlıyordum, ağladığımı hatırlıyorum– gizli kalması benim bir yem olduğum anlamına mı geliyordu merakını getirdi. Ben, avcının umduğu hedef tarafından değil bir başkasınca kurulmuş son bir tuzak mıydım?

Her halükârda, ben bir sözü veren, o sözü muhafaza eden ve uğruna verilen sözün tutulduğu kişiyim.

Zavallı şey her neyse o sessiz adamla yüzleşmek zorunda kaldı.

AYNANIN İÇİNDEN

Diana telefonuna, “Keever,” dedi. “Az önce bir mesaj aldım.” Hâlâ göz kırpmıyordu, daha yeni kalkmıştı. Gizli Birim numarasından gelen mesaja bakıyordu. Ses bozucuyla gönderilmiş acil bir mesajdı bu. “Ne oluyor?”

“Efendim, ben sizin aracınız değilim...”

“Keever, lütfen!”

Adamın tısladığını duydu.

“Caldwell kayıp.”

“Ne? Ne demek istiyorsun?”

“Efendim, dinleyin. Herhangi bir kanaldan yanıt vermiyor. Kontrol ettiğimizde gece geç saatte geldiğini gördük,” dedi Keever. “Yarım saat sonra tekrar çıkıyor ama evine ulaşmamış.”

“Anlamıyorum.”

“Ben de anlamıyorum, efendim. Gitmem gerek. Buraya gelin, yoklama almak istiyorlar.”

“Keever bunların hiçbirisi mantıklı değil, sen...?”

“Efendim, B’ye söyledim, size de söylüyorum: Buraya gelin. Yapacak işlerim var.”

Telefonu kapattı.

Benim başıma gelenlerden haberin var mı, Jim? diye düşündü Diana. Telefonuna baktı. Temkinli bir şekilde yeniden evine göz gezdirdi. *Görünmez casusumdan haberin var mı? Her şey bağlantılıysa, bunun şimdi olanla, Caldwell’le ilişkisi ne? Bana olanları anlatmalı mıyım? Anlatmazsam nasıl bir zarar veririm? Anlatırsam ne tür sırları ve protokolleri ihlal etmiş olurum?*

Unute’yi aradı ama cevap alamadı.

Bu işin Faustvari bir şans olduğunu biliyordum, diye düşün-

dü. Unutç'yi yapan şeye, onu var eden temele erişmek için her tür bedeli ödemem gerekecekti ama bu oyunlardan nefret ediyorum. Kim kimin hakkında ne biliyor, neden biliyor? Takip edemiyorum. Keşke şu an olanları umursamama fırsatım olsaydı.

Ama nasıl umursamasındı? Gerçi şu anda Caldwell ya da başka bir konuda herhangi bir şey yapamazdı ki.

Diana donakaldı.

Yapabilir miyim yoksa? diye düşündü.

“Anlat.” B koridorlarda yürüyordu. Birim’in kadın ve erkek çalışanları etrafındaydı, koşturuyorlardı ama dört bir yana hızlı adımlarla ilerliyorlardı. B’nin yumrukları sıkılıydı.

“Çok bir bilgimiz yok.” Keever’in yüzü gergindi. “Olay ortaya bile çıkmayabilirdi. Bildiklerimiz şunlar: Kimse Caldwell’e ulaşamıyor. Görevli çocuklar onu içeri almış,” dedi Keever. “Dediklerine göre ‘aceleci’ bir hâli varmış. Biri biraz dalgın göründüğünü söylüyor. ‘Çok yüksek sesle konuşuyordu. Biraz kafası karışık gibiydi.’ Sence bu kulağa Caldwell gibi geliyor mu?”

“Hayır. Ee?”

“Eesi yok,” dedi Keever. “Bu muhafızlar onunla aylardır çalışıyor, o yüzden çok geçmeden protokol işleriyle uğraşmadıklarını itiraf ettiler. Bagajını, arabanın içerisini kontrol etmemiş, altına aynayla bakmamışlar.”

“Senin arabana en son ne zaman baktılar ki?” dedi B. “Ya da göz bebeği taraması yapan oldu mu? Günlük durum raporunu en son ne zaman doldurdun?”

“Çok uzun zaman oldu,” dedi Keever. “Demek istediğini anlıyorum. Sen de ben de bunun adil olmadığını biliyoruz ama işler böyle gidiyor, biliyorsun: Hepimiz işlerin kolayına kaçıyoruz, bir şeyler ters gidene kadar da kimse umursamıyor ama sonra mesele kolayla kaçmakla alakalı olmasa bile en son sen kolayla kaçtıysan siki tutuyorsun.”

“Başları ne kadar belada?”

“Epey.”

“Caldwell’in nasıl olduğunu neden onlara sordun?” dedi B.

“Caldwell’i bulamayınca, telefonuna da cevap vermeyince onlara sorduk. Dediğim gibi bir şeyler ters gittiğinde her şeyi iki kere kontrol ediyorsun. Olaylar şöyle gerçekleşiyor: Dün gece geç saatte, tam 03.47’de buraya geliyor. Yirmi yedi dakika sonra Lincoln’ün çıkışını görüyoruz ama evinin önündeki kayıta yok. Arabayı da bulamıyoruz. Nerede olduğunu bilen yok. Evine bir ekip gönderdik.”

“Ee?”

“Orada yoktu ama bak, ne bulduk.”

Bir tomar parlak fotoğrafı havaya kaldırdı.

B bakakaldı. “Kimin kanı o?” dedi.

“Caldwell’in,” dedi Keever.

“Çok fazla kan var.”

“Evet,” dedi Keever.

“Yani,” dedi B. “Buradan ayrılıyor, arabasını bir yere bırakıyor, eve yürüyor, bir şekilde gizlice içeri giriyor, öyle mi? Karşısında da...” B fotoğrafları işaret etti. “Onu karşılayan bir ekip var?”

“Belki. Ondan önce giren ya da sonra çıkan birine dair bir belirti yok.”

“Son zamanlarda biraz meşguldüm,” dedi B. “Caldwell neyle uğraşıyordu?”

“Son dijital ayak izlerine bakılırsa,” diyor Keever, “büyük ölçüde her zamanki şeylerle. Ama son günlerde domuz ondaydı...” Duraksadı. “Doğru düzgün kayıt altına alınmamıştı, başta çok anlamlı gelmedi ama domuzun üzerinde çalışmış.”

B döndü. “Ona ne yapmış?”

“Tam bilmiyorum,” dedi Keever. “Ah... bir teknisyenden yardım almak zorunda kaldım ama anladığım kadarıyla onu öldürüyormuş.”

“Ne?”

“Evet. En az bir kere öldürmüş.”

B kâğıdı alıp okudu. “Domuza bunu yaparken kayboluyor...” Sessizleşti.

“Ne?” dedi Keever.

B artık hareketlenmişti, hızla hareket ediyordu. Keever küfredip peşine düştü.

B şaşırmış muhafızların yanından hızla geçti, kavşaktan bir koridora döndü, asansörleri görmezden gelip kimlik kartını merdivenin kapılarına yapıştırdı, merdivenlerin yarısını sıçrayarak indi, botlarının gümbürtüsüyle Keever’ı gittikçe daha çok geride bıraktı.

“Tanrı aşkına, B,” diye seslendi Keever. Peşi sıra alt katlara iniyor, az kalsın B’yi gözden geçiriyordu. Askerler panikle silahlarını kısmen kaldırdı. “Lanet olsun, o silahı bana doğrultayım demeyin,” diye bağırdı. “Peşimden gelin.” Askerlere işaret etti.

B’yi ana laboratuvar penceresinden bakarken buldular. Keever yanına yaklaştı.

“Hey, B,” dedi. “Ben yaşlı bir adamım. Bir dahakine bana önceden koşacağımızı söylemen lazım, evlat. Seni endişelendiren ne?”

“Bak,” dedi B.

Keever laboratuvara baktı. Çeliğe kayışlarla tutturulmuş olan şey babirusanın rejeneratif yumurtasının kabuk bağlamış irinli sıvısıydı.

“Şaşırdım,” dedi B sessizce. “Şaşırdığıma da hep şaşıırım.”

“Ne? Kozayı görmeyi beklemiyor muydun? Caldwell öldürdü dedim ya.”

B, “Burada olmasını beklemiyordum,” dedi.

“Nasıl?”

“Mesele bu olmalı diye düşündüm. O, domuza bir şey yaptığı için başkası da ona bir şey yapıyor. O kaybolduysa domuz da kaybolmuştur dedim. Çalınmış olmasını bekledim.”

“Neden? Ne için?”

“Araştırma,” dedi B. “Her şey ilintili, Keever. Buradaki yenilik domuz. Değişken o. Mesele onunla alakalı olmalı.”

“Domuz gitse haberimiz olurdu, B,” dedi Keever. “Hayvanın üzerinde nükleer füzelerdekinden fazla takip cihazı var.”

“Evet,” dedi B. “O teknolojiler de hiç yanılmaz, değil mi? Hiç kimse onları kandırmanın bir yolunu bulamaz.”

“Doğru diyorsun,” dedi Keever. “Ama bak. İşte orada. Uyuyor.”

“Uyumuyor,” dedi B sessizce. Membrandaki hafif atışı izledi. “İçeride ne oluyorsa olsun, o domuz ne yapıyorsa yapsın, ben onca sefer ne yapmış olursam olayım bu, uyku değildi.”

B içeri girdi. Keever ve eşlikçileri camın arkasından onun domuz yumurtasının etrafında saat yönünün tersinde yürümelerini, sol elini üzerine koyup içerideki yeniden yapılanmanın sarsıntısını hissetmesini izledi. B yani Unute bu ritüelle küçük bir transa girdi; en büyük saldırganlık anlarına eşlik eden transtan oldukça farklıydı bu.

Unute odadan ayrıldı. Muhafızlardan biri peşine takılmaya kalktı ama Keever, kadına geri durmasını işaret etti.

“Onu rahat bırak, asker,” dedi sessizce. “Bize ihtiyacı olursa seslenir.”

Unute metodolojik bir şekilde binaları taramayı başladı.

Kısıtlı alanlara girdi ve araştırma hâlindeki ekiplerin arasından nezaket göstermeden ve tereddüt etmeden geçti. Uzmanlıklarından, Caldwell’in dijital ve fiziksel izlerini takip etme biçimlerinden şüphesi yoktu. Yüzyıllar içerisinde inat, can sıkıntısı, üst düzey merak veya sırf gariplik olsun diye doğrudan ilgisini çekmeyen konularda araştırmalar yapmıştı. Örneğin on yedi doktorası arasında muhasebe, arazi ekonomisi ve gıda bilimi vardı. Gelgelelim yalnızca yeterli düzeyde uzmanlık ettiği bazı alanlar da söz konusuuydu. Bilgisayar bunlardan biriydi, gerçi faydalı olduklarını hiç inkâr etmemişti. Bilgisayarlar konusunda Birim’in iç dedektiflerinin öne çıkmasına razıydı.

“Haydi, domuz kardeşim,” diye fısıldadı.

Caldwell'i daha önce gördüğü her yere gitti. Duvarları, kenarları, karanlıkları, her ofisteki her çekmeceyi ve dolabı inceledi. Adamın dolabını açtı. Yemekhanede tercih ettiği yere oturdu. Teknisyenler Caldwell'in arabasının olduğu garajın zemin katındaki asfalta siyah ışıklar tutarken onları seyretti.

Koruyucu giysiler içindeki bir kadın ona, “Birkaç sarı saç teli ve kot lifi bulduk. Henüz DNA sonucu yok. Siz bir şeyler bulabildiniz mi?”

“Hayır,” dedi B. “Mesele gerçek sezgiyi, sahte olandan ayırt edebilmek. Oldukça hüsrana içindeyim.”

“Bir şey sezemediğiniz için mi, efendim?” dedi kadın.

“Tam tersi. Her yerde çanlar çalıyor sanki. Nereye gitsem bir şey seziyorum.”

Kadın, “Gittiğiniz her yerde bir şey seziyorsanız nereye gittiğiniz önemli değildir belki.”

B bunu bir düşündü. “İzin ver, bir şey deneyeceğim,” dedi. “Bekle.”

Ağır ağır çömeldi, sonra sıçrayacakmış gibi ellerini yere koydu.

“Bir şeyler öğrenip durduğumu düşünüyordum,” dedi, “bir şeyleri de bulduğumu, ama haklı olabilirsin. Belki bir şey beni buluyordur. Belki de peşimde bir şey vardır.”

Ansızın başını yan yatırdı, sağ gözünü yere değdirmişti. Hızla başını oynattı. Saniyeler geçti.

Teknisyenlerden biri kadına, “Patron?” dedi. “Ne yap...?”

Kadın parmaklarını iki kere şıklattı ve bir parmağını dudığına götürdü. Unute kolunu ileri uzatıp parmağını asfalttan geçirdi, küçük taşların arasını karıştırdı. Elini geri çektiğinde işaret ve orta parmaklarının arasında bir şey tutuyordu.

“Nesin sen?” dedi ona. Doğruldu ve bulduğu şeye baktı. Bütün askerler, araştırmacılar, teknisyenler görmek için gözlerini kıstılar, eğilip baktılar.

Ince bir ahşap ya da kartondan yapılmış küçük, boş, tırnaklı bir parça. Bir yapboz parçası.

B belli bir kişiye olmaktan ziyade ortaya, “Keever'a haber verin,” dedi. “Diana'ya da.”

Caldwell'in ofisinin dışındaki genç askerler yaklaşan Diana'yı selamladılar.

“Efendim,” dedi biri. Elini kaldırdı. “Üzgünüm, efendim ama bir soruşturma yürütülüyor. Keever dedi ki...”

Diana üzerinde gösterişli yeşil üç A harfi bulunan kaplı kimliğini kaldırdı.

“Keever'ın ne dediğini biliyorum,” dedi. “Soruşturmadan da haberim var. Neden buradayım sanıyorsun? Dr. Caldwell'in en yakın meslektaşım olduğundan haberin yok mu? Ne üzerinde çalıştığını herkesten iyi biliyorum. O yüzden çekil kenara.”

Adam tereddüt etti. En nihayetinde itaat ettiğinde Diana tam olarak yalan söylemediğini düşündü. Caldwell'in en yakın meslektaşlarından biriydi. Son zamanlarda Caldwell'in ne yaptığını, nerede olduğunu ya da bunu nasıl öğreneceğini bilmediğini askerin bilmesine gerek yoktu.

Kalabalık ofisi inceledi; yıpranmış deri ciltli kitaplar, büyük ahşap küre, fonksiyonellik kadar sahibinin karakterini ilan etmek için de tasarlanmış antik süs eşyası. *Hepimiz bir gösteri yapıyoruz*, diye düşündü. Caldwell'in masası üzerindeki zımbayı, lambayı, hesap makinesini, kalemi, kâğıtları inceledi. Dizüstü bilgisayarını açtı ve şifre isteği karşısında kaşlarını çattı.

Bir tahmin edeyim, diye düşündü. Çiviyazısıyla yazılmış gösterişçi bir şaka. Beşi ölü, yedi dilde anlamlı bir kelime oyunu.

Diana çok fazla hatalı giriş denemesinden sonra kendi sabit diskinin yok edilmesine neden olacak protokolleri düşünerek tereddüt etti.

1234567 yazdı. Şifre. Şifre123.

Hiçbir şey olmadı. Denemeye değerci, diye düşündü ve ekranı kapattı. Çöpten iki kâğıt parçası çıkardı. Karalamalara gözlerini kısarak baktı.

İç oda? diye okudu. *Yaşam?*

Neden herkes yaşamdan söz ediyor? diye düşündü.

Telefonu titredi. Mesajı okudu. Gözleri kocaman oldu.

Odayı taradı ve Birim tesisinin ön tarafına giden koridor-
dan hızla gerisingeri yürüdü, daha aydınlık koridorlara adım
attı. En sonunda Shur'un kapısını çaldı, kapıyı açtı ve cevap
beklemeden içeri daldı.

Biri, "Ne oluyor?" dedi. Yorgun bir genç kadın kanepeye
uzanmış ona bakıyordu.

Shur ayaklandı. "Müsaade eder misin?" diye bağırdı
Diana'ya.

Diana ona değil, hastasına bakıyordu.

"Çık dışarı," dedi. "Bu bir emirdir."

Kadın suratını astı ve tereddütle Shur'a baktı. Shur konuş-
mayıp Diana'ya bakınca kadın ayaklandı, çıktı ve kapıyı arka-
sından kapattı.

"Bunu ne cüretle yaparsın?" dedi Shur.

"Konuşma," dedi Diana. Mesajı okuyabilsin diye telefonu-
nu gösterdi. Shur'un gözleri kocaman oldu.

"Anlamıyorum," dedi Shur.

"Yapboz parçası," dedi Diana. "B, yani Unute, bir yapboz
parçası bulmuş."

"Sen neden bahsediyorsun? Otoparkta ne kadar çöp oldu-
ğunu kimbilir? Hem bunun benimle ne alakası var?"

"Aslına bakarsan neredeyse hiç yok. Çöp yani. Her iki an-
lamda da birkaç günde bir süpürüyorlar. Caldwell'le epey bir
süredir çalışıyorum, onunla ilgili her şeyi bilmiyor olabilirim
ama yapboz sevmediğini biliyorum. Kayıtları dinledim, Stoni-
er sana bir sembolü kaybettiğini söyledi. Bana istediğin kadar
bak, kayıtlara erişimimiz olduğunu sen de biliyorsun."

"Yani?"

“Thakka’nın oyunlarından birini bitirmekle alakalı olduğunu söylemişti, hatırlıyor musun? Stonier video oyunları oynar ama Thakka yapboz yapardı. Thakka, Stonier’in onunla tamamladığı ilk yapbozun son parçasını aldı. Hatıra olarak.”

Shur’un gözleri yine büyüdü.

“Bu Thakka’nın olmalı,” dedi Diana. “Sonra da Stonier’in.”

“Ne demek istiyorsun? Stonier, Caldwell’in arabasında mıydı yani? Orada mı düşürdü?”

“Olabilir.”

“Ama bana bir süre önce kaybettiğini söylemişti ve dediğin sıklıkla garajı temizliyorlarsa...”

Diana kaşlarını çattı.

“Bilmiyorum. Stonier’in doğrudan Caldwell’le çalışması için resmi bir neden yok,” dedi. “Arabasında olması da cabası... ya da arabasının altında. Hatta biliyorsun, Caldwell’den kaçınıyordu. Resmi haberleşme kanallarında ol ya da olma eminim Caldwell’in kayıp olduğunu duymuşsundur.” Shur’un cevabını beklemedi. “Bu hikâyede ne kadar boşluk olursa olsun bu bir ipucu. O yüzden Stonier hakkında öğrenebileceğimiz her şeyi hızla keşfetmemiz gerek.”

“Neyi bilmek istiyorsun? Kayıtları dinlemişsin. Söyleyecek çok bir şey yok...”

“Caldwell’in ofisinde bazı notlar buldum,” dedi Diana. “Stonier’ı Yaşam Projesi’ne nasıl yönlendirdin?”

“Yine mi bu mesele? Dedim ya, ben onu her şeye yönlendirdim.”

“Ama neden o projeyi seçtin?”

Shur omuz silkti. “Buraya geldiğimde Birim tarafından bana sağlanan listede vardı. İdareden bana şehirdeki ilgili organizasyonların bir listesini vermesini istemiştim.”

“İncelemedin mi?”

Shur dudaklarını büzdü. “Elbette inceledim. Başka binlercesi gibi bir kişisel gelişim grubu.”

Diana elini uzattı. “Bana orayla ilgili elindeki bütün bilgileri ver.”

Shur başıyla onayladı. “E-postayla gönderirim.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu zannetmiyorum,” dedi Diana. “Kâğıt üzerinden ilerleyelim.” Shur’un gözleri büyüdü. “Yazabilir misin lütfen? Ben kâğıtlarla daha iyi çalışıyorum diyelim.”

Diana çalışma odasında bağlantıların izine düştü, Shur’un sağladığı veriden soy ağaçlarını inceledi, Yaşam Projesi’nin web sitesindeki açıklamaları, bu projenin doğumu ve gelişimine yol açan kişisel gelişim alanındaki ayrımlara dair kısa geçmişi inceledi. Yorumlara ve yazılara göz attı.

Sayısız olumlu yorumun arasında birkaç tane bir yıldızlık değerlendirme de vardı.

Aradığım şeyi bulduğumu sandım ama oturun da olanları anlatayım.

Vay be. Yalnızca vay be.

Bu geveze muhalifler, ayrıldıkları örgütü yerden yere vuruyorlardı ama sebep insan kurban etme, korkunç bilimler ya da dehşet verici felsefeler değil, kendi şubelerindeki yöneticinin istedikleri kahve markasını stoklamayı reddetmesi ya da bir toplantının saatini değiştirmemesiydi. Bir kadının “iğrenç kafası iyi kumbayacılık” diye niteleyerek iki yıldız verdiğini gördü. Ne var ki çoğu, kendileriyle bu yüzden dalga geçenler bile ölümü reddeden o coşkulu söylemin kendilerini rahatlattığını vurguluyordu.

Diana, Birim’in arama motoruna girdi. Bu sistem yalnızca sıradan interneti değil, aynı zamanda Deep Web’in gittikçe artan bir kısmını da tarıyor, silinmiş sayfalardan oluşan dev bir arşive ulaşıyor, çoğu parola korumasını doğrudan aşıyor ve

çeşitli güvenli, inkârı kolay devlet kurumlarından gelen sonuçlarla karşılaştırıyordu.

Yaşam Projesi, yazdı. Tarihi. Fikirleri. Eleştirisi. Alam. Stonier.

Eliyle notlar aldı, karalamaları art arda sayfalar doldurdu. Pencereilerin ardındaki ışık önce yavaş yavaş, sonra hızla sönerken ilgili aramaların ekran kaydını aldı. Masa lambasını açtı ve bazı belgelerdeki belli kelimeleri kırmızıyla daire içine aldı.

Yaşam Projesi, Memnuniyet Projesi'nden doğmuştu, o da Sen İyisin! projesinin geliştirilmiş hâliydi. Sen İyisin! projesi de Fazla Ciddiye alma ve Evet Grubu adlı oluşumlardan gelen mültecilerin birleşmesiyle ortaya çıkmıştı. Sekiz yıl önce Yaşam Projesi, Alam ve S. Plomer diye birinin liderliğine geçmişti. Plomer'a dair neredeyse hiç bilgi yoktu. Diana tanımadığı bu ismi araştırmaya başladı. İkisi pek çok organizasyonda birlikte yol almış, bu upuzun hac süreçlerinde bir kuruluştan diğerine girip çıkmışlardı. Ne var ki birlikte liderliğe yükselmelerinin bir yıl sonrasında Plomer'la ilgili her şey Yaşam Projesi'nden silinmişti. Daha da önemlisi internetin geri kalanından da yok olmuştu.

Bundan sonra Alam'ın liderliğindeki Yaşam Projesi, Amerika'da oradan oraya gitmişti. Süreci "şube açmak" olarak tanımlıyorlardı ama her şubenin bir öncekinin kapanmasının ardından açıldığını söylemiyorlardı. Alam ve nerede olduğu bilinmez S. Plomer dışındaki ekibi birkaç yılda hatta ayda bir yer değiştiriyor, atölyelerini gerçekleştiriyor, sonra yollarına devam ediyordu. Aslında Tacoma'ya da yalnızca birkaç ay önce gelmişlerdi. Bu Unute'nin, Thakka'nın kısa "ölüm sonrası" hayatını keşfetmesiyle kendisi ortadan kaybolup geri dönmesi arasında olmuştu.

Diana geriye yaslandı ve karanlığa baktı. Gözlerini kıstı.

Neyin peşindeydin, Caldwell? diye düşündü. Plomer'ı mı arıyordun? Aradığın yaşam onunki miydi? Ne buldun? Bulduklarını nasıl gizledin? Ben neyi gözden kaçırıyorum?

Aramın geçmişini sildi. Gerçi doğru kişiden yardım alırlarsa bu, aya çıkmaya hazırlanan birine engel olmazdı. Özellikle de burada, güçlü ana sistemler ve sunucuların bulunduğu bu yerde. Böylesi bir hafiyelik, duvarların ardında amaçları ne olursa olsun meraklı, hayali meslektaş gözlemcilerinin olduğu fikri onu harekete geçmekten alıkoyup düşünmeye itti.

*Bu işi çözmeliyim, diye düşündü. Ofisini arkasından kilitle-
di. Ne bildiğini öğrenmeliyim, Caldwell, bu konuda ve her konuda.
Kayıtlarına da sızamayacağımdan eminim.*

Yapay zekâ bölümündeki askerler ayağa kalkıp onu selam-
ladı.

“Efendim?” dedi bir asker.

Diana kafası karışmış gibi gülümsedi. Karşılık olarak be-
ceriksizce selam verdi. Evet, Sakar Sivil numarası üsteki bazı
kişilerin onu küçümsemesine neden oluyordu ama kendini
sempatik de kılabilirdi. Benimle ilgilenin havası yaratmak için
kullanabilirdi. “Yardım edebilirsiniz sevinirim,” dedi.

“Neye ihtiyacınız var, efendim?” dedi asker.

“Dr. Caldwell’le çalışıyordum. Eminim duymuşsunuzdur...
Caldwell... onu bulamıyoruz.”

“Evet, efendim.”

“Elbette hepimiz yakında döneceğini umuyoruz ama be-
nim projeye devam etmem gerekiyor, çok acil bir mesele. Son
zamanlarda ne yaptığını bana anlatabilecek durumda da değil.
Size bazı anahtar kelimeler versem son aramalarında o konuda
çıkanları bana söylemeniz çok minnettar olurum.” Diana tüm
alanlara erişim kartını masaya koymaya özen gösterdi.

Asker yalnızca bir an tereddüt edip, “Tabii, efendim,” dedi.

Diana üzerine “Alam,” “Plomer” ve “Yaşam Projesi” yazdı-
ğı bir kâğıdı uzattı.

Asker terminalde hızla çalıştı. Makinesi bir süre uğuldadı,
birkaç sayfa çıktı verdi; o da bunları alıp Diana’ya uzattı. Di-
ana kâğıtları tarafı, ilk bakışta halihazırda kendisinin de bu-
lamadığı bir şeye rastlamadı. Görünüşe göre Caldwell bu ko-

nuya onun kadar derinlemesine eğilmemişti bile. En azından Birim'in ağı üzerinden.

“Bu konularda Çavuş Keever'in yaptığı aramaları da ister misiniz, efendim?” dedi asker.

Diana donakaldı. Yalnızca bir anlığına. Sayfaları karıştırmayı sürdürdü.

“Jim mi?” dedi. “Caldwell onu da mı görevlendirmiş?”

“Kelimeleri arattığımda onun ismi de çıktı. İnisiyatif aldım.” Kadın tek bir kâğıdı uzattı. “Bu da onun arama kaydı.”

Diana kâğıdın başlığını kontrol etti. Keever bu konuyu haftalar önce araştırmıştı.

“İşte buradasın.” Keever babirusa laboratuvarının dışında yine B'nin yanına yaklaştı. “Geri dönmüşsün. Buraya geleceğini tahmin etmeliydim. Sen iyi misin?”

B omuz silkti. “Bir şeyleri anlamamayı dert etmiyorum, Jim. Hiç etmedim ama beni içeren planları anlamamaktan hoşlanmıyorum. Özellikle de beni hedef aldıklarını düşündüklerimi.”

“Haydi ama. Sana ne yapabilirler ki?”

“Prensip meselesi.”

“Bu herifin yardımı yor mu?” dedi Keever. Pencereden domuz yumurtasını işaret etti. “Doğmasına çok kalmadı, değil mi?” B başını iki yana salladı. “Buldukları saç kimseyle eşleşmedi.”

“Sen iyi misin?” dedi B. “Endişeli gibisin.”

“Öyleyim.”

“İyi misin, endişeli misin?” dedi B.

“İkisi de.”

B başıyla onayladı. “Bu nedir dersin?” dedi. Yapboz parçasını tutuyordu.

Keever baktı. “Hiçbir fikrim yok,” deyip omuz silkti.

Her iki yanı da iki buçuk santimden kısaydı. Arkası koyu

renkli, sert, parlak kartondandı. Diğer yanında bir ağacın çizgisi vardı. Kesik kenarda, boşlukta biten bir yaprak kümesi vardı. Kahverengi bir şey görünüyordu; bir dal.

“Bence bir elmanın kenarı,” dedi B.

Keever başıyla onayladı. Tırnağıyla yapboza vurdu. “Bir şeyle kaplı.” Yapbozu eline aldı.

“Bilmiyorum,” dedi B. “Şeffaf oje mi? Akrilik mi? Korumak için mi yapılmış? Daha sert olsun diye mi?”

“Bunun ne olduğunu bilmem mi gerekiyor?” dedi Keever. Birkaç kere tersyüz edip geri verdi.

“Sana nasıl... hissettiriyor?” dedi B.

“Ne?” Keever, B’nin yüzündeki tereddüdü gördü. Yeniden parçaya baktı. “Ne demek istediğini anlamadım,” dedi.

“Ben de anlamıyorum,” dedi B. “Bana garip bir his veriyor ama kötü bir his de değil. Bu da bilmiyorum, beni şaşırtıyor. Ne demek istediğimi ben de anlamıyorum.” Yapbozu geri aldı, dudaklarını büktü ve cebine koydu. Elini cebinde tutup parçayı kavradı, parmaklarıyla tersyüz edip durdu. “Keşke bu domuzun neler gördüğünü, neler yaptığını bilebilsem,” dedi. “Kiminle vakit geçirdiğini.”

Merkezin koridorlarında alarmlar ötmeye başladı. Kırmızı ışıklar uyarı sesiyle senkronize olarak yanıp sönüyordu. Her yerden koşan ayak sesleri, çarpılan kapılar, şarjörlerin tüfeklere yerleşmesi duyuluyordu.

Keever telsizi kulağına, tabancasını eline götürdü. Silahlı bir ekip koşarak geldi.

“KARANTİNA,” diye bir ses koridorlarda duyurdu. “KOD DOKUZ. KARANTİNA.”

“Jim?” dedi B.

“Ne?” diye bağıırıyordu Keever. “Ne dedin? Asker, tekrar et...”

Bir kırıma sesi geldi. Bir başka ses daha duyuldu. Bu daha yakında, yalnızca iki, üç köşe ötedeydi. Kevlar giymiş daha fazla asker koşarak geliyordu. B onlara katıldı. Keever da pe-

şinden gidiyor, “Bekle,” diye bağıırıyordu. Daha şimdiden geride kalacağı belliydi. Şimdi karşılarında başka bir kanada açılan güçlendirilmiş kapılar vardı. Kapılarla camın ardında bomboş bir koridor uzanıyordu ve koridorun sonuna yakın bir yerde, bütün seslerin ve alarm ışıklarının ötesinde kurşunların göz alıcı parlamaları ve delici çarpışmaları görölüyordu. Uzaktaki bir yan koridordan bir adam fırlayıp sağ kalması imkânsız şekilde yere çakıldı. İki asker daha göründü. Dikkatle geri çekiliyor, ateş açarak ilerliyorlardı.

Biri, B'nin bile göremeyeceği kadar hızlı bir şey tarafından ansızın yakalanıp diğerine doğru fırlatıldı. Çirkin bir yığın hâlinde yuvarlandılar. Camın ötesindeki o iç kısmın köşesinden yeni bir şekil çıktı.

Çıplak bir adamdı bu. Çıplak, insanımsı bir şey. Çıplak bir şey.

Üzerlerine doğru yürüyen bu varlık insan hatlarına sahipti ama derisi birbirine karışmış renklerden oluşuyordu: Yeşiller, kül grileri, ölümün ve soğuk yanığının karanlığı, formaldehit içinde bekletilmiş balık eti beyazı. Renklerin arasında bir de teller vardı. Yaratığın kolları topak topaktı; kasa ek olarak lenf de vardı sanki. Deri parçaları kemiklerden ve kutu gibi sert kaslardan sarkıyordu. Sallanarak hızla ilerliyordu; kararsız, öfkeli bir hâli vardı. Başını çevirdi ve üçlü pencerelerden B'nin aşına olduğu o soğuk soğuk yanan mavi ışıkla baktı.

Bu şey acı içindeki bir boğa gibi kükreyerek ona doğru koşmaya başladı. Vücudu dikilmiş, harap edilmiş, yakılmış, dondurulmuş, deri gibi tabaklanmış, mantar gibi çürümekteydi. Ne var ki B, yaratığın yüzündeki temel hatları tanıyabiliyordu ve bu hatlar kendisine aitti.

Buna da hiç şaşırmadı.

yaşam

Ölmüyorsan istikrarı ya da geçici hevesleri tercih edebilirsin. Bu, kısa vadede her şeyi değiştirir; uzun vadedeyse hiçbir şeyi değiştirmez.

Yoluna devam ederken her şeyin öncesinde, gerisinde olan o soğuk hareketsizliğe dikkat ver. Dağlardan çıkıp Vayn'i arıyorsun. Senin gibi bir yıldırım çocuğu daha! İlahiler Vayn'in oyuncakları ve ölüleri hareket ettirdiğini söylüyor.

Güzel mavi çiçeklerin arasından ve bir şahinin ötüşünün yanından geçiyor ve *At hırsızı olacağım, doktor olacağım, kалаy madeni çıkaracağım, ekmek yapacağım, sevişeceğim, meşhur olacağım, düşmandan kaçacağım ve yıldırımla Yaşam'ın çocuğu Vayn'i bulacağım*, diye düşünüyorsun.

Bir kayalığın üzerinde duruyorsun.

Ne istersem onu yapacağım. Bu, her zaman olduğu gibi peşi sıra aynı tehlikeli düşünceyi getiriyor: *Peki ne istiyorum?*

Yolda kafanın içinden öldürdüklerinle ve çok daha az sayıdaki seni öldürenlerle konuşuyorsun. Onlara seyahatlerinde gördüklerini anlatıyorsun.

Boş arazilerden geçerken bazen kendine eşlik etmek için kükrüyorsun. Anneni düşlüyorsun. Elini göğsünün ortasına koyup, "Oğlum, neden bağıırıyorsun?" diyor.

Bir akbaba ateşin başına çömelmiş. Gözlerinin içine hakıyor, ama yalnızca kuş bilincinin parıltısını görüyorsun; bilmediğin nedenlerle görmekten korktuğun, boşluğa açılan o kapı orada yok. O yüzden kuşla günaydınlaşıyorsun. “Kahvaltımı paylaşmanı teklif ederdim, diyorsun, ama yiyecek bir şeyim yok.”

Ona anlatıyorsun: “Gençken, henüz ilk kez ölmemişken annem babamdan, gök babamdan bana yardım edecek bir armağan istedi. Kasabaya geldiğimde kucağında senin gibi bir şey tuttuğunu gördüm. Bir kuş. Tam olarak bir kuş değil aslında, kuş tüylerinden yapılma küçük bir taç. İnsan babamın bana yaptırdıklarından endişe ediyordu ve sanırım o tüylü başlık, dinlenmeme izin vermek içindi. Bunu nasıl yapacaktı bilmiyorum. Annem ve insan babam kavga ettiler. Elindeki tacı taksam tavuskuşu tanrısı gibi görünürdüm. Belki öyle rahatlardım. Ölebilirdim.”

Duruyorsun. Bu, seni özgürleştirebilecek bir ihtimal olarak ilk kez aklma geliyor.

“Ailem onları gördüğümü görmedi. Babam annemin eline vurunca hediye çukura düştü. Niye görmemiş gibi yaptığımı bilmiyorum. Niye aşağı inmedim ya da aşağı atlayarak bacaklarımı kırıp da iyileşmelerini bekleyip dişlerimin arasına tüyleri sıkıştırarak geri çıkmadım?”

Akbaba boynunu uzatıyor.

“Oraya hiç dönmedim. Bulabilir miyim diye binlerce yıllık birikmiş toprağı kazmaya gitmedim. Annemin dinlenmekten kastı neydi, bilmiyorum. Şimdi Vayn’i bulmam gerek. Benim gibi birini. Sanırım istediğim şey bu.

Bir sfenks gördüm. Yürüyen taşlar gördüm. İram’ın sütunlarını gördüm ama ne istediğini bilen bir insanı hiç görmedim.”

Akbaba gagasını *tak tak* diye açıp kapatıyor.

“Elimde bir şey yok,” diyorsun. Çantayı tersyüz ediyorsun, akbaba içinden dökülen tozlara bakıp başını yana yatırıyor.

“Talepkâr bir misafirsin,” diyorsun ama gülümsüyorsun da bıçağını kınından çıkarıyorsun. Etekliğini kaldırıyorsun. Bıçağı uyluğunun üst kısmına getiriyorsun. Akbaba bekliyor. Metali yana doğru çekince içinden hızla kırmızı kan çıkıyor. Acı hissetmiyor, acıyı umursamıyor değilsin; sadece canının yanmasına çok ama çok alışıksın. Dişlerini sıkıp daha derine bastırıyor, bıçağı etinden, yağından, kasından geçiriyorsun. Kan akıyor şimdi. Birkaç santim uzunluğunda, yarım avuç genişliğinden bir parça et kesiyorsun. Eti çıkarıp üzerinden kandan damlarken havaya kaldırıyorsun. Akbaba bir ses çıkarıyor. Küçük bir parçasını kesip kan damlayan kalanını kuşa fırlatıyorsun.

Gagasıyla yakalayıp yutuyor.

“Bir şey değil,” diyorsun. Ayırdığın parçayı havaya kaldırıyorsun. Yuvarlıyorsun. Bacağının kesilen kısmı zonkluyor. Eti ağzına atıp çiğneyip yutkunuyorsun. Yine o tat. Daha önce de kendini yedin. Hiçbir etkisi yok.

Akbaba uçup gidiyor.

Çamurdan otlar çıkaran diğer gücün kızı Vayn’i aramaya başlamadan önce kuleleri, köprüleri, makineleri, kıta kaybolmadan önce tüccar rahiplerce Kumari Kandan’da getirilen narin gemileriyle ünlü bir liman kasabasına uğruyorsun. Yabancılar Mahallesi’nde bir falcılık tezgâhı açıyorsun. Safları kaldırarak iyi bir birikim elde ediyorsun. Günün birinde bir yardımcı vezir gelip sana kardeşinin en zaman öleceğini soruyor. Çok güzel biri. Ona hayatının yalan olduğunu, kehanet yeteneğinin bulunmadığını söylüyorsun. Bir bilmece sorarak seni muhafızlara teslim edip etmeyeceğine karar vereceğini söylüyor. Bilmecenin cevabını biliyorsun, cevap yumurta, o da seni geceyi seninle geçirerek ödüllendiriyor. Birlikte on yıl geçiriyorsunuz. İğne gibi bir bıçağı gözünden sokup kafanın arkasından çıkararak ölümsüz olduğunu gösteriyorsun.

Seni bir daha asla görmek istemediğini bağıarak kaçıp gidiyor. Dört gün sonra geri geliyor ve hayat hikâyesini anlatmanı istiyor. Bir kısmını anlatıyorsun. Sana seni hâlâ sevdiğini söylüyor. Birlikte beş yıl daha geçiriyorsunuz. Sana yalnızca bir şeyin eksik olduğunu söylüyor. Sonunun iyi olmayacağını bilsen de içten içe o eksik şeye özlem duyduğunu fark ederek kendini şaşırtıyorsun. Birlikte bir taşıyıcı anne tutuyorsunuz. Âşığının onunla yatması gerek ama o gece sen de o kadınla yatıyorsun. Âşığın hem seni hem onu okşuyor. Taşıyıcı annenin karnı şişiyor. Ümit etmemen gerektiğini bilsen de ümit ediyorsun ama bebek ölü ve kül rengi doğduğunda, taşıyıcı anne de hastalanıp ölüyor. Sen ve âşığın bir süre yas tutuyorsunuz, deniz kıyısındaki kulenizde birlikte yaşıyorsunuz. Sonra âşığın yaşılanıyor, sana başına gelen en güzel şey olduğunu söylüyor. Sen de doğru olmasa da aynı şekilde karşılık veriyorsun. Neticede ona düşkünsün. Onu asla unutmayacağını söylüyorsun, bu doğru. Sonra ölüyor, onu gömüyorsun, bütün eşyanı dağıtıp birlikte inşa ettiğiniz kuleyi tek tek dağıtıyorsun. Kasaba halkı aşkınızın ölmeyecek bir aşk olduğunu söylüyor. Sen arkanda bir enkaz bırakarak gidiyorsun. Bu kadar oyalanmak yeter diye düşünüyor, üzerinde Vayn'le ilgili ilahinin olduğu parşömeni çıkarıyor ve gerçekten de başlamanın zamanı geldiğine karar veriyorsun.

Vayn'in izini sürerken dört kere öldürölüyorsun. Her seferinde, dişler boğazına geçerken, balta kaburgalarının altına saplanırken ya da alevler seni yutarken toparlanıp dikkatini vermeye devam etmeni tembihliyorsun kendine. Ne var ki kan sıcaklığında bir malç içinde ve yumurtan sızan ıskta uyandığında o kabuğu yarararak dışarı sarktığında, balgam gibi düşüp yeni ciğerlerine ilk soluğu çektiğinde duyduğun silik sesler, hisler, seni sarıp sarmalayan duygular yeniden örüldüğü sıra-

dan kozanın dışında yaşananların hatırası mıydı yoksa yepyeni gözlerini açtığında doğan hayali anılar mı olduğundan emin olamıyorsun.

Neyse, yola devam. Birkaç yüz yıl daha.

Niyetini ne ilan ediyor ne de gizliyorsun. Sözün ne kadar hızlı yayıldığını biliyorsun. O yüzden kristal parıltılı bir rahibe manastırına ya da karanlık bir pazara ya da herhangi bir yere geldiğinde bölgenin bilge bir kadını, bir tellalı ya da bilgi manyağı sana, “Vayn Mezhebi’ni arıyorsun,” diye fısıldadığında şaşırmıyorsun.

Yardım eden herkes seni aşağı yukarı on iki hatalı rotaya sevk ediyor.

Yine de yeterli vakit ve vaktin kazandırdığı ustalık ve azimle neredeyse her şey mümkün. Hikâyelerin açtığı yolun sonunda, izole bir adada dağda seni tehdit eden aşçının soyundan birini buluyorsun. Ona büyük, büyük, büyük, artık ne kadar büyükse o kadar büyük annesinin cesur bir kadın olduğunu söylüyorsun.

“Biliyorum,” diyor. “Hikâyeleri duydum. Senin ne olduğunu biliyorum.”

“Daha fazlasını öğrenmeme yardım et,” diyorsun. “Benimle çalış. Annen tanrıların hepsine lanet okumuştur. Onu birlikte onurlandıralım mı?”

Kadına okumayı öğretiyor ve elindeki her şeyi onunla paylaşıyorsun. Aylarca ayrı kalıyor, sonra yeniden buluşuyorsunuz. Bunu tekrar tekrar yapıyorsunuz, sana bulduklarını anlatıyor; sen de sendeki bilgileri aktarıyorsun. Birlikte böyle devam ediyorsunuz.

“Bir ipucu buldum,” diyor. Seni ıslak bir ormandan geçiriyor. “Bir domuzla alakalı söylentinin izini sürdüm,” diyor. Bu seni duraklatıyor ama o, konuşmayı sürdürüyor. “Dediklerine göre,” diyor kadın, “buraya kadar gelmiş.”

İçindeki o kıskançlık hissini kendine saklıyorsun. Kadınla

insan gibi konuşan maymunlardan oluşan bir kabileyle savaşıyorsunuz. Ölülerin yanından sekerek geçip seni çağırıyor. Parmağıyla işaret ediyor.

İçi gitgide daha da çoraklaşan dik bir eğim, devasa bir krater görüyorsun. Yerde, tam ortasındaysa bir delik var.

“Bu Obukula,” diyor. “İçi boş dünyaya açılan kapı. Yaşam’ın, yıldırımın çocuğu burada yaşıyor.”

Seninle molozların arasından aşağı sürünüyor.

“Tehlikeli bir iş bu,” diyorsun. “Hem senin arayışın da değil.”

“Yaşayan Balta’yı birlikte bulmadık mı?” diye bir savaş şarkısı mırıldanmaya girişiyor. “Lanetlilerin meyvelerini birlikte yemedik mi?”

“Tamam,” diyorsun. “Gel.”

Taş çıkıntıdan kendini aşağı doğru sarkıtarak karanlığa sıkışıp giriyorsun. Ateş çıkarıp meşale yakıyorsun.

“Handaki sarhoş bana tam da bunu tarif etmişti,” diye fısıldıyor. “Sanırım nereye gitmemiz gerektiğini hatırlayabilirim.” Çantasından bir makara ip çıkarıyor. Bir ucunu dikit taşına bağlıyor. Giderken ipi açıyor.

Meşale ışığında bu gizli odalara çarpan gölgeler seni bile soluksuz bırakıyor. Köşelerde zamanın rasgele zanaatına benzemeyen tasarımlar var.

Kadın duraksıyor, gözlerini kapatıyor; hafıza sarayında gezindiğini, duyduğu bütün bilgileri yeniden keşfettiğini anlıyorsun. Devam ediyorsunuz. Uzun bir süre.

Derken taştaki bir oyuktan emekleyerek geçiyor, sen de sıkışarak peşi sıra gidiyorsun. Kadının meşalesi sönüyor. Mutlak karanlıkta ayaklanıp titreşimlerden buranın yüksek kubbeli bir alan olduğunu anlıyorsun. En derin noktalarında bazı figürler görüyorsun. İnsanlar ve... başka şeyler.

Fısıltılı bir yaygara kopuyor.

“Unute,” diyor yol arkadaşın, “korkma.”

Kollar sana uzanıyor.

Kalçalarını oynayıp atılıyorsun ama seni tutan şey neyse yok olmuş. Sendeliyorsun.

Sana yol gösteren kadın, “Dur,” diyor. “Unute, dur, korkma. Büyük büyük büyükanne yanıliyordu. Ben sana yardım etmek istiyorum...”

Ayağa kalkıyorsun ve bir şeyin gerildiğini hissediyorsun. Az önce hissettiğin şeyin kollarına ve beline geçirilen zincirler olduğunu anlıyorsun.

“Unute, senden korkuyorlar,” diye sesleniyor kadın. “Bunda ısrarcı oldular. Sırf onları temin etmek için yapıyorum bunu. Seni Vayn’e ulaştırma sözü verdim ve ulaştırdım da. Geldik işte! Bu senin için. Kıpırdama, tehlikeli olmadığını bilmeleri gerek. Siz birlikte olmalısınız! İki tanrının iki çocuğu. Denge...”

Dört bir yanında bir hareketlilik oluyor. Metale karşı direniyorsun ve koca salonun etrafında alevler yükseliyor. Yol arkadaşının ağzını oynatarak yalvardığını, onlara güvence verdiğini görüyorsun. Etrafında koyu renk cüppeli, ifadesiz kil maskeli bir cemaat var. Onların ötesinde, karanlığın sınırında benzersiz bir şekilde hareket eden sallanan şeyler var.

Cansız canlılar, gergin hayvanlar gibi titreyerek ilerliyorlar. Ağaçtan, taştan, bronzdan figürler. Kemikten, arduvazdan, camdan. Kıvranıp sendeliyorlar.

Kendini zorlanıp dönüyor ve zincirlerinin dengesiz taş zeminde metrelerce uzandığını, daha derindeki bir kapının yanında duran sunağa bağlandığını görüyorsun. Seni tutan bir kalabalık yok. Metali yalnızca tek bir figür tutup sana direniyor. Bir anlığına ona, ifadesiz maskesine bakıyorsun.

Vücudunu toparlayıp zincirleri kırmaya hazırlanıyorsun. Zincirlerin arasından ışık çıkıyor. Bir enerji darbesi seni yakıyor. Vücudunun kasılmasına yol açıyor, seni feryat etmeye zorluyor.

Seninle gelen kadın, “Durun!” diye bağılıyor. “Ne yapıyorsunuz? Sizi aramaya geldi, bırakın konuşsun!”

Ne var ki enerji akımının titreten acısının içinde kelimelerini yitiriyorsun. Düşüyor, seğiriyor, çırpınıyor, topuklarıyla zemini dövüyorsun.

“Durun!” diye bağırdığını belli belirsiz duyuyorsun. Derken geriye yalnızca acına açılan yer kalıyor.

Kimbilir ne kadar zaman sonra kendine geliyorsun. Baygın olduğun saatleri tıpkı vahşi savaşçı olduğun anlardaki gibi, kısmen ölü olduğun zamanlardaki gibi hatırlamıyorsun.

Kendine geldiğinde hafif, hayalet gibi gümüşü ışıklar görüyorsun. Başını kaldırıyorsun. Epey tependeki taş çatıda ay ışığı için bir delik açıldığını fark ediyorsun.

Yeterince büyük olsa da az öncekinden küçük bir odaya sürüklenmişsin. Zincirlerin her uzvuna kat kat sarılıp yığılmış ve taş duvara çivilenmiş. Metal çubuklar, daha ince zincirler ve tellerden bir ağa saplanmış. Örümcek ağı gibi birbirine geçmiş bu yapı duvarlar boyunca yayılıp bütün odayı kaplıyor. Ay ışığı sütunun ötesinde cılız bir figür seni izliyor. O da kabaca kollu, bacaklı, başlı bir şekle kavuşturulup birbirine dolaşmış tel yığını gibi bir şey.

Birinin, “Uzun zamandır senin için hazırlanıyorduk,” dediğini duyuyorsun.

Uzanamayacağın bir yerde kil maskeli mezhep üyeleri seni izliyor. Ellerinde parşömen tomarlarıyla yazma kalemleri olan bazıları kâtip.

Biri gelip dosdoğru karşında duruyor. Ondan gelen enerjiyi hissedebiliyorsun.

Zincirleri zorluyorsun.

Konuşan kişi, “Onca zaman sonra,” diyor, “yine kaçmak mı istiyorsun? Aradığın şey buldun. Tıpkı domuz gibi sen de bizi buldun.”

Konuşan ses bir kadına ait.

“Tadıma bakmıştı; zavallı şey, nasıl da şaşırdı ama. İzi takip

etti, içeri girdiğinde seni bulacağını düşündüğünü görabiliyordum. Nasıl memnun olup şaşırdığını düşünsene. Benden nefret etmiyor. Bir süre dinlenip sonra yeniden yola koyuldu. O zamandan sonra tekrar karşılaştınız mı? Bilmezsin tabii. Benim ne zamandır beklediğimden haberin yok neticede.”

Kıpırdamayı bırakıyorsun.

En sonunda, “Sen Vayn misin?” diyorsun.

“Yalnız kalmak istemiyorsun,” diyor kadın. “Bir başkası, başkaları olsun istiyorsun.”

“Onca zaman sonra yıldırımın çocuğu olduğunu iddia eden tek kişi sen misin sanıyorsun?” diyorsun.

“Hayır ama benden önce kimseye inanmamıştın.”

Kadının sesini kulaklarında mı duyuyorsun bilmiyorsun. Sesinin nasıl bir şey olduğunu anlayamıyorsun.

“Ama,” diyor, “asıl soru beni neden arıyorsun? Arkadaşlığın sana ne getireceğini düşünüyorsun?”

Hiçbir şey demiyorsun. Buna bir cevabın yok. “Utaniyorsun,” diyor. “Kulağa aptalca geldiğini düşünüyorsun, değil mi? Geliyor, evet. Sen bir aile istiyorsun. İki sorum var, Unute. Bunu neden istiyorsun? Benim, Yaşam’dan doğan yıldırım çocuğunun senin ailen olmak isteyeceğimi nereden çıkarıyorsun?”

Sen,” diye fısıldıyor kemiklerini titreterek, “sen... benim... düşmanımsın.”

“Bekle!” Maskelerin birinin altından seni buraya getiren kadının sesini duyuyorsun. “Söz vermiştin... Uyanmışlara ne demeli? onu hissetmediler, iki taraf da birbirini zehirlemiyor ki sen onun zehirleyeceğini söylemiştin...”

“Sessiz ol,” diyor Vayn, “hâlâ öğrenme aşamasındayız.”

Bunu derken uzanıyor, elleri duvara değiyor ve sen o noktada ne yapacağını anlıyorsun. Parmak uçları metalin birleştiği bir noktaya değdiğinde bağırarak için ağzını açıyorsun ama o içinden bir enerji patlaması daha gönderiyor. Evet, kadının içinden yıldırımlar fışkırıyor; metale ve oradan da sana geçi-

yor. Sırtına öyle hızla ve sertçe bir kavis veriyorsun ki kırıldığını duyuyorsun. O çirkin çatırtının oradakilerde tezahürata yol açtığını duyuyor ve yeniden bayılıyor.

Yeniden ayılıyorsun. Hemen bir enerji patlaması daha yiyor ve yeniden bayılıyorsun.

Sürünerek dönüyorsun, derken enerji geri gelip sana hızla darbe indiriyor

tekrar, geri geliyorsun, yeniden gidiyorsun

geri geliyorsun. Sonra sessizlik oluyor. Odada artık senden başka kimse yok. Hırıltıyla soluyorsun, nefes alıyorsun, üst dudağındaki terle kanı yalıyor ve bekliyorsun. Orada bir yerlerde uyuyorlar.

Bu zincirlerin içinde ne varsa onları kıramıyorsun. Onların istediği kadar uyanacağını fark ediyorsun. Ölecek, yumurtadan çıkacak, ölecek, yumurtadan çıkacak, ölmek için doğacak, doğduğun için ölecek, ölmek için doğacak, ölüp doğacaksın. Liderlerinin hayatı seninki kadar sonsuzsa, ki neden olmasın, bu göreve kendini adanmışsa, niye adamasın, seni öldürecek ve sen ebediyete kadar tekrar tekrar acı içinde öleceksin.

Bunun karşısında sen bile korktuğunu anlatan acınası bir ses çıkarıyorsun.

Daha sonra birinin yaklaştığını duyuyorsun. Başını kaldırıyorsun.

Cüppeli ve maskeli bir figür, bu odaya açılan tek kapının orada duruyor. Yeniden metali çekiştiriyorsun.

“İşe yaramaz,” diyor.

Bu eski yol arkadaşın.

Mağaranın dengesiz yüzeyinde ilerliyor, çıkıntılardan destek alarak kendini çekiyor. Maskesini çıkarmıyor.

“Biliyorum,” diyor. “Zayıf hissediyorsun. Mesele zincirler. Mesele yıldırım. Çelişki de bu ya: Güçten düşüren bir yaşam.”

Kadının sesi hüzünle dolu.

“Üzgünüm,” diyor. “Bana bir şeyler gösterdiler. Bana gerçeği söylediler. Şu an burada olduğumdan haberleri yok. Bana buraya gelmememi söylediler. Ne olduğunu bilsen de bilmesen de öyle olduğunu, bunun her şekilde bir trajedi olduğunu ve seninle konuşmanın fayda etmeyeceğini söylediler.”

“Bana ne yapıyorlar?” diyorsun.

“Seni yaşamla dolduruyorlar. En sonunda seni öldürmek için. Var olmana izin verilemez.”

“Beni öldürmek için mi? Nasıl? Yaşamla nasıl can alınır ki?”

Buna cevap vermeyince, “Ben neyim peki?” diyorsun. Sesi seni sarsıyor. “Neyim ben?”

Kadın fısıldayarak, “Sen ölümsün,” diyor. “Hükmümün sona erme vakti geldi de geçiyor.”

En sonunda, “Ben sana bunu tanıştığımızda söylemiştim,” diyorsun.

“Evet,” diyor. “Ama doğru olduğunu bilmiyordum.”

“Doğru olduğunu söylemiştim,” diyorsun.

“Söyledin.”

“Yeni arkadaşların benden ne istiyor?” diyorsun. “Ölüm-den ne istiyorlar?”

Sana yaklaşıyor. Maskesini çıkarmıyor.

“Her şeyi bilmek istiyorlar,” diyor. “Sana dair her şeyi ve seni nasıl öldürebileceklerini. Belki haberin yoktur, belki hep bana görüldüğün gibisindir diye,” diye fısıldıyor, “kötü olduğunu söylemeye geldim. Sen kendi kendine şimdi son verebilir diye.”

“Ne?”

“Kendini öldür. Daha iyi olur.”

“Sana söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?” diyorsun.

“Bana söylediklerini biliyorum,” diyor alçak ve ivedi bir

şesle. “Ama şimdi güçlerinin gitmesine izin verme vakti. Şimdi dünyanın iyiliği için ölme vakti. Çabucak ve sessizce ölme zamanı geldi. Hem senin hem dünyanın iyiliği için. Çünkü...”

Ne var ki neyden korktuğunu söyleyemiyor.

Elinden yalnızca gülmek geliyor. Çaresizce sessiz olmanı fısıldıyor.

“Güçlerimi öylece kapatamam ki!” diye bağıırıyorsun. “İstesem bile olmaz! Ki istiyorum. Sana bunu söyledim.”

“Söyledin,” diye ağlıyor. “Ama doğru olduğunu bilmiyordun.”

Acılı gülüşünü kesebildiğinde, “Öyle ama, doğru,” diyor-sun.

“O zaman, üzgünüm,” demeyi başarıyor. “Senin iyiliğin için umarım gerçekten ölümsündür, kötüsündür. En azından o zaman en nihayetinde bunun bir anlamı olur, adalet olur. Ölümsen de gerçekten, gerçekten özür dilerim.”

Dönüyor. Ağladığını duyabiliyorsun. Gidiyor. Peşinden seslenmeyeceksin.

Saatler sonra mezhebin üyeleri, cüppeler içinde en az yirmi kişi geri geliyor. Bu kez yanlarında sallanan heykeller yok.

İçlerinden biri, vücut dilinden tanıdığın lider, evet, hatırladığın ve artık tanıdığın üzere Vayn yeniden duvara giderken hiçbir şey söylemiyorsun. Derin nefesler alıp dişlerini sıkıyorsun. Yazmanlar yeniden not almaya, gözlem işine girişmeye hazırlanıyor. Vayn, “Hazır mısınız?” diyor.

Yazmanlar başını sallayıp onaylıyorlar. Liderleri yeniden metale dokunup kalbini durdurarak seni öldürüyor.

Yeniden zihnine dönüyor, uyanıp bilincine kavuşuyorsun, bir düşüncesin ortasına, yine mi düşüncesine dalıyorsun. Uyandığın gibi yeniden ölüyor. Ne kadar sonraysa o vakit yumurtadan

çıkan genç bir köpek balığı gibi kese içinden kayarak, sarkarak çıkıyorsun. O cüppeli alçakların önünde senin için hazırlanmış bir metal yatağa düşüyorsun. Yatağa değeri değmez kendi çaresiz feryadını duyuyorsun, metalden aniden bir enerji patlaması geliyor, yeniden cırılçıplak ve yeniden doğuşunun kurumuş salgısıyla kaplı şekilde yine zincirlere vurulmuş hâlde bu işkence yerinde uyanıyorsun. Gözlem altındasın.

Zincirlerden daha fazla enerji sıçraması, patlaması geliyor. Seni tekrar karanlığa fırlatmadan önce geçen o ıstıraplı saniyelerde enerjilerin yapısındaki farklılıkları duyumsuyorsun; bazıları daha güçlü, bazıları daha keskin, bazıları daha yaygın. Deney yaptıkları bu enerjiler seni yakıyor, uyuşturuyor, mahvediyor, hatta arada bir sana anlık da olsa beklenmedik bir şekilde yepyeni bir güç veriyor. Akabinde hızla, seni güçsüz bırakan patlamalar geliyor.

Kimse sana yemek vermiyor. Açlık seni öldürmez.

Kâtipler patlamaları ve yıldırım akınına uğradığında verdiğin tepkileri not ediyor. Tükürüp lanet okuyorsun.

“İşkenceciler köle efendilerinden de alçaktır,” diye bağıyorsun. “Kurtçuklardan bile aşağıdır.”

Biri, “Bundan zevk aldığımızı mı sanıyorsun?” diyor. Konuşan lider. “Herkes senin kadar alçak değil, Ölüm. Bazen öğrenmenin tek yolu acıdan geçer. Keşke başka türlü olsaydı. Senin için bile.”

Bir emir veriyor. Beş tapınan öne çıkıyor. Birinin elinde demir bir kanca, diğerinde zıpkın var. İkisi bıçak, biri çekiç taşıyor. Kükreyip zincirler içinde titriyorsun. Üzerinde onca ağırlık varken, bir yere sabitlenmişken, deneylerinden dolayı yorgun düşmüşken koordine bir saldırıyla üzerine geldiklerinde, silahlarını bu kez güçsüz bedenini parçalara ayırmak için kullandıklarında onları savuşturamıyorsun.

Bu kez duyduğun son şey liderin yazmanlara, “Kanın nereden aktığını, kabuklaşmanın nasıl başladığını not edin,” diye bağırması oluyor. Sonra ölüyorsun.

Yumurtadan yine metale düşüyorsun. Uluyor, sonra yine basılıyor, yeniden uyanıyor, yine mezhepçilerle yüzleşiyorsun. Bu kez ellerinde yepyeni silahlar var: Makaslı bıçaklar, törpü, kerpeten, kaynar zift. O yakıcı mavi de hep orada. O yüzden perişan bir kahkahayla birlikte çığlık atıyor, silahları sana getirmelerini söylüyorsun. Getiriyorlar ve ağır bir kılıç soluk borunu boydan boya yarıp geçerken hiçbir şey duymuyorsun. Kısa zamansız bir merhamette kayboluyorsun. Sonra aracı, “Yeniden merhaba,” diyor.

Zehirli yılanlarla dolu bir çukura atılıyorsun. İdam ediliyorsun. Yakılıyorsun. Yıldırım seni hayatta tutuyor, zayıflatıyor, öfkeliendiriyor, uyuşturuyor, güçlendiriyor, aptallaştırıyor ya da öldürüyor. Kafana inen bir taş da öyle. Bir mağara ayısı da. Topuz da. Yıldırım da. Boğulmak da. Annene yalvarıyorsun. Dilini ısırp koparıyorsun. Yumurtadan geri dönüyorsun. Erimiş metalle karşılaşıyorsun. Evet, acıya alışıksın ama böyle sıkça, tekrar tekrar verilen bunca boğucu acı gittikçe katlanılması daha zor bir hâl alıyor. Akım seni sağ tutuyor, öldürüyor, geri dönüyorsun, oklar atılıyor ve yıldırım geliyor, yazmanlar notlar alıyor ve aracı, Vayn, yıldırımın çocuğu onlara herhalde yaklaştıklarını söylüyor.

Kanın içinden, “Uzun sürüyor,” dediğini duyuyorsun, “her seferinde geri gelmesi daha uzun sürüyor. Her seferinde öğreniyoruz, devam edin.” Balta, karıncalar, kaynar su, yeniden ölüyor ve diriliyorsun, böyle geçen yıllarca planlar yapıyor, odanın tasarımını on binlerce kez kafana kazıyorsun. Bir keresinde yumurtadan yarı çıkmış hâlde uyandığında kendini fırlatıp aşağıya inmeyi, bir kazığın üzerine kafanı koparacak kadar sertçe inmeyi başarıyor ve yumurta doğumların arasındaki o sakin, hatırasız zamansızlığa dönüyorsun.

“Yeniden yumurtadan çıkmak üzere,” diyor lider sana. “Çok akıllıca ama ne kazandın? Bize yardımcı oldun.”

Geçen sefer kullandığın kazığın düzleştirildiğini görüyorsun.

Vayn, “Bununla da sonunun gelmediğini biliyoruz artık,” diyor. “İntiharla yani. Hepsi araştırma. Bizim için hepsi araştırma.”

Boğuluyor, parçalanıyor, bıçaklanıyor, eziliyor, akım yiyor-sun, su geliyor, ateş geliyor, dünya sona eriyor, güneş şişiyor, kızanıyor, yavaşlıyor ve *suateshbıçaktaşçamurtoprak*yıllar ve yıllar, hayatta olduğun her saniye zihninden annene ve iki babana da feryat ediyorsun, bütün ölümlere bun sonlandırırsınlar, seni o andan, ölüm ânından alsınlar diye yakarıyorsun, gerçekten ölmene izin versinler istiyorsun. *Bırakın Ölüm’ü öldürsünler*, diye düşünüyor, yalvarıyorsun, yumurta geri gelmesin, acının çürümüş toprağında yeniden büyümesin istiyorsun

ve

tekrar

uyanıyorsun

yumurtanı itip çıkıyorsun

ve

yapayalnızsın.

Ellerin ve dizlerinin üzerinde hırıltıyla soluyor, ciğerlerinde kalan son yapışkan sıvıyı öksürerek çıkarıyorsun. Parmaklarını gerip dokunuyorsun... kumun üzerindesin.

Başını kaldırıp bakıyorsun.

Tepede beyaz güneşin ışık ve sıcaklık akıttığı bulutsuz bir gök var. Karanlıkla geçen ömürlerin ardından gelen ışığın getirdiği ıstıraba karşı gözlerini kapatıyorsun ama öyle bir ıstırap duymuyorsun, çünkü bunlar kasavete alışmış gözler değil, yenileri.

Vücudundaki kaygan sıvı kuruyor.

Kumulların arasında ayaklanıyorsun. Mağaradan çıkmışsın. Seni inciten kimse yok.

Çok uzun ve yüksek sesli bir çığlık atıyorsun ama bu bir neşe çığlığı.

Epey uzun bir süre zincirlerinden kurtulmanın sevinciyle koşuyorsun. Zindancıların seni aç ve susuz bırakmasından oldukça farklı bu yeni susuzluğun, çölün kurutan susuzluğunun tadını çıkarıyorsun. Böyle yerlerde su bulmanın yolları var, sen de hazır olduğunda su içiyorsun.

En sonunda bir çukurda, gecenin yumuşak karanlığında düşünmeye başlıyorsun.

Kaç kere ölüp dirildiğini saymak istemiyorsun ama çok defa olduğunu biliyorsun. İçinden çıktığın kese her zaman kendisini senden kalanlardan oluşturmuştur. Herhalde o süreçteki, o uzun uzun ıstırap ve tekrarlı katledilme yerinden benliğini fişkirtan acının getirdiği bu yeni enerjiyi anlamıyor-

sun, daha önce de hiç deneyimlemedin. Bu enerji bambaşka bir yerde tohumlanıp yetişmeni sağladı.

Son ölüm yerinden ne kadar uzaktasın? Üzerinden ne kadar zaman geçti?

Bunu nasıl yaptın?

Tekrar yapabilir misin?

Tekrar nasıl yapabilirsin? Yaptığın şeyin ne olduğunu bilmiyorken onu nasıl tekrarlayabilirsin?

Vayn ölmeni istedi ama sen ölmedin, sadece bir şey oldu. Bu sorulara eğilmen gerek. Peki olan neydi?

Vayn'ın ve halkının bu sorulara cevap verebilecek ömürler dolusu araştırması olabileceği aklına geliyor.

Öldürecek bir şey bulmalı, onun derisini yüzüp almalısın. Bir çubuğun ucunu yakıp kömürle kaplamak için ateşe de ihtiyacın var. Bunları yapabilir ki bu anla ilgili önemli şeyleri yazabilirsin. Son kâtibi olduğun o eski yazıyla yazacak İşkence için, Kadim Toprak için semboller yapacaksın. Güve Ayı ve onun başlangıcını gösteren özel işaretler. Çöle Yeni Gelen için semboller.

Ama sen her şeyi hatırlıyorsun, unuttun mu? Hatırlamıyor musun yoksa? Yüzyıllardır bunu diyordun. Öyleyse neden yazmalısın ki? Niyeyse niye, yazman gerek.

Bir vaha buluyorsun. Güçleniyorsun. Yola koyuluyorsun. Haftalarca yürüyorsun; bitmek tükenmez döngüler içinde tenin kabuk bağlayıp iyileşiyor. Bir kasabaya varıp gizli mezhebin çukuruyla aranda bir okyanus ve yarım bir kıta olduğunu öğreniyorsun. Vayn'le aranda.

Vayn'ın öldüğünü ve geri dönmediğini gördüğü aklına geliyor. Muhtemelen deneylerinin bittiğine inanıyor. Başarılı olduğunu zannediyor.

Geri dönmeni beklemiyor.

Bir servet çalışıyorsun. Bir gemi alıyorsun. Bir tayfa oluşturuyorsun. Yelken açıyorsun. Karaya ulaşıyorsun. Savaşıyor-

sun. Amansız yerlerden yolculuğunu sürdürüyorsun. Yeniden savaşıyor, kaçıyor, bir at alıyor, atı sürüyor ve bir başka atla değiştirip yola devam ediyorsun. Pek çok insanı ve hayvanı öldürüyor ve bir keresinde az kalsın sen de canından oluyorsun.

Okyanusu aştıktan uzun yıllar sonra yine o çukurun kenarında duruyorsun.

Bir süre bekliyorsun. İçindeki bir parçanın konuşmasını bekliyor, bunu yapacağını biliyorsun: Bunu yapmana gerek olmadığını, aşağıda, yerin altında o tarikattan geriye bir şey kalıp kalmadığını, başka bir tanrı akrabası olup olmadığını görmene gerek olmadığını, senden nefret ettiklerini, bunları bilmene gerek olmadığını söylemesini bekliyorsun. O yanın lafını bitirdiğinde onların seni incelediğini ve soracak soruların olduğunu söylüyorsun. Ne olduğuna dair sorular soracağını. Nasıl öldüğünü, neden başka bir yerde olduğunu soracaksın. Bu konuda düşüncelerini öğreneceksin. Hem gerçeği söylemek gerekirse türünün tek örneği olup olmadığını çoktandır sorguluyorsun, artık bu bilgiyi reddetmen mümkün değil.

Evet, bir nebze acımasız bir mizahla, bir miktar beklentiyle pek çokları canını yakmış olsa da kimsenin böylesine fazla, böylesine korkunç bir şekilde ve böylesine korkunç büyüklükte bir zaman boyunca yakmadığını kabul ediyorsun. Kimse sana çılgılık attırmadı. Vayn ve müritlerine bir borcun varsa bu, acımasızlıkları ve bu acımasızlığı devamlı bir azimle sürdürmeleriyle sana seninle ilgili bir şey öğretmelerinden, seni ölüm mahallinin sınırlarından kurtarmalarından, benliğinin, bedeninin tabiatını öğretmelerindendir; bu bilgi de çok ağır bir bedelle kazanıldı. Bu bilgiyi onlara borçlu olman, aynı bedeli onlara ödeterek karşılık vermek istemediğin anlamına gelmiyor.

“Bakın!”

“Oldu!”

Yıllar önce senden geriye kalan parçalar salyangozlar ve sümüklüböcekler gibi birleşip o sütun biçimindeki pupayı oluş-

turmayınca, lifler çıkarıp bağlanarak kendilerini seni yeniden almaya hazırlamadığında söylediklerini hayal edebiliyorsun.

“Bakın, döngüye son verdik!”

“Bakın, başardık!”

“Bakın, ölümü öldürdük!”

Onca ölümden, üst üste biriken cesetlerinden sonra ölümlü hâlde gelmiş olabileceğini düşündüğünü hatırlıyorsun. O acının sonunu düşlerken hep tam bir sonu düşlemiştin. Bu olanı, başka bir yere gidişi, ölümle seyahat edişi hiç aklına getirmemiştin.

Peki daha sonra dünyada ölüm var olmayı sürdürdüğünde ne düşünmüşlerdi? Ne yaptıklarını sanmışlardı? Kutlama yapan o hayali insanlara seslenircesine, *Benim ölümüne şahit olduğunuzu düşündüğünüz andan bu yana yaşanan onca ölümü dert ettiniz mi, canınızı sıktılar mı?* diye düşünüyorsun. Ölümü öldürdünüz sonuçta, değil mi? Ne oluyor o zaman? Hiç mi masal duymadınız? Hiç mi kıssadan hisse işitmediniz? Ölümü öldürmeye kalkanların sonu iyi olmaz, bilmiyor musunuz?

Ay ışığında doğruluyor ve o deliğe doğru yürümeye başlıyorsun.

İLK SESSİZLİK

Ev alıların arkasında, sokağın gerisindeydi. Diana ahşap merdivenleri çıktı. Kedi kapısı vardı. Verandada yıpranmış bir sandalye duruyordu. Zili çaldı ve sesin içeride yankılandığını duydu.

Bir dakika sonra bir kadın kapıyı açtı ve ürkek ve nazik bir kararsızlıkla gülümsedi. Altmışlarının ortalarındaydı, tombuldu, beyaz ve parlak bir cildi vardı. Bluzunun üzerinde üstü unla kirlenmiş beyaz bir önlük vardı. Üzerinde “Mutfağım da benim borum öter!” yazıyordu.

“Merhaba,” dedi kadın. Ellerindeki unu önlüğe sildi.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm, hanımefendi,” dedi Diana. “Bayan Bennett’i arıyordum.”

“Adım Aggy Bennett. Size nasıl yardım edebilirim?”

“Bayan Bennett, benim adım Diana Smith. Sizinle acil bir konuda konuşmam gerek.”

“Pekâlâ,” dedi kadın. “Kulağa ciddi bir mesele gibi geliyor.” Gözleri gergince kırıştı.

Diana derin bir nefes aldı.

“‘Yaşam Projesi’ sizin için bir anlam ifade ediyor mu, Bayan Bennett?”

Kadını dikkatle izledi ama bir şey göremedi.

“Hayır. Nedir o?”

“Tacoma’da bir organizasyon,” dedi Diana.

“Tanrım, Tacoma’ya gitmeyeli yıllar oldu. Bir şey almak da istemiyorum, teşekkür ederim...” Huzursuz bir tavırla gülümseyerek kapıyı kapatmaya girişti.

“Bekleyin,” dedi Diana.

“Teşekkür ederim ama ilgilenmiyorum.”

Diana, “Plomer ilgileniyor mu peki?” dedi.

Kapı aralık kaldı. Diana kıpırdamadı.

Kapı yeniden açıldı. Kadın ellerini beline yerleştirdi. Çok değişmiş bir yüzle bakıyordu. Öfke ya da düşmanlıkla değil, ama yatıştırılmaz ve korkusuz bir şüpheyile. Kollarını kavuşturdu. Yeniden konuştuğunda sesi soğuk çıkıyordu.

“Kimsiniz siz?” dedi. “Beni nasıl buldunuz?”

“Bu bir... ee, ölüm kalım meselesi,” dedi Diana. “Size bazı sorular sormam gerek.”

Kadın geri çekildi, kapıyı açtı ve başını eğdi. Diana içeri girip kalm halıya bastı. Koridor pembemsi bir bej rengindeydi; duvarlarda pastel renkli resimler ve fotoğraflar vardı. Kapı arkasından kapandı.

“Meseleyi anlatayım...” dedi Diana. Bir şey arkadan ona sertçe çarpıp yüzüstü duvara inmesine neden oldu. Ustaca atılmış böbrek darbesi nefesini kesti. Yere inerken iki çerçeveyi indirdi, cam kırıldı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde nefes almaya uğraştığı sırada çerçevelere baktı. Bir nehir fotoğrafı. Gün batımını seyreden bir geyiğin suluboya resmi.

Kadın onu ters çevirip yakasından tuttu ve kolayca ayağa kaldırıp yine sertçe duvara dayadı. Sağ kolunu Diana’nın boğazına geçirip bastırdı.

Diana konuşmaya çalıştı. Kadın boştaki eliyle Diana’nın ceplerini karıştırdı. Kimlik kartıyla tabancasını çıkardı. Tabancayı koridorun uzak ucuna fırlattı.

Diana, korkusunun altında bir hayranlık da duyuyordu, çünkü kendisini tutan el çok kuvvetliydi, odanın fiziki durumu itaat etmiyordu.

“Geldiğine şaşırmadım,” dedi kadın. “Yıllardır bekliyordum ama beni doğrudan öldürmek yerine neden kapıma geldiğini anlamış değilim. O yüzden sana kim olduğunu ve meseleyi anlatmak için tek bir şans veriyorum, ama söylediklerin hoşuma gitmezse kimseye hiçbir şey anlatamayacaksın.

“Seni Alam mı gönderdi?” Sağ eli Diana'nın montundaydı, sol elini hızla geriye çekti; parmakları metal gibi kaskatıydı, boğazını czecek bir kamayı andırıyordu.

Diana çırpındı. Hırıltıyla soluyarak, “Ne?” dedi. “Hayır, hayır, hayır. Ben Yaşam Projesi'nden değilim. Onlar hakkında bilgi edinmek istiyorum...”

“Beni nasıl buldun?”

“Kimliğime bak,” diye zorla soludu Diana. “Hükümettenim. Ben... gizli bir birimde çalışıyorum...”

“Beni nereden buldun? Son kez soruyorum.”

“Yorumlardan!” dedi Diana.

Kadın kıpırdamadı.

“Bir yorum bırakmışsın...” Diana yutkundu. “Plomer ve Alam'ın yıllarca birlikte çalıştığını ve Yaşam Projesi'ni beraber üstlendiklerini biliyorum.” Elleri kaldırdı. “Bundan birkaç ay sonra Plomer kayboluyor, bir daha da ondan haber alınmıyor. O gittikten iki hafta sonra Yaşam Projesi için Google'ın yorum sayfasında bir yorum beliriyor. Bu, diğerlerinden farklı.” Kadının tutuşu biraz hafifliyordu. Diana nefes aldı. “Bir kere bu, kaldırılan çok az sayıda eleştiriden biriydi. Birkaç gün sonra sayfadan silinmişti.”

“Nasıl gördün öyleyse?” dedi kadın.

Diana işaret etti. “Arşivler. Elinde kaynak varsa bunu yapmanın yolları var. Bu mesajda... sadece şu yazıyordu: ‘Size yalan söyleniyor. Hepinize. Hepiniz...’”

“‘Canavara dönüştürölüyorsunuz.’ Evet ama beni nasıl buldun?”

“Yorum anonim yapılmıştı ama IP adresini buldum. Evet, yıllar öncesine aitti ve Tor üzerinden gönderilmişti ama dediğim gibi, kaynak meselesi. Söyledim ya, hükümettenim!” Nefes nefese oluşu hoşuna gitmedi. “Bu bir hükümet işi. O IP'den yapılan Tor aramalarını taradım. Pagan tarikatları, arkonlar, antik medeniyetler, Mezopotamya, Sümerler, simya, bedenlenme, tanrı avatarları gibi şeylerle ilgili çok sayıda arama vardı.”

Bekledi ama kadın hâlâ onu sıkıca tutuyordu.

“Bunun nesi garip?” dedi kadın. “Bir D&D forumunda bile böyle bir karışım bulabilirsin.”

“Haklısın,” dedi Diana. “Bu tür şeylere ilgi duyan çok insan var ama antik büyülerle ilgilenip aynı zamanda ekidnalar ve ornitorenklerin biyolojisini araştıran; Solange Knowles ve Millie Jackson hayranı olan; Almanca, Lehçe ve Farsça konuşan; üstüne üstlük hamur işi pişirmeye düşkün o kadar kişi yok. Plomer bu gruba girenlerden biri.”

Kadın onu sıkıca tutan ellerini gevşetti.

“Yine de,” dedi. “Her ne kadar öyle olduğumuzu düşünmek istesek de kimse benzersiz değildir.”

“Evet,” dedi Diana boynunu ovuşturup. “Bu kriterlere uyan birkaç kişi vardı ama diğerlerinin araştırmalarının yıllar önceye dek gittiğini görebiliyordum. Ama bu konulara Plomer’ın Yaşam Projesi’nden ayrılmasından hemen sonra ilgi göstermeye başlayan bir kişi vardı. Bir anda aydınlanma yaşadığından da değildi. Daha önce var olmadığı içindi. Evet, kayıtları vardı ama sahte geçmişi gerçeğinden ayırt edebiliyorum. Plomer kayboluyor, on iki gün sonra Bayan Agatha Bennett ve geçmişi ortaya çıkıp Plomer’ın araştırdığı şeyleri araştırmaya başlıyor. Ben de buraya Bayan Bennett’in araştırdığı şeylerin bazılarını acilen bilmem gerektiği için geldim. Hemen, şimdi öğrenmeliyim.”

Kadın en sonunda, “İçeri gelsen iyi edersin,” dedi. Kenara çekildi. “Mutfak şu tarafta.”

Diana üzerini düzeltti.

“Mutfak gerçek mi yani?” dedi orayı işaret ederek. “Kamufaj için kapının yanında önceden un serpilmiş bir önlük tuttuğunu sanmıştım.”

“Arama geçmişimi gördün. Hamur işi yaparak rahatlıyorum. Yani şanslısın.”

Güçlendirilmiş camın ötesinden çatırdayan, gözlerini dikip bakan, yüzünü buruşturan, kamburlaşmış ve yere *pat pat* vuran şey koşarak geldi. Tek gözüyle bakıyordu. Aynı anda hem hayranlık uyandıran hem acınası bir hareketle geldi; herhangi bir insanın tam hız koşusundan hızlıydı. Yuvarlanırcasına yürüyüşü canlılık, ıstırap, enerji ve yarayla doluydu. Sıçırıyor, zıplıyor, sendeliyor, koşuyor, düşüyor, boğumlarıyla dört ayak koşuyor, tarif edilemeyecek şekilde sürünüyordu. Ama daha fazla düşünmeye vakit yoktu çünkü cama ulaşmıştı.

B kendi gözüne baktı. Hem bakan hem bakılan kendisiydi. Dorian Gray ve portresi misali. Tuhaf bir karşılaşmaydı. Sonsuz parçalardan oluşan bu mahlukla. *Ah, B, diye düşündü.*

Yaratık sağ sol yumruğunu; karma bir koldan uzanan, yamanmış bir omuzdan çıkan yığma yumruk kitlesini geri çekerken B, *Sen, diye düşündü.*

B yani Unute diğer kendisini üzerine gelen kurşunlar bedninde kanı andıran bir sıvıyla patlarken, o çoklu beden siyah ve damlayan çiçeklerden oluşan bir bahçeye dönüşürken seyretti. Sapmış bir kurşun cama çarpıp örümcek ağı çatlaklarına yol açtı. Keever ve B'yi Birim tesisinin yarattığı *güm güm* yere vurduğu o iç kısmından ayıran şey cam, akrilik ve polikarbonatın katmanlı bir birleşimiydi, onuncu güvenlik seviyesinin çok ötesinde, doğrudan havan topu ateşine bile dayanabilecek yapıdaydı.

Yaratık geriye doğru eğildi, boynunu gerdi, kafasını öne savurdu. Unute alnının ortasında sert beyaz etten oluşmuş minicik bir noktanın parladığını görebiliyordu.

Kafasını, devrilen kayalarinkini andıran bir sele cama topladı. Camın darbe aldığı yeri beyaza çaldı.

Yaratık o noktada oyalanmaya devam ederken kurşunlar arkasına inmeyi sürdürüyordu. Yine geriye doğru yatıp başını tekrar savurdu. Bir çatlak oluştu. Yaratık kafasını tekrar tekrar cama vurdukça çatlaklar genişledi.

Bu karma Unute camla uğraşıyor, kendi bütünsel varlığına bakıyordu.

Diana, “Bana yardım edecek misin?” dedi.

Kadın fırını kapatıp önlüğü yandaki kapiya astı. Masaya geçti ve Diana’ya da karşısına oturmasını işaret etti. Diana tarçın ve baharat kokusu alıyordu.

“Değişir,” dedi kadın. “Birçok şeye bağlı.”

Diana oturdu. “Sana nasıl hitap edeyim?” dedi. “Plomer mi?”

Kadın omuz silkti. “Bennett de,” dedi. “Ya da daha iyisi, hiçbir şey deme. Söylemen gereken neyse söyle, benim söyleyeceklerimi de dinle, sonra işimiz bitsin.”

Diana ellerini kavuşturdu.

“Bir meslektaşım var,” dedi en sonunda. “Kayboldu. Yok oldu, onu bulmaya çalışıyoruz. Bence bu durumun Yaşam Projesi’yle bir ilgisi var. Bana onlarla ilgili ne anlatabilirsin? Sen neden ayrıldın?”

“Tam terse çevirelim,” dedi kadın. “Sen Yaşam Projesi’ne dair ne biliyorsun?”

“Bir kişisel gelişim grubu. Pozitiflik. En iyi hayatını yaşamak falan...”

“Gerçek amacına dair ne biliyorsun?”

Diana tereddüt etti.

“Sanırım... ölüme karşı nefret duyuyorlar,” dedi. “Bence meslektaşımın kaybolmasıyla bir alakaları var. Liderlerinin, bilmiyorum, birlikte çalıştıkları insanları hipnotize etme gibi bir yetisi olabilir.” Kaşlarını çattı. “İnsanlara aksi takdirde yapmayacakları şeyleri yaptırıyorlar.” Yine tereddüt etti. “Bence bu konuda sen benden çok daha fazlasını biliyorsun.”

“Yaşam Projesi,” dedi kadın, “gerçek hayatı konu edinmeli. Tepedeki bazılarımız yaşamla olan ilişkimizi değiştirmekte kullanılabilecek tekniklerimiz vardı. Yaşamı olabildiğince uzun,

berketti, yaratıcı ve heyecanlı kılmak için. Bu da ölümle mücadele etmek demek. Elbette, bu hayatı en üst seviyeye taşıma programının yalnızca bir parçası.” Kollarını kavuşturdu. “Aptal değildik, insanların ölmesi gerektiğinin farkındaydık.” Bundan emin görünmüyordu. “Ama öyleyse de ölümümüzün hızlı olmasına gerek yoktu, değil mi? Ayrıca o son köprüyü ne kadar sonra geçerse ve nasıl geçerse geçelim, her ölüm birbiriyle eş değil. Doğru mu? Ölüm ufukta bekliyor, evet, ama ona giden yolculuğun ve ona geçişin tabiatı pek çok şeye bağlı değil mi?”

“Yani... herhalde,” dedi Diana bir an sonra. Kaşlarını çatı.

“Senin, ‘Bu ne saçmalık?’ diye düşündüğünü görebiliyorum.”

“Öyle değil, sadece anlamıyorum. Hislerin bu yöndeysen oradan neden ayrıldın? Onlar da böyle düşünüyor sonuçta, değil mi?”

“Alam yüzünden ayrıldım,” dedi kadın. Bir anlığına gözlerini kapattı. Yeniden açıp Diana’ya dikkatle baktı. “Ah, Alam. Bu çalışma... Daha saygıdeğer bir iş olamaz. Hâlâ bunun doğru olduğunu biliyorum ama soru şu, bu iş nasıl yapılmalı? İşin bir kısmı ölümle mücadele etmekse bu günlük hayatta ne anlama gelir? Ölüme karşı çıkmak için ne yapılır?”

“Olabildiğince uzun süreyle olabildiğince zengin bir hayat yaşayabilirsin diyebilirsin,” diye devam etti. “Bu ölümle mücadele etmenin bir yolu olabilir, öyle değil mi? Yani sonuçta güya hepimiz başarısız olacağız ama başarısızlıkta bile daha başarılı olmanın nesi kötü? Peki ya kelimenin tam anlamıyla ölüme savaş açmaya karar verirsen? Bu ne anlama gelir? Hangi teknikleri kullanabilirsin? daha da önemlisi: Bu savaşın çok önemli olduğuna kanaat getirirsen diğer her şey ikinci plana mı yerleşir? Gerekirse yalan söyler, aldatır, kontrol eder ve evet, öldürür müsün?”

Başını iki yana salladı.

“Alam’ın adı yok. Adlarını yıllarca çorap değiştirir gibi değiştirdi. Şunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebilir misin?”

dedi sonra yavaşça, “gerçekten de iyi bir insan olduğuna inandığın biriyle... hâlâ asil amaçlara sahip iyi bir insan olduğunu bildiğin –bunu bilmek her şeyi çok daha beter kılıyor– biriyle yıllarca çalıştıktan sonra şunu fark etmek... Ortak olduğunuz projenin kendi kafasındaki versiyonuna her şeyi yapacak kadar adanmış olduğunu fark etmek nasıl bir şeydir, hayal edebilir misin? Yanlış yapacağını bilmek? Kötü olduğunu bildiği şeyleri yapacağını fark etmek? Onun senin düşmanın olduğunun ayırdına varmak nasıldır sence?”

“Elde edilen sonuç,” dedi Diana, “yapılanları haklı çıkaramaz.”

“Ah, saçmalığın daniskası,” dedi kadın. “Elbette çıkarır. Yöntemlerinin işe yarayacağını bilsem, bundan emin olmuş olsam oradan ayrılmazdım ama işe yaramayacaklar, yarayacaklarını sanmıyorum. Gerekli diye kötü olmak bir mesele, ama gerekli değilse ya da gerekli olduğu hâlde yeterli değilse bu, sırf kötülük olur. Ben de işte bunu yapmam. Bu amaç uğruna bile.”

Konuşmadan oturdular.

“Ölümle bunun nasıl bir ilişkisi var? Alam ne yapıyor?” dedi Diana en sonunda.

Kadın sakın ve ifadesiz bir sesle, “Unute’ye dair ne biliyor-sun?” diye sordu.

Yaratık, bir sarhoşun hevesiyle parmaklarını camda açtığı deliğe geçirip çekmeye başladı. Cam esnedi, kırılmıyor ama reçine yalıtımı kıvrılıyor, perde gibi, etten dudakların sarkık eti gibi veya deniz gibi açılarak yüksek sesli patırtılar ve kuruyan bir postun ağır şaklamaları eşliğinde ayrılıyordu. İşte o geçitten B’nin anı defterinden kaçan sayfalar geldi.

Toplu bir gümbürtü koptu; hem B’nin karşındaki yaratığın hem B’nin arkasındaki subaylar birbirlerine emir haykırıyordu. B’ye sesleniyorlardı.

Bana mı sesleniyorsunuz? diye düşündü. Artık benden iki tane var da.

Aların feryat etmeye devam ediyordu. Floresan ışıkların göz alıcı parıltısı ve ajanlarla askerlerin yerlerine koşuşturmaları arasında B sessiz, karanlıkta tek başına gibiydi. Kıpırtılı suya bakıyordu sanki. Kırık obsidiyene.

Bir çelik yağmuru yatay şekilde bedenlerine çarptı.

B ve karşı-B, yalnızlardı; bir ve çok olan.

Senin ufkunda ben mi varım? diye düşündü B. Yoksa benimkinde mi sen varsın?

Öne doğru ilk kim yürüdü? B mi yoksa B'nin kolajı mı? B ona doğru geldi ve/veya o B'ye doğru; zarif ama zorbaca bir ikili dans içinde yumruklaştılar, yumrukları öyle sert çarpıştı ki ses çatladı.

B hızla hareket etti ve parçaları keloid dikişlerle zar zor tutulan bir korkuluk gibi görünse de diğer versiyonu da öyle yaptı; aynı yüzü taşıyan iki ordunun savaşıydı bu.

Askerlerin bazıları dizlerinin üzerine çöktü, cesaretlerine diyecek yoktu; korkularını bastırıp ateş açtılar, ejderha dilini andıran alevler yıldırım çocuklarını yalayıp onlara zarar verdi. B, yamalı adamın birliklere doğru uzandığını görünce onu yakalayıp adamlara geri çekilmelerini söyledi. Rakibi de bağııyordu; sesi toprak ve çakıl doluydu. Kıtalar değişmeden önce ölmüş argo ifadelerin karışımıyla konuştu ve dedi ki: “Yine geldim.”

B birinin, “Evlat!” diye bağırdığını duydu.

Merhaba, Keever.

Diğeri çok hızlı hareket ediyordu; B kendi içinde yükselen o itiş, o çözülme hissini, görüşünü maviyle, kulaklarını parazit sesiyle dolduran, tüylerini diken diken edip kaslarını yıldırımla, aklını ve ruhunu bir peygamberin coşkusuyla dolduran o hissi tanıyordu.

Mümkün olan son anda, “Geri çekil,” diye bağırdı. “Ben-

den uzaklaş, bana alan tanı.” Çünkü riastrid, bükülme spazmı, kan sarhoşluğu geliyordu, düşünceleri geri çekildi ve içinde savaşın neşesi yükseldi...

“Unute?” dedi Diana.

“Pekâlâ,” dedi kadın. “İsmi tanıdığın belli.”

Diana nefesini verdi. “Açıkçası Yaşam Projesi’ndekilerin... senin... o konuda bir şey biliyor olabileceğini düşünmüştüm.”

“Onunla ilgili.”

“... Onunla ilgili.”

“O,” dedi kadın, “her şeyin altındaki durgunluğun, ölümün çocuğu. Düşman’ın ilk ve tek çocuğu.” Diana kelimenin büyük harfle vurgulandığını duyabiliyordu. “Hiçliğin Mesihi. Entropinin Çocuğu. Onu doğuran şeyin Ruhsuz’dur.”

Diana nefesini tuttu.

“Bir de bizler,” dedi kadın, “yaşamla ilişkisi, onun ölümle ilişkisine eş olanlar varız.”

Diana kadının gurur duyduğunu görebiliyordu.

“İncil’i bilir misin?” dedi. “Vaiz 8:8. ‘Rüzgârı ya da ölüm gününü kontrol edebilecek kimse yoktur. Bu savaşta silahların da faydası olmaz.’ Öyle bir şey. İşte bu doğru değil. Ölüm üzerinde güce sahip biri, onun da silahları var.”

“Bir zamanlar temel kuvvetler dünyada gezinirdi. Onlara ne adı verirsen ver, neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi yaparak vaktimi harcama yeter. Buraya sen geldin, unuttun mu? Neyse o varlıklar aramızda yaşıyordu. Yıldırım çocuğu dünyadaydı ve ondan öyle çok yaşam, ebeveyninin enerjisinden öyle büyük bir parça dökülüyordu ki cansızlar bile dans etmeye başladı.”

“Yıldırımın çocuğu mu?” dedi Diana. “Yaşam mı?”

“Vayn.”

İnançlılar söyledikleri kelimelere yankı katmayı nasıl da iyi biliyordu! Diana’nın tüyleri diken diken oldu.

“İlk kız çocuğu,” dedi kadın. “Düşmanını tanıyordu: Ölüm

ve gözlerini açarak kaçtığı boşluk yani Yokluk. Uzun bir süre tek başına yaşadı. Hikâyeye göre Dünya'da yaşam onun parmak ucuyla bir kaya havuzunu karıştırmasıyla başlamış." Ben-netü/Plomer omuz silkti ama bu, zorunlu şüphe gözlerindeki tutkuyu azaltmamıştı. "Bunun ne kadarı mecazi bilmiyorum ama yaşamı, kıvılcım gibi saçıyordu. Unute'nin ölümü saçtığı gibi. Ayrıca sadece biz o kaya havuzundaki sümüksüler can bulmadı; onun dokunuşuyla cansızlar bile uyanıyordu. Bunları öylesine yapmıyordu. O ilk nefesini alır almaz bir savaş patlak vermişti. Bu cansız yaratıklar, vücudu içerisinde canlı olan bizlerin aksine kurtarıldıkları cansızlığa bir anlığına da olsa çok yakın bulunduklarından, hâlâ o durumun kokusunu alabilecekti. İçlerince bolca yaşam bulunduğundan da cansızlığı zehirleyeceklerdi. Böylece düşmanın geldiğini anlayacak ve ona karşı silah olacaktı. Plan buydu. Çok uzun zaman önce."

B dönerken yeniden uyanıyor, yeniden görmeye başlıyor, yine koridorda ayakta duruyor. Üzerinden kan ve diğer benliğinin kara sıvısı akıyor. Parça parça görüntüler hatırlıyor; kendi yüzünü kendisi mi parçaladı yoksa diğeri mi ya da bunun bir önemi var mı, bilmiyor.

Sirenler kulaklarını acıtıyor.

Neden herkes bu kadar hareketsiz? "Sakin olun, sakın olun!" diye bağırان kimdi? Neden ona bağırmıştı?

Düşman neredeydi?

Yerde sümüksü bir iz gördü, kimyasal pis bir koku aldı. Eski kan izleri bu ıslak yerden uzanıyor ve çizdiği düz çizgiden saptığı her noktada bir asker ölü veya çığlık çığlığa yaralı hâlde yatıyor, ardından iz yine devam ediyordu.

"Kaçtı!" diye bağırdı biri.

B, içerisinde meraktan, kendi perişan gözlerine bakarken hissettiği o samimi, alerjik hassasiyetten daha kuvvetli güdü-

ler olduğunu öğrendi, zira Keever kıpır kıpır elleriyle sırtüstü yatıyordu. Tıp teknisyenleri vücudundaki o delikle, içine parmak girmiş delikle uğraşıyordu. Doğrudan B'ye bakıp dudaklarını ismini söylercesine kıpırdatıyordu.

“Jim. Ne yaptı sana?”

B diz çöküp elini Keever'ın omzuna koydu.

“Evlat...”

“Sessiz ol,” dedi B. İçinden kan fışkıran deliğe baktı. “Bırak da adamlar...”

“Kes sesini,” diye fısıldadı Keever. “Ne olduğunun farkındayım.”

B bir an sonra başını salladı.

“Tamam,” dedi. “Peki. Çok üzgünüm, Jim.”

“Bu ağrı kesiciler bir boka yaramıyor.” Keever dudaklarını şapırdatıp yutkundu. “Beni dinle. Bu konuda çok üzgünüm,” diye fısıldadı. “Bu şeyden haberdar olmanı hiç istememiştim. Özellikle de bu şekilde.”

“Sorun değil, Jim,” dedi B bir an sonra. “Diana ve Caldwell'e istediklerini yapabileceklerini söyledim. Caldwell'in benden artan parçaları topladığını biliyordum, istesem bunu neden yaptığını tahmin etmem zor olmazdı. Yaptığı şeyi uyandırmayacağını sanıyordum. Herhalde o sorunu çözmüşler...”

“Hayır,” diye fısıldadı Keever. B kulağını Keever'ın ağzına götürdü. “Hayır, çözmediler. Mesele de o. Onu uyandıran biz değildik. Dahası da var.”

“Jim, boş ver, sorun değil...”

“Lanet olsun, artık beni dinleyecek misin sen?” Keever öksürdü. Çıkan kan B'nin kulağına çarptı.

“Franken-B... o üst kademelerin fikriydi,” dedi Keever. “Caldwell'in fikri. Yaşam Projesi'yse onlarla alakasızdı. O... benim fikrimdi. Hikâyeler... Onu Shur'a öneren bendim, evlat.” B ona baktı, gözlerini kısmen kapattı. “Stonier'dan hatta Thakka'nın başına gelenlerden önce. Hikâyeler duymuştum.

Alam... Onun bir şeyler yapabildiğini duymuştum. İnsanları geri getirebileceğini. Buna hiç inanmadım ama herhangi bir gerçekliği varsa bunu kullanabiliriz diye düşündüm... Epey bir insanı öldürdün be evlat.” Hüzünle gülümsedi. “Bunu her zaman isteyerek yapmadığını biliyorum, seni de hiç suçlamadım... ama istediklerimizi geri getirebilseydik...”

“Jim, ne diyorsun sen?”

“Alam’ın yapabileceğini,” diye fısıldadı Keever, “söyledikleri şeyler... ve bu... hepsi birbirine uyuyor... Ama neden bunu istesin...?”

B kulağını yaklaştırdı. Keever’ın dudakları hareket etmedi.

B doğruldu, küfretti ve Jim Keever’m ölümün o benzersiz hareketsizliğine kavuşmuş bedenine baktı. Kalbinin ocağı sö-nüyordu. Gözleri hayatta olduğundaki kadar yoğun fakat boş bakıyordu.

“Siktir,” dedi B.

Herkesin gözü üzerindeydi. Çatışma alanındaki bütün askerler, teknisyenler, tıpçılar, bilim insanları ve hizmetliler korkunç bir merakla onu izliyordu.

“Gözlerini kapatın,” dedi B.

Genç tıp teknisyeni Keever’ın yüzünü nazikçe okşayınca bakışları kayboldu.

“Şimdi ne olacak?” dedi kadın.

“Gidip bunu yapan şeyi cezalandıracağım,” dedi B. “O olacak. O şeyi bulacağım.”

“Bunu yapan ‘şey’i mi?” dedi.

B, kadına döndü ama kadın başka bir şey söylemedi. Kadının yüzünün korkudan dikkatli bir durgunluk hâline büründüğünü gördü. Yeniden, az önce çok yakınında olan Keever’a baktı. Yıldırım geldiğinde hemen yanındaydı. Başını kaldırdı. Keever’m çalışanlarının içerlemiş bir hayranlık, öfke dolu bir kederle kendisine baktığını gördü.

“Jim?” diye fısıldadı B. “Jim.”

Elini Keever'ın göğsündeki deliğin üzerinde tuttu. Tam uyuyordu.

En sonunda tıp teknisyenine, "Hangi ben?" diye sordu. "Hangi ben yaptık bunu?"

Kadın konuşmadı. *Ah, Jim*, diye düşündü B.

İçinde bir gerginlik hissetti ama kalbinden gelmiyordu bu. Daha aşağıdaydı. Cebindeydi. Elini cebine götürdü. Parmakların yapboz parçasının üzerine kapandı.

Diana kendisinin, "Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sorduğunu duydu.

"Alam... kendine geldi." Kadın başını eğdi. "Kendisini ya da kendisine dair başlamasına yetecek kadarını hatırladı."

"Nasıl? Bir anda mı?"

"Bir anda. Yıllar önce. Bana hatırladığı kadarıyla hikâyeler anlattı." Omuz silkti. "Sonrası yıllar süren bir araştırma. Vayn en sonunda gitmek zorunda kaldı. Çok uzun zaman önceydi ama giderken geride inanca sadık kalmaları ve görevi tamamlamaları için çocuklarını, yani öz çocuklarını ve uyanmış olan diğer çocuklarını bıraktı. Bunlar savaşı kazanacaktı." Son kısmı neredeyse fısıldayarak söylemişti. "Krallığı getireceklerdi. Unute ilk sessizliğin oğlu ve yaydığı şey de ölümler krallığı, bu da Vayn'in karşı olduğu her şey. Alam'la benim de."

"Nasıl hatırladı?"

"Bilmiyorum. Hiç öğrenemedim." Yüzünden bir gölge geçti.

"Öyleyse daha önce de sorduğum üzere..." dedi Diana bir an sonra, "Yaşam Projesi'nden neden ayrıldın?"

"Dedim ya. Fikrini değiştiren ya da neyin önemli olduğunu unutan ben değildim. Sadakatini yitiren de. Ben onun..." Kadın duraksadı. "Gerçeği başından beri bilmiyordu ki o."

"Agatha Bennett'in ne zaman icat edildiğini bulabildim," dedi Diana. "Ama o yalnızca siz ayrıldıktan sonra var oldu, ismi de aşağı yukarı senin doğduğun zamanda doğup gençken

ölen bir çocuktan çalıntı. Ama Alam hayatı boyunca varmış
Dogum belgesini gördüm."

"Eminim görmüşsünüdür," dedi kadın. "Babasının veya
dedesinin fotoğraflarını gördüysen aralarında ailevi bir ben-
zerlikten ötesi olduğunu da fark etmişsindir." Kadın ifadesiz
bakışlarla Diana'yı inceledi.

"Tanrım," diye fısıldadı Diana. "Kaç yaşında o? Bir ölüm-
süz daha mı!"

"Hayır," dedi kadın. "Hayır. Ne kadar isterse istesin ölüm-
süz değil. Uzun bir hayat sürdüğü doğru ama bunu başkaların-
dan otlanarak yaptı. Etrafındaki herkes ölürken sen yaşamaya
devam etsen bir şeyler döndüğünü anlayacağını sanırsın, değil
mi?" Başını iki yana salladı. "Öyle olmayabiliyor. Herkes an-
layamayabiliyor. Kimbilir kaç yıl bir tür sisin içinde ilerledi-
sen, olmuyor işte. Kaç yıl olduğunu Alam da bilmiyordu. Sa-
dece gerektiğinde adını değiştirmekle yetiniyordu. Bilmemne
Adam'dan bilmemne Adam'a geçiyordu. Ben onunla birkaç yıl
geçirdim, durumlar iyiydi. Sorun yoktu. Yalnızca biraz anla-
şılmaz bir adam olduğunu biliyordum. Oysa içten içe yaşlanıp
ölmemi ve kendisinin yeniden yola devam etmesini beklemiş
olsa gerek." Gözlerini kapattı. "Ama bir şeyler onu uyandırdı."

*Hiçbir şey söyleme, dedi Diana kendi kendine. Bu sessizliği
doldurma. Kadın konuşmak istiyor.*

"Eskiden birkaç kişilermiş," dedi kadın. "Vayn mezhebi,
müritleri ve bir Vayn'ın bir grup etten kemikten çocuğu. Ama
sırayla, bazıları uzun süre sonra, tek tek ölmüşler. Bazılarının
ölüm sebebi Unute'ymiş. Vayn'ın diğer çocuklarıyla, taşlarla
falan hep birlikte avlanıyorlarmış ama uyanmışlar, annelerinin
umduğu şey her neyse onu yapamıyormuş. Tamamına erdi-
remiyorlarmış. O yüzden onlar ölmüş, bazıları da Unute'yle
tanıştığında ölmüş. Vayn'ın çocuklarının da çocukları olmuş.
Bunların yalnızca birkaçı büyükannelerini veya görevi bili-
yormuş. Bu çocukların da çocukları olmuş. Nesiller geçmiş.
İçlerinde Vayn'ın dokunuşu olduğundan çok uzun yaşayanlar

varmış ama o dokunuş da zayıflıyormuş. Bazı çocuklar uyandıramayacak olanları uyandırabilse de bu hiç kolay olmuyormuş ve yeterince kuvvetli de değillermiş. Yapmaları gereken işi bilseler de başarısız oluyor, gittikçe daha da zayıflıyorlarmış. En sonunda Vayn'ın neslinin son üyesi de kim olduğunu unutmuş ve öylece dolaşır olmuş. Her ömürde adını değiştiriyormuş. Sonra hamur işi pişirmeyi ve Millie Jackson'ı seven biriyle evlenmiş ve birlikte güzel, sessiz bir hayat kurmuşlar. Gerçi kadın bazen adamın belki biraz daha canlı olmasını diyor olabilirmiş. Derken adam bir görevi olduğunu, o görev için var olduğunu hatırlamış.”

Bu kez sessizlik iyice uzadı.

“Sana bunları anlattığında ne söyledin?” dedi Diana.

“Saçmalama dedim,” diye bağırdı kadın. “Aklını yitirdiğini düşündüm. Delirdiğini söyledim ama işte, değişiyordu. Değişimi hissedebilirken deli olduğunu düşünmeye devam etmek zordu. İçime aktığında içinde hissederken. Ne yapacağını öğrendiğinde, bana belli bir şekilde dokunduğunda...” Kadın gülümsedi. “Az önce yirmi yaşındaymışsın gibi kıcını tekmeledim, öyle değil mi? Bana, ‘Uyandırılmışları unutmam gerek,’ dedi, ‘öyle söylediler.’ ‘Kim?’ dedim. ‘Ne okuyordun da nereden çıktı bu?’ ‘Bu konuyu bilenler,’ dedi.” Kadın yine kaşlarını çatı. “‘Hiçbir zaman işe yaramadı,’ dedi, ‘çıkamaz sokaktı, bir numaradan ibaretti.’ O bunun yerine hayatı dünyanın çerçöpüne değil, gitmesini istediği yere itmek niyetindeydi. Dediğim gibi, bütün bunlar onu değiştirdi. Sadece yapabilecekleri anlamında demiyorum, zihni de değişti. Aradığım o canlılığa kesinlikle kavuştum.” Gülümsedi. “Bu konuda hiç pişmanlığım yok. ‘Ne dilediğine dikkat et,’ durumu söz konusu değil. Böyle bir şeyle karşı karşıya geldiğinde, yaymayı öğrendiği o yaşamı hissettiğinde, sen de değişiyorsun. Tam da olması gerektiği gibi. Güzeldi. Hâlâ güzel. Çok hoştu. Olması gereken kişi oluşunu seyretmek. Kendine olan güveninin arttığını görmek.”

Yüzünde ansızın bir neşe belirdi.

“Herhangi bir şüphem kalmışsa da,” dedi, “ilk kez bir uyandırılmışı uyandığında onu siliverdi.”

Bir şey söyleme, diye düşündü Diana.

Kadın başını iki yana salladı. “Güya yapmayacağım demişti.” Gururla gülümsedi. “İsteyerek olmadı zaten. Canlı olması gerçeken şeylere az buçuk yaşam dökülüverdi. Bir kalemi kendi kendine döndürdü.”

Diana, *Hizmetkârları nesneler mi?* diye düşündü ama bir şey demedi.

“Yalnızca minicik bir tane yapabilmişti,” dedi kadın, “ama varlığını sürdürürken onun aracılığıyla, onun gördüğünü görebiliyordu.” Kadın yine boşluğa doğru gülümsedi. “Bir kalem, dönen bir kalem... ve Alam onu kontrol etmiyor, ne yapması gerektiğini kaleme soruyordu!” Kadın başını iki yana salladı ve neşesi hızla kayboldu. “Yalnızca bir dakika sürmüştü ama ertesi gün o kalemi attı. Çok tedirgindi, bir daha o yola giremeyeceğini, bunun bir hata olduğunu, cezbedilmemesi gerektiğini söyledi. Bence bu...” Tekrar başını iki yana salladı. “Biraz bağımlılık yaratıyor gibiydi? Dediği gibi, zaten çıkmaz sokaktı. Ama yapabildiğini görmek! Onun bir asker olduğunu bilmek... Ki ben de öyleydim. Dediğim gibi, hâlâ da sadığım.” Gözleri yeniden Diana’nın kılere odaklandı. “Amaca sadığım. Ancak Alam denemeye devam edecek, kendisine katılanlarla birlikte çukura iyice batacak. Yaptığı her şeyi ‘zorunda olduğu’ için yaptığını söyleyecek.” Eliyle tırnak işareti yaptı. “Alam buna inanıyor. Yanılıyor. Ölüm kötüdür ve ben ona uyum sağlamalıyız demiyorum, ben...” Uzun bir süre sessiz kaldı. “Hani, ‘En iyi intikam güzel bir yaşam sürmektir,’ diye bir söz var ya? Biz buna adanmış topluluklar inşa etmeliyiz, ancak böyle kazanırız. Savaşarak değil. Kazanılmayacak kavgalara girilmez.”

“Neden saklanıyorsun peki?” dedi Diana. “Bunu niye halka söylemiyorsun? Ya da en azından inananlara?”

“Çünkü Alam bir aziz. Dua et de azizlerle uğraşman gerekmesin. Çünkü azizler kafayı yemiştir. Onun haçlı seferine katılmayacağımı, kendimce fikirlerim olduğunu fark ettiğinde yok olmam gerektiğine karar verdiğini görebiliyordum.”

Gözlerini kapatıp yutkundu.

“Buna üzülürdü,” dedi sakın tuttuğu sesiyle, “her ölüme üzüldüğü gibi, ama çoğunluğun iyiliği için, davamız için bu, elzemdi. Gruptakilerin onun aklından geçenleri bildiği de yoktu. Çoğu kaybolmuş ruhlar. Meselenin büyük bir kısmını bilmiyorlar. Grubu ayırmayı denemeyi düşündüm, o ilk yorumu da işte o zaman yaptım ama kimse bana destek çıkmadı. Alam hep benden daha ikna edici olmuştur. Çok daha da güçlüdür. Kan bağı meselesi.

“Neyse, benim oradan çıkıp göze görünmem gerekiyordu. Olabildiğince iyi yaşayacaktım. Tek başıma olacaktım. Önlem alacaktım ama sen beni bulabildiysen Alam da bulabilir...”

Dudağını ısırdı.

“Ne yapacağım?” dedi. “Ne yapacağız? Peşinde olduğunu biliyor mu? Kaç kişisiniz? Nesiniz siz, bir tür tarikatla mücadele ekibi mi? Bu konuda ısrarcı davranacak olursa işler çirkinleşir. Alam, Vayn’ın doğrudan çocuğu değil, soyundan geliyor sadece. O yüzden Unute’yle yüzleşemez. Onun dengi değil; o, yıldırımın kızının çocuklarının çocuklarından biri yalnızca. O yüzden kendisini, gücünü pekiştirecek bir şey arıyordu.”

“Ne?” dedi Diana. “Kendin söyledin, uyandırılmışlar...”

“Uyandırılmışlar değil. Tam olarak bilmiyorum. Bana anlatmadı. O noktada biz... Ben o sırada aynı görüşte olmadığımızı fark ettim. Bir gün o konuda konuşmaya başladı. Müritlerinden biri söylemişti galiba, o aralar benimle konuştuğundan çok onlarla konuştuğu kesindi de. Yaşamı güçlendirecek bir şeye ihtiyacımız olduğunu söyledi. Başka yere uzanan bir çıkıntı. Eski bir dilde bir isim söyledi, dediğine göre ‘hayat getiren’ anlamına geliyormuş.”

Bekle, diye düşündü Diana. Yıldırımın çocuklarının çocukları mı?

“Bu hiç mantıklı değil,” dedi Diana. “Yıldırımın çocuklarının hep ölü doğduğunu düşünmüştüm...”

Kadın ona öylece baktı. “Neyden bahsediyorsun?” dedi.

“Unute’nin çocuğu olmuyor...”

“Unute mi? Unute’nin babası Ölüm! Elbette çocuğu olmaz, o yaşamın aksinin çocuğu! Ölüm’ün düşmanının, Yaşam’ın bir çocuğu olabiliyorsa, o çocuğun da neden başka çocukları olmasın? Amaç tam da bu olurdu. Alam’ın soyu Yaşam.”

Kadının yüzü âdeta parlıyordu. Sonra bir anda ve sertçe düştü.

“O yüzden kafayı üşütmüş olması çok üzücü ya,” dedi.

Sonra Diana sandalyesinde kıpırdandığı sırada kadın ona baktı. Yüzünden bir ifade geçti.

“Unute’nin çocuğu olmadığını nereden biliyorsun?” dedi.

Diana ona dosdoğru baktı. “Çok uzun zamandır bu proje üzerinde çalışıyorum,” dedi. “Her şeyi okudum...”

Kadın elini ağzına götürdü. “Sen... Ah, aman Tanrım,” dedi. “Yüce İsa!”

“Bir dakika bekle,” dedi Diana.

“Sen onunla nasıl savaşılacağını öğrenmeye gelmedin,” dedi kadın. “Ah, sevgili Tanrım, sen onunla çalışıyorsun. Onun değil, benim düşmanımsın!”

“Beni dinle,” dedi Diana. “Sadece dinle.”

“Sen Ölüm’ün tarafındasın!”

Kadın tek bir pürüzsüz hareketle eğilip masanın altına, Diana’nın yapıştırılmış bir tabancanın saklı olduğunu düşündüğü yere uzandı. Tabanca misafirini dikkatle yönlendirdiği sandalyeyle çevrilmiş olsa gerekti.

Diana tam da bu yüzden hazırды. Kendi çantasını kucağında hazır tutmuş, doğrultmuştu. İç cebinde küçük bir çanta vardı. Ateş etmek için çıkarmakla vakit kaybetmesine bile gerek yoktu. Tetiğe bastı; üç, dört, beş kere.

Kadın irkin bir hareketle tek ayağının üzerinde döndü, havaya savurduğu kollarıyla duvarlara tutunmaya çalışıyordu. Yandaki kapiya devrildi, kazara önlüğü tuttu, düştü, düşerken un lekelerinin üzerine bir de kan ekledi.

Yetimin Hikâyesi

Ailemi öldüren zeplini gördüm ve bir balina gibi güzel olduğunu düşündüm. Savaşın hızı, gürültüsü ve sarsıntısı arasında onun o inatçı yavaşlığı, şehrin üzerinden telaşla geçmek yerine aşağıdaki ışıkların içinden ağır ağır ilerlemesi bana harika gelmişti. O hava gemisinin altında patlamalar olduğunda, gemi teslim etmeye geldiği şeyi teslim ettiğinde, köprüdeydim. Patlamalar zeplini aceleye sevk etmedi. Kendine has hızıyla dönüp kuzeye gitti.

Sonraları haham bana geminin adını söyledi, o adı burada tekrarlamayacağım. Skierniewice lokomotif bakım sahasına düzenlenen başka bir bombardımandan geldiğini, yetmemiş gibi sonrasında da içinde kalanları şehirdeki raylara bırakmak üzere kuzeydoğuya ilerlediğini anlatmıştı. Haham bana artık bir erkek olduğumu, cesur olmam ve ailemin adını onurlandırmam gerektiğini söyledi. Ölenlerin anılarının beni kutsamasını umduğunu belirtti. Başını salladım, teşekkür ettim ama, “Siktir git, haham; kutsamalarına da Tanrı’na da lanet olsun,” diyemedim.

Babam yüksek perdeden gülen bir vagon ustasıydı. Ne zaman kahkahasının bir eşeğinkine benzediği söylense yine o eşek kahkahasını atardı. Annem kısa boylu ve akıllıydı. Genelde gözleriyle konuşurdu ve bakışları, başkalarının ağızlarından daha etkiliydi. Awiszal benden iki yaş küçüktü ama daha akıllıydı. Dajcha yedi yaşındaydı ve ellerini beline koyup bana bir öğretmen gibi patronluk taslardı. Ev hepsinin başına yıkıldı. Belki bomba karşıdaki depoya atılacaktı ya da hava gemisinin kaptanını havadan gelen bir öfke bulutu sardı ve üzerinden geçtiği binaların tam olarak ne olduğunu bilerek hedef aldı.

Annemin kız kardeşi beni yanına aldı. Bir süre sonra kocası beni geceleri enkazı ziyaret ettiğim için cezalandırmak istedi. Bu yüzden tartışıklarını duyabiliyordum ama teyzem, “Çocuğu rahat bırak, hayvan herif,” dedi. Adam homurdandı ve bana bu konuyu da başka konuları da açmadı.

Uzaktan bakıldığında patlamalar yumuşak görünüyor. Bir kumaş atılıyor sanki. Bu yalanın sürmesine izin veremezdim. Doğduğum yerin üst üste konmuş yıkıntılara gittim (bizi dışarıda tutmak için çitler dikmişlerdi ama evi keşfe giden tek kişi ben değildim. Gerçi gidenlerin en büyüğü bendim ve burası, yalnızca benim evimdi). Tuğla ve arduvaz yığınlarına oturdum ve patlamaların göründükleri üzere perde, sis, ipek ya da kabaran hamur gibi olmadığını kendime hatırlattım. Milyonlarca keskin kenar ve kayadan oluştuklarını düşünmeye zorladım. Ailem nazik, son bir kucakla sarılmak yerine sanki ölülerle anlaşma yaptıkları için taşlanarak öldürülmüştü.

Şehir yetkilileri evin enkazını temizleyeceğine söz verdiler ama zaten fazlasıyla yoğunlardı ve hepimiz, bu çöpün yakın zamanda toplanmayacağını biliyorduk. Ben bundan memnuniyet duyuyordum. Burası benim taş bahçem, hatıra tepemdi. Kız kardeşlerimin, babamın ve annemin yokluğuyla oturmak, tek kelime etmeden onlarla konuşmak için geceleri orayı ziyaret ediyordum.

Haftalar geçtikten sonra bir gece ziyareti için Agata Faber’i de oraya götürmeyi denedim. Julian Biterman ve Aleksander Melamed’le birlikte olmuştu ve o gece, parmaklarımı içine sokmama izin vermişti ama onu götürdüğüm yeri görünce geri çekildi.

“Sen deli misin?” dedi. “Ne bu böyle?”

Açıklamama izin vermedi. Zaten kendime bile açıklayamazdım.

Şimdi kendimce bir ritüel peşinde olduğumu anlıyorum.

Benim pantolonum bileklerimde, onun eteği yarıya kadar inmiş hâlde geçmişimin harcında sevişmemizin neden böyle bir ritüel olabileceğini düşündüğümü bilmiyorum ama bunu denememe izin vermediği için ona minnettarım. Oraya tek başıma gittim, yığının tepesine tırmandım ve daha önce imkânsız olacak açılardan eski komşularımın evlerine baktım. Taşların arasını karıştırdım.

Bir kitap buldum.

Evim yıkıldığında iki yandaki duvarlar, on yıllardır gizlenmiş ham parçaları açığa çıktı. Duvar kâğıdı parçalarını, merdivenlerle küçük bölmelerin belli belirsiz şekillerini görmek mümkündü. Bir çatlağın arasından dışarı sarkan, kapaklar arasında sıkışmış kâğıt parçalarını gördüm. Oraya uzandım. Burası zamanında gizli bir bölme miydi yoksa döşeme tahtalarının altı mıydı, çözemedim. Deri kaplı, küçük, ince bir defter çıkardım. Çok kirliydi, yıpranmıştı ve uzun zamandır el değmemişti.

Çok sayfası yoktu ve olsa olsa yarısı doluydu. İlk birkaç sayfada notlar dikkatle kâğıda yapıştırılmıştı. Baştaki birkaç tanesi çok eski bir parşömeni andırıyordu. Üzerlerindeki işaretler ancak belli bir ışıktaki, o da belli belirsiz görünüyordu ve bunları anlamam imkânsızdı. Birkaç sayfa sonra kâğıdın üzerine, hepsi birbirinden başka solmuş mürekkeple yazılmış daha tanıdık yazılara denk geldim. Sokak lambasından gelen ışığı yakalamak için defteri eğdim. Bilmediğim dillerde yazılmıştı.

En sonuncusunun Fransızca olduğunu çok geçmeden anladım. Kâtiplik ofisimdeki maaşımla küçük bir Fransızca-Lehçe sözlük aldım. Onun, kütüphanedeki daha büyük ciltlerin ve büyükannesesi Lorraineli olan iş arkadaşım Tomasz'm sayesinde yazılanları çözmek çok zor olmadı.

Anlayabildiğim ilk not şuydu: *Boğulma, Seine, 1 Şubat 1737. Bcnin'e.*

Diğerleri:

Yangın (Acı verici), İstanbul, 14 Mart 1743, Providence'a.

Düşüş, Reykjavik, 14 Temmuz 1763. Dakka'ya.

Domuz, Karpatlar, 1 Ocak 1801. Mosi-oa, Tunya'ya.

En son notta şöyle yazıyordu: *Vurulma (gizli polis), Varşova, 25 Şubat 1861. Londra'ya.*

Öncesinde dünyaya yayılmış yüzyıllık bir şiddet görünüyordu. Liechtenstein'da bir idam. Gold Coast'ta bir timsah saldırısı. Wairarapa denen bir yerde bir deprem. Her satırda bir şiddet eylemi, bir yer ve bir tarih yazıyordu. Ardından bir boşluk bırakıp diğerine geçiliyordu. Hepsini buraya yazmaya-
cağım.

El yazısı hep aynı kalmamıştı. İlk notun yazısı, sonuncusundan daha kıvrımlıydı ama birbirlerine öyle çok benziyorlardı ki aynı kişi tarafından kaleme alındıklarını sandım.

Kendime şu soruyu sordum: Bu defteri söz gelimi saklayan kişi neden notlar almış ve iki yüz yıl önceden elli yıl önceye kadar uzandığını iddia edecek şekilde dikkatle bu notların tarihini atmıştı?

Bu sorunun altında beni paylayan bir cevap vardı. Üzerinde durmasam da orada olduğunu biliyordum. Hiç de aklımdan gitmedi.

Yıllarca orada kaldı ve savaştan uzun zaman sonra, 1927'de çok geç bir saatte kapımın çalındığını duyup da sabahlığımla açtığımda yeniden aklıma düştü. Karşımda uzun boylu, esmer bir adam duruyordu. Koyu renk giysileri, koyu renk üzgün gözleri vardı ve bana, "Kitabım sende," demişti. Bense bu dediğine hiç şaşırmamıştım.

Çocukluğumu geçirdiğim ve annem, babam, Dajcha ve Awiszal'ın ezildiği evin karşısındaki bir sokak lambasının loş

ışığı altında birlikte durduk. Orada artık yepyeni bir ev yükseliyordu. Çirkin olduğunu düşündüm. En üst penceresinden ışık yanıyordu. İçeride çalışan bir alimin, masa başında yaşlı bir kadının, bedenlerini paylaşıırken birbirini görmek isteyen bir çiftin olduğunu hayal ettim.

“Beni ne zamandır izliyorsun?” dedim.

“Ailen 1914’te öldü, öyle değil mi?” dedi adam. “İki yıl önce şehre döndüm. Kitabı komşunun odasında bırakmıştım ama döndüğümde izine rastlamadım. Patlamada yok olduğunu sanmıyordum, yangın çıktığına dair bir kayıt da yoktu. Bir süre araştırmam gerekti ama çok uzağa gitmemişsin.”

Yeni evimden buraya yürümemiz olsa olsa yirmi dakikamızı almıştı.

“Ya yok olmuş olsaydı?” dedim. “Yanmış ya da parçalanmış olsaydı?”

Omuz silkti.

“O zaman ondan mahrum kalırdım. Belki yeniden başlardım. Bir noktada mutlaka yok olacaktır. Bu kadar uzun süre dayanmasına şaşıyorum ama memnunum elbette.”

Bana dönüp elini uzattı.

“Yanımda getirdiğimi nereden biliyorsun?” dedim. “Bende olduğu ne malum?”

Elini geri indirip evimin yerine dikilen eve baktı.

“Her şey bir kumardır,” dedi. “Veri toplar ve bir tahminde bulunursun. Bazen yanıliyorum ama artık çok sık olmuyor. Geçtiğimiz yıl yaptığım üzere seni izlemek seni öğrenmek demektir. Nasıl bir adam olduğuna ve bir zamanlar nasıl bir oğlan olmuş olduğuna dair bir kumar oynamaktır. Trajedi karşısında ne yapardın, bunu nasıl yapardın.”

“Trajedi mi?” dedim. “Ailemin başına gelen şey trajedi miydi?”

Omuz silkti ama nezaketten yoksun değildi.

“Bazen,” dedi kibarca, “bir metafor olmaktan kaçınabilmeyi diliyorum.” Metafor yerine *przenośnia* kelimesini kullandığına şaşırdım. “Ama bu, hayatın doğasında var.”

Yanıt vermedim.

“Bazen bu aşağılayıcı geliyor,” dedi. “Sanki ne olduğumuz sadece başka şeyleri temsil ettiğimiz sürece önemliymiş gibi. Bu durum hepimizi etkiliyor ama bence ben insanların çoğundan daha çok metafor olmaktan mustaribim. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Kimsenin elinden bir şey gelmez. Ama belki bu bir sorun değildir. Belki kötü bir şey değildir.”

“Ölüm...” dedi. Durdu ve düşündü. “Ölüm bir yolculuktur. Benzetmelerden metaforlardan da az hazzederim. Ölüm bir yolculuk gibi değildir, bir yolculuktur. Hepimiz bunu biliyoruz.”

Kitabı cebimden çıkardım. Havaya kaldırdım. Elimden alabileceğine şüphem yok ama almadı. Kitaba baktı ve ona vermemi bekledi.

“Burada kaydedilenler nedir?” dedim.

“Bence biliyorsun,” dedi. Ona baktım ve ülkemden çok daha yaşlı olduğunu anladım.

“Nereden bileyim?”

“Bence hakkın olduğunu düşündüğünden fazlasını biliyorsun,” dedi. “Ölüm bir yolculuktur,” deyip iç çekti. “Ama ya o yolculuğun istikameti yine buraya çıkıyorsa?”

Kız kardeşleri yok olmuş ben, onu dinledim.

“Çoğu yolculuğun insanı çıktığı yere geri götürdüğünü fark ettim,” dedi. “Ama hepsi değil. Çok uzun zaman önce bazı yolların sonunda yepyeni bir yerde başlangıç yapılabileceğini öğrendim. Bunlar çok sık olmuyor. O tür yolculuklar yani. O yüzden oldukları zaman not düşmek fayda sağlıyor.” Kitabı işaret etti. “Her halükârda hatırlamak benim için hiçbir zaman zor bir şey olmadı ama görmenin çeşit çeşit yolu var. Çok şey görmek boğucu olabiliyor. Örüntüler arıyorsan, çok az bilgiyle çok fazla bilgi arasında fark var. Yani o, bir veri.”

“Peki bu,” dedim kitabı kaldırıp, “yeterli mi? İdeal bilgi miktarı bu kadar mı?”

“Hayır,” dedi. “Yeterli olmaktan çok uzak. Uzun zaman

sonra yeterli hale gelebilir. Hem o kitaba yazdığım sırada, herkes kitap yazarken olduğu gibi not düştüklerimin yanında kaydetmediğim sonsuz şeyin hayaleti var.”

“Her şeyin hayaletleri,” dedim.

“Evet. Kaydedenin, kâtibin işi o hayaletleri, en önemli ihtimalleri en az önemlilerden ayırt etmektir. Mesele bu kitap,” dedi. “Bana yardımcı olabileceğini umuyorum. Zaman zaman gözlerimi kapattığım gökten farklı göklere açmamın nedenini öğrenebileceğimi ümit ediyorum. Ve...” Gökyüzüne bakıp kelimelerini seçiyordu. “Bu kitapta temsil edilmeyen, yaşanmadıkları için kaydedilmeyen hayaletlerin bazılarını düşün. Misal meteor çarpışması. Kral Shaka’ya karşı suç işlemenin sonucu. Asla hareket etmemesi gereken bir şey tarafından saldırı yani en şamata dolu masa vurması gibi bir şey. Bunların hiçbirisi burada kayıtlı değil ama yoklukları da birbirine denk değil. Shaka’nın eşlerinin isigodlo’suna hiç girmedim, karşısında tükürmedim ya da hapsi etmedim. O da kimseye bana el kaldırmamasını emretmedi. Buna karşılık uzaydan gelen kayaların nereye düşeceğini bilmenin gizli yolları var. Ben bu sırları öğrendim ve o meteorları karşılamayı seçtim. Böyle bir meydan okumanın ardından Kaali’de uyandım. Ama mesele de buydu işte: Kaali’de ölmüş, gözlerimi Kaali’de açmıştım. Burada en önemlisi o üçüncü olayın hayaleti. Dans eden o tuhaf yaratıklardan birinin buraya kaydedilmeyi hak edeceğini bir süre düşündüm çünkü peşime düştükleri, beni öldürmek istedikleri kesindi. Gelgelelim gereken çalışmayı yapmadılar. Üzerinden epey bir yıl geçti; bir gemide öylesi bir kovalamacanın sonuncusunu tamamlamıştım. O karşılaşma başka türlü sonuçlansaydı haklı mı olacaktım ve haklı olursam da nedeni ne olacaktı, asla öğrenemeyeceğim. İşte o, anlayacağın üzere alakalı bir hayalet. Anlamlı. Bu kitap bir gizemi çözmek için var ve o ilk iki ihtimal yalnızca kitapta yer almamakla kalıyor, sonuncusunun yokluğu sayfalarda açıkça belli.”

Polonyalı olmadığı anlayabiliyordum ama aksam yoktu ve

şu yabancı isigodlo kelimesi hariç söylediği her şeyi anladım. O kibar, kederli, yatıştırıcı sesin söylediklerinin esas anlamı algımın ötesindeydi. Ne var ki hiçbir şey anlamasam da nefis bir müzik parçası dinlerken olduğu gibi kendimi bir iletişim içinde hissediyordum. Herhangi bir hüsrana duymuyordum.

“Nasıl bir şey?” dedim. “Kitap?”

“Hepimiz hayatımızdan ve hayatımız için ritüeller çıkarırız.” Bunu duyunca başımı aniden kaldırdım. Devam etti: “Kitabı tek bir yerde tutabilirdim, evet ama ya varış yerinin uzakta olmasının bir önemi varsa? Yoksa bu fazla kolay mı olur? Sebep bakımından önemli olan yer, muhakkak çıkış noktası olmalı. O yüzden ben de beni başka bir yere götüren o ilk yolculukla başladım. Ayrıldığım yere döndüm ama bu kez bunu bilerek, kararlı bir şekilde yaptım. Bir not düştüm ve o defteri başladığı yerde sakladım. Hayatla ve zamanla meşgul oldum. Bu olay bir kez daha yaşandığında defteri sakladığım yere geldim. Bir sonraki yolculuğun bilgisini kaydettim. Kitabı beraberimde son yolculuğun başlangıç noktasına götürdüm, orada sakladım. Böyle böyle devam ettim.”

“Yani son... yolculuğuna Varşova’da mı başladın?” dedim.

“Olszynka Grochowska Savaşı’nın yıldönümünde, evet,” dedi.

“Şu an buradaysan...” dedim. “Ekleyecek bir şeyin var demektir. Öyle değil mi?” Defteri uzattım. “Onu alıp bir not ekleyip yeni bir yere, son yola çıkış yerine götüreceksin, öyle mi?”

Defteri aldı. Açtı, bir kalem çıkardı. Yazdı, mürekkep kuruşsun diye defteri havada salladı ve bana geri verdi.

Yazılanı okudum: *Bir arabanın peşi sıra sürüklenmek, Şam, 3 Eylül 1880. Bagamoyo’ya.*

“Yani,” dedim çok sessizce. “Şimdi bu, Şam’a gidiyor. Doğru mu?”

Başıyla onayladı.

Birlikte durduk.

“Sesi,” dedim. “Bence Awisza duymuş olmalı. Gemiyi. Pencereye gidiyor, perdeyi kenara çekiyor. Benim gözümde böyle canlanıyor. Annem ona bunu yapmamasını, uslu durmasını, bulaşığa yardım etmesini söylüyor ama Awisza yüzünü buruşturup gökyüzüne bakıyor...”

“Faydası olmaz,” dedi adam. Sesini yükseltmedi ama lafımı bölmüş olması az kalsın bocalamama neden olacaktı. “Anlatacağın hiçbir hikâyeden bir şey elde edemezsin demeyeceğim ama hikâye ne olursa olsun, ne kadar inandırıcı olursa olsun yanında hep gerçekler olacaktır.”

“Onlar,” dedim, “onlara asla dokunamam.”

“Evet ama kendini gerçeklere uzanmaktan alıkoyamayacaksın da. Çok üzgünüm.”

“Seslerini özlüyorum,” dedim.

“Evet,” dedi. “Ölüm sessizdir. İlk sessizlik odur, sonuncusu da o olacaktır.”

“Öyle mi dersin?” dedim. “İlk sessizlik ölümden eski olsa gerek.” Bunu duyunca bana bakıp gözlerini kırıştırdı. “Seslerini bir kez daha dünyada duyabilmek için sahip olacağım her şeyi verecek olsam da,” dedim, “onları kendi içimde işitiyorum.”

“Bu seni rahatlatıyorsa,” dedi, “kabul et.”

“Rahatlatmıyor,” dedim. “Gerçeklerden biri yalnızca. Açıkçası ben, ölümün çok sessiz olduğunu düşünmüyorum.”

Yeniden bana baktı. Kendime saygı duyulduğunu hissettim. Sanki onu şaşırtmıştım. Gözlerini gözlerimden ayırmadı. Yüzünde farklı bir ifade belirdi. Merak gibi bir ifade. Başımı sallamadım ama yeniden konuşmaya başladığında hazırdım.

“Şam’da,” dedi, “küçük bir park var. Sharia Al Jalaa ve Aziz Al Seoud’un köşesinde.” Bana değil, zihninde o yere, Varşova’ya bakıyordu. “Bunu tekrar et.”

“Sharia Al Jalaa,” dedim, “ve Aziz Al Seoud.”

“Sen,” dedi, “başladığından başka bir yere varan bir yolculuğa çıkmak isteyen birine benziyorsun. Sanırım defteri son çıkış noktama götüren kişi illa ben olacağım diye bir şey yok.”

“Anlamıyorum.”

“Anlıyorsun tabii,” dedi, “neden bilmiyorum ama bir kumar daha oynayacağım. Yarın, iki gün sonra, üç gün sonra buraya gel ve bak ne oluyor. Yanılıyorsam ve yolculuğum genelde olduğu gibi burada başlarsa, bir olay ya da yetkililerin bir olayı gizlemek için elinden geleni yaptığına dair kuvvetli emareler olacak. O zaman birkaç gün geçince defterimi almak için yanma döneceğim ama haklıysam ve kumarım başarılı olursa, burada görecek bir şey olmayacak. O vakit Şam’a gitmelisin. Bir yıl sonra, bölgenin zaman dilimine göre tam da bu saatte o parkta ol. Neresi olduğunu hatırlıyor musun? Orada ol. Defteri de getir. Çünkü senin üzerine oynadığım kumarda başarılı olursam –olacağımdan emin olamam ama eminim– ona yazacak başka bir notum olacak.”

Bana gülümsedi. Ceketinin cebinden bir tabanca çıkardı.

“Hayır,” dedim.

“Ölüm bir yolculuktur,” dedi.

Tabancanın namlusunu ağzına koyup yukarı doğru çevirdi. Yine konuşmaya çalıştım. Silahı ateşledi.

Kulaklarım çınladı, köpekler havladı, ateşin yanaklarını içeriden aydınlattığını, bir trompetçinininki gibi şişirdiğini gördüm ve başının içerisinde ne varsa ıslak bir şapırtıyla arkamızdaki duvara çarptı.

Kendi çığlıgımı duydum.

Bana baktı. Ağzındaki silahı yeniden ayarlayıp biraz farklı bir yöne çevirdi. Yeniden ateş etti. Tekrar ve tekrar.

Geri çekildim. Kafasına kurşunlar dökerken sendelemesini izledim. Yakınlardan gelen feryat figanın arttığını duyabiliyordum. O ateş etmeyi sürdürdü, ben koşmaya başladım. Bir duvara yığıldı, kan akan ağzından tabancayı çıkardı, şarjörü açtı, titreyen parmaklarıyla cebine uzanıp mermileri çıkardı, yeniden doldurdu, şarjörü kapattı, namluyu tekrar ağzına soktu

ve yeniden ateş etmeye başladı. Boştaki eliyle bana gitmemi işaret etti.

Koştum.

İki gün sonra döndüğümde kaldırım taşları kanla kaplıydı ama hepsi bu kadardı.

Ertesi gün geri geldim, bu kez kan gitmişti.

Bir hafta daha bekledim, sonra bir hafta daha, sonra iki hafta daha. Kimse defteri almaya gelmedi.

Karımsa bana delirdiğimi, benimle Şam'a gelmeyeceğini söyledi.

GÖZ VE GÖZSÜZLÜK

Diana soluk soluğa, hızla ve düzensiz atan kalbiyle cesedin başında duruyordu. Silahını indirmemişti. Küçük susturucu-ya rağmen silahtan bir cam kırılması kadar yüksek ve çirkin bir ses çıkmıştı. Bekledi. Bir yerlerde bir köpek havladı ama neşeliydi. Mutfak zemininde kan birikti. Ölü kadın bir dola-bın altına bakıyordu. Diana araba, küfür ya da endişe feryadı duymadı.

Çantasını tekrardan omzuna taktı; yepyeni deliğinden du-man tütüyordu. İşin bu yanında hiçbir zaman iyi olmamıştı. Dizlerinin üzerine çöküp hızla kadının ceplerini karıştırdı. Hiçbir şey bulamadı. Ayaklandı, telefonunu çıkardı. B'nin nu-marasını tuşladı.

Ne sesli mesaja düştü ne de çaldı; yalnızca pek tabii her zaman olduğu gibi boş bir yankı geldi. Diana kapattı. Cesedin üzerinden geçip kapıya doğru gitti ve durdu.

Yine telefonunu çıkarıp seçeneklerini düşündü. Bir numara tuşladı, ikinci çalışta açıldı.

“Unite Temizlik.”

“Adım Daisy,” dedi Diana dikkatle, “yere bir şey döktüm.”

“Ne döktünüz?”

Cesede baktı.

“Kırmızı şarap,” dedi.

“Nerede?”

Adresi verdi.

“Ne tür bir hizmete ihtiyacınız var?”

“Tam paket,” dedi. Titrek bir nefes verdi. “Derin temizlik.”

“Anahtarlar?”

“Standart,” dedi. “Alarm yok.”

“Tehlike?”

“Bilinmiyor.”

“Elli dakikaya oradayız.”

Hat kesildi.

Fikrini değiştiren ben değildim, ben gerçeği biliyorum, demişti Bennet/Plomer ya da benzer bir şey. Ben sadığım.

Diana merdivenlere baktı. Keever’ı ve Caldwell’i dūřündü. İkisi de Yařam Projesi’ni araştırmıştı.

Ben cesur değilim, diye dūřündü Diana. Ben biliminsanıym, operatör ya da dedektif değilim. Keever ve Caldwell’in ne aradığını bilmiyorum. Buradan çıkmam gerek.

Bakişlarını ölü kadına çevirdi.

Hareketlerin konusunda doğru söylüyordun. Hiçbir spor sana o yetiyi veremezdi.

Keever’m numarasını tuşladı.

Telefon açıldığında, “Keever,” dedi. “Ben Diana.” Arka plan-da bir yaygara olduğunu duydu. “Jim, seni epey bir zamandır tanıyorum. Sana bir şey sormam gerek. Öğrendim ki...”

“Diana!” Bağırma ve koşma seslerinin arasından bir ses yükseldi. Bu, Keever’m değil, B’nin sesiydi.

“B sen misin? Tanrıya şükür! Seninle konuşmam gerek. Dikkatli olmalısın. Keever orada mı? O...”

“Sus,” dediğini duydu. “Keever öldü.”

Hayretle soludu, ağzı kendi kendine konuştu.

“Ne oldu?”

“Bilim projelerinizden biri serbest kaldı.”

“Ne?” diye fısıldadı Diana.

“Mahzendeki yamalı kuklanız uyandı.”

Diana’nın gözleri kocaman oldu ve sol eli titreyerek ağzına gitti.

“B, dinle,” dedi. “Benim projem değildi, ben sadece...”

“Umurumda değil,” diye bağırdı B. “Onu yamalayan kimdi, umursamıyorum. Daha yumuşak başlı bir ben yaratmak iste-

meniz de umurumda değil ama umursadığım bir şey var..." B, nadiren tereddüt ederdi. "Öldürdü..."

"B," demeyi başardı. "O şey uyumuyordu ki, B, hiç hayatta olmamıştı. Uyanması mümkün değil. Caldwell onu düzeltemezdi..."

Zihninde Plomer'ın sesinin, *Ölüm üzerinde güce sahip biri var*, dediğini duydu ve kendi sesi sustu.

"Bunu az önce öldürdüğü askerlere anlat," dedi B. "Jim'e anlat."

Telefon kapandı.

"Nereye gitti?" dedi B. Keever'ın telefonunu nazikçe adamın cebine geri koydu.

B'nin sorusunu yönelttiği genç asker tanıdığı o korkuyla karışık hayranlıkla kendisine bakıyordu.

"Siz... onunla savaşıyordunuz, efendim. Onu vurdunuz, o da size vurdu. Sizi geçmeye çalışıp duruyordu. Derken çok hızlı hareket etti ve..."

"Beni öldürmeye çalışmıyor muydu yani? Sadece geçmeye mi çalışıyordu?"

Adamın kafası karışmış gibiydi.

"Öyle görünüyordu," dedi.

Hizmetliler Keever'ın cesedini örtüp sedyeye götürdüler.

B, birkaç koridor uzaktan gelen silah seslerine döndü. Arından elbombalarınm patlama sesi duyuldu.

"Dışarı çıkmadı mı?" dedi B. "Hâlâ burada mı?"

Koştı. Gizli koridorların bu en az gizli olanlarından koştu; film gecelerine, basketbol maçlarına, kitap kulüplerine dair duyuruların olduğu panoların yanından geçti. Güvenlik kapılarını aştı ve yukarıya çıkıp yüksek pencerelerinden gün ışığı sızan büyük kafeteryadan geçti. Burada Formika masalar ve sandalyeler dağılmış duruyor, yere çökmüş askerler bağılıyor ve kanıyor, hava barut kokuyordu.

“Nercye gitti?” diye bağırdı.

Merdivenler boyunca eski kanın ve inilleyen askerleri takip etti. Hoparlörlerden gelen bilgi bombardımanı ve durmak bilmez çığlıklar arasından koştu, silahlı insanların yanından geçti. İz sürüyordu. Paniklemiş ve kendi varlığından iğrenen bir bilincin rasgele rotasını takip ediyordu. Artık idari bloklara, toplantı odalarına, ofislere gelmişti. Kaçan benliği laboratuvarları ve suikastçıların cephanelerini geride bırakmıştı.

B uzun koridorlarda tek başına kaldı.

Üst kattaki bu koridorların birinde üç adam yerde kıvranan yaralı silah arkadaşlarının etrafında toplanmışlardı. İki elinde tabanca olan bir kadın onları koruyordu. Sırtını köşenin yakınındaki duvara sertçe dayamıştı. Beşi de sivil kıyafetler giyiyordu ama onları koruyan kadın uzmanlıkla hareket ediyordu ve Unute iki adamın elinde de tabanca olduğunu gördü.

Bir adam onu görünce hayretle soluyup, “Tanrıya şükür,” dedi.

Kadın telaşla el hareketleri yapıp beklemesini söyledi, sonra başparmağıyla *şu köşeyi dönünce* anlamında işaret etti. Unute görülmeyen bir pencerenin ardındaki ağaçlardan süzülen kesik kesik ışıkları gördü.

Adamlardan biri, “Efendim!” diye fısıldadı. Gri takımına kan bulaşmış çetin, genç bir adamdı. “Başta siz sandık. Sonra gördük... gördük... o şey ne öyle?”

“Gideli ne kadar oldu?” dedi Unute.

“Siz... Sizden üç, dört dakika önce geldi. Daniel’a vurdu.” Adam yaralı arkadaşına bakarken yüzünü buruşturdu. “Simone birkaç el ateş etti ama o, hiç etkilenmedi. Bizi geçip o tarafa doğru gitmeyi sürdürdü.”

Unute’nin arkasına baktı. Unute döndüğünde tüfekleri hazırda, siperleri inik, gittikçe kalabalıklaşan bir suikast timinin yaklaştığını gördü. Elini, avucu açık şekilde arkaya götürdü. Yaklaşan tim durdu.

“Sonra?” dedi. B.

“Sonrası, hâlâ orada,” dedi kadın köşenin ilerisine bakarak. “Durduğunu duydum. Ben...” Yutkundu. “Onu görebiliyorum. Öylece... duruyor.”

Unute kadına geride durmasını işaret etti. Uzanınca kadm ona tabancasını verdi. Köşeyi döndü.

Koridorun sonunda canlı yeşile açılan bir pencere vardı. B ile o parıltı arasında, yukarı çıkan son merdivenin yakınında birleşimden ibaret o gülünç yaratık duruyordu. Sırtı Unute’ye dönüktü; kaygan derisini geren zimbalar, yara izleri ve dikişler vardı. Sallanıyordu. Işıktan dolayı büyülenmiş gibiydi.

B sessizce, “Ne yaptın?” dedi.

Tabancısını kaldırıp yamalı ensesine çevirdi. Öne doğru yürüdü. Botları koridorda yankılanıyordu. Silahını ateşledi.

Silah sesi çınladı, yaratık irkildi ve sallandı. Kurşun deliğinden koyu renkli sümüksü bir sıvı damlamaya başladı ama kendisi devrilmedi.

“Ne yaptın?” dedi B. Bir yerlerde bir hayal kırıklığı hissetti. İncindiğini duyumsadı.

Caldwell konusunda yanılmış olmak güzel olurdu. Diana konusunda da.

Yaratığın sırtına doğru, “Sana ne diye sesleneyim?” dedi. “Karışım mı? Ben mi? Unute 2 mi? Yoksa Keever’in dediği gibi Franken-B mi? Biliyorum, Frankenstein canavar değil bilimin-sanıydı, falan filan. Ben hep ikisi birden oldum. Öyleyse sen de öyle olmuşsundur, değil mi? Nasıl oldu da buraya geldin? Seni ne uyandırdı?”

Elini yaratığın omzuna koydu ve kendisiyle yüzleşmesi için çevirdi.

Bir yüzün tek ve mahvolmuş çoklu versiyonu birbirleriyle yüzleşti.

B o paramparça yansımada şaşkınlık gördü.

“Bilmiyorsun, değil mi?” dedi.

Yaratık buna karşı yalnızca sallanmakla yetindi. Tekrar sallandı; içinde bir şey eksikti.

Tek gözündeki o bakış Unute'ye değil boşluğa, hiçliğe, sona ermenin rahatlığına yönelmişti.

Tuttuğu omzun elinin altından kaydığını, kolun düştüğünü hissetti. Etin yaş bir sesle yere çarptığını duydu. Göz onun ötesinden bir sona bakıyordu. Unute'nin gözleri önünde yüz, göğüs, diğer kol, karın, penis, kalçalar, bacaklar kaymaya, dikişlerinden sökülmeye ve sıvısının zarafetiyle birkaç saniye içinde kendisinin o kaba heykelinden eski kemiklerin ve geçmişe ait organların siyah, kırmızı ve beyaz renkteki çamuru gibi süzülen bir şelaleye dönüştü. Unute yüzünden kalan son parçaya baktığı, yaratığın alnı çözüldüğü, hem gözü hem gözsüzlüğü kaybolduğu sırada pencereyi kıran çıkıntının da yaratığın alnından silindiğini gördü.

“Anlamıyorsun,” dedi Diana. “İçeri girmem gerek. Unute'yi görmem gerek.”

İlk girişten iç tesise açılan yerdeki geçitte duran asker, “Efendim, gayet iyi anlıyorum,” dedi. Uzun boyluydu ve sakin bir şekilde durmuş, Diana'nın yolunu tıkiyordu. Yol boyunca plastik bariyerler dizilmişti ve çeşitli noktalarda askerler bu bariyerlerin yanında duruyor ve sivil çalışanlarla benzer tartışmalar yaşıyordu. Diana gibi üst düzey personeller de oradaydı.

“Kimse telefonlarıma cevap vermiyor,” dedi Diana.

“Karantina, efendim. Yetkilendirilmemiş bütün sinyaller devre dışı.” Gerekirse tüm üs bir sinyal kesiciye çevrilebilirdi.

“Benim telefon çağrılarıma yetkisiz mi diyorsun?” dedi Diana. Asker omuz silkti.

“Asker...” Ofisine bu kadar yakın olunca huzursuzluğunun yeniden artmaya başladığını hissetti. İçinde kaynayan adrenalinini duyumsayabiliyordu. “Asker,” dedi. “Ömrümde ilk kez de olsa bu cümleyi sarf etmekten hiç hoşlanmıyorum ama sen benim kim olduğumu biliyor musun?”

“Evet, efendim, biliyorum.”

“O zaman kenara çekil.”

“Kendimi net ifade edemedim sanırım.” Bu kez askerin sesi geriliyordu. “Kim olduğunuzu biliyorum, efendim. Her yere erişim hakkınız olduğunun farkındayım ama bana verilen emirleri de biliyorum. Kod Tau karantinası diğer bütün kodların önüne geçer ve doğrudan kendi komutanımdan bir emir alana dek bütün protokoller askıya alınmış durumdadır. Neler olduğunu pek bilmiyorum, efendim, çünkü bir karantina var ama bazılarının öldüğünü biliyorum. Duyduğuma göre ölenler arasında arkadaşlarım da varmış. Yani aksi yönde doğrudan bir emir almadığım müddetçe, efendim, işimi yapmaya devam edeceğim. Yani kimseyi içeri almayacağım. Kusura bakmayın ama siz de buna dahilsiniz.”

Diana titreyen dudaklarla arkasını döndü.

“Sen iyi misin?” Diana içeri giremeyenler arasından gelen bu sesi tanıdı.

“Dr. Shur!” dedi.

Shur yanına geldi, yüzü endişeyle kırıışmıştı. “Ne olduğuna dair bir fikrin var mı?” dedi.

Diana eliyle askeri işaret etti.

“Bu kişi...” dedi. Shur onu uzaklaştırmaya çalıştı, Diana da müsaade etti.

“Biliyorum,” dedi Shur. Muhafızların onları duyamayacağı bir yere geldiklerinde sesi daha bir ivedilik kazandı. “Saatlerdir durum böyle,” dedi. “Yalnızca üniformalıları içeri alıyorlar. Neden bilmiyorum.”

“Sanırım ben biliyorum,” dedi Diana.

“Ne oluyorsa olsun, panik atak geçirirsen kimseye faydan dokunmaz, Dr. Ahuja...”

“Tanrı aşkına, panik atak geçirdiğim falan...”

“Lütfen bana öyle bakma. Panik ataktan çok uzak değilsin. Bu benim işim. Ofisime gel. Temel izinlere sahip bir destek çalışanı olmanın bir ayrıcalığı odamın tehlikeli bölgelerde yer almaması.”

Diana yine kadının kendisine yol göstermesine izin verdi.

Shur terapi odasında Diana'ya oturmasını işaret etti ve soğutucudan su getirdi. Kendisi de oturdu ama masasının arkasında değil, Diana'ninkine yakın bir sandalyeye geçmişti. Diana suyunu içip derin nefesler alırken bekledi. "Pekâlâ," dedi. "Ne olduğunu anlat bana."

"Belli değil mi?" dedi Diana ve geldikleri yönü işaret etti. "Bir kriz var, benim de içeri girmem gerek..."

Shur gözlerini kıstı. "Başka bir şey daha var," dedi.

Diana büyük bir yudum daha aldı.

"İşinde iyisin," dedi bir süre sonra. "Ben bugün birini öldürdüm."

Shur yavaşça başıyla onayladı.

"Böyle bir şey olabileceğini düşünmüştüm," dedi. "İlk seferin miydi?"

"Bu alanda mümkün mü?" Diana başını iki yana salladı. Müstakbel suikastçının devrildiği görüntü kısaca zihninden geçti, ilk seferi oydu, daha temizdi çünkü kafasından vurmuştu. "Ama sadece ikincisiydi. O zaman da hoşuma gitmemişti, şimdi de gitmedi."

"Hoşuna gitse endişelenirdim," dedi Shur. "Tamam. Bir duralım. Yakında ne olduğunu öğreneceğiz."

"Bilmek istediğimden fazlasını öğrendim bile," dedi Diana. "B'ye öğrendiklerimi anlatmam gerek." Tereddüt etti, sonra: "Keever ölmüş," diye ekledi.

Shur başıyla onayladı.

"Biliyorum," dedi. "Haberler hemen yayılıyor. Keever iyi bir adamdı." Yine sessizlik oldu. "Dinle, olan her neyse, ne bulduysan onu konuşmak istersen aramızda kalacak. Bu benim işim."

"Öyle mi?" dedi Diana. "Stonier'la seanslarının aranızda kaldığı gibi mi?"

"Haydi ama, o farklı," dedi Shur.

"Nasıl farklı?"

“Sen daha kıdemlisin.”

Diana istemeden de olsa gülümsedi.

“Sorma nedenim şu... Keever benimle konuşuyordu,” dedi Shur. “Stonier hakkında.” Diana’nın ifadesini görünce tereddüt etti. “Sen de bir şeyleri öğrenmekten bahsedince onu demeye çalışıyorsun sandım.”

“Onun bir şeyleri araştırdığını biliyordum, ama seninle konuştuğundan haberim yoktu,” dedi Diana. “Ne konuda konuşmak istedi?”

“Stonier ve Yaşam Projesi,” dedi Shur.

Yine sessizlik oldu.

“Sence ne oluyor?” dedi Diana. Shur’un bir yanıt vermekte zorlanmasını izledi. “Unute’ye dair ne bildiğini tam olarak bilemiyorum ama temel bilgilere sahip olmalısın. Sence ona ne oluyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Shur. “Fazla merak etmemeye çalışıyorum. Kendi işime odaklanıyorum. Ona ya da onun düşünce biçimine dair hiçbir şey bilmiyorum.”

“Senin işin insanları okumak değil mi?”

“İnsanları okumak,” dedi Shur. “Evet.”

Diana onu dikkatle süzdü. “Büyük ihtimalle uzun zaman önce fark etmişsindir, onun ne olduğunu anlamak benim işim,” dedi. “Bazen... bunu benimle alay etmek gibi yapıyor. Bana bir tanrı olduğunu söylüyor, ben de, ‘Hayır, değilsin,’ diyorum.” O konuşmaların neden bu kadar canını yaktığını uzun zaman anlamamıştı. Şimdiyse bunun sebebinin, birinin ya da onun gibi birinin umursamaz görünmeye çalışıp aslında bu kadar çok umursamasını görmek olduğunu anlıyordu. Birinin yardım isterken, “Bana yardım edemezsin,” demesi gibi. “Bir sürü teoriyi düşünüp duruyorum. Genetik bir sapma. Bir mutasyon. Bir uzaylı. Bir araç. Bir silah. Bir değişim ajanı. En azından tanrı demiyorum.”

“Ama?” dedi Shur sessizce.

“Ama bugün bir tanrıdan söz ettiğimize kesinlikle inanan biriyle tanıştım. Savunması da oldukça güçlüydü.”

“Neydi?” dedi Shur. “Tanrıları konu edindiğimizi söyleyen güçlü savunma neydi?”

Diana başını kaldırıp ona baktı. “Tanrılar mı?”

“Öyle demedin mi?”

“Ben,” dedi Diana, “bir tanrı dedim. Neden birden fazla tanrıdan söz ettiğini düşünesin ki?”

Shur’un yüz ifadesi değişmedi. “Sanırım...” dedi en sonunda ve iç çekti.

Derken Diana’nın önüne gelmişti. İşaret parmağını Diana’nın dudaklarına götürdü. Kadının dokunuşuyla Diana’nın uzuvları kaskatı kesilip soğudu. Shur’un fısıltısını Diana’nın kulaklarının derinlerine ulaştı.

“Sadece bir tanrı olduğunu,” dedi Shur, “kim duymuş?”

Hareket algılama yazılımına göre Franken-B’nin tesisin içerisinde yukarılara çıkarken dudaklarıyla onlarca farklı dilde biçim verdiği kelime, “Neden?” olabilirdi. Bütün o diller artık B’nin kendi kelimelerinin de olduğu gibi sessizdi.

B tek kelime etmeden, *Birbirimizden bir şey öğrenmeliydik gibi geliyor, dedi. Bir zamanlar birine metafor olmamayı seçemeyeceğini söylemiştim. Şimdi burada durmuş seksen bin yılın artıklarından yapılmış bir bene bakıyorum. Nasıl da yüklü bir sahne, değil mi? Hayatım –heh– pahasına söyleyeyim, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sen ve benim ne anlama geldiğimizi. Bu nasıl bir metafor olabilir?*

Bunu düşündüğü sırada bile yanıldığını biliyordu. Anlamını bilmesede de, o anlam çelişkili veya opak olsa da, metafor başarısız olmuş olacak değildi. Bu tür anlar metaforun zaferi olabilirdi.

Dönüp arkasındaki çalışma istasyonunun operatörüne baktı.

“Tank içinde geçirdiği zamanki veriyi tekrardan inceliyorum,” dedi kadın. “Hâlâ şeyi bulamıyoruz, nasıl... neden...”

Gözleri yaratığın çökmüş kalıntılarının geri konduğu silindire kaydı. “Üzerinde en son Caldwell çalışmış.” Gözlerini kıstı. “Hem de birden fazla kez. Ama bir şey olmadı. Son gelişindeyse enerji akımı varmış. Bir tür odak noktasından. Daha önce hiç böyle ölçümler görmedim.” Başını iki yana salladı. “Caldwell’in ne yaptığını bilmiyorum.”

“Bir odak noktası,” dedi Unute.

Oradan ayrılıp dolaşmaya başladı.

Ah, işe bakın ki kendisini babirusanın yenilenme kapsülünün orada bulmuştu. İçeri girdi, elini yumurtanın üzerine koydu ve içindeki hareketliliği hissetti. Çıktı ve yürümeye devam etti; ona başını sallayan, karşısında selama duran ve gergin bir şekilde yüzünü çeviren ekiplerin yanından geçti. Nereye gittiğini düşünmedi.

B merdivenlerle yukarı çıktı. Yalnız kalmak istiyordu. Tesisin daha تنها ve gizli bölümlerinde uzun süre yürüdü.

En sonunda uzun zamandır uğramadığı, terk edilmiş en üst kata vardı.

Neden buradayım? diye sordu kendisine.

Koridorun sonundaki bir pencere ormana bakıyordu. Aşağı yukarı, taklidinin parçalara ayrıldığı yerdeydi; orası yalnızca birkaç koridor ötede ve aşağıdaydı.

Ah, evet, diye yanıtladı kendisini.

Biraz yavaşladı ama tereddütlü değil, düşünceliydi. Başka kilitli koridorları daha aştı.

Anlamak iyi olabilirdi sanırım, diye düşündü. *Bir şeyi anlarsan durdurabilirsin de belki.* Kendi ellerine baktı. *Her zaman istediğin şey olamıyorsun. Bazen olmayı tercih etmeyeceğin bir şey olarak hayata başlıyorsun. Belki bunu hiç anlayamazsın... belki de anlayabilirsin. Belki bunun bir faydası dokunur. Belki bu, bir şeyleri değiştirebilir.*

Son odaya ulaştı. Artık anladığı üzere burası yukarı çıkar-ken durduğu noktada karma benliğini durdurmak için koşarak geldiği yerdi. Yaratık laboratuvarından bir şekilde bu tarafa

çekilmişti. Uzanıp da alnından bir şey çıkarmak için buraya gelmiş, sonra Unute'nin şimdi gitmekte olduğu odaya gizlice dönmüştü. Odanın üzerinde tavan boşluğu vardı, girişinde kamerası yoktu, üç kat güvenlikle korunuyordu. Burası yetkili olmayan kimsenin gelmeye cesaret edemeyeceği bir odaydı. Gün batımı yaklaşırken, işte Unute bu odaya varmış ve içeri girmişti.

Burası kendi ofisiydi.

İçerisi boştu. Masaya geçmedi ama lambayı alıp odanın köşesindeki karanlığa yerleşti. Bekledi, bekledi, içten içe hangi varlığı düşündüğünü merak etti.

Uzun bir süre orada kalıp olmayan tiz sesleri, “Nereye gitti?” bağırışlarını hayal etti.

Düşündüğünü fark ettiği şey ona kanla sunulmuş ama alamayacağı şekilde gizlenmiş, bin yıllar öncesinden gelen bir aydınlanmaydı.

Masasına döndü. Sırtını kapıya çevirerek ayakta durdu.

Unute uzun bir süre bekledi.

B yeni bir ses duyduğunda gece yarısı olmuştu. Ses yukarıdan mı geliyordu?

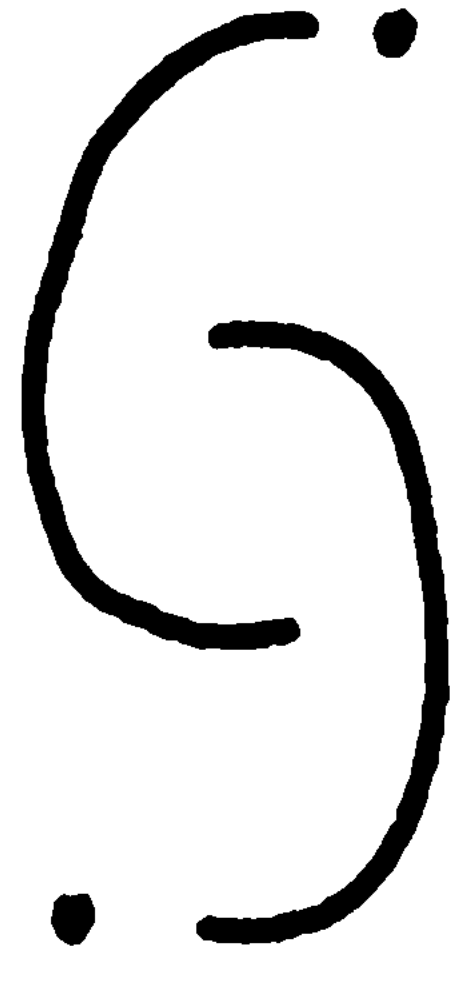
Kendisi sessiz kaldı. Panelin kaydırıldığını, ortaya çıkan karanlıkta parmaklar belirdiğini gördü. Ardından kolların uzandığına şahit oldu. Bu kollar kasıldı ve kendisini yukarı çekti; bir adamın bedeni karanlık odaya savruldu ve ses etmeden yuvarlandı.

Bir silüet ayaklanıp masaya doğru gitti.

B ışığı yakıp ona çevirdiğinde adam kıpırdamadı. Yalnızca gözlerini kırıştırıp elini gözlerinin önüne götürdü.

B, “Merhaba, Caldwell,” dedi.

kan

Yeniden karanlığa döndün.

İçinde yükselen bu his de ne?

Dünya senden ebediyen daha büyük, yaratımın dünyadan ebediyen daha büyük olduğundan da eminsin. Kendi hayatınsa başkalarına verilen ömürlerden sadece bir tırnak ucu kadar kısa. Bugüne dek hissettiğin her his zıddıyla girişilen bir güreş, düğümlenmiş bir savaş. Şimdi en son uzun yıllar ve bir beden öncesinde yürüdüğün bu taş tünellerden geçerken rahatlama, heves, acı ve yas duyuyorsun.

Hatırladığın kavşaklarda duruyorsun. Yalnızca damla sesleri duyabiliyorsun.

Bu yeraltı krallığını yeni bir hayat sahiplenmiş. Taşların üzerinde benekli, parlayan mantarlar bitmiş. Belki ilk girişinde sporlarını nefesinle sen taşıdın buraya: Belki geçen onca kısır yıldan; onca soğuk, gri, cansız bebeğin ardından getirebildiğin tek yaşam, tek çocuğun bu, çürümenin ışıldayan enerjileri olacak.

Bütün bu koridorlar boş. Ziyaret edebileceğin hayaletler bile yok. Meşaleni kaldırıyor, yağlı gölgelerin keşfe çıkmasına izin veriyorsun. Buradan işkence odasına, idam odasına sürüklendiğinde bilincin yerinde değildi. O yüzden her karanlık

tüneli tek tek inceliyorsun. Ağır ağır yürüyorsun, yanından hiçbir şey geçmiyor. Bu araştırmaya dilediğin kadar vakit ayırabilirsin. Bu intikama.

Demek intikam almaktan sıkıntı duymuyorsun. Öyle olsun.

Bunlar geçitler. Günlerce ilerliyorsun. İzlediğin yolu takip ediyorsun.

O süre boyunca hiçbir şey duymuyorsun ama en nihayetinde tersine bir şekilde doğarmış gibi hissedeceğin kadar dar karanlık yarıklardan geçip daha önce gördüğün bir ay ışığı sütununa vardığında, çevresindeki duvarların metal damarlarını parlatan yukarıdaki bir delikten gelen ay ışığına ulaştığında, eski zincirlerden oluşan oksitlenmiş bir yığının üzerine tırmandığında çubuk gibi kurumuş kemiklerden, çoktandır çürüyüp gitmiş beden kalıntılarından oluşan bir harca adım atıyorsun. Şaşırmadığın bir şey var: Ölü bedenleri saymasan bile yalnız değilsin.

Bir kadın o soğuk ve harap zincirlerden bir tahtın üzerine oturuyor.

Sen sendeleyerek ayağa kalkarken o kıpırdamıyor. Bir zamanlar beyaz olan elbisesi artık ömürlük pislikle kirlenip lekelenmiş. Ne olduğunu çıkaramadığın bir şey tutuyor. Ancak o şeyi tahta fırlattığında ve ıslak bir şekilde yere çarptığında onun bir kil maske olduğunu anlıyorsun.

Kadının koyu renkli saçları ve diğer insanların senin gözlerine dair söylediği üzere hüznü gözleri var.

“Tekrar merhaba,” diyor. “Kardeşim.” Sesi alçak. “Seni öldürmediğimizi biliyordum. Gelmen tahmin ettiğimden uzun sürdü. Dinle.”

Ayağa kalkıyor. Gözleri kocaman açılıyor, çünkü sen tek kelime etmeden kollarını savurup bir mızrak gibi doğrudan üzerine sıçırıyorsun. O da senin kadar hızlı hareket ediyor ama yumrukların kadının göğsüne bir şehrin duvarlarına vuran koçbaşı gibi iniyor ve onu sivri kayalara savuruyor. Taşa çar-

pınca dönüyor, darbeyi yiyip insanüstü bir zarafetle kendisini itip loş ışığa geliyor. Giysisine yeni topraklar hulaşmış.

Karşı saldırısı için hazırlanıyorsun. Kadın hareket etmiyor.

Dikkatli ol. Bir hamle yapıyor, sola eğilip, sağa kayıp saldırıyorsun ama o yana çekiliyor, sen de yanından geçip gidiyorsun.

Kıpırdamadan duruyor.

Yeniden saldırıya geçiyorsun. Kadın hiçbir şey söylemiyor. Darbe indirmeye yaklaşıyorsun ama boğumların indiğinde kadın hiçbir zaman orada olmuyor. Kendi dişlerini acıtacak kadar sertçe diş geçiriyorsun. Gittikçe artan gerçek bir öfke duymayalı uzun zaman oldu. Bu da beraberinde evet, o parıltıyı, mavi parıltıyı, trans ışığını getiriyor. Benliğin en sonunda içine çekiliyor, pencereyi andıran gözlerinin ardında gidiyor. Kendi coşkunun ve tüküren sesinin kükreyişini duyuyorsun. *Bu vahşi savaşçı hâlim,* diye düşünüyorsun, *artık öleceksin.*

Uyan, vahşi savaşçı.

Kendi kanlı nefesinin hırıltısıyla uzuv yığınlarının arasında ayağa kalkıyorsun.

Artık yukarıdaki delikten gün ışığı geliyor. Kadın orada. Avuçlarını duvara dayamış duruyor. Korkmuş görünmüyor.

Enerjin dönerken, “Fena dansçıymışsın,” diyorsun.

“Seninle savaşmayacağım,” diyor.

“Sen bilirsin,” diyorsun. “Ama ben seninle savaşacağım.”

Tekrar deniyorsun. Bir gemiyi batıracak kuvvetle yumruk atıyorsun. Yumruğun indiğinde kadın gitmiş oluyor, elin çakmaktaşıyla çatlıyor.

“Yıllar boyunca mı?” diye bağıırıyorsun. “Yoksa yüzyıllar boyunca mı? Bana ne kadar işkence ettin?”

Mumyalar ve lekelerin arasında dans ediyorsun. O, hep senden bir adım önde.

“Sen kimseye işkence etmedin mi?” diye bağılıyor kadın.
“Mümkün olsa öyle yapmazdım ama lütfen, beni dinle.”

“Sen nersin?” diye bağıırıyorsun.

vcama

bunu sormak, soru karşısında yüzünün aldığı şekli görmek, o hazırlığı, o hevesi görmek, ağzının seni yanıtlamak için açılmaya başlaması, neden bilinmez bunu duymak istemediğini sana gösteriyor

o yüzden

işte o yüzden

geliyor, o hâlin, o daha konuşamadan hızla cinnet hâline geçiyorsun. O hâle yenik düştüğünü gördüğünde yüzü düşüyor, yeni bir hisse, yeni bir hayal kırıklığına kapılıyorsun çünkü henüz tatmin olmadın, kanı hâlâ kadının içinde, uluyorsun çünkü şimdiye tek yaptığın şey kendini ve kayaları incitmek oldu, bu da ölümcül transının açlığını dindirmeyecek

ah, cennetten ve cehennemden

gelen bir neşe acı coşkusunda

çekitoyısır

savaş ve savaşıl

zaman koşuyor ama son günler olmalı

kendini kendin kılıyorsun

pençeli elinin onun değil kendi yüzünü parçaladığını görüyorsun

zaman sonsuza dek, ebediyen duruveriyor

bu seni baştan sona katederek geçiyor böylece bu çehrelere karşı saldırgan araştırmalarını serbest bırakıyorsun senin çehrene benzeyen, sana benzeyen çehreler

sen

gözünü kırptıyor ve nefesinin yavaşladığını hissediyorsun

seni bıraktım,” diyor sen uyanırken.

Ona bir şey olmamış.

Boğuluyormuş gibi, yas dolu, tatmin edilmemiş bir açlık sesi çıkarıyorsun.

“Sen neyin nesisin?” diye bağılıyorsun yine. Cevabını duyabilecekmişsin gibi.

“Demek istediğim,” diyor. Yalvarır gibi bir hâli var. “Seni bıraktım. Anlar anlamaz. Muhafızlar, yapılar tepki vermediğinde anlamalıydım. Bana yalan söylendiğini öğrenir öğrenmez. Acı çekmeni hiç istemedim. Ben sadece seni yok etmek istedim, bunu da nefretten bağımsız yaptım. İkimize de yalan söylendi.”

“Tek istediğim seni bulmaktı!” diye bağılıyorsun. “Çok yalnızdım.”

Bu seni şaşırtıyor.

“Ben de,” diyor. “Lütfen dinle beni.” Anında ona doğru koşturuyorsun ama konuşmayı bırakmıyor. “Ölüp de kabuğundan doğmadığında buraya gelme amacımızı yerine getirdiğimizi, doğru enerji modülasyonunu bulduğumuzu ya da bedenine karşı yeterince yıl şiddet uyguladığımızı düşündük. Ama içimde hiçbir şey hissetmeyince başka bir yerde uyandığını fark ettim. O noktada bana yalan söylendiğini anlamaya başladım ama ilk başta söylenen yalanı yanlış bildim. Öncesinde nefes alan ve almayan kimbilir kaç çocuğu dünyaya demeye devam etmelerini söyleyerek göndermişim. Ne var ki duyduğum suçluluğa rağmen kendi hayatıma son bile veremiyorum. O yüzden dinle...”

Sana anlatmak istediği gerçeği anlatmak üzere ağzını açıyor ama için yine bir alarmla doluyor. Bir saat içinde üçüncü mü bu? Yoksa bir gün içinde mi? Bir hafta mı? Seksen yıl mı? Düşüncen savaş kanının kükreyen dalgasının altında kalıyor ve gözlerinin önü siliniyor

bu kez uyandığında dizlerinin üzerindesin. Tükenmişsin, ağzından ve burnundan bir şeyler akıyor. Zamanında seni esir alan kadın da dizlerinin üzerinde ama o bunu isteyerek yapmış.

“Lütfen,” diyor. “O benim içimde de var,” diyor. “İzin verecek olursan o enerji seni delirtir. Çok daha uzun zamandır üzerinde çalışıyorum. Şimdi onu kontrol etmeye çalışman gerek.”

“Domuz,” diyorsun en sonunda. “O da benim gibi. Seni buldu.”

“Pek çok kez,” diyor kadın. “Bir zamanlar düşündüğümün aksine bana daha çok benziyor. Ben hep entropinin düşmanı olduğumu bildim, bunu ölüm olarak düşünmek çok mu aptalca?” Ayağa kalkıyor. Kayaya tutunuyorsun. “Geri geleceğini biliyordum,” diyor. “Zamanla kalkıp gerçek gerçeği öğrenmek üzere yola çıktım. Öğreneyim ki senin için buraya gelip seni bekleyebileyim istedim çünkü senin hak ettiğin...”

Elini kaldırıyor ve yerden bir taş koparıyorsun. Bu kez kaçamayacağı kadar hızlı davrandığından kadından kan fışkırıyor. Yarım yüzünü sana çevirip tıslıyor.

“Delirdin mi?” diyor. “Beni dinle...”

Çabuk! Çabuk! Geri getir!

Tanrıya şükür, geri geldi, o riasrid mavis, çiçekleri büyümeye, denizleri dolaşmaya, seni durmaksızın öldürmeye iten o güç geri geldi. Zayıflamamış, ah ne rahatlık ama, o güç kadını dışarıda bırakıyor. Senden korkan kurtlar gibi uluyor, söz söylemeden cezasız kalmayacağını söylüyor, ne olursa olsun onun sonunu getireceğini, ne söyleyecekse söylesin dinleyeceğini anlıyorsun.

O da bağılıyor.

“Kes şunu!” dediğini duyuyorsun belli belirsiz. “Bunu kendine sen yapıyorsun! İstemez misin...?”

Bir yanın evet diyor, oturup ona kulak vermek istiyor ama sen buraya akacak bir şiddet için geldin, o yüzden sana hâkim olmasına izin veriyor ve kulaklarını tıkıyorsun.

“... yalan söylendi!” kadın bağılıyor. “... sen ve ben...” Ama sen her an daha da kayboluyor, bu tür bilgileri alamayacak hâle geliyorsun, “... söylendi...” Ona kim tarafından ne söylendiğini umursamıyorsun.

“Dur!” de bağılıyor. “Korkak olma! Cinnet hâline girme...”

bu kez

odaya bakarken

gözlerinin o mavi ışığının ardından

gördüğün son şey

o vahşi savaşçı transına teslim olurken

onunkinde de benzer parlak bir ışıltı oluyor

yeniden uyanıyorsun

ama bu kez yepyeni bir his duyuyorsun.

Kendini hissediyorsun. Aşağı baktığında kanlı sümüksü kayganlığı ve yepyeni bir bedenin, bir yumurtanın kusursuzluğunu göreceğini sanıyorsun. Vayn’ın o son dövüşte seni öldürdüğünü ve yeni bir döngünün başladığını. Başka bir yerde olduğunu.

Ama hâlâ o pis kokulu kıyafetlerini giyiyorsun. Bedeninde hâlâ küçük, birikmiş yaralar ve kesikler var; kurallar her neyse belli ki bu sefer iyileşmeyecekler. Küçük bir ölüm yaşamamışsın.

İlk kez yerdeki iskeletlere ve kalıntılara bakıyorsun. Oda bir zamanlar seni taşıyan sarkık keselerin kalıntılarıyla, boş yumurta yuvalarıyla dolu. Sayısını saymayacağın o yumurtalardan yüz çeviriyorsun.

Yeniden doğmadın, öyleyse nasıl böyle hissediyorsun? Neden güçlü hissediyorsun? Çok canlı, yenilenmiş, enerjik, sapağlam?

O nerede? Yumurtaların dışında bir kalıntı daha mı var burada?

Vayn ortada yok. Yapayalnızsın.

Çabucak. Deligin altında dizlerinin üzerine çöküyorsun. Daireler çizerek emekliyor, ellerini yerde ve kalıntılarının arasında gezdiriyor; kadının, bin tane senden başka herhangi birinin burada olduğuna dair bir kanıt alıyorsun. Avuçlarında kan var ama kesilmemişler.

Hafızan kusursuz ama unutmasan da zihnin hatıra oluşturamayacak kadar ileri gittiğinde neler olduğun ve var olan anılarının bazılarının gerçekten olup olmadığını merak ediyorsun.

Vayn sahiden burada mıydı? Şimdi arkana bakma. Cesetler var mıydı?

İçeri girdiğin o alçak geçidin üzerinde kendi kanından bir çizgi görüyorsun.

Kana bakıyorsun, yaraların sebep olacağı kan izlerini biliyorsun. Bu kan izinin orada ve o şekilde olmaması gerekiyor. Parmaklarla duvara yazıldığını anlıyorsun.

Harf bunlar.

Biz, yazıyor yalnızca kanın nasıl kuruduğunu bilenlerin görebileceği bir yazıyla, tanımadığın bir el yazısıyla, eski bir alfabeyle. Bunun ardından gelen şey, cümlelerin nesnesi anlayamayacağın kadar yoğun, pıhtılaşmış, damlamış, lekeli, örtülü ve silinmiş.

Vayn'ın mesajının ne olduğunu bilemiyorsun. Mesaj bundan mı ibaret acaba? Senin ve onun varlığının tasdiki mi? Yoksa bunu bir soruya cevaben, bilmeni istediği, savaş coşkusu seni ele geçirirken bağırdığı şey olarak mı yazmıştı? Sahip olduğu tek mürekkeple yazmıştı. Sonra neden bilmiyorsun ama yazdıklarını silmiş olmalı. Seni bilmemekle cezalandırmış. Sonra da gitmiş. Seni terk etmiş. Seni bir başına bırakmış.

Çıkıyorsun. Bir süre onu arıyorsun. Bunu yapmak bir görevmiş gibi geliyor. Bu görevde başarılı olmayı da istemiyor; bu-

nuysa biliyor ama ne inkâr ediyorsun ne de üzerine düşünüyorsun.

Böylece yüzyıllar boyunca Vayn'i arıyorsun ama ortada yok, sen de nihayet derin bir nefes alabiliyorsun. Birkaç ömür boyunca aradıktan sonra bırakıyorsun. Birkaç ömür daha geçince çocuklarını aramaktan da vazgeçiyor, dilerlerse onların sana gelmesine izin veriyorsun. Kendi yıldırım babanın diğer çocuklarını aramayı da bırakıyorsun. Onun seninkinden nefret eden babasını, annesini veya anne-babasını aramayı da bırakıyorsun, herhangi bir tanrının ailesini aramaktan vazgeçiyorsun çünkü tek başına olduğuna gittikçe daha çok emin oluyorsun. Ne var ki artık umursamıyorsun, bilmek de istemiyorsun. Tüm bunların altında da hep seyreden, seni sahiplen o boşluk yani vorago var; her şeyin temelindeyse küllerin sessizliği.

BİR BÖCEK SÜRÜNDÜ

Caldwell çirkin bir şekilde hareket etti. Dışarıdan ve aşağıdan gelen silik ışıktaki yüzü son derece çökmüş görünüyordu. Bedeni kasıldı.

“Merhaba, Caldwell,” dedi B yeniden.

Caldwell’in dudakları gittikçe daha büyük bir hızla kıpırdanıyordu. Sanki B uzun bir tiradın sessizce okunmasına şahit oluyordu.

Caldwell en sonunda, “Merhaba, Unute,” dedi. Sesi, durmaksızın seğiren dudaklarından çıktı.

“Ne arıyorsun, Caldwell? Kafan karışık, öyle değil mi?”

“Unute,” dedi Caldwell. “Unute.” Dudakları oynamayı sürdürüyordu.

“Hiç mantıklı gelmemişti,” dedi Unute. “İçeri giriyorsun, muhafızların dediğine göre garip bir ruh hâlindesin, yamalı bebeğini uyandırmak için ne yapıyorsan onu yapıyorsun, sonra biri dışarı çıkıyor ama herhangi bir yerde senden bir iz görünmüyor.” Omuz silkti. “Demek ki dışarı çıkan sen değildin. Bence burada hâlâ araman gereken bir şeyler olabilir. İkimiz de bir yerlerden emir aldığını biliyoruz sanırım. Karantina altındaki üsse dışarıdan çok kimse giremez ama ya zaten içerideysen? Biri, belki de arabanın bagajında gelen biri arabanla çıkıp gitti. Senin sadece kimsenin seni rahatsız etmeyeceği güvenli bir odaya gitmen gerekiyordu. İdeal yeri de biliyordun.”

“Vay vay,” dedi Caldwell. Çenesi kapanıp açıldı ve adam derin bir nefes aldı. “Kabul ediyorum seni görmedim, bu bir şans meselesi ya da anlamlı olması minnettar yardım yapamı-

yorum net düşünüyorum belki düşünüyorum ben ve geri geldim ve korkutucu düşünmek zamana dayanmak şimdi yardım korkulu.”

Caldwell’in gözleri bulanıp açılıyor ve kapanıyordu. Dudakları kadar hızlı hareket ediyorlardı. Talimat dinler gibi bir hâli vardı.

“Artık ne istediğini bilmiyorsun, öyle değil mi?” dedi Unute. “Ya da senden ne istemen istendiğini. Ne emredildiğini.”

“Kafam karışık,” dedi Caldwell.

“Evet,” dedi Unute. “Kimseyi çağırmayacağım çünkü bu işten yoruldum. Şimdi ne olacağını da bilmiyorum yani sadece sen ve ben varız. Beni sana ne yapacağını söyleyen kişiye götürmeni istiyorum.”

“Kafa karıştırıcı,” dedi Caldwell, “ölmek.”

“Evet,” dedi Unute. “Geri dönmek daha da beter, değil mi?”

Uzandı ama Caldwell daha hızlı hareket edip açık eliyle Unute’yi olması gerekenden çok daha büyük bir güçle itti ve odanın diğer tarafına, yere fırlattı.

“Vay be,” dedi Unute konuşabildiğinde. “Değişerek dönmüşün.”

Ayaklanıp Caldwell’i itti. İmkânsız ölçüde hızlı Caldwell dengesini sağlayıp düşmeden kendini durdurdu.

“Seni kontrol eden nerede?” dedi Unute. Ellerini güreş pozisyonuna getirdi. “Seninle içeri mi girdi? Arkada bir yerde mi saklanıyor? Bir kere hayata döndün diye devamlı dönebileceğini mi zannediyorsun? Bu riske girmek ister misin?”

Ne var ki hayretle solumak zorunda kaldı çünkü Caldwell öne atılıp çenesine yumruğu indirmiş ve sonra tekrar menzilerinden çıkmıştı.

“Anlat bana,” dedi Unute. “Yoksa o oyuncakı nasıl parçaladıysan ben de seni öyle parçalayacağım.”

Caldwell gözlerini kırptırdı.

“Evet,” dedi Unute. “Onu uyandırmak için onca uğraştın, uyandırdığında da yeniden uyutman için emir aldın. Bu kez

temelli uyutman gerekti. İçine oturmuş olmalı." Öne doğru bir adım attı. "Berhattı, değil mi? Bunu yapmak istememiştin. Onu uyandıran şeyi geri aldın. Ben o şeyi senin için getirmiştim oysa. Onu nereye koydun?"

Caldwell doğruldu. Yüzü gevşedi. Ağzını açtı. Dilini çıkarıp doğrudan Unute'ye çevirdi. Dilin tam ucunda tükürüğüyle kayganlaşmış, sert beyaz bir et parçası vardı.

"İşte bu," dedi Unute. "İşte orada."

"Yumurta kırma dişi burada."

Unute uzandı.

Başparmağı ve işaretparmağı Caldwell'in diline dokunduğunda Unute arkasında bir hışırtı ve çarpma, bir darbe sesi duydu ama daha arkasını dönmeden Caldwell dişlerini Unute'nin elinin üzerine kapattı.

Unute şaşkınlıkla tısladı ve elini çekti ama adam ısırmayı bırakmıyordu. Unute, Caldwell'in ağzında kendi kanını gördü. O çeneyi kırmak için sol elini savurdu ama Caldwell yumruğunu yakalayıp burktu. Odadan bir şeyin esintisi geçti. Unute bir anlığına kendisini kaybetti, kendini topladığında Caldwell'in bir ses çıkardığını duydu, "Şimdi!" diyor olabilirdi.

Arkadan biri gelip Unute'nin bileklerine bir ilmek geçirdi. Caldwell'in yüzünün önünde olan iki bilek birbirine bağlandı ve tırtıklı bir sesle serçe çekildi. Caldwell geri çekildi ve Unute'nin ayak bileklerine de benzer bir şey dolanıp ikisini birbirine bağlandı. Unute dizlerinin üzerine düştü ve başını kaldırıp baktı.

Balaklavalı siyah üniformalılar etrafını sarmıştı. Birim askerleriydi bunlar. Unute kasıldı.

Kolları ve bacaklarındaki kalın, halat gibi bağlar gıcırdadı. Onları çekiştirdi ama etraflarındaki alan alışılmadık mekânsal özellikleriyle parlarken ipler iyice sıkılıp titrer gibi oldu. Unute homurdandığını duydu, kaslarını sıktı.

“İpleri geliştirmişsiniz,” dedi en sonunda ve kollarını gevşetti. Diğerlerinin Caldwell’in peşinden geldiği tavan kapağı hâla açıktı ve sallanıyordu. Bileklerine Fenrir’in iplerini geçiren ada başında dikildi, yüzündeki örtüyü çekip aldı ve Unute’nin gözlerinin içine baktı.

“Stonier,” dedi Unute.

Dört kişi ona çevirdiği silahlarıyla hareket etti. Unute nefesinin değiştiğini, yükselen riasstridin ritmini duyumsadı.

Bu his, savaşın yakınlığı o döne döne o mağaraya götürdü. Kendini bu öfkeye binlerce kez kaptırmış olsa da neden hep o zaman, o an geliyordu aklına? Ah, evet, bunun zıtların birbiri-
rini çekmesi olduğuunun farkındaydı çünkü o an zamanın dışına çıkmak için kendisini o öfkeye bırakmak için uğraşmıştı, şimdiyse aynı güçle kendisini kontrol etmeye, burada kalmaya çabalıyordu. Dişlerini öyle sıktı ki bir azı dişi çatladı, bununla bilincini uyanık tutmaya çalıştı.

Kasları seğirirken, “Sizinle bir anlaşma yapacağım,” diye-
rek zorla soludu. Kimse kıpırdamıyordu. “Bunların içinden ı-
kamayacağımı mı zannediyorsunuz?” dedi. “ıkacağımı gayet
iyi biliyorsunuz. Bana ateş ederseniz ancak tepemi attırırsınız.
şansınız çok ama çok yaver giderse de ancak beni bir süreli-
đine geciktirmeyi başarırsınız. Sizin için geri dönerim. Cald-
well. Seni kim hayata döndürdü? Onlarla bir anlaşma yapmak
istiyorum.”

Kimse konuşmadı.

“Amacınız ne?” dedi Unute. “Her kimseniz buraya beni
sonsuz dek öldürmek için geldiğinizi biliyorum, buysa...”
Başını iki yana salladı. “Ama beni bir dinleyin. Beni öldürmek
için nasıl özel bir plan düşünmüş olursanız olun teklif edece-
đim şeyi öğrenmek isteyeceksiniz. Bakın.” Doğruldu. Dizlerini
sessizce kaldırıp bileklerini gösterdi. “Direnmiyorum. Sessiz-
ce oturuyorum. Mezar kadar sessizim. Dinlemeyi bırakırsanız
savaşmaya başlarım. Bağlanmış da olsam sizin için hoş olmaz.
Demem o ki planınızı kolaylıkla da deneyebilirsiniz zorlana-

rak da. Seni kim geri getirdi, Caldwell? Onunla konuşmak istiyorum.”

Bir adam öne çıktı. Tüfegin omzunun üzerinden askısında asılı kalmasına izin verdi. Maskesini kaldırdı. Daha büyüktü, nazik, çizgili bir yüzü ve uçuşan sarı saçları vardı. Unute'nin gözlerine baktı.

“Adım Alam,” dedi.

“Evet,” dedi Unute. “Annenle tanışmıştım.”

“Yoksa,” dedi, “büyükannen miydi ya da büyük büyükannen veya büyük büyük büyükannen. Hiç bilmiyorum. Sen biliyor musun?”

Alam hareket etmedi.

“Bütün bunların ne kadarını biliyorsun, Caldwell?” dedi Unute. “Beni anlayabiliyor musun bir kere? Anlayabiliyor mu?” diye sordu Alam’a.

“Sen ölümsün,” diye fısıldadı Alam. Nefretin coşkusuna kapılmış gibi değildi. Âdeta rüyadaymış gibi konuşuyordu. “Çok uzun zaman oldu,” dedi. “Sen düşmammızsın, biz de seni yok etmeye geldik.”

“Bilmem ne kadar büyük annen de beni öldürmenin peşindeydi,” dedi Unute ona. “Çok başıma geliyor bu. Annen uzun bir süre boyunca canımı fena yaktı. Sonra... sonra durdu. Belki bana yapabileceği bir şey olmadığına karar verdi. En sonunda pes edip gidiverdi. Şimdiyse sen... çocuğu ya da torunu ya da her neyiysen görevi devralmışsın.”

Alam, “Haberim yoktu. Ömürler boyunca. Birkaç yıl önce öğrendim. Biri benim kilidimi açtı. Öncesinde nasıl mıydı? İnkârın ne kadar kuvvetli bir duygu olduğuna inanmakta zorlanabilirsin. Ben Yaşam'ın soyundanım. Yaşamaya devam ettim, gerektiğinde kimliğimi değiştirdim ama bunu düşünmedim. Düşünmeme gerek yoktu. Bir şeyler değişmese eşim fark ederdi. Son eşim, en iyi eşim. Soyumdan haberdar edildiğimde

benimleydi. Neden burada olduğumu öğrendiğimde. Mantıklı geldi. Benim hayatım da onunki de anlam kazandı.”

“Domuzu son görüşümde,” dedi Unute, “bu seferkinden önce yani, bir şeylerin değiştiğini düşündüm. Yeni bir huzura kavuşmuş olabileceğini sandım. Onu nasıl buldun, Alam?”

“Epey bir uğraşla. İzini sürüyordum.”

“Beni bulmak için,” dedi Unute. “Yeniden beni bulmak istemesi için ona bir şey mi yaptın? Yoksa zaten peşimde miydi?” Sesi kendisine bile ağlamaklı geliyordu. Alam’la konuşurken Stonier’in gözlerine baktı. “Thakka’yı da öyle buldun,” dedi. “Bunu kasten mi yaptın, Alam?” dedi. “Yoksa bazen biraz kontrolden çıkıyor musun? Hataydı, değil mi? Thakka’yı canlandırmak istemedin, yalnızca yaşam bazen senden ölümün benden döküldüğü gibi dökülüyor, değil mi? Ama madem canlandırdın, bundan faydalanmamak için de bir neden yoktu. Thakka’yı... bizim nerede olduğumuzu öğrenmek için kullandın. Böylece Tacoma’ya geldin. Sonra ne oldu? Thakka’yı hayatta tutamadın.” Caldwell’e baktı. “O zamandan bu yana gelişme göstermiş gibisin.”

“Yardım aldım. Bir odak noktası buldum.”

“Tabii,” dedi Unute. “Evet. En azında Caldwell için geliştiğini umarım.” Caldwell’in yüzündeki şaşkınlığa baktı. “Bedeni hâlâ acı duyuyor mu? Düzeltmen ne kadar zaman alıyor? İlk seferin zor olmuş olmalı. Thakka ilkindi, değil mi, Alam?”

“Et bir varlık üzerinde ilk seferim.”

“Bu yüzden kafası o kadar karışıktı demek. İlk oydu. Sonra çok fazla kanını bulduk, Caldwell: Kimse dillendirmede ama hayatta kalmış olamazdın. Oysa buradasın. Bir de şu uyanan yamalı yaratık var. Olmaması gereken yerlerde yaşam, ha? Bunlar yüzyıllardır düşünmediğim şeyleri aklıma getiriyor. Onlara gizem diyebilirim ama gizleri umurumda değilse, yine de gizem sayılırlar mı? Bir şeyleri çözmek hiçbir zaman ilgimi çekmedi. O tür şeyler Ulafson’dan sonra biraz daha önem arz eder oldu. Thakka’ya yaşam veren neyse güldüren aynadaki

yansımanı canlandıran da o olmalıydı ama sonra onu yakından gördüm. Thakka'nın canlandırılma nedeni Alam'ın beni bulmak için domuzu takip etmesiydi. Biliyorum, sen de kuklanı canlandırmak için domuzun enerjisini kullanmaya çalışıyordun, Caldwell, ama onu öyle uyandıramazdın. Neticede hiç canlı olmamıştı ki. Ölüm kalıntılarından ibaretti. Bulduğun o son parçaya ihtiyacı vardı, Caldwell. Sana getirmemi istediğin şu parçaya.” Unute sağ işaretparmağını uzattı. “İşte onun bu vücuttaki dengi bu,” dedi. “Normalde kopmuyor sanırım; vücuda geri çekilir gibi oluyor. Herhalde geçen sefer kendimi çıkarırken bunu kullanmış olmalıyım.”

Sert parmak ucunu başparmağına değdirdi.

“Bu,” dedi, “son yumurta kırma dişimden geriye kalan şey. Senin için bulmamı istediğin şey eskiydi. Kopmuş olan o nadir parçalardan biriydi. Sanırım hangi kaynaktan geldiğini de biliyorum. İşte ben olduğuma ikna etmeyi başardığın o sıvı karışıma bunu koydun sen, Caldwell. Onu bu uyandırdı. Yeni arkadaşlarının da yardımıyla tabii.”

Yumurta kırma dişi. Yaşam getiren diken. Bebek bir kuşun, kurbağanın, yılanın, örümceğin, tekdeliklinin içinde bulunduğu kabuğu kırmak için kullandığı sert çıkıntı, gerçek bir diş, keratin, tırnak, keçeleşmiş deri; yeni bir hayata adım atmak için kullandığı araç. Sonrasında vücuda geri emilir ya da vücuttan düşer. Bir kalıntı. Yumurtadan çıkışın artığı.

“Babirusanın böyle bir şeye ihtiyacı yok,” dedi B. “Sonuçta fildişleri var. Ama benim gibi yumuşak bir varlığın yardıma ihtiyacı var.” İç çekti. “Ofisimden çıkıp onu o yama yaratığın alnından çıkardın. Hayatını elinden aldın.” Tıpkı Rabbi Loew'in golem alnındaki *emet* yazısını silip geride sadece *met* bırakması gibi. Hakikatten ölüme. “Onu neden istiyorsun, Alam? Caldwell'de olduğunu öğrendin, deneyinden alması için onu gönderdin. Kendini kontrol etmene yardımcı olması için mi? Odaklanmana? Onu canlandıran sendin, değil mi? Yeni uyanmış hâlinle? Caldwell'i alması için sen gönderdin, değil mi?”

“Gücümü yönlendirmeme yardımcı oluyor,” dedi Alam. “Kolay değil, biliyorsun. İşe yaradığını bilmem gerekiyordu. Caldwell onu çoktan kullanmıştı. Görmeye geldiğimdeyse...” Kaşlarını kaldırdı. “Hâlâ öğrenmeye devam ediyorum.” Yumruğunu sıktı, teninin üzerinden ışık parıltıları geçer gibi oldu. Yüzü hafif pişman bir ifadeye büründü. “Diş çalışmaya başlamıştı, ben de yaklaşınca soyum o yaratığı uyandırdı.”

Böyle bir diş neler yapar düşünün! Bir kozanın, eşiğin tenini yırtıp yaşamsızlıktan yaşam çıkarmak. Onun seni ya da senin paramparça yankını bu nefes topraklarına son bir hamleyle itmesine şaşırmamak gerek.

“Caldwell, beni tanrılardan şüpheyeye düşürmekte iyi bir iş çıkardın,” dedi Unute. “Senin düşünce biçimine, bir araç olduğum fikrine yaklaşıyordum. İşlerin devam etmesini isteyen bir şey tarafından kullanılan bir araç. Bir şeyleri değiştirmek için.

“Ama bu bir şeyleri değiştiriyor, öyle değil mi? Görünüşe göre ikimiz de kandırılmışız. Beni ölüm tanrısı olarak görüp benden nefret eden insanların olması bir şey, haber değerini kaybetti bile bu. Ama sonra bir bakıyorum, bunlar kendilerini başka bir tanrıya adanmış, o tanrı babanın düşmanıymış, o tanrının çocuğu ya da o çocuğun çocuğu buradaymış ve güçleri varmış. Böyle bir şey ararken geçirdiğin binlerce yıldan sonra... Bunu öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin,” diye fısıldadı Unute. Adını koyamayacağı bir duyguyla tir tir titriyordu. “Gerçekten can verebileceklerini öğrenmenin.”

Nefesini kolayca verebilene dek tutu.

“Öyleyse,” dedi, “diyelim ben sahiden Ölüm’den doğmuşum. Ölüm de Yaşam’ın düşmanı. Yaşam’ın bir de çocuğu var. Vayn. Onun da çocukları olabiliyor. Elbette. O yaşam sonuçta, bense... değilim. Bu yapabildiklerini nasıl yapabildiğini bilmiyorum, Alam. Ne tür enerjileri kullandığını. İnsanları hayata geri döndürebiliyorsun. Belki ölümü öldürebilirsin ve gerçeği söylemek gerekirse ben yorulduğum, insanların ölmesinden sa-

hiden yoruldum.” Bunu diyerek ve bunu demenin getirdiği rahatlamayla kendisini şaşırttı. Şaşırmak ne güzel şeydi. “Neden burada olduğunu biliyorum,” dedi Stonier’a. “Öfkelenmekte haklısın. Özür dilerim.”

Unute yavaş yavaş her bir askere baktı.

“Kim olduğunuzu bilmiyorum ama özür dilerim,” dedi. “Sizden kimi aldıysam. Ölümün canınızın yaktığını biliyorum. Canınızı yaktığımın farkındayım.” Kendisini toparladı. “Davetini kabul etmeyen yakınlarla ne oldu, Stonier? Ona bir sorsanıza,” dedi diğerlerine, “hayır demiş olsanız ne olacağını sorun. Joanie Miller’ın nerede olduğunu sorun.” Son sözleri ağzından döküldüğünde yine öfkesini geride bırakmıştı. Askerlerin birbirine bakmasını seyretti. Silahlarını indirmediler. “Belki sizinle savaşmamı bekliyorsunuzdur,” dedi en sonunda. “Ben de olsam beklerdim ama çok yoruldum.” İç çekti.

“O yüzden sana bir teklifte bulunacağım, Alam,” dedi. “Beni öldürebileceğini zannetmiyorum ama ne yapacaksan yapmayı deneyeceğini biliyorum. Sana şunun sözünü veriyorum: Burada kuzu gibi yatacağım, savaşmayacağım, ne istersen onu yapmana izin vereceğim.”

Unute şunları söylemedi: *Beni öldürebileceğinizi sanmıyorum ama ya öldürebilirseniz? Ya bana sessizliği getirebilirseniz? Bunca ölüme son verebilirseniz. Hem benimkilere hem başkalarınınkilere. Bir de şu var: Doğrudan benim sonumu getiremeseniz de ya yaşam denmeyi hak eden bir yaşam getirebilirseniz? Ölümsüzlüğe son verebilir misiniz?*

“İşbirliği yapmam için,” dedi, “tek yapmanız gereken ölümlü bir kez daha öldürmek. Bir kişide daha.”

Bir sedye getirdiler. İplerini çözmeden onu bir ceset torbasına koydular. Gözlerinin görüleceği küçük bir yarık dışında fermuarı tamamen kapattılar. Saklı kollarını gerdi. Kelepçelerin

karmaşık yapılarının gerildiğini, iyice gerilip huzursuzca oynadığını ve kaldığını hissetti.

Yanındakilerin yüzü gizliydi ama Unute sedyede uzanırken birbirlerine attıkları bakışları görebiliyordu.

“Böyle planlamamıştınız, değil mi?” dedi. Bakışlarını kaçırdılar, yalnızca uzun boylu bir adam ona bakmayı sürdürdü. “Böyle olmaması gerekiyordu.” Hepsi Alam’a bakıyordu.

“Torbanın içinde,” dedi Alam, “hareket edecek olursan...”

“Ne yaparsın?” dedi Unute.

Alam bakışlarını Unute’den ayırıp Caldwell’e çevirdi. Caldwell ona yoğun bakışlarla karşılık verdi. Bedeni binlerce küçük hareketi test ediyordu. Böylesi bir makineye alışık olmayan bir şey tarafından kontrol edilir gibiydi. Alam elini kaldırıp avucunu açtı.

Caldwell bir an sonra ağır ağır dilini çıkardı. Alam uzanıp dilin ucundaki deri parçasını aldı. Üzerine yumruğunu örttü ve Unute’ye döndü.

“Hareket edecek olursan,” dedi ona, “istediğini yapmam.”

“Sence şimdiye dek alarmı çaldırmak istesem bunu çoktan yapmaz mıydım?” dedi Unute. “Sana nereye gideceğini ben söylemiyor muyum? Nerede rahatsız edilmeyeceğini? Bunu yapabilmen için?”

Adam başını eğdi. “Neden?” dedi sessizce.

Bunca zaman peşinde olduğum şeyi bana senin getirmen çığınca olmaz mıydı? Unute hayretle soludu zira Alam fermuarı kapatırken o soruyu sesli sormuş gibi ağır ağır başıyla onaylamış ve gözlerini kısmıştı. Yüzüne de Unute’ye acıma gibi gelen bir ifade yerleşmişti.

Kıpırdamadan yatarken yakınından, poşetin dışından kulağına bir şey fısıldandığını duydu. Yepyeni bir sesteki konuşan.

“Adı Bree’ydi. Ben onun babasıyım ve senin canını yakmayı çok ama çok istiyorum. O yüzden lütfen hareket et.”

Hareket. Uzun koridorlar. Asansör kapılarının tıslaması. Daha fazla koridor. Yaklaşan ayak sesleri. Altındaki teker-

leklerin ritminde bir değişiklik yok. Stonier'ın sesi, "Jacobs, Denton," diyor. Karşılık olarak homurtular duyuluyor, devam ettiklerinde ayak sesleri uzaklaşıyor.

Vücudunun yeniden örölmesi böyle bir his miydi? Bu kapalı yerin içinde?

Bir asansör yolculuğu daha. Sedyeye yavaşladı.

Stonier'ın, "Teslimat," dediğini duydu. "Sizi azletmeye geldik."

"Olmaz..." diye yanıtladı kadın.

"Emir aldık," dedi bir başkası. "Bir karantina var..."

"Savaş timi neden geldi sanıyorsun?" dedi Stonier. "Tehlikedesiniz. Toplanma noktanıza gidin ve talimatları bekleyin."

Ayak sesleri kaybolduğunda Stonier'ın, "Ben gidip kameraları kapatacağım," dediğini duydu.

Bir başka kapının sesi, bir tıslama, soğukluk, çelik sesleri duyuldu.

Uzun bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. Unute yumurtasında bilinci yerindeymiş gibi yapıp yapamayacağını düşündü, netice hiçbir zaman bilinçli olmuyordu. Karanlık bir kabuğun içinde, bir geçiş hâlinde, bir anlık yoğun bir klostrofili deneyiminde; başka türlü kendisine hiç tanınmamış bir korunmuşluk hissiyle.

Ceset torbası açıldı.

Unute doğrulup kendisini kozadan kurtardı. Göz alıcı ışıklara ve morgdaki yansımalara baktı.

Onu kaçıranlar –gönüllü gittiği düşünülürse bu doğru kelime olmayabilirdi– odanın etrafında hazır duruyordu. Biri Caldwell'in öylece bakan yüzünden balaklavayı çıkardı.

Unute'ye fısıldamış olan uzun boylu adam tuşlara bastı ve koridoru gösteren pencere duvarı dışarıdan ayna hâline geldi.

Adam soğutucu çekmecelerin kulplarında parmaklarını gezdirdi.

"Dikkatli ol," dedi Unute.

Alam üzerinde KEEVER, J yazan çekmecenin önünde elini durdurdu.

“Dikkat,” dedi Unute. Alam çekmeceyi çekip açtı. Oradan yatan şeyin üzerindeki örtüyü sıyırdı. Keever’in gri yüzüne baktı.

Alam önce ölü adamın gözlerine, sonra Unute’ninkilere kuşkulu bir ifadeyle baktı.

“Ona borçlusun,” dedi Unute. “Bana söyledi. Sizi inceleyen, Shur’a öneren kendisiymiş. Neler yapabildiğine dair söylentileri duymuş. Bence inanmasa da ümit etmiş.” Ümit etmek yerine inanmalıymış.

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedi Alam. “O mu bizi buldu dersin? İnsanların kafalarına,” dedi, “fikirler yerleştirmek zor bir şey değil. O fikirleri kendileri bulmuş gibi düşündürmek de.”

Unute’nin gözleri kısıldı ama sonra açılan kapıya, Stonier’in sesine döndü.

“Kamerayı hallettim,” dedi Stonier, “ama bir sıkıntı var.”

Arkasında Dr. Shur duruyordu. Unute onu görünce içinde bir çekilme, bir değişim hissetti. Shur ona büyük bir nefretle baktı. Bir tekerlekli sandalyeyi itiyordu. Sandalyede nefes alan, kanlar içinde, gözleri deli gibi oynayan, ağzında bir bezle soluyan Diana vardı.

“Onu buradan çıkarın,” dedi Unute. Göğsünü şişirdi ve ellerindeki iplerin bileklerini sıktığını hissetti. “Onun bununla bir ilgisi yok.”

“Sinyal kesme bölgesinden çıkınca bir mesaj aldım,” dedi Stonier, Alam’a. “Shur’a olanları anlattım.”

Diana telaşla mırıldandı.

Shur, Diana’yı işaret etti. “Bir şeyler biliyor,” dedi.

“Neden işini bitirmedin?” dedi Alam.

“Çünkü kime ne söylediğini bilmemiz gerek,” dedi Shur.

“Onu bırakın,” dedi Unute. “Yoksa ben sessiz kalmayı bırakırım.”

Bir anlık sessizlikten sonra Shur cebinden bir tabanca çıkarıp namlusunu Diana'nın şakağına dayadı. Diana ağzındaki bezi çiğnedi.

“Bak,” dedi Shur. “Anlaşma yeniden geçerli.”

“Beni birinin ölümüyle tehdit edebileceğini mi zannediyorsun?” dedi Unute. Giysilerinin içinde bir böcek dolaşıyormuş gibi hissetti. “Onu öldürmesen de çok geçmeden ölecek. En fazla altmış yılı var. Bunun ne kadar kısa bir zaman olduğunun farkında mısın? Benim için bir şeyi değiştirir mi sanıyorsun? Hem kendin söyledin, ne bildiğini ve bildiklerini kime anlattığını öğrenmeniz gerek.”

“Öğrenmek isterim, evet,” dedi Shur. “Ama bir şeylere öncelik vermemiz gerekiyorsa...” Yüzünde öyle bir heyecan belirdi ki Unute irkildi. “Çünkü sona bu kadar yaklaştığımıza inanmıyorum. Ölümün ölümüne çok az kaldı. Onu sorgulamak isterim, evet, ama işler zorlaşırsa...” Omuz silkti. “Söylediğin ilk şeye gelirsek.” Unute'ye bakmıyordu. Unute kadının nefretinin buna müsaade etmeyecek kadar yoğun olduğunu görebiliyordu. “Bu noktaya hangi vicdan azabıyla geldin, bilmiyorum,” dedi. İplerini işaret etti. “Bu anlaşma... Hiçbir şey bundan daha önemli değil, o yüzden sözünü verdiğin şeyi yap ve şunu düşün: Sonrasında onu öldürmemize gerek yok. Gerek olmadığı müddetçe öldürmemeyi yeğleyeceğimizi biliyorsun bence. Şunu da ekleyeyim.” Artık Unute'ye bakmayı başarmıştı. “Onu vurmama sebep olursan onu öldüren sen olacaksın.”

Unute âdeta içinden gelen bir çekilme, bir spazm hissetti. Shur'da Alam'ın katı amacından başka bir şey gördü.

Shur morg çekmecelerini işaret edip, “O adamla ne yaptığınız umurumda bile değil,” dedi, “biz görevimizi yerine getirebilelim de.”

Unute, Alam'a, “Bana Diana'yı öldürmeyeceğinize dair söz ver,” dedi.

Odanın gümüşünde, soğukunda, bıçaklara ve lambalara yansımada herkes kıpırdamadan duruyordu. Metal sesleri-

nin altında Unute, Diana başını iki yana sallayınca bezin sesini duydu. Kadının konuşmak için uğraştığını işitti. Alam başıyla onaya benzer bir hareket yaptı.

Unute bir an sonra, “Şimdi söz verdiğin şeyi yap,” dedi. Bağlı kollarıyla işaret etti. “Onun ölümünü öldür. Sonra istediğini deneyebilirsin.”

Alam soğuk çekmeceye baktı.

“Onurdan yoksun değilmişsin, Ölüm,” dedi Alam en sonunda. “Benim bir türlü ölmememi açıklayan kimse olmadı. Shur beni bulup da kim olduğumu açıklayana dek öylece yaşamaya devam ettim.”

Elini açtı. Başparmağını ve işaretparmağını sanki arada bir iğne varmış gibi tuttu. Bu kavradığı şeyi Keever’m hareketsiz yüzünün üstünde tuttu.

“Ben ölümün sonuyum,” dedi.

Yumurta kırma dişi Keever’m soğuk alnına koydu. Diğer eliyle de yüzüne dokundu. “Yaşa,” diye fısıldadı.

Her köşeden cılız çınlamalar geliyordu. Şişeler, beherler, bıçaklar, imbikler, raflar titriyor, üzerlerindeki eşyalar âdeta dans ediyordu. Unute gitgide artan ışığa karşı gözlerini kısıtı; bu, Alam’ın elini Keever’m yüzüne koyduğu yerde artarak parlayan ışıktı. Mavi-beyaz çatırdayan bir parıltı.

Floresan ışıklar söndü, tekrar yandı.

Fıskıran ışık Unute’yi yerin altındaki duvardan, metal kavislerin arasına sürükledi ve akım, Vayn’in kimbilir kaçınıcı nesil çocuğundan boşalıp Jim Keever’in vücuduna geçti. Bedeni sarsılıp odadaki eşyalar gibi dans etmeye başladı; topuklarını davul çalarcasına vuruyordu. İçinden yükselen ses cansız bir hırıltıdan koca bir çığlığa dönüştü ve

Keever oturdu.

B bir yerlerde Diana’nın zor çıkan nefesini, tükürüp öksürmesini duydu. Keever bakakaldı. Küçük mavi ışıkların kavisli uzuvları boyunca yanıp sönüyordu. Unute’yi görünce ağzını ardına kadar açtı. Bir soluk verdi.

“Pekala,” dedi Unute. “Gerçekten yapabiliyorsun. Vay be. Merhaba, Jim.”

Keever tökezleyerek çekmecedan çıktı, çırılçıplaktı, titriyordu; yüzünde görü ve acı arası bir ifade vardı. Zincirlerin beton üzerinde çıkardığı sese benzer tiz bir sesle konuştu.

“Ne oldu?” dedi. “Nereye girdiyse dışarı can yanması çıkıyor. Öldü biliyor muydun yardım mı? Unute. Teşekkürler evlat.”

Unute tekrar zorladı. Kuantum-örgü kilitler kırılmadı. Böyle dokunulmak çok tuhaf bir histi.

“Oldu mu?” dedi Keever. Stonier onu nazikçe tutup odanın bir köşesine çekti.

“Tamam mı?” dedi Alam. B nefes verdi.

“Tamam. Onu canlı tut.”

Alam öne çıktı. “Bakalım ne kadar onurluymuş,” dedi. Korkmuş görünmüyordu.

Unute teslim olmayı seçti.

Hazırım, diye düşündü. Bırakın olsun. Ne kadar zaman oldu? Şimdi olsun. Diana’nın ağzında bezle feryat ettiğini duydu.

Bununla, bu şey her neyse onunla yüzleştğinde, içinde bin yıllardır hissetmediği bir belirsizlik yükseldi. Bilmiyordu, öyle miydi anlayamıyordu, ama olamazdı, hayır, korkuyor olamazdı, değil mi?

Elleri acıyordu. Ayak bilekleri de öyle.

Bir yanı, diğer yanına, *İşte istediğin şey*, diyordu. *Bunu yapamazlar ama ya yapabilirlerse?* Bir başka yanı, *O ölüm değil, yaşam getiriyor, ölüm sensen o nasıl olur da ölümün sonunu getirir?* Sonra o sakın hüznün geri geldi.

“Ne yapabileceğini düşünüyorsun?” diye fısıldadı Alam’a. “Bana ölümü getiremezsin.” Odanın karşı tarafında Caldwell’in yepyeni bir ilgiyle kendisine baktığını, ses etmeden ismini fısıldadığını gördü.

“Sana,” diye fısıltıyla karşılık verdi Alam, “yaşam vereceğim.”

Ah işte. Unute’nin içinde yine bir inanç uyanmıştı. Bir umut. Vayn’in seçilmişisi oysa, yaşam getirebilirse, sonsuzluğum sona ermiş demektir. Çünkü o her neyse (ben neysem) sonsuz yaşam, yaşam değil. Ben hayatta değilim, öyleyse yaşam bana ne yapabilir ki?

Yine iplerini salladı. Bu kez onlarla savaşmaya ya da mücadele etmeye çalışmadığını sadece kollarını ve göğsünü öne doğru esnetmeye, kendisini o şeye teslim etmeye çalıştığını biliyordu.

Alam, “Sana öyle çok hayat vereceğim ki,” dedi.

Ellerini indirdi. Unute gözlerinin arasında bir çivinin sertliğini andıran sert bir şey hissetti. Alttaki bir şeyin yükselen akışını duyumsadı. Alam diğer elini Unute’nin göğsüne koydu. Işık patladı.

Alam’dan çıkan mavi-beyaz parlama Unute’ye gitti. Unute taş gibi kasıldı. Sinirleri, kasları, iliği; yeraltındaki o acılar evinden bu yana ilk kez bir başkasının ışığı görüşünü ele geçirdi. Nefes alamıyordu ve hayat dolu, hiç olmadığı kadar hayat doluydu. Hayatla şişiyor, genişliyordu; aynı anda sanki hem ağırlaşıyor hem hafifliyordu. Az kalsın patlayacaktı sanki.

Parlak ışığın ötesinde Caldwell yine ses çıkarmadan adını söyledi. Keever baktı. Diana titredi. Shur’un yüzünde bir zafer gülümsemesi vardı.

Unute yine bir şeyin kendisini çektiğini hissetti; bu kez o şey yepyeni hayatla iyice güç kazanmıştı, daha kuvvetle çekiyordu; duygudan güçlüydü.

Titredi, bedeni köpürdü, kendisini havada asılı kalmış gibi hissetti, güçlü kollar tarafından geriye doğru bükülüyordu sanki. Kendisi ve evren arasındaki sınırın çözülmeye başladığını hissetti ve savaşmaya başladı, çünkü bu hayatın sonu

olacağını anlayabilmişti. Taşıyordu, vücudunun sınırları dalga köpüğü, maddenin arkasındaki yıldızların tiz çılgılığı gibi kuantum köpüğüyle dolmuştu, ölmüyordu, asla ölmeyecekti ama bedeni bunca hayatı içinde tutmak için fazla küçüktü. Durmak bilmeden yeniden örülen bedeni benliğinin dağılmasına karşı direniyor ama yeniliyordu. Bu ölüm değil, hayattı, ama öyle mutlak bir hayattı ki benliğini çözüyor, onu öyle bir yayıyordu ki sınırları belirsizleşiyordu. Benliği öyle yaygın, öyle incecik olmuştu ki kaybolacaktı. Aynı anda hem her yerde hem hiçbir yerde bulunacak, böylece yok olacaktı. Ölümsüzlüğü benliğini herhangi bir ölümlünün ölümünden çok daha fazla yok edecekti.

Başka bir teslimiyet dalgasına kapılırken belki de olması gerekenin bu olduğunu düşündü.

İçinden çok daha fazla yakıcı hayat geçti, onu çok güçlü kıldı, yukarı çekti, havada sallandırdı. Kolları ve bacakları iki yana savruldu. Dünya, iplerinin varoluşsal çatırtısıyla irkildi ve yaşam, yeniden o hareket eden şeye gitti. O şey de teninin üstünde, cebinde mi hareket ediyordu?

Ne?

Fiziksel bir hisse dönüşen bir içsel çekim değildi duyumsadığı.

Taşkın enerjiyle kabına sığmayan, tükenmiş olanı canlandıran, kendisinin bir yumurtadan çıkışı gibi içinden sökülen bir şey. Yapboz parçası. Giysilerinin kumaşını yırtıp dönerek gözlerinin önünde havaya savruldu.

Odadaki herkes havada asılı duran şeye baktı.

“Sen ne yaptın?”

Unute hayatın o korkunç acısının arasında Shur’un sesini belli belirsiz duydu. Gözlerini çevirdi fakat kadm kendisine değil, Alam’a bakıyordu.

“Sana onlardan asla yapmamamı söylemiştim!” diye bağırdı kadın. “Yapacak olursan giderim demiştim!” Kadının sesi çok derin ve yankılıydı. Gözlerindeyse öfke ve tiksinti vardı.

“İsteyerek olmadı,” diye bağırdı Alam. “Sandalyenin üstüne bırakmıştı! Elime aldım ve içime oldu! Hareket ettiğinde hissettim, bazen gözleri varmışçasına onun üzerinden görebiliyordum! Nasıl yapmayacaktım? Neden yapmayacaktım? Ben yaşam değil miyim? Sen görmemeliydin ama ben onu kullanıyordum! Aradığımız şeyi bulmak için!” Yalvarıyordu. “Bana verdiğin görev için!”

“Seni aptal!” diye bağırdı kadın.

“Ama tükenmişti!” dedi Alam. “Yok olmuştu!”

O şey şimdi yine dolmuştu. Unute’dan taşan yeni *ruach*’la, yani ruh nefesiyle dolmuştu. Yeniden hayattaydı, yeniden uyanmıştı, sevgi ve nefret kokuyordu. Unute nasıl oluyordu da ondan sızan duyguları, onun özünü ve amacını, kendine fazla gelen özelliğiyle, yeniden dirilme enerjisiyle yükseldiğini hissedebiliyordu?

Bunun bir zamanlar bir geminin derinliklerinde parçaladığı şeyin küçük bir yankısı olduğunu, bizzat yaşamın bir avatarı olarak doğulup da tam zıddının alerjeni hâline geldiğini nasıl oluyordu da hissedebiliyordu? Peki şimdi neden Unute’yi yakmıyordu? Vayn’in soyu tarafından yıldırımının enerjileriyle tam da onu avlamak için getirilen o büyük atası o geminin ambarına girdiğini neden hissetmemişti? Unute nasıl olmuştu da o şeyi şaşırtmıştı? Unute onun amacı, Vayn’in zıddı, ölüm değil miydi? Öyleyse yaratığın enerjileri nasıl onu yok etmemişti? Evet, o odun uzuvlu yaratık dövüşüklerinde onu o fazla hayatıyla zayıflatmıştı. Onunki bu girişimin fragmanı gibiydi ama Unute onu atlatmıştı. Peki şimdi Unute neden kazara yaratılmış bu küçük torunun, bu türüyle uyumsuz öldürücü aşk nişanesinin yakıcı odağı oluyordu? Nefreti Unute’ye dönük değilse nereye, neye çevriliydi?

veama

Unute, Diana’nın bezi tükürüp bağırdığını duydu: “Yalan söylüyor, Shur ikinize de yalan söylüyor! Ruhsuz ölüm değil! Durgunluk!” Feryat ediyordu: “Alam senin zıddın değil, Unute, onun yıldırımını da mavi!”

Unute kasırgaya dönen manzaranın arasında küçük, tırnaklı parçanın döndüğünü, onun da çelişkiyle dolu bir yıldırım saçtığını, enerjisinin zıddını aradığını, özünü yok etmeye uğraştığını gördü. Stonier'in ona hayretle ve tanıyarak baktığını gördü. Yapboz parçası tuhaf şekilli bir tekerlek gibi dönüp dosdoğru Shur'a yöneldi.

Shur da parça yaklaşırken şaşkınlıkla ve ihanetin öfkesiyle Alam'a baktı. Unute'ninkinden öte bir hızla bir kemik testeresini kaptı ve yadigâra indirip ölümü andıran bir şapırtıyla ikiye ayırdı.

Stonier feryat etti.

Unute, "Bana hiç düşman değillermiş," diye fısıldadı. Çok fazla hayatın acısıyla kıvranarak asılı kaldı.

Vayn nereye gitmişti? "Vayn nereye gitti?" diye soludu.

Alam ona baktı. Unute bu kez daha yüksek sesle, "Vayn nereye gitti?" dedi.

"Stonier," diye bağırdı. "Shur yadigârını öldürdü, çünkü o parça Shur'un Alam'm tarafında olmadığını biliyordu. Hayata döndürülenler ölümden nefret etmiyor, onlar entropiden nefret ediyor. Alam, Vayn beni senin şu an anladığından daha iyi anlamıştı ve geri döndüğümde artık bana zarar vermek istemiyordu. Bana bir şey söylemeye çalıştı. Ama ben..." Unute yüzünü buruşturup siler gibi bir hareket yaptı; sanki bir aynadan ruj, bir duvardan boya siliyordu. "Ona yalan söylenmişti. Alam, sana da yalan söylendi."

Biri bağıırıyor, artık fikrini değiştirmesi için çok geç olduğunu söylüyordu. Unute devam etti, bedenini parçalayan şeyden daha yüksek bir sesle konuştu.

"Vayn başta kendisini yaşam, beni ölüm sanıyordu. Bu bir yalandı! Alam, ben ölüm değilim, sen de yaşam değilsin. Yıldırımımız aynı."

Etrafında döndü.

“Benim baba-annemle senin büyükanne-baban asla düşman olmamıştı,” dedi. “Vayn ve ben düşman değildik. Seninle ben de düşman değiliz.”

İçindeki o zehirli, şişkin yeni hayat kükreyerek çıktı. Unute yere düştü, sedyeye çarpıp kendi teri ve fokurdayan kanı içinde uzandı. Teni çatırdıyor, artık içinde çok fazla hayat olmamasının getirdiği o tatlı rahatlıkla yeniden iyileşmeye çalışıyordu. Ayğa kalktı. Bir bebek gibi ürkek bir şekilde odayı taradı. Stonier’ı öylece bakarken gördü, Diana’nın gözleri kırmıştı, Caldwell gözlerini kırpmıyor ve ağzını oynatarak bir şeyler diyordu. Keever’in yüzünde bir yeni doğanın şaşkın ifadesi vardı. Shur öfkeliydi. Bir de Alam vardı.

Alam başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Bunun doğru olduğunu biliyorsun,” dedi Unute. “Yıldırımın. Vayn’ın mağaradaki yıldırımını da maviydi. Hiç kırmızı olmamıştı, asla beni düzeltecek bir ‘armağan’ –o her neyse– değildi. Vayn bana kendisine yalan söylendiğini söyledi, sonra ortadan kayboldu.”

“Bunu fark ettiyse sana neden gerçeğin tamamını söylemedi?” diye bağırdı Alam.

“... Denedi,” dedi Unute. Shur’u işaret etti. “Sana görevini o söyledi, değil mi, Alam?” dedi. “Sana kim olduğunu o söyledi. Yalan söyledi. Sen değişimi getiriyorsun. Vayn de öyle yaptı. Ben de. Mesele yaşam ve ölüm değil, değişimle entropi. Durgunluğa karşı hareket. Sen ve ben, biz ilklerdeniz. Senin büyükanne ve benim babam aynı kuvvetten geliyordu. Shur... onun bunu isteme sebebi karşı taraftan olması. O değişimi zayıflatmak istiyor. Ben şimdiye dek var olmuş en kuvvetli değişimim ve o beni yok edemiyor. Kimse edemez. Belki sen hariç. Sen kandırılıyorsun,” dedi, “kardeşim.”

Alan bağırdı. Kendi kendine karşı çift taraflı bir ajandı, rahatlık vermeyen o mutlak dinlenme dışında her şeyin düşmanıydı.

Bağırmayı bıraktı. Entropinin son noktası ve arzusu olan o sessizliğin o sessiz, küçük taklidinin içinden yepyeni bir ses çıktı. Bir son. Bir silah sesi.

Alam geriye doğru uçtu, kanı bir kavis çizerek fışkırdı.

Shur yüzünde nefret ve perişanlıkla dikiliyordu. Dumanı tüten silahı elindeydi.

“Ona miras kalan güç seyreltilmiş hâldeydi,” dedi Unute’ye en sonunda. “Senin sonunu o getirmeyecekse ben getiririm. En azından biriniz yok olmuş olursunuz.”

Sonra silahı Diana’ya çevirdi. Unute kurşunun önüne atladı.

Darbeyi alıp bir başka kurşunun gelişine hazırlandı ama kadm silah tutan elini kısmen indirdi.

“Bunca yıl,” dedi. Unute’nin öğrendiği o ilk dilde konuşuyordu. Sesinin altındaki o yankı yine duyulur olmuştu, kelimeler ağzının karanlığından çıkıyor, dudakları çok da hareket etmiyordu. Gözlerinin karanlığı iyice arttı ve soğudu. “İğrenç de olsa kendimi zorla soktuğum, etin gürültüsünü ve hareketini kontrol ettiğim her bedenden dışarıya seni bulmak için baktım. Seni durdurabilecekleri bulmak için. Lanet olasıca görevini yarıda kesmek için.”

Odanın köşesinden bir silah ve hazırlık sesi geldi. “Stonier!” dedi Unute. Elleriyle iplerin geride bıraktığı kısa parçaları savurarak sertçe işaret etti. *Bekleyin*, demek istiyordu. *Ateş etmeyin*.

Shur aniden tabancasını kaldırdı. Unute o ve Stonier’in arasına atladı ama kadm silahını kendi çenesinin altına dayamıştı.

Unute kadına doğru atıldı, elini namluyla teni arasına koydu. Kadın yine de tetiği çekti.

Boğuk bir kükreme duyuldu. Kurşun Unute’nin kemiklerini parçaladığı, içinden yakarak geçti ve Shur’un gözleri Unute’ninkilerle buluştuğunda kadının yüzünde beliren gülümsemenin ardındaki yumuşak tene saplandı. Metal kadının içersinde ilerlerken gözlerini kocaman oldu. Kafasının arkasını

açtı; düşünceleri ve düşüncelerinin saklama kabı, kötülüğü ve merhameti ve onu buraya getiren gizli nedenler Unute'nin elinden akan ölümsüz kanın tortularıyla birlikte dışarı çıktı.

Kadının gözlerinden Unute'ye mutlak bir yokluk bakıyordu.

Shur nefesiyle duman ve katran kadar koyu bir kan çıkar-
dı. Düşerken gözleri Unute'den ayrılmadı. Dağılmış dişlerinin
ardından, o ötedeki seste, içindeki karanlığın ötesinden bir
yerden, o eski dilde kadının, "Başka zaman," dediğini duydu.

Unute o eski düzenbazın, sessizliğin destekçisinin cesedinden
yüz çevirdi.

Alam yerden ona bakıyor, gitgide sönüyordu.

Geri gel, diye düşündü Unute. "Geri gel. Tam vakti. Senin
görevin beni öldürmek değil, değişim yaratmak. Ben bir şey-
leri kendi yöntemimle değiştiriyorum, sen kendi yolunla. Yap
bunu. Yap değişikliğini! Kendini değiştir. Ölümünü öldür,"
dedi.

Alam gözlerini kırptırdı, hiçbir şey söylemedi.

"Ellerini üzerine koy," dedi Unute. "Bunu yapabilirsin. Ya-
pabileceğini biliyorsun. Yap haydi."

Alam gülümsemiş miydi? Vücudunu zorladı. Nefes aldı,
kollarını kaldırdı. Dudakları oynadı.

"Ölümünü öldür," dedi Unute. Alam gözlerini onunkiler-
den ayırmadı, ellerini yeniden yavaşça yere bıraktı. "Hayır!"
dedi Unute. Alam'ın ellerini tuttu ve sırılıklam göğsüne bı-
raktı. Alam gözlerini kapatıp ellerinin düşmesine izin verdi.

Unute ellerini yerde gezdirdi. "Nerede o?" dedi. "O çıkıntı
nerede?" Alam'm ellerini kavradı. "Alnına koy onu!" Bıraktı-
ğında, eller yine düştü.

Unute ne zamandır buradaydı? Shur katlanıp içi boşaltılır,
Alam ölmekte olur ve ölürken orada ne kadar kalmışlardı?

Bir süre sonra kapı açıldı ve Unute asker botlarının içeri
girdiğini duydu.

Unute, Keever'ın titrek bir sesle, "Rahat, asker," dediğini duydu. Adam yeniden konuştuğunda sesi daha kuvvetli çıkıyordu. "Herkes rahat olsun. Unute'ye yer açın. Ona zaman verin. Ne istiyorsa verin."

Haftalar ve ülkeler ötesinde.

Bir kadın bir merdiven boşluğunun sıcak betonundan yukarı çıkıp kapısındaki anahtarını çevirdi, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Hiç kıpırdamadan duyup kulak kesildi.

Yüksek sesle ama yeterince de sesini yükseltmeden, sesini kontrol etmeye dikkat ederek, "Kim var orada?" dedi.

"Fadila." Oturma odasından bir ses geldi.

İçerisi ışık doluydu. Bir adam koltukta oturmuş siyah-sarı kedisini seviyordu. Kadın adamın sakın, koyu renkli gözlerine baktı. Adam başıyla selam verdi ve odanın diğer tarafına, soluk gri üzerine canlı siyahla zarif Kufi yazısıyla yazılmış kelime-i şahadete baktı. Polonya şiirleriyle iç içe geçmiş üzgün bir figür gravürünün yanında asılı duruyordu.

"Annem," dedi Fadila. Yazıyı işaret ediyordu.

"Evet," dedi Unute. "Çok güzel. Dindar olup olmadığından emin değildim."

"Bence değildi," dedi Fadila. Bir sigara yakıp dumanın arasından konuştu. "Ama Kur'an'ı severdi."

"Şunu da," dedi. Şiiri işaret etti. "Kimin olduğunu biliyorum." Kadın başını eğdi. Adam gülümseyip ayağa kalkınca kedi, zarafet dolu bir sinirle ondan uzaklaştı. Adam çerçeveye gidip yüksek sesle okudu. Lehçeden saray Arapçasına çevirdi.

"Öldüğümde... tabutumu dehşet tünellerinden geçirip uzaktaki, bakir, sessiz toprağına götürün... Mevsim bilmeyen, zamansızlık içinde donmuş toprağı." Bir kaşını kaldırıp Fadila'ya baktı, sonra yeniden kelimelere döndü. "Hikâyen ebediyen kendisinden fişkirir, tamamen sonsuzdur.' Gülsem mi, iltifat olarak mı alsam, hakarete uğramış mı hissetsem, bi-

lemiyorum. Büyük büyük büyükbaban bana bunu hiç göstermedi.”

“Çevirmen değilsin sen,” dedi Fadila. “Söylediğin saçmalıklı.”

“Ne okuduğumu biliyorum. Leśmian’a hakkını vermeyi gel bir de sen dene. Neticede anlamı ve göndermesi konusunda hemfikiriz sanırım.”

Kadın sigarasından bir nefes çekti.

“Ne bu? Bir virüs mü? Seninle çalışanlar biraz da olsa uzun ömründen mi kapıyor? Büyük büyük büyükbabamla tanışmam gerekiyordu. Bırak, favori şiiri hakkında konuşmayı.”

“Çevremdeki insanların ömrü genelde uzamak yerine kısalır, Fadila.”

“Neden ona emanet ettin?” dedi Fadila. “İlk seferinde. Doğrudan Varşova’ya gitmeliydi, öyle değil mi? Yöntemin bu değil miydi?”

“Benim için oraya götüreceğini düşündüm ama o zamanlar büyük büyük büyükbabamla tanışmıştı. Burayı seviyordu. Ben de onu sevmiştim. Yöntemler gelip geçici şeylerdir.”

Adama açık bir hayretle baktı. Sigarasını söndürdü.

“Defteri istiyorsun,” dedi. “Bu kez nerede sonlanıp nerede başladın?” İç çekti. “Ne oldu yine? Havadan sudan muhabbetlerle bana patronluk taslamana gerek yok...”

“Fadila.” Adını öyle söylemişti ki kadın dönüp ona baktı.

“Dinle,” dedi Unute. Kedi ayaklarının etrafına dolandı, adam ona sessiz bir öpücük attı. “Sana teşekkür etmek için geldim. Bir daha gelmeyeceğim. Haklısın. Hayat senin hayatın. Anneni de yeterince onurlandırdın.”

Kadın uzun bir süre kıpırdamadan ve ses etmeden kaldı. “Başka Yerin Kitabı’nı kendi elinde mi tutmak istiyorsun?” dedi. “Çözmek için yeni bir planın mı var...?”

“Çözdüm bile.”

Kadının ağzı açık kaldı. Daha önce hiç bu kadar üzgün görünen birine rastlamamıştı.

“Kulağa masal gibi gelecek,” dedi. “Çocuklara anlatılacak bir şey gibi. Bunun için özür dilerim; evreni daha az klişe olmaya ikna edebilseydim ederdim. Ama senaryoyu ben yazmıyorum. İşe bak ki bir şeyleri çözmek yalnızca olayları bir adım geri atıyormuş.” Kadın pencercelerden dışarıya, aşağıdaki trafikte baktı.

“Uzun bir süre anlamaya çalışmanın ardından artık neden bazen başka bir yerde uyandığımı biliyorum,” dedi. “Şeyi yitirdiğimde...” Duraksadı. İngilizce olarak, “Yumurta kırma dişimi,” dedi. Yeniden Arapça devam etti. “Onu bedenimden yitirdiğimde –bu nadiren oluyor, genelde bedene geri emiliyor– küçük bir ölüm yaşadığımda ben olan şey her neyse yeni bir yumurta kırma dişi çıkarırken başka, güvenli bir yere sürükleniyor. En sonunda yumurtayı kırarak çıkabilmem için. Zaman zaman yumurta kırma dişi kopuyor ve koptuğunda da ben başka bir yerdeyken yeniden çıkıyor. Gizem çözüldü, öyle değil mi? Şifre kırıldı.” Gülümsedi. “Arkasında da şu soruları bıraktı: Neden bir yumurta kırma dişi çıkarıyorum ve onun kaybı beni neden bulduğum yerden koparıyor? Ben neyim? Neden böyleyim? Benim ve her şeyin sonu ne zaman gelecek?”

“Bedenin,” dedi kadın. “Sen kıssadan hisseleri, hikâyelerin ana fikirlerini sevmiyor olabilirsin ama bedenin seviyor gibi. Sonuçta bunu bedenin yapıyor. Bir bölümü bitirmeye ihtiyaç duyduğunda.”

Unute ağır ağır başını eğdi; bununla kadına katılıyor da, onu reddediyor da olabilirdi.

“Neyse, bu konuşmadan hiçbir şey elde edememiş değil-sin,” dedi Fadila. “Bunun sana özel gelmediğini söyleyemezsin.”

“Neyin?”

“Ne kadar oldu?” dedi kadın. “Her dilde söylenişini bilmediğin kelimelere rastlamak ne büyük heyecan ama. Yumurta kırma dişi de neyin nesi?”

Adam sahiden güldü.

“Öteyey Kitabı senindir,” dedi bir anlık sessizlikten sonra. “Onunla ne istersen yap. Isınmak için yak. Bok silmekte kullan. Antika meraklısı birine satıp bir daha çalışmak zorunda kalmaktan kurtul. İçindeki ilk notların bazıları dikkat çekecektir. Muhafaza ettiğin için teşekkür ederim. Artık cevabı biliyorum ve bu hep olduğu üzere hem her şey demek hem hiçbir şey. Ya da ikisi de değil.”

“Belki ikisi birden,” dedi kadın.

“Her ne olursa olsun,” dedi Unute, “gerçek bu, gerçekten öte bir şey de yok.”

Kış bütün sertliğiyle geldi. Kuşlar hızla uçtu. Günler karardı. Diana içeri girdiğinde Unute ormana bakıyordu.

“Yeniden hoş geldin,” dedi Diana. “Müthiş bir manzara, sana verilerek ziyan ediliyor.”

“Daha önce bir şeyleri görmüş olmam, onları tekrar görmeyi istemediğimi mi düşündürüyor sana?” dedi B.

“Hayır,” dedi kadın. Ona bakmak için döndü. “Ziyan oluyor çünkü nadiren buradasın.” Adam kocaman odayı arşınladı. “Masanda oturamıyorsun bile. Hayvanat bahçesindeki bir çita gibisin.” Adam oturdu. “Stonier gitti,” dedi Diana en sonunda. “Kaçtı.”

Kadın, başını masaya doğru eğdiği sırada doğrudan B’ye bakmadı ama göz ucuyla adamın kalktığında abartılı bir kahkaha attığını gördü.

“Ultra güvenli hücre, ha?” dedi.

“Aksaklıklar oldu,” dedi Diana. “Şaşırmış görünmüyorsunuz.”

“Shur nereden biliyordu?” dedi bir süre sonra. “Senin bir şey bildiğini yani? Onu görmeye gittiğinde.”

“Bilmiyorum,” dedi. “Söylediğim bir şey ya da bir şeyi söyleme biçimimden belki. Ne bildiğimi ben bile hâlâ bilmiyorum. Döndüm ve... bana ne yaptı bilmiyorum.”

“Zehirli bir b  cekt  n alınmış bir şey gibi duruyor,” dedi Unute. “Sonra da seni hırpalamış.”

“Başta Ruhsuz’un g    lerinden sandım,” dedi Diana. “Neyse ki değilmiş.”

O bedeniyle yapamazdı, diye düşündü Unute. () araçla. “şimdi iyi misin?” dedi.

“Günlerce kustum, artık en kötü kısmı atlattım.”

“Ne bildiğinden emin olmamasına şükret. Aksi hâlde burada olmazdın.”

“Keever nasıl?” dedi Diana.

“İyi,” dedi Unute yavaşça. “  l  mden dönmüş bir adama göre.”

“Biliyor mu?” dedi.

“Ondan gizlememiz mümkün değildi. O...” Unute omuz silkti. “Sahiden iyi görünüyor. Epey spor yapıyor.”

“Kafasını dağıtmaya mı   alışıyor?” Diana’nın sesi kuşkuluydu.

“  yle yapıyorsa ne olmuş?” dedi B. “Belki bu da sorunun bir parçasıdır: Herkesin bunun büyük bir mesele olması gerektiğini düşünmesi bunu büyük bir mesele hâline getiriyor. Belki   yle olmasına gerek yoktur.”

“Ona gerekenleri   ğretebilirsin,” dedi Diana. “Ne de olsa artık dünyanın en küçük kulübünün bir   yesi.”

“O kulüp düşündüğüm kadar küçük değilmiş,” dedi Unute. “Büyük değilmiş belki ama sandığım kadar küçük de değilmiş. Alam... ona kardeşim dedim ama teknik olarak üvey kardeşim bile değildi. Bilmem kaç kuşaktan yeğenimdi. Üvey kardeşimin çocuğunun çocuklarından.”

“Bunu kendisine neden yaptı?” dedi Diana. “şey yapabiliirdi...” Ellerini göğsüne götürdü.

“Asırlar boyunca başıboş dolaşıyorsun,” dedi B, “sonra sana bir amaç veriliyor ama o amacın da bir yalan olduğu ortaya çıkıyor. Bu insanı altüst eder.”

Diana tereddüt etti.

“Bütün bunlar kaynak konusunda ne anlama geliyor?” dedi dikkatle.

“Ben o kaynağın aracıyım sanırım,” dedi Unute. “Vayn de öyleydi. Bunu çözdü ve bu işle bir alakasının olmasını istemedi.”

“Hâlâ dışarılarda bir yerlerde var olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” dedi Diana.

“Evet. Ben ölmüyorum. O niye ölsün ki?”

“Alam öldü.”

“O seyreltilmişti. Zavallı aptal.”

Diana ses tonunu duyunca ona bakmak için döndü.

“Vayn’in bir çocuğu vardı,” dedi Unute. “En az bir.”

“Yani?”

“Yanisi o benim kardeşim. Benim neden çocuğum olmuyor?”

Odadan soğuk bir hava geçti.

“Hâlâ öğrenecek çok şey var,” dedi Diana. Diana kendi söylediği şey karşısında yüzünü buruşturabilirdi ama Unute kibardı. Kadının söylediği şey ahmakça değilmiş gibi başıyla onayladı.

“Devam edelim öyleyse,” dedi. “Hâlâ bana yardım edebilirsin. Ben hâlâ size yardım edebilirim.”

“Caldwell ne olacak?” dedi Diana. “Artık ona güvenilme-yeceğini biliyorsun. Ona ve... tarikatına.”

“Belki sen ondan bir şeyler öğrenebilirsin,” dedi Unute. “O konuda.”

“Evet, o konuda bize bol şans dile,” dedi Diana. “Onu ziyaret ettiğini biliyorum.”

Caldwell’i beyaz hastane odasında beyaz giysileri içinde görmüştü. Yapboz parçasının, o öfkeli yadigârın bıraktığı bıçak izlerini inceliyordu. O yara izleri ancak kısmen iyileşmiş hâlde kalmayı sürdürüyordu, Caldwell de hayatta olmaması gerektiği hâlde hayattaydı. Hiç mantıklı değildi. Alam’ın, Caldwell üzerinde kullandığı sırada güçleri ne durumda olur-

sa olsun aslında ihtiyaç duydukları şey adamın kimlik kartı ve yumurta kırma dişiydi.

“Belki biraz kendisine gelir,” dedi Diana. “Gerçi dediğim gibi ona güvenemezsin.”

“Hiçbirinize güvenmiyorum,” dedi Unute.

“Belki bir süre ölü kalmak onu biraz sakinleştirir,” dedi Diana.

“Sanmıyorum,” dedi Unute. “İnsanları değiştirmek için küçük bir ölümden fazlası gerekiyor.” Kapıya doğru gitti. “Birkaç güne dönerim.”

“Şimdi nereye gidiyorsun?”

“Bir arkadaşı görmeye. Veda etmeye.”

“Shur,” dedi Diana en sonunda. “O kimdi... neydi? Alam’ı onun bulduğunu biliyoruz. Doğru yerlerde kendisine dair söylentiler yaydığını, Keever’ın kafasına fikirler soktuğunu ve onun da bu işleri başlattığını biliyoruz. Bildiklerimiz bundan ibaret. İşe alım yaptığımızı duyunca kayıtlarıyla oynadığının farkındayız. Tamam...”

“Herhalde aradığı fırsatın geldiğini düşündü,” dedi Unute. “Alam, Thakka’dan burada olduğumuzu öğrendiğinden bu yana fırsat kolluyor olmuş olmalı. Shur’un Ulafson’la bir alakası yoktu bu arada. O çok önce oldu... Shur onu yaptığı şeyi yapmaya ikna etmiş olamaz. Bir anlığına düşündüm ama...” İfadesi katılaştı. “Ama Ulafson’un hisleri tamamen kendisine aitti. O olmasa başka bir şey olur, Shur içeri girmenin bir yolunu bulurdu ama bunu kullandı.”

“Mesele de o ya,” dedi Diana. “Bunu nasıl yaptı? İnsanlar onun çok iyi olduğunu söyledi. Gerçekten terapist olmuş olamaz. Ne yaptı, hızla eğitim mi aldı? Şaka gibi. Terapistmiş gibi davranmak nasıl da kolay. Hepsi sahtekâr sanki.”

“Gerçek düşüncen bu değil,” dedi B. “Dediğin gibi, insanlara yardım ediyordu. Bazı insanlara ve bazen. Benim bazı şeyleri yapabilmemi fazla büyüttüğünü biliyorum ama sana sadece

şunu hatırlatırım: Ben birçok şey öğrenebileceğim kadar uzun yaşadım. İşte...” Kaşlarını kaldırdı. Diana öylece baktı.

“Onun da senin gibi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Olmadığı açık,” dedi Unute. “Sonuçta dirilmedi. Ama ne zamandır var olduğunu bilmiyoruz. Nasıl terapistlik yapılacağını bildiğini biliyoruz. Kayıtlarını kusursuz şekilde nasıl değiştireceğini biliyordu.” Unute gözlerini kapattı. Diana karşısında bir başkası olsa o kişinin bir şey hatırladığını düşünürdü. “Belki önemli olan bu değildir. Shur bir araçtı. Eskiden bazı şeyler duyardım... Sona gelince duyuyorsun.” Diana’ya baktı, Diana onun kararsız olduğunu görebildi.

“Yalnızca görüldüğü kadar zamandır hayattaysa... Altmış yıl mı? Altmış beş yıl mı? O gözlerinin ardından bakan şeyin ne olduğunu bilmiyoruz,” dedi. Diana ona baktı.

“Sana ne dedi?” dedi. “O dil neydi? En son konuştuğu dil?”

“O kadın, o şey hüsrânını ifade etti,” dedi. “Görevimi durdurma niyetinde olduğunu söyledi. Onun görevi de buymuş.”

“Bu ne demek?” dedi Diana.

“Duyduğun gibi,” dedi B. “O değişimin zıddıydı.”

“Öyleyse...” Diana parmaklarını birbirine bastırdı. “Sen değişimsin.”

Unute başını eğdi.

“Ben, domuz, Vayn... Sen de. Belki bizler kadar güçlü değilsin, o şeyin özlem duyduğu şey için bizim kadar tehlike oluşturmuyorsun ama daha az şamata da çıkarmıyorsun. O da bundan gerçekten nefret ediyor.”

“Ne yani? Seni öldürecek, her şeye son mu verecekti?”

“Pek sayılmaz,” dedi. “Ama bu klasik bir taktiktir, öyle değil mi? Önce düşmanın en büyük silahlarını etkisiz hâle getirirsin. Bu,” dedi, “bir başlangıç olacaktı.”

Diana kollarını kavuşturdu. “Sence şu an nasıl bir noktadayız?” dedi.

“Tetikte olmamızı öneririm. Toparlanması zaman alacaktır

ama zamanı var. Sana bir şey sormama izin ver, Diana. Sence,” dedi, “Önce değişim mi vardı değişmezlik mi?”

“İkincisi,” dedi Diana. “Değişimin fark edilmesi için duraganlık olmalı.”

“Ama değişimin yokluğunda o değişmezlik değildi. Olsa olsa hiçlik olurdu.”

“Önce değişim mi vardı diyorsun?” dedi Diana.

“Hayır,” dedi Unute. “Bilmediğimi söylüyorum ama bence ikisi de çok uzun zamandır var. İkisinin de temsilcileri var. O varlık, benim o temsilcilerden biri olduğumu düşünüyor.”

“Sana bir araç olduğunu söylemiştim,” dedi Diana. “Görevine devam edecek misin? Yoksa ‘ne için yaratıldıysan onu yapmaya’ demem daha doğru mu olur?”

“Ne için yaratıldığımı bulursam karar veririm,” dedi Unute.

Konuşmadıkları o aralık sessiz kalmadı. Kuşları dinlediler.

“Stonier’a ne oldu?” dedi Unute en sonunda.

Kadın mahcup bir tavırla omuz silkti. “Günlerdir konuşmamıştı. Günlerdir gözlerini açmamıştı. Ama devamlı fısıldıyordu, mikrofonlar ne dediğini aktaramıyordu. Bütün muhafızlar da ağzının gölgeyle dolu gibi olduğunu söylüyor. Sonra bir gece... gidivermiş. Kameraların hepsi çalışmayı bırakmış. Güvenlik geldiğinde oda boşmuş. Pencere öylece... dağılmış. Sanki binlerce yıllıkmış gibi. Stonier de oradan geçip gitmiş. Kameralara baktılar: Paslı, donmuş ve toz içindelerdi.”

“Isı ölümüne gittikçe daha çok yaklaşıyoruz,” dedi Unute. “Her şey soğuyup yaşlanıyor. Senin de pek şaşırdığını sanmıyorum. Bunun son olduğunu benim gibi sen de düşünmüyorsun.”

Gece yarısı. İsimsiz bir vadi. Hiçlikten ve hiçbir yerden yürüyerek bir adam çıktı. Sırtında büyük bir yük taşıyordu. Ayakları kuma battı, kendisi kaydı ve yavaşladı ama durmadı. Ay yükseldi, ışığını üzerine doğrulttu, adam da pelerinine sarıldı.

Deniz seviyesinin altında bir yerdeydi. Burası kayalarla değil yoğun ve dikenli toprakla çevrelenmişti. Yükünü sırtından alıp yere indirdi. İçindeki büyük ağırlığı bir çocuğu taşıyor-muşçasına olabildiğince özenle çıkardı. Yere bıraktı. Yüzeyinde nabız gibi atan deride elini gezdirdi. Üzerine dudaklarını götürdü. Kimsenin duyamayacağı kadar sessizce fısıldadı ona. Onu seyretti. Güneş doğduğunda ve derisi yanmaya başladığında hâlâ onu izliyordu. Güneş tepeye gelip gölgelerin hepsi yok olduğunda onu seyrediyordu. Ay geri döndüğünde de izlemeye devam etti.

İkinci şafağa yaklaşırken, saatlerce hareketsiz kaldıktan sonra yumurta kıpırdadı. Adam izledi. Nefesini tuttu. Yumurtanın içinden mızrak gibi bir nokta fırladı, etimsi membranı esnetip yırttı ve yoğun bir sıvı dışarıda fişkırlarak sıırılsıklam bir göl yaptı. Yarık genişledi ve içerideki gölgeden bir babil-rusanın hassas, pembe bedeni çıktı. Keskin, bıçak gibi dişler. Yaratık hırıltıyla soluyarak yatıyordu.

“Hoş geldin,” diye fısıldadı Unute.

Domuz tekmeledi, sendeledi, ayaklandı, döndü ve onu gördü. Unute kıpırdamadan durdu. Bütün bedeninden bir ürperti geçti.

“Beni bu kadar çabuk görmeye alışık değilsin,” diye fısıldadı Unute.

Domuz kamburunu çıkardı. Ona baktı.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye fısıldadı Unute.

Yaratık korkunç bir çığlık olan o ilk sesini çöldeki o gece çıkardı. Ayaklarını yere vurdu, dişleri parıldıyordu, teni hâlâ oluşuyordu. Unute ellerini hazır tuttu ve domuz ona koştuğunda nazikçe çevirerek yönünü değiştirdi.

Domuz döndü. Dengesini buldu.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” diye fısıldadı adam tekrar.

Domuz yine üstüne koştu, bu kez adam dişlerinden tutup başını salladı. Domuz durdu. Onu izledi. Adam domuzu bıraktı. Güneş doğdu. Işık güçlendi, domuz salyalar saçarak ye-

niden üzerine atıldı; bu kez adam onu kendine çekti, kucakladı, yere devrildiler, birlikte tozun içinde yuvarlandılar, kumun içinde nefes nefese yatılar.

Bir süre öylece yatıp nefeslerini geri kazandıktan sonra adam tutuşunu gevşetip domuzun sürünerek uzaklaşmasına izin verdi. Hayvan kalktı, döndü, ona baktı. Başını salladı. Unute başıyla onayladı.

“Merhaba ve hoşça kal demeye geldim. Seni yolcu etmeye geldim, kardeşim,” dedi.

Domuz güneşe döndü. Güneşe bakılmaması gerektiği gibi doğrudan baktı.

“Yolun açık olsun,” dedi adam.

Domuz bekledi, onu izledi. Adam kaşlarını çattı, başını eğdi. Yumurtanın altındaki çamurun içinde biraz arandı. Sonra gülümsedi. Şaşırmamış gibiydi.

Parmaklarının ucunda fildişlerinin birinden düşmüş ufacık bir keratin parçasını tutuyordu. Bu, babirusanın ihtiyaç duymadığı bir çıkıntıydı.

Domuz başını eğdi, sonra arkaya savurdu. Yeniden güneşe dönmek üzere sırt çevirdi. Yürümeye başladı. Adam onu seyretti ama domuz dönmedi. O yüzden adamın kendisine el salladığını fark etmedi. Oysa adam uzun uzun, ta ki o gözden kaybolana dek el sallamıştı.

Doktorun Hikâyesi

Kendisini Ölüm'ün bir temsilcisi hatta Ölüm Meleği olarak gören biri için hastam her zaman son derece nazik ve düşünceli bir muhatap olmuştur.

Seanslarımızın son günlerinden birinde bana bir hikâye anlattı. Hikâyesi bittiğinde koltuktan kalktı, döndü, elimi sıktı, bana teşekkür etti, ona yardımcı olduğunu söyledi. Bunu yalnızca nezaketen söylememiş olduğunu umuyorum. Kendisinin de bana yardımcı olduğunu umduğunu ifade etti. Olmuştu da, ama beni fazlaca rahatsız eden açılardan. Onu bir daha görmeyeceğimi bana bildirdi.

Onu sık sık düşündüm ama kendisinden kimseye söz etmedim. Beni şarlatan olarak görenlere neden koz verecektim ki? Bu son günlerimde ölümle bastırıldığında bile her zaman geri dönen en az bir insanın olduğu gerçeğini yazma isteğini, güdüsünü duyduğumu fark ederek şaşıyorum.

Hastam bana sonsuz hayatına dair öyle çok düzensiz çok yüklü detaylar anlatmıştı: Yumurtalar, domuzlar, kan, çılgınlık, bir mistiğin sonsuz teslimiyetini andıran o benlik kaybı. Bunlar onun o temel doğasından daha mı garipti?

Bir keresinde onu ne diyeceğini bilemez hâlde gördüğümü hatırlıyorum. Bu yalnızca tek bir kez olmuş olabilir. Orada uzanmış bana büyük büyük büyük büyükannem doğmadan önce olmuş bir olaydan söz ederken şöyle dedi: “Ben hiçbir şeyi unutmuyorum, Herr Doktor. Hafızam kusursuzdur.”

Bu öyle çok ilgimi çekti ki normalde asla yapmadığım bir şey yapıp lafını böldüm.

“Bay ...,” dedim. “Bana gösterdikleriniz dolayısıyla bu söy-

lediğiniz şeyden şüphe duymuyorum ama bana kalırsa bu sizin düşündüğünüz anlama gelmiyor. Neticede siz bir insansınız, öyle değil mi?”

() bundan emin değildi. Ben eminim.

“Muhakkak olağanüstü bir insansınız,” dedim. “Ancak hissettiğiniz şeyler ve bittabi hissediyor oluşunuz, sizi insanlık sınırları içerisine sokuyor. Aksini düşünseniz bana gelmezsiniz. Bence bana geliş nedeniniz, bilinçdışınız hakkında bir şeyler bilmeniz.”

“Yani?” dedi.

“Yani içinizde karanlık bir deniz olduğunu biliyor olmalısınız. Hiçbir hatıranın tam bir kayıt olmadığını. Ne yaptığınızı hatırlamanın size ne yaptığınızı anlatamayacağını. Rüya görmüyor musunuz, Bay ...? Ne tür rüyalar görüyorsunuz? Hiç hatırladığınız bir şeyin anı mı yoksa rüya mı olduğunu düşünüp şüpheyeye düşmediniz mi?”

“Hayır,” dedi.

“Nasıl kesin olarak bilebilirsiniz ki?” dedim.

Buna cevabı yoktu. Bu sohbetten zevk aldığını düşünüyorum.

Varlığının, içinde artan ihtiyacın olmazsa olmaz kışkırtmalar olduğunu söylemiştim. Zihinsel devrimimi asıl tetikleyen-se tanışıklığımızın son günü anlattığı hikâyeydi.

Bana kendi hayatının yankısı olan babirusayı anlattı. Onun içinde olduğu herhangi bir odaya herhangi bir zamanda girip onu son kez ve yeniden öldürmeye çalışabileceğini söyledi.

“Böyle amansız ve seçilmemiş bir dürtüyle yaşamak çok zor olmalı,” dedi en sonunda. “Bir keresinde başka bir şekilde son vermek için elinden geleni yaptı zaten.”

Dahasını anlatması için bekledim. Tam da umduğum gibi devam etti.

“Hiç Göteborg’a gittiniz mi?” dedi. “Gerçeği söylemek gerekirse artık herhangi bir odaya girebileceğinden emin değilim. Belki o günler sona ermiştir. Belki işler değişmiştir. Onunla son karşılaşmamızda onun peşinde düşen bendim.”

“Neden?” dedim.

“İki asırdan uzun zaman önceydi. Göteborg’a gidin. Anlayacaksınız.” Bekledim. “Onu uzun zamandır arıyordum. Doğduğu yere benzer topraklara dönmüştü. Gerektiği her seferinde olduğu gibi yaklaştım ona: Tedbirli, dikkatli, lazım geleni yapmaya hazır hâlde. O küçük adada bir ben vardım,” dedi. Sesinde daha önce hiç duymadığım türden bir üzüntü vardı. “Tek domuz da oydu. İç kısımlarda onu aradım. Onu buldum. Nefes aldığını duydum. O güçlü kokusunu aldım. Uzanmış, hırıltılar çıkaran, böğürleri kabaran koca bir beden gördüm. Yakına gittim. Domuz bana baktı. Gelişimi izledi.”

Hastam cebinden bir fotoğraf çıkardı. Bana uzattı.

Bir teşhir kutusunun üzerindeki etikette “HJortsvin” yazıyordu. Vitrinde bir kafatası, bir domuzun başının etsiz kalıntısı duruyordu. İki alt diş kızak gibi dışa ve geriye kıvrılmıştı. Üst dişlerden biri, burnun ortasından yukarı doğru kıvrılırken sol olanı yoktu. Ölüm öncesinde mi, yoksa sonrasında mı çıkarılmıştı, söylemek imkânsızdı.

Esas dikkati çeken sağ üst dişti. Alnına, tam orta çizgisine doğru kavis yapıyordu. Dişin ucu tam ortadan iniyordu, yukarıda ve gözlerin arasındaydı. Oradan geçmiş, bir delik açmıştı. Kendi fildişiyle çakılmıştı. Diş kafatasının içindeki karanlığa giriyor, beynin içine doğru santimetrelerce ilerliyordu. Kendi düşüncelerini kemirmek ister gibiydi.

“Kimse o dişlerle ne yaptıklarını bilmiyor,” dedi hastam. Beni irkiltip odaya döndürdü. “Ama o dişler devamlı büyüyor.”

Fotoğrafı işaret etti.

“Size bütün bunların ne anlama geldiğini anlatamam. Yalnızca bana bendeki şey neyse onunla doğanın neden bir babirusa olduğunu sorarsanız, sonsuza kadar yaşayan şey neden bir geyik domuz olmalı dersiniz size o kafatasını gösteririm.”

Haftalar süren baskı, deriye temas, itme, yırtma, kemiğe sürme... Çenesinin her hareketiyle kendisini oyan bir hayvan.

O aşındırma işi. Bu bir anlık yüz buruşturmayla ve farkındalığın ya da ölümün ya da ikisinin birden getirdiği özgürlükle yapılan bir hareket değil, yıllar süren bir büyüme, korkunç bir sabırdı.

“Bu dişlerinin kendisini öldürmeye deneyeceği bir hayvan,” dedi.

“Ya da aydınlatmayı,” dedim.

Kaşı çatıldı. Bu beni şaşırttı zira dişin kafatasını deldiği noktanın hangisi olduğunu hemen anlamıştım. Orası ajna çakrasının olduğu yerde. Domuz kendisini mistik bilinç noktasından delmişti.

“Evet,” dedi. “Belki.”

“Ömürlerim boyunca gördüğüm bütün o savaşıma arzusu, bütün o öfke gitmişti. O son sefer bana baktığında gözlerinde yorgunluk gördüm. Yakınına gittim. Hiçbir şey yapmadı. Fildişlerini oduna sürterek aşındırmamıştı. Bu hayatının tamamında... yıllar sürmüş olmalı. Başının ortasına doğru kıvrılsın diye büyüdüğü sırada fildişine gün içinde saatlerce yaslanmış olmalı.”

Yeniden kendi alnına dokundu.

“Bu şekilde aylarca bastırmış olmalı. Derisinden ve kemiğinden geçmiş. Hareket etmeye çalıştı. Savaşmak için değil. Burnunu bana çevirmek için. Gözünde korkunç bir acı ve kararlılık vardı. Onunla oturdum, üzerine elimi koydum ve huzur bulmasını diledim. Hâlâ da diliyorum. Onunla bekledim, gözünün derinliklerinde enfekte olmuş yaradan geçen kendi kemiğinin dağıttığı domuz düşüncelerini gördüm. Ona fısıldadım, korkusunu görünce onu yatıştırdım. Uzandı, güçsüz nefesler aldı, ölmeyi bekledi. Onunla kaldım. İntiharı günler sürdü. Zavallı kardeşimin dişi devamlı ama ağır ağır büyüyordu.

Bir süre sessiz kaldı, ben de konuşmadım.

Yakında artık hastam olmayacak olan adam gitmek için ayaklandığında bana anlattığı her şey için ona teşekkür ettim, o da sabrım için bana teşekkür etti.

“Bay ...,” dedim. Bana bakmak için döndü. “Bana bir metafor olmak istemediğinizi söylediniz ama burada seçim hakkı sizde değil. Bana döndüğünüz şu kozayı tarif ettiniz. İçinden çıkarak yeniden doğduğunuz kozayı. Eski bedeninizi saklıyor ya da eski bedeninizden oluşuyor. Bay ..., tüm bildikleriniz düşününce cminim kelebekler hakkında da benden daha çok şey biliyorsunuzdur. Ama zihinlerimiz gariptir. Bazen âdeta kendimize bir mesaj yazmaya çalışır ve yazarken de sileriz. Kendimize aynı anda bir gerçeği söylemek ve o gerçeği gizlemek için uğraşırız sanki. Bir şey aklınıza gelmemiş gibi duruyor. Bana gelip size yardımcı olup olamayacağımı sordunuz. Yardımdan kastınızın da ölmek değil de ölümlü olmak olduğunu açıkça ifade ettiniz. Şimdi, her çocuk tırtılın kozaya girip kelebek olarak çıktığını bilir ama bu doğru değildir. Kozasında bir tırtıl, kılıfında bir kurtçuk, pupasında bir larva; bunlar biçim değiştirmez, yalnızca çözülür. Kimyasal bir ön maddeye dönüşür. Bedenleri, beyinleri yok olur. Hiçlik olurlar. Yok oluşlarının kimyasallarından da benlikleri bambaşka bir hayvan yaratır. Kelebek, güve bir başkasının ölü etinden oluşan bir yenidoğandır. Pupa, yeniden doğuş veya yeniden canlanma yeri değildir. Aynı anda hem bir infaz odası hem bir doğumhanedir. Bana kendinizi ve ölümlülüğü anlamak amacıyla geldiniz ama yanıyorsunuz. Siz tekrar tekrar ve ölmemiş gibi ölebilmek istiyorsunuz. Siz ölümsüz değilsiniz, efendim, sayısız kere ölümlüsünüz. Ebediyen ölümlüsünüz.”

Uzun süre epey kıpırdamadan ayakta durduk.

“Herr Doktor,” dedi en sonunda, “sanırım karşılığında size şunu sormalıyım: Bu ikisi arasında herhangi bir fark var mı?”

“Ben olduğuna inanıyorum,” dedim. “Bence şu an siz de bunu biliyorsunuz ve artık bu konuda şu anki gibi hissetmese-niz de bunu bildiğinizi unutmayacaksınız. Hafıza bir labirenttir. Artık bunu siz de biliyorsunuz.”

Gözlerini gözlerimden ayırmadı ve yüzünde yine bir hayret gördüm.

Bir merak gördüm.

TEŞEKKÜRLER

En derin teşekkürlerimizle: Celia Albers, Pam Alders, Laura Bonner, Ben Brusey, Season Butler, Mic Cheetham, Stephen Christy, Keith Clayton, Bill Crabtree, Cara DuBois, Richard Elman, Maya Fenter, Chris Fioto, Regina Flath, Matilda Forbes Watson, Matt Gagnon, Ron Garney, Rafael Grampá, Alexandra Grant, Ben Greenberg, Eric Harburn, Ashleigh Heaton, Tori Henson, Matt Kindt, Alex Larned, Julie Leung, Cheryl Maisel, Erin Malone, David Moench, Tricia Narwani, Jordan Pace, Mary Pender, Ramiro Portnoy, Sue Powell, Elizabeth Rendfleisch, Ross Richie, Clem Robins, Filip Sablik, Keith Sarkisian, Scott Shannon, Sabrina Shen, Scott Sims, Team BOOM!, Leila Tejani, Bonnie Thompson, Julien Thuan, Meredith Wechter ve Adam Yoelin.

